

உ
சிவமயம்.

சேதுபுராணவசனம்.

இஃது

யாழ்ப்பாணம்

மளிகை

ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ.

இ. மயில்வாகனப்பிள்வள அுவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்ச்சங்கத்துப் புலவர்களுள் ஒருவரும்

சைவப்பிரசாரகருமாகிய

மாதகல்

பிரம்ம. ஸ்ரீ. சு. ஏரம்பையர் அுவர்கள்

செய்தது.

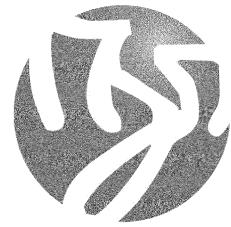
யாழ்ப்பாணம்

விவேகாநந்தயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கலி: ௧௦௦௨. ஐப்பசி மீ.

இதன்விலை ரூபா ௧௦.

சிவமயம்.

சருக்கவகராதி.

சருக்கம்.	பக்கம்.	சருக்கம்.	பக்கம்.
அகத்தியதீர்த்தச்சருக்கம்	௭௩	சாத்தியாமிர்த்தீர்த்தச்சருக்கம்	த௩௦
அக்கினிதீர்த்தச்சருக்கம்	௭௬	சிவதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௦௬
அசுவத்தாமாச்சருக்கம்	௧௪௭	சீதைகுண்டச்சருக்கம்	௫௨
அமுததீர்த்தச்சருக்கம்	௭௨	சேதுச்சருக்கம்	௫
அனுமகுண்டச்சருக்கம்	௭௦	சேதுபலச்சருக்கம்	௨௬௬
இராமதீர்த்தச்சருக்கம்	௮௦	சேதுமாதவச்சருக்கம்	௨௫௭
இராமநாதச்சருக்கம்	௨௧௭	சேதுயாத்திரைச்சருக்கம்	௨௬௫
இராமனருச்சனைச்சருக்கம்	௨௨௨	சேதுவந்தச்சருக்கம்	௧௦
இலக்குமதீர்த்தச்சருக்கம்	௮௬	தருமகுத்தச்சருக்கம்	௧௫௫
இலக்குமிதீர்த்தச்சருக்கம்	௭௩	தனுக்கோடிதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௩௬
கடவுள்வாழ்த்து	௧	துத்தமச்சருக்கம்	௧௬
கத்துருச்சருக்கம்	௧௮௬	துராசாரச்சருக்கம்	௧௭௩
கந்தமாதனச்சிறப்பு	௪	தேவிபுரச்சருக்கம்	௩௨
கவிசம்புச்சருக்கம்	௧௬௩	தோத்திரச்சருக்கம்	௨௪௨
கவிதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௧௭	நைமிசாரணியச்சிறப்பு	௪
காசிபச்சருக்கம்	௨௦௫	பராவசுச்சருக்கம்	௧௫௬
காயத்திரி சரசுவதி தீர்த்தச்சருக்கம்	௨௦௨	பலதீர்த்தச்சருக்கம்	௨௧௩
கோடிதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௨௪	பாலோடைச்சருக்கம்	௧௮௩
சக்கரதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௭	பாவநாசச்சருக்கம்	௪௭
சக்கரதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௦௪	பிரமகத்திச்சருக்கம்	௨௩௬
சங்கதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௧௬	பிரமகுண்டச்சருக்கம்	௧௫
சங்கரபாண்டியச்சருக்கம்	௨௪௬	மங்கலதீர்த்தச்சருக்கம்	௫௫
சடாதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௦	முத்தீர்த்தச்சருக்கம்	௧௧௧
சருவதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௩௫	வினாமச்சருக்கம்	௨௪
		வேதாளவரதச்சருக்கம்	௩௮

மு க வு ரை.

• ஸ்ரீ இராமசந்திரனாலே ஸ்தாபித்துப் பூசிக்கப்பட்ட சிவ
லிங்கப்பெருமானைத் தன்னகத்துடையதும், அவ்விராமசந்திர
னைத் தொடர்ந்த பிரமகத்தியைப் போக்கிய புண்ணியவடிவா
கிய பல தீர்த்தங்களை யுடையதும், பரமேதிகாசமாகிய இராமா
யணத்திலே வான்மீகி என்னும் முனிவர் பெருமானும் புகழ்ந்து
கூறப்பட்டதும், இருபத்துநான்கு சதுர்புகங்களைக் கடந்த மிக்
சபழமையையுடையதுமாகிய இராமேசசரத்திலுள்ள சேதுமக
த்துவத்தைக் குறித்துச் சூதமுனிந்திரரார் சவுனகாதிமுனி
வர்கட குபதேசிக்கப்பட்ட வடமொழிச் சேதுமான்மியம்,
இற்றைக்கு நானூறு வருஷங்கடகு முன்னே வேதாரணியத்தி
லே திருக்கூட்டத்தார் மரபிலே பிறந்து சமஸ்கிருத திராவிட
சாகரங்களைப் பருகியேப்பமிட்டுச் சித்தாந்தத் தெளிவடைந்து
திருவருட்பயன், சிவஞானசித்தியாதிய சிலவற்றிற்குப் பேரு
ரையெழுதிப் பெரும்புகழ்படைத்த புலவர் சிகாமணியர்கிய
நிரமபவழகியதேசிகரவர்களாலே, தமிழிலே மொழிபெயர்த்
துஐம்பத்தொரு சருக்கமும் மூவாயிரத்துநானூற்றுமுப்பத்தெ
ட்டுச் செய்யுளு முடைத்தாகப் பாடப்பட்டது. அதுவே சேது
புராணமெனப்படும். அஃது ஒன்றினொன்றுச் சமாயசொல்வள
ம், பொருள்வளம், கம்பீரம், சரித்திரசம, யாப்புநயமுதவிய
வற்றூற் சிறந்து தனக்கெதிரின்றி விளங்கியது.

அதிலே நாடுநகரம், கந்தமாதனம், நைமிசாரணியமென்ப
வற்றின் சிறப்புகளும், இராவணதி இராக்கதர்களது உற்பத்
தியும், அவர்கள்செய்த அக்கிரமங்களும், ஸ்ரீராமசந்திரன், இல
க்குமணன், பரதன், சத்துருக்கன் என்பவர்களின் தோற்றங்க
ளும், சீதாதேவியின் தோற்றமும், இலக்குமணனோடு ஸ்ரீராமச
ந்திரன் விசுவாமித்திரமகாமுனிவரா லழைக்கப்பட்டுச் சென்று,
யாகத்தைக் காக்குமிடத்து அதற்கிடைபூறுசெய்த தாடகையை
வதைத்து, அதனை நடக்கச்செய்து, சாபத்தினாலே கல்லாயக்கிட
ந்த அகலிகையை எழுப்பிக் கௌதமமுனிவரிடத் தனுப்பி, கீல

லை முரித்துச், சீதாதேவியை மணம்புரிந்து, கூனியினது தூர்ப்
 போதனைபினால் எடுபட்ட கைகேசியினது கருத்தை மறுக்கமா
 ட்டாது வருந்திய தந்தையாரது பரிதாபத்தையறிந்து, சீதாலக்
 குமணரோடு வன்வாசஞ்செய்து, சீதையை இராவணன் கவர்ந்
 துபோய்விட வருந்தி, வாலியை வதைத்து, குரக்குச்சேனைகளை
 த்துணைக்கொண்டு தூதனுப்பிச் சீதாபிராட்டி இருக்குமிடமறி
 ந்து, கடலையடைத்து, இலங்கைசென்று, இராவணனைவதைத்
 து, சீதையைச் சிறைமீட்டு, விபீஷணனுக்குப் பட்டங்கட்டி,
 மீண்டு தனுக்கோடியையுஞ் சேதுவையும் உண்டாக்கி, தீராத பி
 ராமகத்தியை இராமலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து தீர்த்து, அந்த
 இராமேச்சரத்திலே சீவகோடிகள் பிழைக்கும்படி யுண்டாக்கி
 யபல தீர்த்த மகத்துவங்களும், அவற்றிலே விரதநியமத்தோடு
 சங்கற்பித்துத் தீர்த்தமாதும் முறைமைகளும், அங்ஙனமேசெ
 ற்து பாவங்கணிங்கி இட்டசித்திகளடைந்து பேறுபெற்றோர்க
 ளது சரித்திரங்களும், பாவத்தொழில்களும், அவற்றின்பயனுய்
 நரகவேதனைகளும், புண்ணியக் கிரியைகளும், அவற்றாலடையு
 ம்பேறுகளும், மாசிகம், சபிண்டி, சிராத்தம், மகாளயம், பிண்ட
 திலோதகம் முதலிய அபரக்கிரியைகளும், அவற்றின் பயனும்,
 அவை செய்யுமிடங்களும், காலங்களும், முறைகளும், அவை
 செய்யாவழிப்படுங் குற்றங்களும், அவைகளடங்கிய சரித்திரங்
 களும், தூர்க்காதேவியினது உற்பத்தியும், மகிடாசுரசங்காரமும்,
 ஆசையே பிறவிக்குக் காரணமென்பதும், அதுவேஊழாகத்தொ
 டர்ந்து நம்மைப்பிறக்கச்செய்து பலவித வேதனைகளையும் வரு
 வித்து வருத்துவதென்பதும், காமாதி குற்றங்களினு லடையும்
 வேதனைகளும், வேதாந்த மகா வாக்கியப் பொருள்களும், துற
 வொழுக்கக் கிரியைகளும், உபநிஷத்துக்களின் சாரங்களும், அ
 ர்த்தோதய மகோதய விசு சங்கிராந்தியாதி புண்ணியகாலங்களு
 ம், அப்புண்ணிய காலங்களிலே செய்யும் ஸ்நான விதிகளும்,
 அப்பொழுது சொல்லும் சங்கற்பமுறைகளும், அவற்றால் நீங்கு
 ம்பாவபேதங்களும், பிறவும் தெளிவாக விரித்துக் கூறப்படும்.
 அதிலே அரும்பதப் பிரயோகங்களும், கடினசந்திகளும், பொ
 ருள்கொளமைதிகளும், வைசித்திரியங்களும் இடங்கடோறும்
 வீரவிக் கிடக்கும்.

ஆதலின் அச்சேதுபுராணம் இலக்கிய இலக்கணங்களிற்சி
 றந்த வித்துவசிரோன்மணிகளுக்கேயன்றிச் சாதாரணமான மற்
 றையோர்களுக் குபயோகப்படாமையால், அதனைச் சிறுவருமெ
 ளிதிலுணருமாறு மிக லேசான வசனநடையிலே செய்து வெ
 ளிப்படுத்தல் வேண்டுமென்னும் பேராசையைக் கொண்டிருந்த
 ஸ்ரீலக்ஷ்மி. ஆறுமுகநாவலரவர்களது எண்ணத்தை நிறை
 வேற்றும் அபிப்பிராயமுடையவரும், இராமேச்சரத்தையே ஆ
 ருவீதேசமாகவுடையவரும், சைவவேளாண்மரபினரும், வண்
 ணீவாசரும், மளிகாதிபரும், ஸ்ரீலக்ஷ்மி. ஆறுமுகநாவலரவ்
 ர்களது சீடருளொருவரும், தருமகுணசீலருமாகிய ம. ரா. ஈ.
 ஸ்ரீ. இராகவப்பிள்ளை சூமாரர் மயில்வாகனப்பிள்ளை அவர்களது
 வேண்டுகோளின்படி, அதனைத் தமிழேன் பெரும்பாலும் செ
 ய்யுள்ளது கருத்தையே தழுவிடும், சிறுபான்மை வடமொழி
 முதலினின்று சிலவற்றைத் தந்தும், அச்சேதுபுராணத்தைக்
 கற்கப்புகுவோர்க்கு வழிகாட்டியாகவும், பெண்களும் சிறுவர்க
 ளும் வாசித்துணருமாறும் மிகவும் லேசான வசனநடையிலெழு
 தி முடித்தேன்.

இன்னும் பிள்ளையவர்கள் இராமேச்சரத்தினின்றும் வரு
 வித்துத்தந்த மகா சங்கற்பத்தை இங்கேயுமுள்ள பல பிரதிகளோ
 டொத்துப் பரீட்சித்துச் சிரத்தையுண்டாகும்படி பொழிப்புரை
 யுமெழுதி, அதனை அவ்வுச்சரிப்போடு தமிழ் எழுத்திலும் எழு
 தி திலதருப்பணமும் அங்கே செய்யவேண்டியதாகலின் அதனை
 யுஞ்சேர்த்துமுடித்தேன். ஆதலின் நிஷடையோரை, இதனிலு
 ள்ளஎழுத்து, சொல், வாக்கியப்பிழைகளைக் கொள்ளாது குண
 மாநக் கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். இன்னும் இதி
 லே காணப்படும் பிழைகளை இரண்டாம்பதிப்பிலே திருத்தி வெ
 ளிப்படுத்துமாறு நிச்சயித்திருக்கிறேன்.

இங்ஙனம்

ஈ. ஏரம்பையா

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

—0—

யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்ச்சங்கத்தவருளொருவரும்

இந்நூலாசிரியர் மருகருமாகிய

சங்கானை

ஸ்ரீமத். அ. அருணாசலசாவ்திரிகள்
சொல்லியவை.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

தென்னாட்டுப் பாண்டியநற் றேயமதி லரக்கர்களைச் செற்ற பாவ
முன்னோட்டம் பெறவிருவி குலமுதலாந் தசரதனின் முற்ற வத்தால்
மன்னாட்டம் பெறுராமன் றன்பெயரா னிலைநிறுத்து மகர வேலை
தன்னோட்டங் கரையிரா மேச்சரத்தின் பெருமைகளுந் தகுதி வாய்ப்ப.

பாலாகு மூர்த்திதல மிருமையினன் பயனுதவும் பந்த நீக்கும்
நாலாறு தீர்த்தமகத் துவங்கியேயு மெழுத்தாதி நவின்ற வைந்து
மேலான விலக்கணத்தி. னமைதிகாட்டி வேதமொடு மிருதி யாதி
நூலகாட்டும். பொருளனைத்தம் பொதிந்தெவரு மறிவரிதா நுட்பமாக.

நற்கடின சந்தியொடு பதப்பிரயோ கங்களுமாய் நவின்ற பாவின்
சொற்கடின பதப்பொருள்க ளெளிதாக வனைவருக்குந் தோற்று தென்று
விற்கொடியினுறுந்தலத்தைச்சனமதாப்பெற்றவன்காவிளங்குகாட்சிப்
பொற்கொடிமா முகிலனைய கொடையிரா கவபிள்ளை புதல்வ னாகும்.

[விண்ணோர்]

தன்னாட்டுமகிபதியின்றொடையடைவாய்ப்படைபீடையோன்றலைமை
பொன்னாட்டு மகிபதியின் கொடியிடைய மேழிவரை பொருத்துந் தாய
னெந்நாட்டும் பரிமளமாங் குவளைமலர் மாலையுனை யேந்தல் வேந்தர்
பொன்னாட்டு முடி திருந்த நாற்றுமுடி திருத்திநடும் பொற்பு மிக்கோன்.

பெருமைதயை யறிவடக்க நீதியன்பு பிரபுநிலை பிரியாப பத்தி
குருவருளும் படிநடக்கும் விரதமேன்மை குணமகிமை கொள்ளு நீதி

திரிபதிலா நல்விளக்க மில்லறச்சீர் கிவநேயஞ் செய தியான
மூரியமயில் வாகனவேள் கத்தியமாய்ச் செய்துகென் றரைப்பக்கேட்டே.

ஸசவபரி பாலனத்தோர் தெரிந்தெடுத்த கலைநிதியந் தமிழின் சங்கத்
தெய்வசபை யனுசரிக்கு மதிசுருண சத்திபீடஞ் சேர்ந்த ிணைந்தோ
ஞ்யயவழி காட்டுபிர சங்கமாரி மாதகவி னுயர்கு லத்தோன்
மெய்வீரவே ரம்பகுரு சதூரதாக வியற்றியதை வெளியிட் டானே.

—o—

யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்ச்சங்கத்தவருளொருவரும்
பலநூற்பரிசோதகரும் ஆக்கியோனுமாகிய

சுன்னாகம்.

ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்கள்

சொல்லியவை.

விருத்தம்.

செய்யதமிழ்ப் பாவிணத்துள் விருத்தப் பாவிற்
சிறக்கவமைத் துளசேது மான்மியத்தை
வையமிசை யெவர்க்குமுப யோகமாக
வாங்கியஞ்சேர் கத்தியமா வகுத்தீ கெனனச்
சைவமத குருபத்தி சிவன்முட பத்தி
தழைத்தவிரா கவப்பிள்ளை தந்த மைந்தன்
மெய்யறிஞர் புகழ்செயலோன் கற்றோர்க் கன்பன்
மிக்கமயில் வாகனவேள் விரும்பிக் கேட்ப.

சேதுமான் மியத்தையன் கேட்ட னநறே
சிறப்பமையக் கத்தியமாய்ச் செய்து தந்தான்
ஓதரிய சேர்திடநூ லுணர்வும் பெற்றோன்
உயர்தமிழும் வடமொழியு முவந்து கற்றோன்
யாதகீலென் றுலகுபுகழ் நகர வாசன்
மாதேவ னடிபரவுமதோய்தேசன்
ஏதமிலா நெறியுடையோன் சுகுண சீலன்
ஏரம்ப நாமனமறை யினில்வல் லோனே.

—o—

சிறப்புப்பாயிரம்.

யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்ச்சங்ககாரியதரிசியும்

சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலே முதலுபாத்தியாயருமாகிய

ஸ்ரீமத். மா. வைத்தியலிங்கபிள்ளையவர்கள்

சொல்லியவை.

வெண்பா.

• எத்திசையும் போற்று மெழிற்சேது மானமியத்தைக்
• கத்திய மாக்கித் தருகென்றான்—பத்திமிகு
புந்தியினால் நற்பூசை பண்ணிப் பொருள்படைத்த
அந்த மயில்வா கனன்.

கற்றேரு மற்றேருங் காமுறவே யச்சரிதம்
பற்றே டியற்சொற் பலபுணர்த்திக்—கத்தியமாய்
மாற்றி யுரைசெய்தான் மாதகலே ரம்பகுரு
சாற்று மமுதென்னத் தான்

யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்ச்சங்கத்தவருளொருவரும்

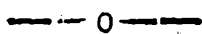
“அபிதான்கோச” முதலிய பலநூல்களுக்கு ஆக்கியோனுமாகிய

ஸ்ரீமத். ஆ. முத்துத்தம்பிபிள்ளையவர்கள்

சொல்லியது.

வெண்பா.

வண்மைமயில் வாகனவேள் மாதையே ரம்பகுருத்
திண்மைதரு சேதுச் செழுங்கதையை—யுண்மையுறச்
செய்வித்தான் செய்தான் றெரியா மறைகாடடி
ய்ய்வித்தா ரிவவுலகை யோர்ந்து.

யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்ச்சங்கத்தவருளொருவரும்

சைவஉதயபானுபத்திராதிபருமாகிய

ஊரெழு

ஸ்ரீமத். சு. சரவணமுத்துப்பிள்ளையவர்கள்

சொல்லியவை.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

அருந்தவத்தா லவதரித்துச் சைவ நாட்டு
மாறுமுக நாவலர்கோன பணித்த வாறு

சிறப்புப்பாயிரம்.

மருந்தனைய சேதுபராணத்தின் காதை
 வசனநடை தருதியென வாயந்த நீதி
 பொருந்தவரு மொழுக்கமிகு சைவா சாரம
 போற்றுகுரு பத்திசிவ பத்தி சீர்த்தி
 யிருந்தனஞ்சேர் பெருந்தகையென் றிவற்றை நாளு
 மேயந்தமயில் வாகனவே ளினிது வேண்ட

கற்றவர்மிக் கேத்திடுமக் கவிக ளாய்ந்தே
 கத்தியரு பத்தினனி செய்தான் றன்னை
 யுற்றவருக் கொருநயவ னேங்கு சைவத்
 துண்மையுரைக் கும்பிரசா ரகன்பு ரங்கள்
 செற்றவனுக் கிரும்புசை புரியு நேயன்
 செந்தமிழி னேடுவட சுலைக டேர்ந்தோன்
 கொற்றவர்க்குற் றவாசெறிமா தகலின் வாழ்வு
 கொண்டவனே ரம்பீயுயர் மறைவல் லோனே.

உத்தமமோனைக் கட்டளைக்கலித்துறை.

ஏரம்ப தொன்றுட னேந்தல்கொண் டாய்தத் தினையினிதி
 னேரம்ப கத்தனை நேர்விக்கு மக்கவி நித்தமுமெ
 னேரம்ப யன்றரு நீள்வச னத்து நினைத்தமைத்த
 தேரம்ப விப்பிர னென்னுப புகலு மெழிற்கொண்டலே.

— 0 —

தணிகைப்புராணவுரையா சிரியர்

இணுவில்

ஸ்ரீமத். பொ. அம்பிகைபாகஉபாத்தியாயரவர்கள்
 சொல்லியவை.

அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்மலியுந்தென்னுடையென்னுட்டி னுமதிகசி ரப்புற்றேங்கப்
 பார்மலியுஞ்சே துமான்மியம்பாவாகிப்பல்குதலி ற்பயன்படாதென் [டுந்
 நேர்மலியும்வசனநடையாக்கீயீகென்றி தயத்தினிகழ்ந்தபெருங்ருணையோ
 தார்மலியுங்குலுளே புனை மார்பன்வண் மைத்தன் மைகுடி கொண்டபெருந்தகு
 [திமிக்கோன்.

சிவதீக்கைமணிபூதிசாதனமெய்ப்பொரு ளென்னத்தெளிந் து வாழ்ந்தோன்
 பகம்லீக்குமிராகவபிள்ளையினி தீன்றளித்தபாலன்பாரில்
 அவம்லீக்குசுருணமயில்வாகனவேள் வேண்டவ துதன்னையாய்ந்து
 நவநீக்கம்பெரு வுளத்தினவவணஞ்செய்தனனவையில்பூவணத்தோன்,

யசர்வேதமுடைப்புனிதன்காசிபநற்கோத்திரத்தோனினிமையிக்க
வசுவானற்காரியவாபத்தம்பகுத்திரத்தோன்மீஇயவேத
பத்யானவிதிநிகரும்பசுபதியந்தணற்கொன்பான்மூர்த்தப்பண்ணேபான்
துதிமேவசுபரமண்யஜயன்செய்நற்றவத்தாற்றேன் நும்மேலோன்.

புண்ணியநற்சிவபூசா தூரந்தரன்பார்மல்குபுழப்புனிதசீலன்
எண்ணுமில்க்கணலக்கியமுணர்ந்ததெளிவுடையோனியலபர்னமிக்க [ம்
திண்மைபெறுசித்தாந்தத்திறமுணர்ந்தோனியையுணர்ந்தோர் தேறத்தேற்று
வண்மையுடையோனறத்தின்வடிவாமேரம்பக்குரிசில்வாய்மையோனே.

—0—

பலநூற்பரிசேர்தகரும் ஆக்கியோனுமாகிய
வட்டுநகர்

ஸ்ரீமத். நா. சிவசுப்பிரமணியசிவாசாரியர்

சொல்லியது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீரேறாமேசசைவேளாளநிதிசிவபூசைசிவதியான

சிவதன்மபரிபாலபூஷணம்வர்த்தகசிலாக்கியம்ஆறுமுகவ

தேசிகரினதிசீஷன்வண்ணையாடம்பரஞ்சிவஞானசமபந்தமபமுஞ்

சிங்காரசுக்ரவாரத்தருமசத்திரமுஞ்செவ்வெநிலைநாட்டுதன்மம்

ஏறேறாகவப்பிள்ளைசேய்வெகுயோகலட்சுமிசுடாட்சபதும்

என்னுமயில்வாகனம்பிள்ளைதம்மிருவர்புகழித்தரைதுலங்கவென்றும்

இசைசேதுமான்மியபுராணவசனஞ்செய்கவென்னமுந்நூல்புனைந்தே

நசுரொளிர்பூவணப்பதிவாசவேதியன்யசுசாகையாபதமப்ப

பாரேறுகுத்தரசாசிபகோத்தரசின்மயப்பசுபதிமுனைசர்வம்சப்

பாவலன்மாதபுரசுப்ரமணியக்குரவர்பாலகன்யோக்யசிகரம்

பாவலர்நலம்பருகநாவலர்வியக்கரசபசனபஞ்சநலக்க

பண்புநிறைபிரசங்கமாரிசொரிபுஷ்கலம்பரவுகுணநிலைசெய்மலயம்

வாரேறுகவிசிந்துசெந்தொடைச்சந்தமகிழ்வண்ணமிளிர்பனுவலாதி

மானிலந்தனிலுதவுவித்வகேசரிசிவம்மல்குமத்துவிதசிந்தை

வளருமேரம்பகுருசேதுமான்மியகத்யமதூரசமதாப்புனைந்தான்

வலைகடலினமுதினும்இதுமிகநலஞ்செய்யும்ண்டலத்தென்னுநாமே.

—0—

நாயன்மார்கட்டுத் தருமவயித்தியசாலைஸ்தாபகரும்

வைத்தியசிரோன்மணியுமாகிய

ஸ்ரீமத். வே. மழில்வாகனம்பிள்ளையவர்கள்

சொல்லியவை.

வெண்பா

ஏராருமாதகல்வாமேரமப மாமறையோன்

சீராருஞ்சேதுபுராணமதைபு—பாரார

சிறப்புப்பாயிரம்.

வசன மாக்கியிவ ணல்கமயில் வாகனவேள்
பலகலெளி யிடடனன். பால்.

நேரிசையாசிரியப்பா.

பூவுல கதனின் மேவுநவ கண்டம்
யாவினும விசேட மெய்துபா ரதத்தின்
குல்கு மிக்க குமரி தனினு
நலமி கு தெச்சுண நாடா மதனி
னிநுமைப் பேறுந் தருமிரா மேச்சரம்
பொருவில் சே துப புனித மான்மியந்
திரம்பெறு மறைக்கா னிரம்ப வழகிய
வரம்பெறு தேசிகன் சிரம்பெறு தென்றமிழ்ப்
பாவி னியற்றிட மேவிடு புராண
காவிப மெவர்க்கு நாவுறப் படா அது
சொல்வளம் பொருள்வள மொல்குத லின்றிப்
பல்குத லாலே பலபடச் சுருக்கி
வசன நடையில் வாசித்து விளங்கத்
தசைபுழ் புண்ணிய தீர்த்தங்க ளோடு
திரிகோண சேதிச் சரமுத லாய
அரிய புண்ணிய க்ஷேத்திர மவற்றொடு
ஒன்பது கோடி நன்குடை லிங்கம்
தனபுடை விளங்குந் தானம தாகி
விளங்கிடு மீழ நலங்கிள ரிலங்கையின்
களங்கமில் லாது பளிங்கென விளங்கியாழ்ப்
பாண மதனிற் பலவிதத் தானும்
யாணர் பெற்றே யிலங்கு மாதகல்
வந்திடு மறையவர் முந்திடு திலகம்
பந்தமி லறுதொழில் தந்திடு முலகம்
இலக்கண விலக்கிய விதிகா சங்கள்
வலக்கணஞ் சோதிட வைதிக நன்னெறி
பித்தாந் தத்திற் பிதற்றுரை யகற்றிடுஉஞ்
சித்தாந் தத்திற் செனித்திடு மறிவாஞ்
சமைய விசேடஞ் சாரநீரு வாண
மமையு மாசிரியத் தணிபெறு மேரு
ஆறிவு துலங்கப் பெறுகலா சால்கள்
குறைவற நடாத்துங் குறைவிலாச் சீரோன்
சைவ சமைய பரிபால னசபைச்
சைவப் பிரசாரகரு மாணோன்
திருவளர் தமிழின் றெயவ சங்கத்
தொருவனு மாகி யுயர்ச்சிபடைத்தோன்

சிறப்புப்பூயம்.

சீரம் பலவர் திருவருட கிடன
 மேரம்ப மூர்த்தியென்றேத்தடு பெரியான்
 தன்னைக் கொண்டு தகைபெறச செயவித்
 தன்னதை யச்சிநி வித்தன னத்தலந்
 தன்னிற் சனித்தே மன்னுநீஇ வண்ணை
 பின்னுநீஇ மளிகா பதியெனப் பெருஞ்சிறப்
 படைந்திடு செல்வன் கடைந்தநுண் மதியோன்
 அடைந்திடு தவத்தர்க் கிடம்பெறு மனைத்தையுந்
 தொடர்ந்து நடாத்துஞ் சுத்தமா மனத்தோன்
 தொல்லோர் புகழும் நல்லூ ரதனின்
 பல்லோர் புகுந்தே வெல்லநந் தாகம்
 தீர்தரு மட மும் பாரக மதிக்கும்
 பேருடைச் சம்பந்த பிரான்விந மடமும்
 செய்துகுருபுசை யெய்தும் பேறு
 சைவபரி பாலனஞ் செய்திடு சபைக்கும்
 இந்துக் கலாநிதி யெனத்தகுந்தருமஞ்
 சிந்திடா தோங்கச் செய்திடு மறத்தோன்
 கேதீச் சரமுத லோதிடு திருப்பணி
 ஆதிய வற்றொடு தீதகன் றொழுதுந்
 • தாயர்கள் போலத் தையொடு நடாத்து
 நாயன் மார்கட் டாயுட சாலைக்குந்
 தாழாது நடத்த மாளாப் பெருப்பொருள்
 கேழாக் கொடுத்து மீளாப் பெரும்புகழ்
 பெற்றிடு மிராகவ பிள்ளைதன்
 கொற்றமயில்வாகனக் குலக்கொழுந்தாமே.

—o—

யாழ்ப்பாணம் காரைதீவு
 இயற்றமிழ்ப்போதகாசிரியர்
 ஸ்ரீமத். கா. நாகமுத்தையரவர்கள்
 சொல்லியது.

நேரிசையாசிரியப்பா.

• சீர்தருமயோத்தியிற் சிங்காதனமமர்ந்
 தார்தருமைம்பத் தாறுதேயங்களுஞ்
 செங்கோனடாத்துந் தினகரனுயர்குலோத்
 துங்கலுந்தசரத்தத் தோன்றல்செய்தவத்தால
 அறந்தலைநிமிர மறந்தலைதாழ்ச்
 சிறந்தரமகளிர் தேவர்கண்மகிழ்
 நெடுவலியரக்கர்க ணெஞ்சுபறைகொட்டப்-

படிமகள் பெரும்பொறைப் பாரநீங்க
 ஆம்பொற்குழைபா யரிமதர்மழைக்கட
 செம்பொற்றி நூநிகர் சேயிழையகலிகை
 யாதியோர்சாப மகன்றீடேறப்
 பூதலத்தேர்பவப் புன்கொழிந்திட
 வந்தசீராமன் மலர்மகள் பொருட்டால்
 முந்தமர்புரிந்து முதுவலியரக்கரைத்
 தெறுபழிதீர்ச் சித்தசித்திருவகைப்
 பெறுபிரபஞ்சப் பேருலகெவற்றினும்
 திலதைலம்போற செறிந்தாவிக்கடகு
 மலிசுருவினைப்பயன் மரபினி லூட்டுங்
 கருணையங்கடலையெங் கண்ணுதற்பிரானைப்
 பருணிதர்பாடும் பருப்பதக்கொடியொடு
 பூசனைபுரிந்தரா மேசம்விடுத்துப்
 பாசிலைப்பதுமப படுகீரிற் பாய்ந்து
 மீதெழுமிணைவரால் வெள்ளகட்டிளங்கயல்
 போதெழுவிசும்பிற் புகுதலையிலாங்கலி
 முப்புடைப்பசுங்காய் முட்டிடமுதிர்கவை
 யப்புநெட்டாளு யணிவயல்புகுதலுங்
 கப்புவிட்டெழுந்து கருவியசெந்நெல்
 ஒப்பறவினைவுறூஉ மோவாவளம்பயில்
 வீணாகான வேந்துசிரத்தொளிர்
 மாணார்மவுலியாம் வண்ணைநன்னகர்வரு
 சைவபரம்பரை சார்வேளாண்குலத்
 தவ்வியஞ்சிறிது மடையாப்புனிதன்
 அளிகாதலொடு மாம்பலசரக்கு
 மளிகாதிபதியென மாநிலம்புகழும்
 வள்ளலிராகவப் பிள்ளைமுன்செய்த
 தள்ளருந்தவமே தானொருவடிவான்
 எவ்வெவர்பதாகையு மேறுதற்கேதுவாம்
 செவ்வியமேழி தீட்டுபதாகையான்
 வரியளியடர்ந்துதே மதுவுணக்குடையும்
 விரியிணர்க்குவளை மேவுதிண்டோளான்
 அங்கர்கோனமீள வவனியுற்றொன்ன
 வெங்கணும்வியக்கு மிருந்தொடைக்கையான்
 முத்திசாதனமா முழுவெண்ணீறு
 பத்தியிற்கண்டிகை பரித்திடுமெய்யான்
 புன்னகைபொலிந்தசொற புகர்மறுவிலாமையின்
 நன்னகைமதியமு நாணுறுமுகத்தான்
 வண்ணைப்பதியினும வடிவேலெம்பிரான்

- சுண்ணாருள்செய்திடக் கதித்தநல்லூரினும்
 ஒருமடம்போக்க விருமடமாக்குபு
 கருமாசொருவுந் திருஞானசம்பந்த
 சுவாமிகனாமமுஞ் சக்கிரவார
 மவாவியநாமமு மவாவொடுமிடடுத்
 தாகமுற்றேருணத் தண்ணீர்ப்பந்தரும்
 பாகமிருத்திப் பகருமுன்மடத்தில்
- நால்வர்கடமக்கு நற்குருபூசை
 சால்புடனியற்றுந் தருமசிந்தையான்
 இன்னும்பற்பல வியற்றருமறங்கள்
 மன்னுபேரன்பின் வழாமேபுரிசுவோன்
 ஆயமயில்வாகன வண்ணன்மகிழ்ந்து
 தூயசேதுவின் றொல்புராணத்தை
 வெளிப்படையாக விளங்குகத்தியமாக்
 களிப்பொடுபுரிகெனக் கழறினனாக
 ஆங்கதுவினவி யாரியர்பெருமான்
 நீங்கரும்புலமை நிரம்பவழகிய
 தேசிகன்வடநூ றெரிந்ததன்வண்ணம்
 மாசுகறிராவிட மாண்கவியிற்புனை
 - எவ்வகைப்பவங்களு மெதிருறநோக்கின்
 அவ்வயினீக்கி யரும்பெறன்முத்தியை
 மெய்ம்மையினுதவிட வியன்சாதனமெனப்
 பொய்ம்மையிலான்றோர் புலங்கிடந்தொளிரும்
 தேசம்பராவுமச் சேதுபுராண
 மேசறுமிலக்கண விலக்கியப்பயிற்சி
 யுடையார்க்கன்றி யுரைக்குமேனையர்க்குத்
 தடையறுபெரும்பயன் றராமையைநோக்கி
 அனைவருமெளிதி எனகத்துணர்ந்துய்ய
 நினைவினிற்கருதி நிகழ்கடும்பதங்கள்
 கலவுதலிலாது கத்தியருபமா
 நிலவிடச்செய்து நிகழ்த்துமப்பிரபுவின்
 இதமிசுமுதவியி னெழுதாவெழுத்தில்
 விதமிசுபிழையொரீஇ விளங்கத்தந்தான
 வீழுதிநாட்டின் மகிமைகொண்டீயர்ந்த
 வழுவறுதிருப்பூ வண்ணத்துவந்த
 பந்தமில்பெரிய பசுபதிமரபான்
 முந்துகாசிப முனிகோத்திரமும்
 தந்தவாபத் தம்பசுத்திரமும்
 அந்தமிலிரண்டா மருமறைச்சாகையும்

பெற்றுளோகைமப் பேரொலிமறுகுசூழ்ந்
 துற்றமாதகலெனு மொருபதிநிவாசன்
 பரமார்சைவ பரிபாலனசபைப்
 பிரசாரகரெனப் பேசுவிற்பன்னன்
 செப்பிடுகனவினுஞ் சிவனடிமறவாச்
 சுப்பிரமணியத் தொன்மறையோன்சுதன்
 நீர்பயில்வேணி நிமலனையென்றும்
 ஆர்வமொடருச்சனை யாற்றுதபோதனன்
 இலக்கணமிலக்கிய மியல்புறுபுராணந்
 துலக்குசித்தாந்தஞ் சோதிடமாரியம்
 ஆதியநூல்க ளையந்திரிபற
 ஓதியுணர்ந்தசீ ரோங்குபேரறிஞன்
 மாணவர்க்கு மாண்கழகந்நிழீஇப்
 பேணியகல்விப் பேரமுதாட்டுவோன்
 இத்தகைப்பெருமை யெங்கும்
 வைத்தவேரம்ப மறைத்தேசிகனே.

—o—

காரைதீவு

ஸ்ரீமத். கா. சிவசிதம்பரஐயரவர்கள்
 சொல்லியது,
 வெண்பா.

ஈசனிடத்தன்புகொண்டராகவமாறன்புதல்வன்
 காசின்மயில்வாகனவேள்கட்டுரைக்க—வீசனைகொள்
 சேதுபுராணந்திகழ்வசனமாக்கினனாங்
 கோதிலேரம்பகுரு.

—o—

யாழ்ப்பாணம் புலோலி -

ஸ்ரீமத். வ. குமாரசுவாமிப்புலவீரவர்கள்
 மருகரும் மாணக்கருமாகிய

ஸ்ரீ. அரு. சோமசுந்தரப்பிள்ளையவர்கள்
 சொல்லியவை.
 கட்டளைக்கலித்துறை.

கோரவரக்கனிராவணனாதியர்கொன்றபவந்
 தீரவிராமனருச்சனைசெய்ததிறன்விளங்கு
 பாரவிராமசரநின்றுவண்ணையில்வந்துபல
 சாரசரக்குமளிகா திராகவசற்சுதனே.

சந்தமுறுமயிலவாகனன்கேள் விதனக்கியைந்து
முந்துதிருப்புவணநின்றும்ண்டுமுதன்மையொடு
வந்தபசுபதிஐயர்தம்சந்ததிமாதகலான்
உய்ந்திடுநற்றவச்சுப்பிரமணயனுயர்சுதனே.

கற்றவன்கண்ணுதலோனன்பர்பூசைகசிவொடுசெய
துற்றவன்முப்பொருளுண்மையுணர்ந்தவனோதுசெப
நற்றவம்வாய்மைபொறையோடடக்கநவிலொழுக்க
மற்றிவன்சித்தார்தசைவப்ரசங்கமறையவனே.

சீரம்புவிபினின்மாந்தர்கணன்னெறிதேர்தலினறிப்
பாரம்புவிக்கென்றிருக்கும்நூனப்பரவைக்கரை
யாரம்புணையெனச்சைவத்தினுண்மையையார்க்குமுணர்த்
தேரம்பன்சைவபரிபாலனசபைக்கேயந்தவனே.

முன்னுணிரம்பவழகியதேசிகன்முற்றுவித்த
இன்னாச்சுவையுசேதுபுராணத்தியற்றியபா
நன்னாவலரன்றியேனையர்தேர்ந்துநலனடையா
ரென்னாவசனநடையின்றிறேறவியற்றினனே.

—o—

மாதகல்

சிற்றம்பலப்புலவரவர்கள் வழித்தோன்றலாகிய

ஸ்ரீமத். ம. சிற்றம்பலபிளையவர்கள்

இயற்றியது.

நேரிசையாசிரியப்பா.

மலர்தலை யுலகின் மல்குயி ரனைத்தும்
மலவிரு ளொருவி நிலவிடு ஞானந்
தன்னைப் பெற்றுத் தன்னை யறிந்தே
மன்னிய தலைவனைப் பின்னுற வுணர்ந்து
உன்னரு முத்தி யுவந்தினி தெயத
நன்னெறி யொன்று நவிலுவன யானென்ப
பரமபரைக் குரவன் தரமபெறு மறைசை
நிரம்ப வழகிய வரமபெறு தேசிக
னுன்னினு முத்தி யுவந்தினி தளிக்கு
முன்னுறு பாதகந் தன்னையு மோட்டும்
பாலோடையா திய நாலாறு தீர்த்தமு
மேலான முர்த்தியும் வாலான தலமுமா

விருந்தை சொற்ற பெருந்து சாபமு
 மரக்கன்றனை முருக்கு பாதகமும்
 பெருக்கப் போக்கும் பெரும்புகழ் தன்னாற்
 றிருக்கிளர் நாயக னிருக்கொ டர்ச்சித்த
 விராமேச் சரத்தி னியல்புறு காதையைத்
 தராதலம் புகழ்தர விராவுசெந் தமிழா
 லிலக்கணத் துறையெலா மியல்புற வமைத்துத்
 தலக்கணை நாவலர் துலக்கமாய்ப் போற்றிட
 சேது புராணமென் றேடு நூலாய்த்
 தீதகல் யாப்பாற் செய்தன னாகச்
 சங்கப் புலவோர் துங்கமாய் வசித்த
 பங்கமில் கீர்த்திப் பாண்டிநா டதனில்
 மேழிக் கொடியைக் கோளிலா தேந்தும்
 வாழிய குலத்தில் வளம்பெற வுதித்த
 பராவுறு கீர்த்திப் பண்புகள் வாய்ந்த
 விராசவ பிள்ளை யிந்நிலத் தியற்றுந்
 தவமொரு வடிவெனத் தானங் குரித்தோன்
 பவமக லீழ்த் தவமகல் வண்ணை
 தன்பதி யென்ன வின்புற வாழ்வோன்
 மன்பெரு நிதியாற் றுன்பகல் மதியோன்¹⁾
 சிவனடி யவரைச் சிவனெனக் கொண்டே
 துவலுறு மவர்பணி கவலா தியற்றும்
 பாதக மில்லாப் பத்தர் சிகாமணி
 சீதமயில் வாகனச் சிறப்புறு வள்ளல்
 கூறுமப் புராணங் குறைந்திடு மதியோர்
 தேறுத லரிதெனத் திருந்திட வாய்ந்து
 யாவரு முணர்தர யாத்திடு வசனமென்
 றேதிய மொழிப்படி யுரைக்குவன் யானெனக்
 கல்விப் பயிரைக் கசடற வளர்த்து
 தொல்புல வோர்க் கொல்பதி யாகுந்
 திருவளர் மாதைத் திருப்பதி யுதனிற்
 குருவென வுதித்த குசைநுதி மதியோ
 னிலக்கண விலக்கிய மியல்புட னாய்ந்தோன்
 லலக்கணாஞ் சோதிடந் துலக்கமாய்க் கற்றோன்
 றர்க்கம் வேதாந்தந் தகைபெற வுணர்ந்தோ
 னொற்கமில் சித்தாந்த வொண்கலை நிபுணன்
 தெரக்க தமிழ்ச்சங்கந் துலங்கிடு புலவன்²⁾
 மிக்க பரிபாலன சபையிவர் சிங்கம்
 ஒது புராணத் துற்ற நவரசச்

சொற்றொடர்தணி' னற்பொருளமைத்துக்
கற்பவ ரெவருங் கற்றெளி துணரச்
சாற்று மேரம்ப சற்குரு
அழியாம லென்று மச்சிட் டனனே.

—0—

இந்துலாசிரியர் மாணாக்கருளொருவராகிய

மாதகல்

ஸ்ரீமத். சி. தில்லையம்பலபிள்ளையவர்கள்

சொல்லியது.

நேரிசையாசிரியப்பர்.

சீர்வள ருலகத் தார்தரு முயிர்கள்
யாவையுங் காக்கு மோவினற் றொழிலான்
செந்தா மரைமலர் முந்துற மேவு
மகர வாகார நங்கை மணை
• னாகிய மாலோன் பேர்கிய பத்தவ
தாரத் தொன்ற மெர் பெறயோத்திப்
பத்திர தன்பெறு புத்திர கைத்
தோற்றிய சன்மத் தேற்றம தாய
முத்தொடு பல்வளன் மெத்தி டிலங்கா
புரியர சாண்ட நிருதர்க் கதிபனும்
வரமிகு பிரமன் மருமானு மாய
அரக்கற் கொன்ற பொறுக்காப் பழியைத்
தீர்த்த மகத்துவ தீர்த்தம தாநற்
சேது மான்மியத்தை யோதிய வடமொழி
நின்றுந் தீமிழி லொன்றிய பாவாற்
புலமை செறிந்த தலைமையை யுடையோ
ரொப்பில தென்றே செபபு புராணமாய
வழிபெய ராதே மொழிபெயர்த் தருளினர்
சைவத் துறையின் மெய்வைத் திலகிய
நிரப்ப வழகிய தேசிக ரஃதைக்
கற்றோ ரன்றி ம்ற்றோ ரெளிதி
னுணருவ தரிதென் வோர்ந்தன் னிராமேச்
சரமதைச் சன்ன புரமதார்க் கொண்டும
வீணை கான வேணர் பதியாம்
பண்ணைகுழந் திலகு வண்ணைநன் னகரைப

புக்கக மாகவு மொக்கவே கொண்ட
 தாளாண் மையிற்செறி வேளான் குடிமே
 விராகவப் பிள்ளை யியற் குணமான
 பொறையருள் சாந்த நிறைகொடையேசிவ
 பத்தியோ டடியார் பத்தியொ டன்பா
 மின்னநற் குணங்கள் மன்னு மோருருவாய்
 வந்ததென் றுல்கோர் சிந்தையி னினீந்தரத்
 தக்கசால் போடுருப் பெற்றிடு காண்முளை
 யாகிய மயில்வா கனனெனும் பெயரோன்
 இவ்வுல குள்ளோ ரெவ்வெவர் காண்கினும்
 பாணஞ் செயினு நானஞ் செயினும்
 பவர்க்கம் புகாதே சுவர்க்கம் புகுத்துந்
 துய்யநீர்ச் சேதுவின் மெய்மையைத் தேற
 மான்மிய மதனைப் பான்மையி னாடிக்
 கத்திய ரூபம தாக்கித் தருகெனச்
 செப்பின னாவதற் கொப்ப விசைந்தே
 முற்றிய புராணத் துற்ற கருத்தை
 விட்டுப் பிரியா தொட்டியே யார்க்கினன்
 ஆவணஞ் செறிதிருப் பூவண நின்றே
 கோதகல் வளம்புனை மாதகல் வந்த
 ஆதி வருணத் தந்தணர் திலகன்
 பசுபதிக் கன்பனும் பசுபதி யையர்
 தன்வழி வந்தே முன்னருஞ் சோதிட
 நூல்பயி லாட்சியி னேலுறு நுண்மைக்
 குசைதுனி மதியா லசைவிலாப் புகழை
 யட்டதிக்கும் புக விடடதோர் சுப்பிர
 மண்ணிய ஐயர் பண்ணிய தவமே
 யோருரு வாகத் தானுரு வானேன்
 தென்மொழி வடமொழி யெனுமிரு கடலையும்
 தான்கரை கண்ட மேன்மைய துடையான்
 பரமத திமிர வுரமடு பாணு
 சைவப் பயிரது தழைத்திட மாமழை
 யரசங்க முன்பெய பிரசங்க மாரி
 சிவன்ற ளர்ச்சனை செய்பநற் றவத்தோன்
 சத்தியோ சாத சிவாசாரிய ரெனுந்
 தீட்சா நாமப் பூட்சிய துடையான்
 சேது புராணம தாதி யிலககிய
 மன்றி யிலக்கண மென்றுபன னூல்களைக்

காதலி னெற்குக் கற்பித்த நற்குரு
என்மனங் குடிக்கொண் டிருக்கு
மாசி லேரம்ப மறைவல லவனே.

யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்ச்சங்கத்தவருளொருவரும்
மகாபாரத உரையாசிரியருமாகிய
பருத்தித்துறைசார்ந்த புலோலி
ஸ்ரீமக். வ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்கள்
சொல்லியவை.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

விரும்பியவேள்வியாற்று வோர்நோலாம்
விண்ணவர்க்கமைத்திடுமவியை
அரும்பியகூடும்பற்சனகனூண்டெய்தி
யவாவினாற் கவர்ந்ததேயென்னக்
கரும்பியன்மொழியாள்சீதையைக்கரந்து
கவர்ந்திடுமரக்கனைவதைத்துத்
திரும்பியவிராமசீபதிபதிட்டை
செய்தராமேச்சரத்தலத்தே.

முன்பிதாமகனாதிமுகியோர்கண்
முயன்றுநல்வாழ்வினோடிருந்த
பின்பிதாதரவுக்குறைவிடமாகிப்
பெயருறுமிராகவப்பிள்ளை
அன்பிராமேசனடியிணைக்காக்கி
யாற்றியநல்வினைப்பயனே
துன்பிராதிஸம்பாட்டினர்மிடிதீரச்சு
சுதனெனவுதித்ததேயனையான்.

பெற்றவர்மகிழப்பின்னுளார்மகிழ்ப
பேணியவன்பறிவொழுக்கம்
உற்றெவர்மனதுமுவந்திடுஞ்சுணை
னோங்கியசிவமதாசாரன்
கொற்றவர்மதிக்குநல்லியாழ்ப்பாணக்
கோநகர்ப்பெரியவர்த்தகனாயக்
கற்றவர்தமக்குமற்றவர்தமக்குங்
கரந்திடாதளித்திடுங்கரத்தோன்

ROJA MUTHIAH
47, HOSPITAL STREET
KOTTAIYUR-623 106
P. M. DIST. - TAMIL NADU

பாவினுக்கினியநற்றமிழவேதம்
 பாடியஞானசம்பந்தர்
 நாவினுக்கரசர்நம்பியாருர்
 நயந்தமாணிக்கவாசகர்நாள்
 மேவினுக்குருபூசைகளொருநான்கும்
 விருப்பொடுநடத்தியபேற்றுப்
 பூவினுக்கரசேயெனுமியாழ்ப்பாணப்
 புரியிலோர்மடாலயத்ததிபன்.

ஆகியமயில்வாகனப்பெயர்ப்பிள்ளை
 யனைவருமறிந்துயர்க்கியிற்
 போகியசேதுபுராணகாவியத்தைப்
 புரிந்தளிவசனமாயென்ன
 யோகியரல்லாருணர்வருமீச
 னுறைகிருப்புவணுத்திருந்தும்
 ஏகியபசுபதிப்பெயரையற்
 கினியசந்ததியெனவுதித்தோன்.

மாதகலெனும்பேர்வளம்பதியதனின்
 மருவுசுப்பிரமணியையன்
 றீதகலறங்கள்செய்துபெற்றளித்த
 செம்மல்யாழ்ப்பாணமாநகரில்
 வாதகல்சைவபாலனசபையின்
 மன்பிரசாரகன்வரையுஞ்
 சூதகலுளத்திற்சோதிடமுதலாத்
 துலங்குநற்பலகலைதொகுத்தோன்.

தேவருந்துதிக்குமீசனைப்பூசை
 செய்துநியதியோன்சிறக்கும்
 பாவருந்துறையிற்றேறினர்க்கல்லாற்
 பயன்படற்கரியகாவியத்தை
 யாவருந்தெரிந்துபாதகந்தவிர
 வினியநல்வசனமாப்புரிந்தான்
 நாலுருந்தமிழிலாசுகவிராச
 னயந்தவேரம்பநாமிகளே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்.

திருவிராமேச்சரத்

தேவாரம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருவாயமலர்ந்தருளியது.

திருநேரிசை.

—:—

பாசுமுங்கழிக்கில்லாவரக்கரைப்படுத்துத்தக்க
வசமிக்கலர்கள் கொண்டுமதிபினுலமாலசெய்கோயில
நேசமிக்கண்பினுலேநினைமினீர்நினறுநாளுந
தேசமிக்காநிருந்ததிருவிராமேச்சரமே.

(க)

முற்றினநாள்களெனறுமுடிப்பதேகாரணமா
புற்றவனபோகளாலேயுணர்விலாவரக்கர்தம்மைச்
செற்றமால்செய்தகோயில்திருவிராமேச்சரத்தைப்
பற்றிநீபரவுநெஞ்சேபடர்சுடையீசனபாலே

(உ)

கடலிடைமலைகடம்மாலடைத்துமால்கருமமுற்றித்
திடலிடைசெய்தகோயிறறிருவிராமேச்சரத்தைத்
தொடலிடைவைத்துநாவிற்சுழல்கின்றேன்நாயமையினறி
புடலிடைநின்றும்பேராவைவராட்டுண்டெனவே

(ங)

குன்றுபோற்றேளுடையகுணமிலாவரக்காதம்மைக்
கொன்றுபோராழியம்மாலவேட்கையாற்செய்தகோயில
நன்றுபோல்நெஞ்சமேநீநனமையையறிதிபாயிற
சென்றுநீதொழுதுயகண்டாய்திருவிராமேச்சரமே.

(ச)

வீரமிக்கெயிறுகாட்டிவிண்ணுறநீண்டரக்கன்
கூடுமிக்கவனைச்சென்றுகொன்றுடன்கடறபடுத்துத்
தீரமிக்காநிருந்ததிருவிராமேச்சரத்தைக்
கோரமிக்காதவத்தாறகுவொருநிபுளாரே.

(ரு)

ஆர்வலநம்மின் மிக்காரென்றவ்வரக்கர்கூடிப்
 போர்வலஞ்செய்துமிக்குப்பொருதவர்தமமைவீட்டித்
 தேர்வலஞ்செற்றமால்செய்திருவிராமேச்சரத்தைச்
 சேர்மடநெஞ்சமேநீசெஞ்சடையெந்தைபாலே. (கூ)

வாக்கினுலின்புரைத்துவாழ்கிலார்தம்மையெல்லாம்
 போக்கினுற்புடைத்தவர்களுயிர்தனையுண்டுமால்தான்
 நேக்குநீர்செய்தகோயில்திருவிராமேச்சரத்தை
 நோக்கினுல்வணங்குவார்க்குநோய்வினைநுணுகுமன்றே. (கூ)

பலவுநாடமைசெய்துபார்தன்மேற்குமுயிவந்து
 கொலையிலார்கொடியராயவரக்கரைகொன்றுவிழ்த்த
 சிலையினுன்செய்தகோயில்திருவிராமேச்சரத்தைத்
 தலையினுல்வணங்குவார்கள்தாழ்வராந்தவமதாமே. (சு)

கோடிமாதவங்கள்செய்துகுன்றினூர்தம்மையெல்லாம்
 வீடவேசக்கரத்தாலெறிந்துபின்னன்புகொண்டு
 தேடிமால்செய்தகோயில்திருவிராமேச்சரத்தை
 நாடிவாழ்நெஞ்சமேநீநன்னெறியாகுமன்றே. (கூ)

வன்கண்ணர்வாளரக்கர்வாழ்வினையொன்றறியார்
 புன்கண்ணராகிநின்றுபோர்கள்செய்தாரைமாட்டிச்
 செங்கண்மால்செய்தகோயில்திருவிராமேச்சரத்தைத்
 தங்கனாலெய்தவல்லார்தாழ்வராந்தலைவன்பாலே. (கூ)

வரைகளொத்தேயுபர்ந்தமணிமுடியரக்கர்கோனை
 விரையமுற்றறவொடுக்கிமீண்டுமால்செய்தகோயில்
 திரைகள்முத்தால்வணங்குந்திருவிராமேச்சரத்தை
 புரைகள்பத்தாலுரைப்பாருள்குவாரன்பினிலே. (கூ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிபெயர் இராமலிங்கேசுவரர், தேவியார்-பருவதவர்த்தனியம்மை.

திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தேவாரம்.

பண் - காந்தாரபஞ்சமம்.

—:—

அலைவளர்தண்மதியோடயலேயடக்கியுமை
முலைவளர்பாகமுயங்கவல்லமுதல்வன்முனி
யலைவளர்தாழைகள்விம்முகானலிராமேச்சரந
தலைவளர்கோலநன்மாலையன்றானிருந்தாடையே.

(க)

தேவியைவவ்வியதென்னிலங்கைத்தசமா முகன்
பூவியலும்முடிபொன்றுவித்தபழிபோயற
வேவியலஞ்சிலையண்ணலசெய்தவிராமேச்சர
மேவியசிந்தையினூர்கடம்மேல்வினைவீடுமே.

(உ)

மானனநொக்கிவைதேகிதன்னையொருமாயையாந்
கானதில்வவ்வியகாரரக்கன்னுயிர்செற்றவ
னீனமில்லாப்புகழண்ணல்செய்தவிராமேச்சர
ஞானமுணன்பொருளாகிநின்றதொருநன்மையே.

(ங)

உரையுணராதவன்காமமென்னுமுறுவேடகையரன்
வரைபொருதோளிறச்செற்றவில்லிமகிழ்ந்தேத்திய
விரைமருவுங்கடலோதமல்குமிராமேச்சரத்
தரையரவாடநின்றூடல்பேணுமம்மானல்லனே.

(ச)

ஊறுடைவெண்டலைகையிலேந்திப்பலவூந்தொறும்
வீறுடைமங்கையரையம்பெய்யவிறலார்ந்ததோ
ரேறுடைவெல்கொடியெந்தைமேயவிராமேச்சரம்
பேறுடையான்பெயரேத்துமாந்தர்பிணிபேருமே.

(ரு)

அணையலைசூழகடலன்றடைத்துவழிசெய்தவன்
பணையிலங்கும்முடியத்திறுத்தபழிபோக்கிய

வினையிலியென்றுமிருந்தகோயிலிராமேச்சரந்
 துணையிலிதாமலர்பாதமேத்தத்துயர்நிங்குமே. (கூ)

சனிபுதன்ஞாயிறுவெள்ளிதிங்கட்பலதீயன
 முனிவனசெய்துகந்தானெவன் தவ்வினைமுட்ட
 வினியருணல்கிடென்றண்ணல்செய்தவிராமேச்சரம்
 மனிமதிசூழநின்றாடவல்லபரமேட்டியே. (எ)

பெருவரையன்றெடுத்தேந்தினுன்றன்பெயாசாய்கெட
 வருவரையாலடர்த்தன்றுநல்கியயன்மாலெனு
 மிருவருநாடிநின்றேத்துகோயிலிராமேச்சரத்
 தோருவனுமேபலவாகிநின்றதொருவண்ணமே. (அ-கூ)

சாக்கியர்வன்சமண்கையர்மெய்யிற்றடுமாறறத்தார்
 வாக்கியலும்முரைபற்றுவிட்டும்திலொண்மையா
 லேக்கியலுஞ்சிலையண்ணலசெய்தவிராமேச்சர
 மாக்கியசெல்வனையேத்திவாழ்மின்னருளாகவே. (கௌ)

பகலவன்மீதியங்காமைக்காத்தபதியோன்றனை
 யிகலழிவித்தவனேத்துகோயிலிராமேச்சரம்
 புகலியுண்ணானசம்பந்தன்சொன்னதமிழ்புந்தியா
 லகவிடமெங்குநின்றேத்தவலலார்க்கில்லையல்லலே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சே துபுராணவசனம்.

—
காப்பு.

திங்களம்குழவியென்னத் திகழொருமருப்பிற்சோதி
தங்குகிமபுரிவயங்கத் தடாமணிமகுடந்தாங்கித்
துங்கநல்வரங்கணல்குந் தூயசீரிராமசேதுப்
புங்கவர்வணங்கும்யானைமுகத்தனைப் போற்றல்செய்வாம். (1)

தொடர்கின்றவிடுக்கண்வெற்புத்துகள்படத்துளைக்குமேலோ
னடர்கின்றவதற்குநாதனாகியவைங்கைமுகக்கட்
படர்வென்றிப்பகவன்முன்னைப்பவமுதற்படியினெல்லா
விடர்நின்றும்புரக்கவெம்மையெங்கணுமெந்தனானும். (2)

கடவுள் வாழ்த்து,

—
ச பா ப தி

பூமாதுபொலிவெய்தமுகுந்தன்காக்கும்புவிமாதுவளம்பெருகப்புலமைசான்
ற, நாமாதுநலந்தழைப்பவிருள்கால்சீய்க்குநகைநிலவுதவழ்மெளலிநன்னீர்க்
கங்கை, மாமாதுபுனறுளிப்பமறைகள்வாழ்த்தவளர்தில்லையம்பலத்துள்வாமநீ
ங்காத், தேமாதுவிழிகுளிர்ப்பவமரர்போற்றத்திருநடஞ்செய்நூபுரத்தாள
சென்னிசேர்ப்பாம் (க)

இ ராமநாதசுவாமி

பூந்தவிசினிருந்தபிரான்முதலோர்காணப்புண்டரிமகள்கொழுநன் புகழிலங்
கை, வேந்தனுயிர்ப்பழிக்முவுமுகத்தாள்யார்க்கும்விடையவனையுடையவனும்
வேதவாய்மை, யாந்தரங்கம்வெளிசெய்வானனைவரோமெனைந்துகந்தமாதனத்
திலருச்சித்தேத்து, மேந்துபுனற்சுடிலமுடியிராமநாதனிணையடிச்செந்தாம
ரைகளிறைஞ்சிவாழ்வாம். (உ)

பர்வதவர்த்தனியம்மை

தண்ணெனவும்வெச்செனவுந்தந்துசாயாத்தகையின் றுவீடநீக்கித்தலைவற்
கென்று, முண்ணமுதந்தனையுதவியிமையமேருவுயர்சிகரமந்தரத்தையொருவி
ச்சேர்ந்துங், கண்ணுதலைவிளர்ப்புறலாற்கயிலையெள்ளிக்கொணியர்க்குத்தமிழ்
சுரக்குங்காட்சியாலே, வண்ணமுலைமலயமலைமரனுங்சன்னிடலைவளர்காதலிமல
ர்த்தாண்மனத்துள்வைப்பாம். (ஈ)

வி ந ய் க ர்

வேணிமுடிப்பகீரதிநீர்புழைக்கைவாங்கிவிடுத்தயன்வெண்டலையுருட்டிமிளிர்
 வெண்கோட்டாற், கோணினையமதிக்குழவியுழுதுமேருக்கொடுமுடியிற்கிளைத்த
 வெண்டோள்குழையத்தாக்கித், தாணெடியவிடைமுனிந்துகயிலைமுக்கட்டாதை
 யொடும்வினையாடித்தன்பால்ன்பர், மாணிலவுமனத்தறிநின்றலாவுந்தெய்வவா
 ருணத்தைநினைந்திறைஞ்சிவமுத்தல்செய்வாம். (ச)

சு ப் பி ர ம ணி யர்

குலவீமலைமகள் கலசமுலைப்பால்வாசுக்குமுதமவள்கொழுநர்மறைகொழிச் சூ
 ள்செவ்வி, நிலவுமுகமலர்கமழ்ச்செய்துமுன்னோனெடுந்தலைக்கைபிடித்தேறிநெ
 ற்றிப்பட்டத், துலவியிவரொருமூவருவப்பமாலோடும்பாரசணங்களிதூங்கவுலக
 மூடுங், கலபமரகடிமயிலூர்கழற்கால்வென்றிக்கந்தனைவந்தனைசெய்துகருத்துள்
 வைப்பாம். (சு)

ச ர ஸ் வ தி

கவளமதகரியுரிவைப்போர்வைமூடுங் கண்ணுதலோன்புகழ்விரிக்குங்கலைகள்
 யாவும், பவளவிதழ்ப்பசங்குதலைமொழியிற்காட்டும்பைந்தொடியையந்நணன்
 ரேய்ப்பருமவல்குற், துவருமணிமருங்குலிளநிலவெண்மூரற்சந்தரிவைவெண்
 கமலத்தோட்டுவட்டத், தவளமதிநடுவமர்வாலெகினம்போலுந்தையலைமைய
 லையகற்றித்தாளிற்றூழ்வாம். (சு)

தி ரு ந ந் தி தே வ ர்

போதனுறைமலர்முகிழாதமரர்கோமான்புரநிலைமைசூலையாதமருதுபோழ்ந்த
 பாதனுறைகடல்சருங்காதரிணஞ்சூரல் படைமமூவண்சரிகைகரம்பரித்துப்பாந்
 தட், காதனுறைசிதறுபுனற்கங்கைசூடுங்கண்ணுதலெம்பரன்மதியுங்கதியுநல்கு,
 நாதனுறைதிருக்கயிலைகாவல்பூண்டநந்தியைநம்புந்தியின்சணயந் துவாழ்வாம்.

தி ரு ஞ ன ச ம் ப ந் த ழூ ர் த் தி

சங்கமணிக்குழைதயங்கத்தழைந்தகாதுந்தனிவிடையுமுதலபலதணப்பில்காட்
 சி, பொங்குமடையாளங்கன்புகன்றுபோற்றிப்பொருவிறந்தபரஞ்சுடரைப்புந்
 திகெட்டா, வங்கணனைவழுதியுடல்வெப்புந்நங்கவணிதிகழ்வெண்டிருநுண்டு
 ளள்ளிச்சாத்துஞ், செங்கைவிரல்கொடுகுறித்துத்தெரிக்குந்தோன்றல்சிறற்றடியி
 ன்பெருந்தகைமைசிந்தைசெய்வாம். (சு)

தி ரு ந ர வு க் க ர் சு

தேவரையுமுனிவரையுந்துளவமார்பிற்றிருவரையுங்குரவரையுஞ்செல்வமிக்
 கோர், யாவரையுமேவல்கொளுநெற்றிநாட்டத்திறைவரைமுன்னிகந் திருந்தவெ
 ண்ணந்தோன்றச், சேவரையுநெடுங்கொடியின்றகைமையெல்லாத் திணைவரை
 யுஞ்செலத்தமிழின்செய்யுள்பாடு, நாவரையர்புகழ்மொழிகள் வரைந்துகூறி
 நயந்தவார்செய்திருத்தொண்டுவியந்துவாழ்வாம். (சு)

சு ந் த ர மூ ர் த் தி

தூ துகொண்டமலர்ச்சரியற்பரவையென்பாடனத்தனைமேன்மயற்குளிரின், றளர்வுதீர், வே துகொண்டுவிழையுநெறிவிரும்பிமாலும்விரிஞ்சனுமுன்றொடராத வெளியையாரும், யா துகொண்டுமறிவரிதாயெங்குமானவிரும்பெர்ருளைநெருங், குமிருளிரவின்மீளத், தூ துகொண்டார்தமையெமையாட்கொள்வீரென்றுசொ ல்லியவர்பதம்புல்லித்தொழுதல்செய்வாம். (க0)

மா ணி க் க வ ர ச க ர்

செழியர்குலபுகொடுத்தமாடுசொண்டுசென்றுதிருப்பெருந்துறையிற்செறி ந்தசம்புப், பழிவிரவுபரித்திரள்சொண்டனைந்துமாறன்பணித்தவிடர்க்கிரங்கி யருள்பாடிப்போற்றி, வழியமுதகிரணநிலர்மகுடமீதேமதுரையமர்பரம்பரனை வந்திக்காகச், சுழிபெருகுபுனற்றரங்கவைகைவாய்மண்சுமப்பித்தார்புதந்தலை மேற்சுமத்தல்செய்வாம். (க1)

ச ண் டே ச ர ர்

மனாதிசுளுக்கெட்டார்தபரமானந்தவாழ்வனையங்கோரிலிங்கமணலாற்குபபித் தனாதிதையந்தனிநின் றுந்தாபித்தான்பா றழைத்தவன்பாலாட்டவந்துதடுக்கத் தாளை, யெனாதவன்றனிருபதமுமழுவாற்றுண்டித்திகழந்தவனைப்பரபதத்து ளிருத்தித்தானும், பினாகியருளடைந்தவிற்றச்சண்டேசன்றூள்பிரசமலரிறைத் திறைஞ்சிப்பரசுவாமே. (க2)

மெ ய் க ண் ட தே வ ர்

அல்லாதபரசமயவலகைத்தேர்விண்டகலவகல்புனற்பெண்ணையயல்சூழ்வெ ண்ணைய்ப், பொல்லாதவிபமுகத்துப்புத்தேடன்பாற்புனிதசிவாகமப்பொருண் மைபொருந்தவாய்ந்து, நில்லாதநிலையிதும்ற்றென்றுமொன்றாய்நிற்குநிலையிது வெனமெய்நெறிதேர்ந்தியாரும், வெல்லாதசிவஞானபோதஞ்சொன்னமெய்க ண்டான்சரணமுடிமீதுகொள்வாம். (க3)

தி ரு த் தோ ண் ட ர்

முன்னடையவரியசிவமுத்திபெற்றோர்முதுலகிலதுவிரும்பிமுயலாரின்றோர் பின்னடையவருமவர்கண்முதலாயுள்ளபிள்ளையின் வெள்ளைமதிபிறங்குவேணி மின்னடையுமணிமெளலிவேதகீதன்வெண்ணீ றுங்கண்டிகையுமெய்விடாமற் றன்னடைநன்னெறிதம்மையடைந்துளார்க்குந் தருந்தொண்டார்பெருந்தொண் டுதலைமேற்கொள்வாம். (க4)

கடவுள்வாழ்த்து முற்றிற்று

திருச்சிற்றம்பலம்

கந்தமாதனச்சிறப்பு.

அநாதி மலமுத்தராய், நித்தியராய், வியாபகராய், எல்லா வறிவும் எல்லாமுதன்மையும் எல்லாவனுக்கிரகமு முடைய ராய், ஆன்மாக்களிடத்துப் பொருந்திய பெருங்கருணையினாலே பஞ்சகிருத்தியங்களையும் இயற்றுகியற்று முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடலைச் செய்தும், வெள்ளியம்பலக்கூத்துகந்ததும், அரசனாய் முடிகவித்த ரசாண்டதுமாகிய மதுராபுரியைச்சேர்ந்த இராமேச்சரத்திலே, தன்னிடத்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்வோரது மும்மலங்களையும் போக்கும் அதி விசிட்டமுடைய சேதுவினடிவாரத்திலே, கந்தமாதனமென்னும் பெயரையுடைய மலையொன்றுளது. அது தேவர்கள் அமுதவுணவின்றிப் பசித்தடைந்த பொழுதினுந் தாங்கும் பலவகைச் செல்வங்களையுடையதும், ஸ்ரீ. இராமன் இராவணனைக் கொன்ற பிரமகத்தியைப் போக்குமாறு இராம லிங்கப் பிரதிட்டை செய்து அருச்சித்தற்கிடமாயுள்ளதும், அருவாகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்களது பிறவிப்பிணியைப் போக்கும்பொருட் டொருவா யெழுந்தருளிப் பலவகைத் தீர்த்தங் களையும் பலவகை மூர்த்தி பேதங்களையும் பலவகை மெய்யடி யார் கூட்டங்களையு மிருக்கச் செய்த பெருமையை யுடையது மாயுள்ளது.

நைமிசாரணியச்சிறப்பு.

மூர்த்தி தீர்த்த ஸ்தல விசேடங்களையும், அவைகளான்மா க்களுக்களிக்கும் பேறுகளையும், அவற்றை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றோர்களது சரித்திரங்களைஞ் சொல்லுவான் டொடங்கி, முன்னர் அவற்றைக்கேட்டகமகிழ்ந்த முனிவர்களுக் கிருப்பிடமாகிய நைமிசாரணியச்சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது:

பிரமாவின் புத்திரர்களாகிய செளனகாதி முனிவர்கள் பிறவிப்பிணியைப் போக்குமாறு சிவபெருமானை நோக்கி அரு ந்தவஞ்செய்தற்கமைதியாகிய இடம் யாதென்று தந்தையாகிய பிரமனிடத்து வினாவ, அவன் ஒரு தீருப்பையை யெடுத்துச் சக்ரமாக்கி யுருட்டி “இது தங்கிய விடமே நீவிர் அருந்தவஞ் செயதற்கமைதியாயது” என்று சொல்லி அனுப்பினன். அது தங்கிய விடமே நைமிசாரணியமாகும்.

இது, நெடுங்காலம் அருந்தவம் பயின்ற வனேக வயதுடையர்களும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களினும் பெருந்தொகையினர்களுமாகிய முனிவர்கள் வசிக்கப்பெற்றதும், பிறவிப்பிணிககஞ்சித் தன்கணுற்றோரை அறிவே வடிவாகிய சிவத்தோடு சேர்க்கும் பொருட்டுக் கற்பகாலங்களுக்கழிவில்லாததும், ஏனைய மிருகச்சத்தங்கள் கீழ்ப்படமேலோங்கி யெழுகின்ற உச்சகாமாகிய வேதகோஷத்தையுடையதும், தன்னிடத்து வசிப்பவர்களிடத்தே காமம் வெகுளி மயக்கமாகிய முக்குற்றங்களிலலாமையால் மன்மதனும் மரணமில்லாமையால் இயமனுங்கண்டறியாத பெருமையையுடையதும், கடல் சுவறினும் மழைவறப்பினுந் தன்னிடத்து வசிக்குஞ் சீவகோடிகளுக்கு உணவுமுதலிய கொடுத்தலால் பூமிமுழுவதுக்கும் பெர்க்கிஷ சாலையாபி ரூப்பதும், தன்னிடத்துள்ள மிருக பட்சிகள் இயல்பாயுள்ள பகைநீங்கிக் கலந்து வேதாசம சாரமாகிய திரிபதார்த்த விலக்கணங்களைப் பேசி வசிக்கும் பெருமையை யுடையதும், பலவகை விருட்சசாலங்கள் பலவகை நறுமணங்கமழும் புட்ப சாதிகள் பலவகைத் தடாகங்கள் பலவகை மலைகள் ஆதியவற்றாற் சிறப்பற்றோங்கியது மாகிய பெருமை யுடையது. இந்த நைமிசாரணியத்திலே, செளனகாதி முனிவர்கள் தங்கள் களத்திர புத்திரபௌத்திராதியர்களோடும் அட்டாங்கமுதலிய யோகாப்பியாசிகளாயிருந்து தவஞ் செய்வா ராயினர்.

சேதுச்சருக்கம்.

பூமலியிதழிசூடும்புதுநிலாமகுடவேணி
நாமலிசருதிபோற்றுநம்பிரானிராமநாத
னேமலிசிலையிராமற்கிராவணப்பிரமகத்தித்
தீமலியிடுக்கீண்டீர்த்தசேவடிசென்னிவைப்பரம்

அந்த நைமிசாரணியத்திலே, முழுட்சுக்களாகிய செளனகாதி முனிவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரவரும், அவர்கள் புத்திரபௌத்திராதியர்களுஞ் சிவார்ச்சனாதியானமுடையர்களாய்த் திரிபதார்த்த விலக்கணங்களை யாராய்ந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, அங்கே, ஸ்ரீ. வேதவியாத முனிந்திரருடைய பூரண கடாட்சம்பெற்ற சூதமகாமுனிவர் வந்தார். அவரது வரவைக்கண்ட முனிவர்கள், பேரானந்தமடைந் தெழுந் தெதிர் கொண்டு வணங்கி உன்னதாசனத்திருத்திப் பாத்தியாசமணியார்க்கியங் கொடுத்து நல்வரவு சொல்லி, “பௌராணிக சாகர

மே! பூமியிற் சிரேஷ்டதலம் யாது? சிரேஷ்டதீர்த்தங்களெவை? சிவபத்தியாதியாம் இஷ்டசித்தி யெதனாலுண்டாகும்?" என்று வினாவினர். அது கேட்ட சூதமுனிவர் மிகமகிழ்ந்து தமதாசிரியரை மன மொழி மெய்களால் வழிபட்டு, "முனிவர்களாள்! நான் முன்னொருகாலத்தும் ஒருவருக்குஞ் சொல்லாத அரிய சரித்திரமொன்றுளது. அது ஒருப்படமனமுடைய நும்மனோர்க்கே சொல்லத்தக்கது" என்று சொல்வாராயினார்.

தக்கிண பூமியிலே ஸ்ரீ. இராமன், எழுபது வெள்ளங்குரக்குச் சேனைகளோடு சென்று, இராவணனைக் கொன்ற பூரமகத்தி நீங்க, இராமேச்சரமென வொரு சிவஸ்தலமுண்டாக்கிச் சிவப்பிசதிட்டை செய்து அங்கே பல தீர்த்தங்களையும் வருவித்தான். அவை, உலகத்திலுள்ள ஏனைய க்ஷேத்திரங்கள் மூர்த்திகள் தீர்த்தங்களெவற்றினுமிகச்சிறந்தன; தரிசித்தவனுக்கு ஞானானந்தப்ரமோக்ஷங்கொடுப்பன; அரனரியிடத்து மன்பைத்தருவன; விஞ்ஞானாகலர் பிரளயாகலர் சகலரென்கிற மூவகையான்மாக்களுக்கும் முறையே அருவாயவருள்ளத்தே வெளிப்பட்டருள் சுரத்தலும், உருவாய் நேரே வந்தருள் கொடுத்தலும், அருவுருவாய்க்குருவிங்க சங்கமங்களை யதிட்டித் தனுக்கிரகித்தலுமாகிய மூவகையனுக்கிரகத்தையுங் கொடுப்பன. எல்லாத் தேவர்களை யுந் தனக்கங்கமாயுடைய விந்தச் சேதுதீர்த்தத்தை எவனொருவன் இப்பிறப்பிற்றரிசிப்பானே அவன் தனது இருவழியிலுமுள்ள கோடி பிதிர்வார்க்கங்களோடு கற்பகாலஞ் சிவலோக விற்புற்றுப்பின்பு மோக்ஷமடைவன்; அளவிறந்த செபதபயாகாதி புண்ணியப்பலனை யு மிட்டசித்திகளையும் திவ்விய தீர்த்தங்களை யாடிய பலனையுமடைவன். அந்நியனொருவனைச் சேதுவிற்பு சென்று தீர்த்தமாக வென்றேவினவன், அவனடையும் பேறளவு பயனைத்தானு மடைவன். அச்சேதுவில் விதிப்படி ஸ்ரீநானஞ் செய்தவன் தன்னிருவருக்கத் தெழுக்கோடி பிதிரரோடும் வைகுண்டமடைந்தின்புற்றுப் பின்பு சிவநந்தமடைவன். கந்தமாதன பருப்பதத்தையும் இராமநாதனையும் சேதுவையுமிருந்துளியிருந்து தரிசித்துத் தீர்த்தமாடினதாகத் தியானித்தவன், முன் செய்த ஸ்ரீவினைகளைத்தினும் நீங்கி இலக்ககோடி இருவழிப் பிதிரரோடு மூன்று பிரமகற்பகாலம் சிவலோகத்தின்புற்று மோக்ஷமடைவன். சேது தீர்த்தமாடினவன், பஞ்சமா பாதகனையினும் அக்குற்ற நீங்கி நூறு கோடியிருவழிப் பிதிரரோடும் வைகுண்டலோகம் வாழ்வன். அவன் எத்திமை செய்யினும் நரகத் துன்ப மடையான்.

சேது தீர்த்தமாடினவன், இயமபுரத்தில் அக்கினிக்கு கையிலே கிடந்துருகான், நிணச் சேற்றிலமிழ்ந்தான், வைதரணியாற்றிலிறங்கான், தன்றசையை யுண்ணான், நாயினது மாமிசத்தையுங் கட்டத்தை யு முண்ணான், அதற்குணவுமா கான், நாய் மூத்திரத்தையும் கழுதை மூத்திரத்தையும் தன் மூத்திரத்தையுங் குடியான், இரத்தம் புழு முதலிய வருவருப்புணவுகளை யுண்ணான், முள்ளிலவிலேறான், மலத்தை யுடம்பிலே பூசப்படான், கன்மழை அக்கினிமழைகளிலே நின்று வருந்தான், அக்கினிக்கிணற்றிலே குதியான், இரத்தக் குளத்திலே வீழ்ந்து நீந்தான், அக்கினிக்குழியிலே பாய்ந்து பாய்ந்தேறான், வெளிகளிலே தலைகீழாகத் தூக்கப்படான், அம்மி ஆட்டுக்கல் செக்கு இவைகளிலிட்டரைப்புண்ணான், அக்கினியிலே யுருண்டுருண்டுருகான், கடுங்காற்றினால் வருந்தான், காமநீரைக்குடியான், வாள் சுத்தி முதலிய கருவிகளால் வெட்டுண்ணான், கழுவிலேற்றப்படான், பித்தநீர் கோழை பெருங்கசப்புநீர் யானைத்தசை முதலிய வுண்ணான், பாம்புகளாற் கடிப்படான், யானைக்கொம்புகளாற் குத்தப்படான், கொதிக்கின்ற நெய்க் கொப்பரைகளிலே போடப்படான், கொதி நெய் சுடுகல்லாதிவற்றை வாயிலிட்டு விழுங்கான், மண்ணைவாயி விட்டுத்திணிக்கப்படான், காய்ச்சிய விருப்பூசிகளை நவத்துவாரங்களினுமேற்றப்படான், இருப்பாப்புகளாற் பிளக்கப்படான், காரைநீரை யுடம்பிலுற்றப்படான், காய்ச்சிய கொடுறுகளால் எலும்பு பற்கள் பிடுங்கப்படான், மரத்திலேறி மல மூத்திரக் குழிகளிற்குப்புறான், பதினெண் வகையாயுதங்களாலும் வருத்தப்படான், காய்ச்சிய இருப்புப் பாவைகளைத்தழுவான், வெந்த இருப்புப் பலகைகளிற் கிடந்துறங்கான், புகைக்குகைகளிற் கிடந்து வருந்தான், குழிகளிற் றூண்டில் முள்ளிட்டு அக்கினி மத்தியிலே கட்டித்தூக்கப்படான், உருக்கிய ஈயத்தை ஊற்றப்படான், இன்றோன்ன சகிக்கலாற்றாத் துன்பத்தைத்தரும் ரௌரவமுதலாகிய விருபத்தெண்கோடி நரகங்களினும் வருந்தான். சேதுதீர்த்தமாடவிருமபிநூறடி நடந்தவனும் நரகத்துன்ப மடையான்.

அச்சேதுக்கரையின் மணல் ஒருவனுடமபிலெவவளவுபடியுமோ அவ்வளவு பிராமணரைக் கொன்றபாவநீங்கும். சேதுதீர்த்தத்துலவிய சீதளக்காற்றுப்படினும் நூறு நூறு குட்களாளருந்திய பாவநீங்கும். சேதுதீர்த்தத்திலே, ஒருவன் து மழித்த சென்னி மயிர் கிடப்பின் பதினாயிரங் குருபன

நியரைப் புணர்ந்த பாவமும், ஏலும்புகிடப்பின் பதினாயிரம்
பான்களவாண்ட பாவமும், பல வித பாவிசனோடிணங்கிய
பாவமு நீங்கும்.

வழிதிரிப்பவன், ஆந்தணர் முனிவராதி பெரியோர்களை
நிதிப்பவன், தனக்கென்று சோறு சமைப்பவன், பேருணவு
படையவன், மந்திரங்களை விற்பவன், பிராமணருக் கொன்றை
தருவேனென்று வாக்களித்துப் பின்னதனைக் கொட்டாதவன்,
நூலை வணங்காதவன், நீரருந்தச் செலலும் பசுமுதலிய ஆகிய
புகங்களை வீடாது தடுத்தோட்டுபவன் ஆகிய இவர்கள் பிர
கக் கொலை செய்தவராவர்.

நித்தியாக்கினி முதலிய நியதியை விடுத்தவன், சண்டா
ரர் கூட்டமுடையவன், கணிகையிடத்துண்பவன், துட்டதே
தைகளுக்குப் படைத்த உணவையாவது தேவர்களுக்கென்
வைத்த உணவையாவதுண்பவன், கட்டுடிக்கும் மனைவியை
படையவன் ஆகிய இவர்கள் கட்டுடித்த பாவமுடையர்.

தாய், சிறியதாய், பெரியதாய், சகோதரர்மனைவிகள், சி
னகிதர்மனைவிகள், மருமகள், கள்ளுண்டவள், பூப்பாயிருப்
வள், நம்பிவந்தவள், ஈனசாதியள், பிறன்மனைவி, மனைவியி
ரோழி, அடிமைக்காரி இவர்முதலியோரைப் புணரும்பாவமு
, பிறரடையு நன்மைக்குத் துன்பஞ் செய்வதினால் வரும்
பாவமும், குருமனைவியைப் புணரும் பாவத்துக் கொப்பாரும்.
நித்தியாதி பாவங்களனைத்தையுஞ் சேதுவிலாடுமொரு ஸ்நான
லனை கெடுக்கும்.

தேவர்களை வணங்குதல், வன்னியாதிவிருட்சங்களை வண
குதல், அக்கினியை வணங்குதல், யாகாதிசெய்தல், பூமியா
தானங்களைச் செய்தலாதியாம் புண்ணியப் பேறுகளைச் சே
விலொருமுறை யாடும் ஸ்நானபலனை கொடுக்கும். உடம்
பவரட்டிச் செய்யும் தவங்கள் விரதங்களாலும், செப ஓம
வபுராண படனாதி புண்ணியங்களாலும் வருவது சுவர்க்கா
புண்ணிய லோகங்களிலே தேவாள்ரயின்புறுதலே; ஆ
வயனைத்தையும் சேதுவிலொருகாற் செய்யும் ஸ்நானமே கொ
டுக்கும். அவர்களுக்குப் பின் பிறவிவேதனையுமில்லை.

சேதுவிலொருமுறை யாடும் ஸ்நானம், குபேரசம்பத்தை யும் அரம்பையார்போகத்தையும் ஆசையற்ற சுத்தமனத்தையு ம் தந்து, செய்தபாவங்களனைத்தையும் போக்கி, செய்யவிரும்பி ய புண்ணியங்களனைத்தின்பலனையும், சகலயாகங்கள் தீர்த்தங்க ள்யோசங்கள் விரதங்களாற் பெறும்பயன்களையும், பிரம்லோகம் விட்டுணுலோகம் றுத்திரலோகமாகியவைகளினின்பங்களையும், கலவி ஆயுசுபலம் வேதபாண்டித்தியம் சிறப்பு மந்திரசித்தி யாதி யிட்டசித்திகளையுந்தரும்.

சேதுவில் விதிப்படி சிரத்தையோடேனும் விதிதவறிச் சிரத்தையின்றியேனு மொருவன் ஸ்நானஞ்செய்வானாயின், அ வன் துன்பம் வலுமைமுதலிய வடையபபெருன். காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சிந்தாமணி சங்கநிதி பதுமநிதியாகிய விவை தம்மை வேண்டினோர் விரும்பிய வனைத்தையுங் கொடுப்பது போல, இச்சேதுதீர்த்தமுந் தன்னிடத்து ஸ்நானஞ்செய்து தன்னைவேண்டினோர்க்கு விரும்பிய வனைத்தையுங் கொடுக்கும். தீர்த்தமாடச்செல்லு மொருவனுக்குக் கொடுப்பதற்குத் தன னிடத்து யாது மில்லையாயினும் யாசித்துக்கொடுத்தனுப்பினவ ன், தீர்த்தமாடினவனடையும் பேறள்வுபேற்றைத் தானுமடை வன். தீர்த்தயாத்திரை செய்வோனுக்கு, தனம் தானியம் மரு ந்து உண்டி உறையுளாகியனவுதவினவன், வேதபாராயணம் யாகம் துலாபாரதானமாகிய செய்த பலனைத் தானுமடைவன் யாத்திரைசெய்ய விரும்பினவன் தன்னிடத்துப்பொருளில்லையா யின் யாசித்தாயினும் அது செய்குக. யாசுகத்தினால்வரு மிழிவு அவனுக்கில்லை. யாசித்துச்சென்றாடினவனும் பூரணபலனையே ய டைவன். எவ்வித பிராரய்ச்சித்தங்களானு நீங்காத பாவங்கள் னைத்தையு மிந்தச் சேது ஸ்நான் மொன்றே நீக்கும்.

பொருள் தருவேனென்றொருவனை யாத்திரைசெய்ய வே வி அதுகொடாதவனும், பொருளைவாங்கி யாத்திரைசெய்யாத வனும் பிரம்மக்கொலை செய்தவராவர். செலவையிருந்து 'பிறரி டத்து யாசிப்பவன் பொற்கள்வனான ஆதலால், உலகத்தி லே பிறந்தவனெவ்வாயினும் சேதுவில் ஸ்நானஞ்செய்து பிற விப்புபிணியை யொழித்தல்வேண்டும், அது ஒருவிதத்தானுங் கூடாதாயின், தன்னைக்குறித்து ஒருபிராமணையாயினு மனு ப்பி யாடுவித்து அபபலனைப்பெறுதலவேண்டும்.

“முனிவர்கள்! கிருதயுகத்திலே ஞானத்தினாலும், திரேதாயுகத்திலே யாகத்தினாலும், துவாபரயுகத்திலே தானத்தினாலும், கலியுகத்திலே சேதுஸ்நானத்தினாலும் மோட்சமனிடையலாமென்ற விதியுண்மையின், நீவிரும் சேதுவில் விதிப்படி ஸநானஞ்செய்து இம்மையில் வேண்டிய இட்டசித்திகளையடைந்து, மறுமையில் மோட்சமடைவீர்களாக” என்று சூதபௌராணிகர் சொல்லிமுடித்தனர்.

சேதச்சருக்கமுற்றிற்று.

சேதுவந்திசருக்கம்.

சூதமகாமுனிந்திரர் சேது மகத்துவ மனைத்தையுமுபதேசித்தருள், அவற்றைக்கேட்ட நரற்பத்தெண்ணையிர முனிவர்களுமிக்க பேரன்புடையர்களாய், “முனிவர் பெருமானே! ஸ்ரீ இராமன் இந்தக் கடலை யெவ்வாறடைத்தனன்? கந்தமாதனமலை தொடங்கிச் சேது இறுதியாக ஸநானஞ்செய்ய வேண்டிய முக்கியதீர்த்தங்க ளெத்தனே? அடியேங்களறியுந் திருவுள்ளம்பற்றுக்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள் அவர்களுடைய பிரார்த்தனைக்காகச் சூதமுனிந்திரர் சொல்லுவாராயினார்.

“முனிவர்கள்! கௌசல தேசத்தரசராகிய தசரதச்சக்கிரவர்த்தியானவர், தமது பட்டஸ்திரிகள மூவருக்கும் புத்திரப் பேறின்மையால் மனம்வருந்திக் கலைக்கோட்டுமகாமுனிவரையழைத்துப் புத்திரகாமேட்டி செய்வித்துப் பிண்டபாகததையேற்று மூவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தனர். அவருள், கௌசலையிடத்து ஸ்ரீ நாராயணமூர்த்தியே இராமனாகவும், சுமிததிரையிடத்து ஆதிசேடனே இலக்குமணனாகவும், கைகேசியிடத்துச் சங்கு சக்கர மிரண்டும் பரதசத்துருக்கராகவும் அவதரித்துச் சகலகலைகளினும், அரசர்க்குரிய படைக்கலப்பயிற்சி முதலியவற்றினுஞ் சமர்த்தராய் வருங்காலத்து, மூத்தவரிருவரும் பிரபல விசித்தராயினர். அக்காலத்தில், விசுவாமித்திரமகாமுனிவர், தமது யாகமமுற்றுப்பெறும் பொருட்டி, தநதைதரய் சூத முதலியோருடைய வுத்தரவோடு இராமன் இலக்குமணனாகிய விருவரையு மழைத்துச் சென்று, அவர்களால் தாடகையைச் சங்கரிப்பித்து, யாகத்தை முடித்து, வருமிடத்துக் கல்லாயக்கிடந்த அகலிகை இராமனது கால பட்டவுடன சாபநீங்கக்கண்டு கௌதமரிஷியிடமனுப்பி, மிதிலாபுரியிற்

சனகமகாராசனிடத்து வந்து, வில்லை முரித்துச் சீதையை விவாகஞ்செய்யப்பண்ணி, பரகராமனது வில்லோடு வலிமையை புங்கவாவித்து, அயோத்தியாபுரியை யடைந்து அவர்களைத் தந்தையிடத்தொப்படைத்தனர்.

பின்பு தசரதமகாராசாவானவர், ஸ்ரீ இராமனது சாம்ரத்தி யததையறிந்து படடாபிஷேகம் பண்ண வுத்தேசித்திருந்து, கூனியினுடைய தூர்ப்போதனையால் கைகேசி தன் மகனாகிய பரதனுக்கு முடிசூட்டவும் தன்னைக்காட்டுக்குப்போக்கவும் வரங்கேட்டதையறிந்த ஸ்ரீ இராமன், சீதையோடும் இலக்சுமணனோடும் வனவாசம் போயினுனென்ற வாரத்தை கேட்டமாத் திரத்தே, புத்திரசோகத்தா லுயிர் துறந்தனர். அவற்றையறிந்த பரதனுவன், தந்தையாரது மரணத்தையுந் தமையனாரது பிரிவையுஞ் சகிக்கலாற்றாதவனாய்த் துக்கசாகரத்தமிழந்தித் தந்தையாரது தீக்கடன் முடித்து, வனவாசமாகச் சித்திரகூடத்தில் வந்திருந்த ஸ்ரீ இராமனைக்கண்டு, அவன் பாதுகையை முடியாகப்பெற்று அயோத்தியாபுரியை யரசாண்டிருந்தான்

ஸ்ரீ இராமன், சீதையோடும் இலக்குமணனோடும் வனவாசமாகிக் குகனாகிய வேடனுடைய வுதவியினால் கங்கையாற்றைக் கடந்து சித்திரகூடத்திற்றங்கி மற்றைநாள் வனத்தை நோக்கி வருகையில், காகாசரனென்பவன் சீதையைக் கவரவர அவனைக்கொன்று, பலமுனிவர்களுடைய ஆச்சிரமங்களைத்தரிசித்து, அவர்களிடத்துப் பலவரங்களை யு மாசீர்வாதங்களையும் பெற்றுச் சென்று, பஞ்சவடிதீர்த்தக்கரையில் பன்னசாலை யொன்றமைத்து, அங்கேயிருந்தனன். அப்பொழுது, இராவணனுடைய தங்கையாகிய சூர்ப்பனகை, அங்கேவந்து ஸ்ரீ இராமனைக்கண்டு மோகித்து மூக்குமுலையுமிழந்து, கரதூடணன் திரிசிராமுதலிய மாதுலர்களை யு மிறக்கக் கொடுத்துத் தமையனாகிய இராவணனிடத்துப்போய் “உனக்கிணங்கிய பெண்ணைத்தேடி மூக்கு முலையுமிழந்தேன்” என்றமுதனள். அதுகேட்ட இராவணன் பெருமோகியாய் முன் மாரீசனை மாயமாணக்கியனுப்பி, பின் தான் சென்று, சீதையைக்கவர்ந்து, சடாயுவை வெட்டி மீண்டிலங்கைக்கேகி, அசோகவனத்திலே தனக்கு உணவியூரக்குமாறு அச்சீதையைச் சிறையிவைத்தான்

• ஸ்ரீ இராமன், மனைவியை யிழந்ததினால் இலக்குமணனோடு மிக்கசோகமுடையாய், வனமெங்கும் அவளைத்தேடி வருமிடத்து, குற்றயிராய்க்கிடந்த சடாயுவினிடத்துச் சங்கதிக

லோயறிந்து, தம்மையுண்ணுமாறு பிடித்த கவந்த ராட்சதனைக்
 கொன்று, அப்பாற்செல்லுகையில், பம்பையாற்றங்கரையிலே
 அனுமானென்னுங் குரங்கைக்கண்டான். அப்பொழுது அனு
 மானானவன், “நீவிர் யார்? முன்னொருகாலத்தும் வராத நீவிர்
 இங்கே வந்த காரணமென்ன? தும் பெயரென்ன? நீவி ரெ
 ங்கேயிருப்பது?” என்று வினாவினான். ஸ்ரீ இராமனுந் தனது
 வரலாற்றைத்தையுஞ் சொல்லி “நீயார் என்று அனுமானே வினா
 விய்பொழுது, அனுமான், “நான் சுக்கிரீவனுடைய மந்திரி, எ
 ன்பெயர் அனுமான், என் அரசன் உங்கள் சினேகிதத்தை
 விரும்பி என்னை யனுப்பினான், நீங்களங்குவரி னுங்களெண்ண
 ன் சித்தியாகும்” என்று சொல்லி, அவர்களை யழைத்துக்
 கொண்டுபோய்ச் சுக்கிரீவன்முன் விடுத்தனன். சுக்கிரீவனு ம
 வர்களை யெதிர் கொண்டு வணங்கிப் பிரியா நண்பு பூண்டு ஆ
 சனத்திருத்தித் தனக்கு வாலியினானிகழ்ந்த பெருந்துன்பத்தை
 ச் சொல்லிய பொழுது, ஸ்ரீ இராமனும், “நீதிக்கு விரோத
 மாக உனது மனைவியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு உன்னையும்
 வெளியேவிடுத்த வாலியைக்கொன்று உன்னை இரட்சிப்பேன்”
 என்றுறுதிசூறினன். சுக்கிரீவனும் “தேவரீருடைய பத்தினி
 சீதாபிராட்டியாரிருக்குமிடந்தேடி யாராய்து தருவே” னென்
 னு வாக்குப்பண்ண இருபுகுதியாருங்கலந்து மகிழ்ந்திருந்தார
 கள். அப்பொழுது சுக்கிரீவன், வாலியோ மிகவுஞ்சமர்த்தன்
 இராவணனைப் பத்துத்தலைப் பூச்சி யென்று வாலிலே கடடி
 த்திரிந்தவன், துந்துபி யெலும்பைப் பந்தெயிந்து விளையாடி
 ப்புயங்களின் றினவு தீர்த்தவன், மராமரங்களை யொடித்தவ
 ன், இத்துணைப் பேராற்றலுடைய வாலியினது வாலிறகட
 டிண்டுழன்ற இராவணனால் மனவியை யிழந்த விந்த இராம
 ன அந்த வாலியை யெப்படிக்கொல்லுவான்” என்று சந்தே
 கங்கொண்டான். அதனை யுணர்ந்த ஸ்ரீ இராமன், துந்துபி யெ
 லும்பைக் காலிற் பெருவிரலினால் நெடுந்தூரம் போய்விழுந்து
 சிதறுமாறு எறிந்தும், மராமரங்களை யோரம்பினு லாடுருவச்
 செய்தும், தன்வலியைத் தெரிவிக்க, அதுகண்ட சுக்கிரீவன்,
 “நன்றாய் முனந்தெளிந்து, “இனி வாலியின் றந்தையாகிய விந்
 திரனுக்கு மஞ்சேன்” எனத்தெளிந்து, “அயோத்தியரசனே!
 உனது நண்பினாவிராவணனைக் கொன்று சீதாபிராட்டியை மீ
 டடுத்தருவேன்” என்றுறுதி கூறி, “இனி நாம் வாலியிருந்
 தரசாரும் கிடகிந்தைக்குப் போவோ” மென்று இலகசுமண
 னையுமழைத்துக்கொண்டு சென்று, இராமரிலக்குமணரிருவரை
 யும் பிறிதோரிடத்து நிற்கச் செய்து, தான் தனியே போய்ப

போரறைகூவி வாலியை யழைத்துப் போர்புரிந் தவலுக்காற
 ருது தோற்று, ஸ்ரீ இராமன் பக்கலாக வந்து “இப்படி யெ
 ன்னை ஶீனாக அவன் கையால் மொத்துண்ணச் செய்தனையே”
 என்று குறை யிரப்ப, ஸ்ரீ இராமன், “நீவிந்ருவரும் சகோதர
 பாவமுடையீ ராகையினுவிருவர் முகமு மொருவர்முகமபோலி
 ருத்தலின், வேற்றுமை தெரியாது தடைப்படடேனன்றிப் பிறி
 தன்று, வேற்றுமை யறியுமாறு நீ தலையிலொரு வல்வி புனைந்
 து போர் செய்தி” யென்றேவ, சுக்கிரீவனு மப்பய்யே
 யொருவல்வி புனைந்து போரறை கூவி வாலியை யழைத்துப்
 போர்புரியுமிடத்து, ஸ்ரீ இராமன் ஒரு அம்பினுல வாலியினுயி
 ரைப் போக்கிச் சுக்கிரீவனுக்கு முடிகவித் தரசனாக்கினன். பி
 ன்பு சுக்கிரீவனும் மனமகிழ்ந்து, தனதுரை யடைந்து, கார்
 காலம் நீங்கியபின் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடுமாறு பலவிடங்
 களிலுங் குரக்குச்சேனைகளை யனுப்பினன். அவாகளுள்ளே அ
 னுமானுவன், இலங்கையிற் சென்று சீதையைக்கண்டு தேற்
 றி, முத்திரை மோதிரத்தைக் கொடுத்துச் சூடாமணியை ய
 டையாளமாக வாங்கிக் கொண்டு, தனதுதூதின் வரவை இரா
 வண்ணுக்குத் தெரிவித்து அவனது இளையபுத்திரனாகிய அட
 சய குமாறனைப் பல விராக்கதரோடுங் கொண்டு, இலங்கை
 யையுஞ் சுட்டு, மீண்டு, ஸ்ரீ இராமனை வந்து வணங்கிச் சூ
 டாமணியையுங் கொடுத்து மகிழ்வித்தனன். அப்பொழுது,
 சேஷ சயன முதலிய சுகபேகங்களை விடுத்துத் தவவேடம
 புண்ட ஸ்ரீ இராமனானவன், இலக்குமணன் சுக்கிரீவன அனு
 மான் சாம்பவன் நளன் முதலிய அளவில்லாத குரக்குச்சே
 நைகளோடு இடைச்சுரங்கள் பொருந்திட பலவழிகளைக்கடந்து
 உச்சிக்காலத்திலே மகேந்திரமலையை யடைந்து அதன் சாரலி
 லுள்ள சக்கர தீர்த்தத்தைப் பக்கத்திலுடைய தென்சமுத்திரக்க
 ரையிலி நந்தனன். இங்கே இங்ஙனமாக, அங்கேஇராவண்ணுடை
 ய தம்பியாகிய விபீஷணனானவன், அனுமான் தூதுவந்து சென்
 றபின்பு, தன் தமையனாகிய இராவணனுக்கு வேண்டிய புத்
 திகள் சொல்லவும், அவனவற்றைக்கேட்டுச் சீதையை விடா
 மையால், இனி இவன் இராமபாணத்தா லிறப்பது நிச்சயமி
 வனோடு நாமுமிருந்திறப்பதினுந் தப்புவதே நீதியென்று நான
 கு மந்திரிகளோடு மிலங்கையை விட்டு ஸ்ரீ இராமனிடத்து
 அடைக்கலம் புகுந்தான்.

ஸ்ரீ இராமனும், இராக்கதர்களை நம்பலாகாதென்று சிறிது
 சந்தேகமுற்று அனுமானுலது தெளிந்து, அவனைஇராக்கதர்க

ஞக்கரசனாகித் தனக்கும் மந்திரியாக்கிச் சுக்கிரீவனோ டொப் பாகவைத்து அனைவரையுஞ் சடிமாக விருத்தி மந்திராலோச னை செய்யுமாறு தனது மன வெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தி வானாயினான். “மந்திரிகாள்! சேனைகாள்! நமதுசேனைகளுக் கோ அளவில்லை; கடலோ மிகப்பெரிது; சடப்பிரவாகமோ வ திகம்; திரைகளோ மலைப்பாம்புகள்போலப் புரளுகின்றன; பி னந்தவாயையுடைய மகரங்கள் சுறாவேறுக ளிடசாரி வலசாரி யாகத்திரிகின்றன; கடுங்காற்றோ வீசுகின்றது; கொடிய முதலை களும் நீந்தித்தாண்டுதற்கரிய விக்கடலைக் கடக்கும் வழியேது? நூறுயோசனை நெடுந்தூரமுடைய இச்சமுத்திரத்தைக் கண்ட பெருமுதே கண்களும், நினைத்த பொழுதே மனமு மஞ்சுகின் றன. கொடிய இடிமுழக்கத்தையுங் கரியவடிவத்தையும் பிளந் த வாயையுமுடைய முகிற் கூட்டங்கணெருங்கிய வருணனுக்கு இருப்பிடமாகிய விக்கடலைப் பிறிதுதவியின்றிக் கடக்கு முபா யமென்றோ? இச்சேனைகளுடனே அக்கரையேறுதற்கு ஒருவ ழியையு மறியேன்; படகுமுதலானவைகளிலேறிச் செல்லலா மென்றால் படகையாவது படகு செலுத்துபவர்களை யாவது காணோம். தந்தையை யிறக்கக்கொடுத்தும், தலைவியைப் பறி கொடுத்தும், தரையசாளுகையை விடுத்தும், தழீல் வனத்தி லுலைந்துதிரிந்தும் இவற்றால் பலவேதனைகளைச் சுகித்தேன், ச முத்திரத்தைக்கடங்குந்துயரஞ் சகிக்கமாட்டேனே; எவ்வகை பாவிதனைக் கடப்பேனென்ற துன்பமே பெரிது முள்ளத்தை யீருகின்றது. அகத்திய மாமுனிவர் இராவணனைக் கொன்று கந்தமாதனத் தேறுவாயென்ற வாக்கும் பொய்யாமோ” எனறி வ்வாறு பலசொல்லி வருந்தினான்.

ஸ்ரீ இராமன், இவ்வாறு புலம்புதலைக் கேட்டுச் சுக்கிரீவ ன் முதலியோர் வணங்கி, வாய் புதைத்து, “எமபெருமானே, தேவரீரிதற்கு வருந்தவேண்டாம் தெப்பங்களைக் கொணர்ந்து சமுத்திரத்தைக் கடப்போம்” என்றார்கள். இது கேடவிபீஷ ண-னிவர்கள் சொல்லியதைத் தடுத்துத் “தேவரீருடைய சந் ததியிற் பிறந்த சகரர்களை சமுத்திரத்தைத் தோண்டி வைத்த வர்களாழலால், அது தேவரீருடைய தாள்களை வணங்கத்தக்க து. அங்ஙனஞ்செய்யின் குறித்தவினையுஞ் சடிதியில் முடிக்க லாம்” என்றான். இவர்களது கருத்தையறிந்த ஸ்ரீ இராமன், “நூறு யோசனை யகலமு மதிக ஆழமுமுடைய விசகலநிதி யைக் கடந்து போகவேண்டிய சேனைகளுக்கோ வளவில்லை; தெப்பங்களை வணைகம் வேண்டும், சிலவாயினும் பலமுறை

போய்வருதற்குப் பாடகாளருக்கோ பெரிதும் வருத்தமுண்டா
 கும்; அன்றியும், சத்துருக்களிடையிலே வந்து கொல்லுவார்
 ஆதலாலவர்கள் சொல்லியபடி கடல் கடக்க நான் விரும்பவில
 லை, விபீஷணர் சொல்லியதே விருப்பமாகிறது. இனிக் கடலை
 ப்பணிவேன் அது செல்லுதற்கு வழிவிடாதாயின், அக்கினிபா
 ணத்தினுற் குடிப்பிப்பேன்” என்று இலக்குமணனோடே முநது
 நீர்க்கரையையடைந்து ஆசமித்து அநந்தசயனபர்கத் த்ருப்பா
 சனத்திலே, வருண மந்திரத்தைத்தியானித்து மூன்று நாள்நி
 துயில் செய்தருந்தவ மிழைத்தும் வருணன் வராமையினாலே,
 கண்ணிவந்து கடுங்கோபமுற்றுத் தம்பியாகிய இலக்குமணனை
 நோக்கி “என்றம்பியே! எம்மை மதியாத விந்தக் கடலை அக்கி
 னிபாணத்தினுற்கலக்கி, இறந்த சுருச் சுமைகளை யணையாக்கி,
 நமது சேனைகளை நடக்கச்செய்வேன்; எனது வில்லைத்தருதி.
 மிக்க வலியுடையோரும் ஆற்றலில்லாதார் செய்யு மக்கிரமங்க
 ண்டி பொறை புரிவாராயின், வலியினந்தோராவார் நாமும்
 சமுத்திரராசனைப் பொருட்படுத்தி வணங்குதலர் லவன் நம்
 மையிகழ்ந்தான். கடல் சுவறவும் மகரமீன் முதலைகள் சங்கு
 களாதிய புலம்பவும் அக்கினிபாணந் தொடுத்துப் பலவரக்கர்
 களைபு மலைகளைபு மடக்கி யெவர்க்கு மளவுபடாத கடலை யள
 வுபடுத்துகிறேன்” என்றிதழ்த்துடிப்பப் புருவ நிமிரக் கண்கள்
 சிவக்க உருத்திரமூர்த்தி போலக்கோபித்து, வாங்கிய வில்லைக்
 குனித்து, அக்கினிபாணத்தைச் செலுத்தினன். உடனே சமு
 த்திரராசன் நடுங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டெழுந் தோடிவந்து சர
 ணம் புகுந்து, விழுந்து நமஸ்கரித்து, “ஓ! விசுவாமித்திரமகா
 விருடியின் யாக ரட்சகா, தேவர்கள் பணியுந் திருவடி யுடை
 யோனே, வேதமுதலே, ஆபத்சகாயனே, சீதைகொழுநனே,
 பக்தர்கள் சகாயனே, அகலிகாசாபமோசனனே; தாடகாசங்
 காரனே, அரக்க ரரியே, அமர ரட்சகா யான்செய்த குற்றங்க
 ளைப் பொறுத்து; எனது விண்ணப்பத்தைத் திருவுளம் பற்றுக.
 ஆதிகாலத்திலே பிருதிவி அப்பு தேயு வாபு ஆகாயம் என்னு
 மைம்பூதங்களுடைய நீலைமையை மாற்றுகின்ற இதற்கு நான்
 இசையேன்: அது செய்தல் தகுதியன்று” என்று வேண்டின
 ன். அதுகேட்ட ஸ்ரீ இராமன், மனமிரங்கி “எனது சேனைக
 ளும் யானு மிலங்காபுரிக்கேகுதற்குக் குறுகி யிடந்தருதி” எ
 ன்றனன். அப்பொழுது வருணன் பணிந்து “ஸ்ரீ இராமா, வி
 லவலிம்மயினால் நீ யிப்படிச் செய்யி னிதுவே முன்மாதிரியாக
 வில் வலியுடைய பிறரு மிப்படிச் செய்யத்துணிவார்; அதுவே
 ண்டநம், பிறிதோருபாயஞ் சொல்லுகிறேன், நினது சேனைகளுள்
 தேவத்தச்சனுடைய மகன் சிற்பத்தொழிலிலதிவிசிடமுடை
 யவன், நளனென்னும் பெயருடையவன், அவன் கைப்பட்டபு

ROJA MUTHIAH
 47, HOSPITAL STREET
 KOTTAIYUR-623 106

ல்லாயினு மலையாயினும் புணரியின் மிதக்கும் புகழ் வரம் பெற்றவன். அந்த நள னென்பவனாலணைவகுத்துச் சென்று காரிய சித்தி யகை” என்றுபாயஞ்சொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றான்.

பின்பு ஸ்ரீ இராமன், நள்ளை யழைத்து, நீ சிற்பத் தொழிலிற் சிறந்த சாமாத்திய முடைய யாதலின், நாமிலங்கைக்குச் செல்லுமாறு, இக்கடலிடத்து அணைகட்டுதிபென்று கட்டளையிட, நளனுமுடனே வணங்கி, “ஐயா, தேவ தேச்ச னைய வென்ற நகை, எந்தாய்க்குச் சிற்பத்தொழிலிற் சிறந்த வென்னை நிகராகிய வொருபுத்திரனைப் பெறுதி யென்று வரமளித்தனன். அதனால்தேவரூடைய திருவருளினாலு மிது செய்வெனென்று ஸ்ரீ இராமனுத்தரவினால் குரங்குகளே யழைத்துப் பலவிடங்களினுமுள்ள மரம் மலை மண் புல் பூண்டு கல் முதலிய பலவற்றையும் வரச்செய்து, பத்து யோசனை யகலமுட நூறுயோசனை நீளமுமாக வணை வகுத்தான். இதனடி நவபாஷாணம், மக்தி தருப்ப சயனம், அந்தம் திருப்புல்லாணி, இவ் வணையின் பெருந்தே சேதுவாகும். இதுவே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்தோர் பாவங்களெல்லாம் நீங்கிச் சிவானந்தமடைவார்கள். இதுவே சேது வந்த வரலாறு. இவ்வணையினிடத்துப் பலவகைத் தீர்த்தங்க ளுள்ளன. அவற்றினளவும் பெயரு மாதிரிசேடனுக்குஞ் சொல்லுத லரிது; அவற்றுள்ளும் இருபத்து நான்குதீர்த்தம் விசேடமா யுள்ளன. இவற்றிலே ஸ்நானஞ் செய்தல் சவமுடையார்களுக்கன்றி யெல்லாருக்குங் கிடையாது. அவற்றின் பெயர் வருமாறு:-

சக்கரதீர்த்தம்,	ஆகத்திய தீர்த்தம்,	சங்க தீர்த்தம்,
வேதாளவர தீர்த்தம்,	இராம தீர்த்தம்,	கங்கா தீர்த்தம்,
பாவநாச தீர்த்தம்,	இலக்கும தீர்த்தம்,	யமுனை தீர்த்தம்,
சீதை குண்டம்,	சடா தீர்த்தம்,	கயா தீர்த்தம்,
மங்கல தீர்த்தம்,	இலக்குமி தீர்த்தம்,	கோடி தீர்த்தம்,
அமுத தீர்த்தம்,	அக்கினி தீர்த்தம்,	சாத்தியர்மிர்ததீர்த்தம்,
பிரம குண்டம்,	சக்கர தீர்த்தம்,	சருவ தீர்த்தம்,
அனும குண்டம்,	சிவ தீர்த்தம்,	தனுக்கோடி தீர்த்தம்,

முனிவர்களா! ஸ்ரீ இராமனியற்றிய வணையினிடத்து இந்த இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்களு முள்ளன. இவற்றிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்தோர்கள் உலகம் முழுதினுமுள்ள தீர்த்தங்களாடிய பலனைப் பெற்றுப் பிறவிவேறுத்துப் பேராநந்தமுற்று இட்டசித்திகளனைத்தையும் பெறுவார்கள் என்று சூதமுனிவருபதேசித்தார்.

சேதுவந்தசருக்க முற்றிற்று.

சக்கர தீர்த்தச் சூக்தம்.

தெய்வத்தன்மையுடைய சூத மகா முனிந்திரரானவர், இங்ஙனஞ் சேது வந்தவரலாற்றைச் சொல்லியவளவில், நாறபத் தெண்ணூபிர முனிவர்களும் அவரை வணங்கி, “ஐயனே! சேது விலே, இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கள் சிறந்தனவாயின், அவற்றுள்ளே சக்கரதீர்த்தம் முதலாக வருவதற்கு நியாயமென்னை? அப்பெயர் வருவதற்குக் காரணமென்னை? நிருவாய்மலர்ந்தருளுக” என்று வேண்ட, அவர் சொல்லுவாராயினர்:

முனிவீரர்கள்! முற்காலத்திலே காலவ மகா விருடியர்னவீர், தகூழிண பூமியிலே திருப்புல்லாணி க்ஷேத்திரத்திலே பரலோடை யென்னும் நதிக்கருகிலே, ஊனுறக்கமின்றிப் புலன்களை யடக்கி மௌனியாகிச் சருகு நீர் வாயு என்னுமிவற்றை முறையே யுண்டு சர்ந்தியுடையோராய், மழை தீ வேனில் குளிர்இவற்றுக்கஞ்சாது விண்டுவை நோக்கி அவரது அட்டாக்ஷரத்தை தியானித்துக் கொண்டு ஆயிரம் வருடம் அருந்தவஞ் செய்தார். அப்பொழுது, ஸ்ரீமந் நாராயணர், காலவ முனிவருடைய தவங்கண்டிரங்கிக் கருடவாகனராய் வெண்குடை நிழற்ற வெண்சாமரை வீச வாகுவலையம் முத்துமாலைகள் விளங்கப்பெண்முறுவலரும்பப் பொன் முடி மின்னப் பீதாம்பரவுடை விளங்கச் சனந்தரா முதலிய பத்தசனங்கள் சூழச்சனகர் சனந்தரர் முதலிய விருடிகள் துதிப்பத் தேவர்கள் பூமழை பொழிய இலக்குமி சமேதராய் எழுந்தருளி வந்தார். அவர் வருகையைக் கண்ட காலவ முனிவரெழுந்து வணங்கிப் பேரானந்த முடையராய் “இலக்குமி நாயக! நித்திய கருத்த! முத்தொழிலுடையார்களாய் சங்கருடன் பிரத்தியும்நன் அனுருத்தனாகிய மூவர்க்கு முதல்வ! உமக்கு வணக்கம்” என்று துதித்தனா. அது கேட்டு நாராயணர் மகிழ்ந்து முனிவரைத் தழுவி “உனக்கு யாது வரம் வேண்டும்” என்ன; காலவமுனிவரும் “வேதாந்த நாதரே தேவரீருடைய தோற்றங் கண்டும் பிறிது, வரம்வேண்டுமோ! அடியேற்கு நம்மை யென்றும் மறவாத வன்பைத் தரவேண்டும்” என்று வேண்ட, நாராயணர் அவ்வாறருளி, “முனிவனே, நம்மையிடையறாது நினைத்தவர் வேட்டைவாளி யெடுத்த புழுவதன் வடிவத்தையடைதல் போல நமது சாரூபமடைவர். ஆதலால், நீயுமெம்மை யிடைவிடாது நினைத்துக்கொண்டு நான்

குறைகுதி. தரும் தேவதை இந்தத் தீர்த்தத்திலே முழுகிச் சிவ பெருமானே நோக்கி யருந்தவம் புரிய; அதுகண்டு சிவபிரான் வெளிவந்து தோன்ற அத்தருமதேவதை. வணங்கி, உலகநாதா! காளகண்டா! பசு பதி! என்று துதித்தது. சிவபிரான் மகிழ்ந்து நீ விரும்பிய தியாதென்ன, தேவரீரைத் தாங்கும் திருவடிப்பேறே தந்தருள் வேண்டி மென்று தருமதேவதை கூற, சிவபெருமான் அவ்வரத்தை அருளுதலும்; உடனே அது நான்கு கால்களையுடைய இடப் பரபமாகத் தாங்கியது. சிவபெருமான் அதன்மேலிவந்து “நீ முழுகிய இத் தீர்த்தம் நின் பெயராலே தரும் புட்கரணியென வழங்குக. இதன் கரையி லெவ ரெதனை நினைத்துத் தவமிழைப்பினு மவ ரதனை விரைவி லடைவ ரென்றருளித் திருக்கயிலாய மலையை யடைந்தார். அந்த இடமே இது. ஆதலால் முனிவனே, நீ பிராரத்த முடிபாகிய நின்னாய் பரியந்த மிங்கே யிருக்கீதி. அக்காலத்திலென்னை யிடையறாது தியானித்தலா லுனக்கெனது சாரூப முண்டாகும். உனக்கு யாதேனு மிடையூறு வரி னென்து சக்கரம் வந்து நீக்கும்” என்றருளி விட்டுணு மறைந்தருளினார்.

கால்வ முனிவரானவர், திரி காலங்களிலும் அங்கே ஸ்நானஞ்செய்து சாளக்கிராம பூசை செய்து சதார்த்தியான பராராய்ப் புலனை யடக்கி நோற்று மாசி மாசச் சக்கில பக்ஷப்பிரதமை, சட்டி, ஏகாதசி முதலிய திதிகளிற் றுளசியாலருச்சித்து உபவாசிடாயிருக்கும் பொழுது, துத்தமென்னும் ஓரரக்கன் பசியினால் வாடி அம்முனிவரைப் பிடிக்க, அம்முனிவர் விட்டு ணுவை நோக்கி, “பிரகலாதன ரக்ஷகா! இப்பொழுதென்னைக் காத்தருள்க” என்று கதற, விஷ்ணுவின் சக்கரமானது வந்து இராக்கதனுடைய கழுத்தை வெட்டி முனிவரை விடுவித்தது. உடனே கால்வமுனிவர், சக்கரத்தை வணங்கி “எம்பெருமானே! அடியேனைக் காக்குமா றிவ்விடத்தி லெழுந்தருளி யிருக்க” என்று வேண்ட, சக்கரமானது அங்ஙனமாகு க வென்றருள் செய்து, இரத்தக் கறைபோகுமாறு தரும் புட்கரணியிலே முழுகி யதற்குச் சக்கர தீர்த்தமென்பெயர் கொடுத்து “முனிவனே இன்றுமுதலிது சக்கர தீர்த்தமென்று பெயர்பெறுக. இதிலே ஸ்நானஞ் செய்தவர்களிடத்திற் பேய் பூத மணுகா; அவர்களுக்கு இம்மையிற் போகமும் மறுமையில் வீடும் உண்டாகும். இதிலே பிண்ட தருப்பணதி சிராத்தஞ் செய்யில், பிரதீரர்கள் தேவராவர், இதனெல்லை தேவிபட்டணவரையுமாகு

ம்' என்று சொல்லிச் சக்கராஞ் சமுத்திரத்திலாழ்ந்தது. ஆதலால் முனிவிர்காள்! இச் சக்கரதீர்த்தத்துக் கொப்புயர்வு முப்புவனத்திலுமில்லை. இதனை நினைப்பவர் பிறவர்கள். இதில ஸ்நானஞ் செயதவர்களுக்கு லக்ஷம் பிறவிகளிற் செயதபாவங்கள் நீங்கும். கங்கை காளிந்தி பம்பை மணிகர்ணிகைவாணி ரைவதை நருமதை பொன்னி கோதாவரி யாகிய நவதீர்த்தங்களும் வேறு விசேடமாகிய யாறுகளும் இதில் கோடியிலொரு கூற்றுக் கொவ்வா வென்று அதன் பெருமை முழுவதையுமுபதேசித்தார்.

சக்கரதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

துத்தமச் சருக்கம்.

நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதமகாமுனிவர் சொல்லிய சொற்களாகிய தேவாழிர்த்தத்தை யுண்டு தெவிட்டாது, “பெருமானே காலவமுனிவரைக் கௌவவந்த விராக்கதன் யார்? கட்டளையிட்டருளுக” வென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதுகேட்ட சூதமுனிவரர்னவர், அவனது வரலாற்றைச் சொல்லுகிறார்.

முனிவர்காள்! திருக்கயிலாய மலை போலச்சிறந்த வெள்ளியம்பலத்திலே ஆநந்த தாண்டவராகிச் சொக்கநாதசுவாமியெழுந்தருளியிருக்கும் மதுராபுரியிலே, பேரின்ப விருப்புடையர்களாய் விபூதி ருத்திராக்க தாரணர்களாய் வசிட்டர் முதலிய இருபத்து நாலாயிரம் முனிவர்கள் சோமசுந்தரக்கடவுளையருச்சித்தருந்தவமியற்றி யுறையுநாளிலே, கந்தருவ கூட்டத்திலே விசுவாவசுவின் புத்திரனாகிய துத்தம னென்பான், மதயானேபோன்ற வலியுடையவனாய்ப் பெருங் காழுகனாகிப் பலபெண்களைக் கூட்டமாகச் சேர்த்து மான் கூட்டத்திற் கலைமான் போலவும், பசுக்கூட்டத்திலிடபம்போலவும் பல மலைகள் காடுகள் முதலிய விடங்களிற்றிரிந்து கடம்பவனத்தினுமுலாவிப் பொற்றாமரை வாயிலே பெண்களோடு நிருவாணிபாய்ச் சலத்கிரீடை செய்துறையும் போது, வசிட்டரானவர் முனிவர்களோடு மாத்தியானிக நியதிமுடிக்கும்படி யங்கு வர, நிருவானிகளாகிய பெண்களனைவரும் விரைந்து கரையேறித் தங்கடங்கள் புடைவைகளை யுடுத்தார்கள். காழுகனாகிய துத்தமனே குருடன போல நிருவாணியா யஞ்சாது நின்றான். உடனே வசிட்டமு

னிவர் பெருங்கோபமடைந்து “துத்தமனே! நீயதிக செருக் குடையவனாய்ப் புடைவையை யுடுக்காது நின்றபடியால் இராக் கதனாகத் திரிகுதி” யென்று சபித்துப் பெண்களைப் பேரூகும்படி கடடனையிட, அப்பெண்களஞ்சி வசிட்டமுனிவருடைய பா தங்களைவணங்கி “அருள்வள்ளலே! பலமக்களைப்பெற்ற பெ ண்களுக்கும் மலடிக்கும் நாயகனில்லையேல் வேறுபாடில் லை. நாங்களோ இளம் பெண்கள், எங்களுக்காக வெங்கள் நா யகன் செய்த குற்றத்தைத் தேவரீரே பொறுத்திராக்கித்த வே ண்டும்” என்று யாசிக்க, வசிட்டமுனிவரும் மனமிரங்கிப் “பெண்களே! என்சொற்றவறாது. ஆதலால், பதினாறு வருட ம் வரையுமிவனிராக்கதனாகத் தடுமாறித்திரிந்து முடிவில் கால வு முனிவரைச் சக்கரதீர்த்தக்கரையிலே கௌவும்படி பிடி க்க விட்டுணுவின் சக்கரம் வந்து இவனை வெட்டும். உடனே யிச் சாப நீங்கி யுங்கள் நாயகனாதவருவன்” என்று சொல்லிப் பி ன் முனிவர் தமது நியதி முடிக்கப்போக, பெண்களனைவரும் பிரிவாற்றாது பெருங்கூச்சலிட, துத்தமனும் இருளினிளம்பி றை போன்ற வக்கிர தந்தமும், செங்குஞ்சிடும், வெள்ளையி றுங், கரியமேனியுமாகிய பெரிய விராக்கத வடிவடைந்து த ங்களைப் பிடித்துத் தின்னுமாறு வருந்தலைக்கண்டஞ்சி அப்பெண் கள்பொன்மயிற் குழாம் போல வாகாயத்திற் போயினர்.

துத்தமனாகிய விராக்கதன் சிங்கம், மான், யானை, புலிமு தலிய நெருங்கிய காடுகளிற் கொலைசெய்து திரிந்து, பதினா றுவருடமுடிவிற சக்கர தீர்த்தக்கரையிலே காலவ முனிவரை க்கவ்வுமாறு வர, விட்டுணுவின் சக்கரம் தலையறுக்க, உட னே சாப நீங்கிச் சக்கரத்தைத் துதித்துக் காலவமுனிவரை வ ணங்கிச் சக்கரதீர்த்தத்தில் மூழ்கித் தேவர்கள் பூமழை பொ ழியப் போய் முந்திய பதவி யடைந்து இன்புற்றான்.

இவ்வாறு சூதமுனிவர் சொல்லக் கேட்ட முனிவர்கள், “பெருமானே! இச்சக்கரதீர்த்தம் தருப்ப சயனந் தொடங்கித் தேவீபட்டணமளவதென்றீரே இடையிலே திடராயிருப்பதற் குக் காணமென்ன?” என்றார்கள். அதற்குச் சூதமுனிவர், “முனிவர்களாள்! முன்னொருகாலத்திலே, மலைகளெல்லாஞ் சிறக ர்பெற்றெழுந்து ஆகாயத்திற்பறந்து முனிவர்களும் பிராமண ர்களும் செய்யும் யாகங்களை யழித்து, நித்தியகருமங்களை வி லக்கி, உயிர்களுக்குப் பெருங்கேடுகளை விளைக்க, அதனையறிந் த இந்திரன் வச்சிராயுதத்தால் அவைகளின் சிறகுகளை யரிய,

அவைகள் கதறிச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்தன. சில மலைகளைஞ் சிச் சக்கரதீர்த்தத்தைச் சமுத்திரமென்று கருதி விழுந்தன. அதனாலே இடையே மேடுபட்டுச் சக்கரதீர்த்தமு மிரண்டாயின.” என்றுரைத்தனர்.

துத்தமச்சருக்க முற்றிற்று.

விதூமச் சருக்கம்.

பின்னுஞ் சூதமுனிவர் மற்றை முனிவர்களை நோக்கி “முனிவர்களா! சூருவருளினாலே சக்கரதீர்த்தத்தினது மகத்துவமின்னுமொன்று சொல்லுவேன், கேட்பீர்களாக. முனனொரு காலத்திலே, பிரமதேவன், தனது சத்தியலோகத்திலே காயத்திரி சாவித்திரி சரசுவதி பக்கத்திலே விளங்கவும், இந்திராதிதேவர்கள் துதிப்பவனு சித்தர் கந்தருவர் பாடவும், தாங்கள் செய்த அக்கிரமங்களாற் பெற்றபதவிகளை யிழந்தவரையும் புதிதாகத் தவத்தினால் மேற்பதவிகளைப் பெற்றவர்களையும் வேறுவேறொதுங்கச் செய்து கட்டியகாரர் விலக்கவும், தேவகதி விடுத்துப் பூமியிலே பிறக்கவேண்டி யங்கிருப்பவர்களைச் சிலதேவர்கள் பார்த்து மானுடர்களோடு எமக்குறவேதென்று வருந்திப் பேசவும், அங்குள்ளதேவர்கள் தனித்தனியே யஞ்சி எங்களைத் தேவரீ ரிவ்வுத்தியோகத்திலிருத்தினும் விலக்கினுந் தேவரீ ரது சித்தப்படியே யென்னுமிரக்க முசங்காட்டவும், இந்திரபதவியிழந்த சிலர் தங்களை யொருகாலமும் பிரியேனென்று வாக்குக்கொடுத்த இந்திராணி உத்தபோகம் பெற்ற புதிய இந்திரனோடு வருதலைக்கண்டு பெண்களையொருகாலமும் நம்பலாகாதென மனம்புழுங்கவும், உயிர்கள் செய்யும் வினைகளையறிந்து தக்க தக்க கதிகளிலே விடுக்குமாறு பெற்ற நான்குமுகங்களும் நாற்றிசைகளினும், பிரகாசிப்பவும், மேருமலையிலருவி போல வுபவீதம் விளங்கவும், உலகத்துயிர்கள் செய்தவினைக்குத் தக்கபடி பேறு இழவு இன்பம் பிணி மூப்பு சாக்காடாதியவற்றை விருப்பு வெறுப்பின்றி யுள்ளபடி தவருது அவரவர் தலையிலெழுதுந் திருக்கரத்தின் விரலகளிலே மோதிரம விளங்கவும், வாகனமாகிய வன்னமுன்னின்று கூத்தாடுவது போல வீசுஞ் சாமரக்காற்றினால் குடுமிக ளவிழந்தலையவும், வா

குவலயங்கள் விளங்கவும் முனிவர்கள் முறைமுறையே வணங்கித் தோத்திரஞ்சொல்லுஞ் சத்தமானது ஆலாகல மெழுந்த ஞான்றமரொலிக்குமாரவாரத்தினு மதிகப்படவும்; தானப டைத்தமுனிவர் குழாங்கள் பலர்கூடி வந்தது போலித்திரண்டபேரவைக்கண் இங்ஙனமாய வலங்கரத்தோ டெழுந்தருளியிருப்ப, தேவர்ம்பையர்கள், காலில்ணிந்த சிலம்பொலியானது பரதசாத்திர விதிவிலக்குகள் பேசவும், மேகலாபரணங்கள் மயிற்றோகைபோற்றலங்களும், பார்க்கின்றதேவர்கள் இவர்களது நடனவித்தையோயை அல்லது பேரழகையோ வற்றநோக்குவதெனவும், வீணை புல்லாங்குழலாதிய பலவித வாச்சியங்களினதோசையாகிய வமிர்தம் சபையாரது செவிகளை நிறைப்பவும், ஆகாய கங்கையின் றிவலைகளைச் சிறுதென்றலானது கொணர்ந்திடையிடையே சிதறவும், நடித்தார்கள்,

அவர்களுள்ளே அலம்புசை யென்னுந் தேவகன்னிகை நடிக்குமிடத்து வாயுதேவனு மொருதிருவிளையாட்டாக வவளது குறிதோன்றுமாறு துகிலை நெகிழ்த்தனன். அங் கண்டசபையிலுள்ளவர்கள் நாணிக் கண்புதைத்தனர். அட்டவசுக்களி லொருவனாகிய விதூமன் மதனபாணம் பிளத்தலால் தலைகவிழா துற்றநோக்கினன். அதுகண்டபிரமதேவன் கடுங்கோபமடைந்து, “விதூமனே! கேட்குதி. நமதுசபையாரனைவருங் கண்புதைக்க அலம்புசையினது தொடைமூலத்தை நீ நாணமின்றி யுறறு நோக்கினே, அலம்புசையும் பேரவாவுடையளாயுன்னையே நோக்கினள். ஆதலாலிதற்கு வேறென்னசொல்வது. நீவிரிநுவரும்பூமியிற்பிறந் துங்களவாவைமுடித்து வாருங்களென்று சபித்தனன். ஐயாயிரகோடி யண்டங்களினு முள்ள நால்வகைத் தோற்றத்தெழுவகைப்பிறப் பெண்பத்து நான்கு நூறாயிரகோடி பேதவகை யசரீராதிகளையுடைய எண்ணிறந்த சீவகோடிகள் ஆங்காங்கிருந்துசெய்யும் வினைகளையறிந்து அவ்வினைக்குத் தக்கபடி சுகதுக்கங்களைத் தவறாதமைக்குஞ் சித்தியுடைய பிரானுக்கு நேரேகண்டதற்குத் தக்கபடி யமைத்தல் வியப்பல்லவே. கொடியசாபத்தை யேற்ற விதூமனானவன் பிரமதேவனுடைய பாதங்களைவணங்கி; “ஐயனே! இப்பெருந்துன்பத்தைச் சிறியவனாகிய யான் தாங்கமாட்டேன்; சிறிதரிகத் திருவருள் புரியவேண்டு” மென்று மேலுமிரந்து வேண்ட, பிரமதேவன் சிறிது மன்மிரங்கிச் சொல்லுவான். “விதூமனே! நானிடசாபமே தவறாது ஆதலா விவனோடு நீ பூமியிற்பிறந்தன்பமனுபவித்து உலக

தந்தையர்சாண்டு வருங்காலத்தில் இவளொரு புத்திரனைப்பெறுவள் அவனை யுலகாளவைத்துத் தெக்கிணதேசத்திலே இராமேச்சுரத்திலுள்ள சக்கரதீர்த்தத்தை யடைந்து அதிலிவளொடு விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து; பர்மபு சடடை சமுற்றியதுபோலச் சாபத்தாற்கிடைத்த மானுடயாக்கையை விடுத்து இருவரும் தும்பதவியை யடைவீர்கள். இச்சாப மத்திரத்தத்தி லாடினா லன்றி நீங்காது” என்றாளுளி விடுத்தனன்.

விதூமனானவன் பிரமனது சொல்லைக்கேட்டு நாணித்தனது நகரையடைந்து தன்னைச்சபித்த பிரமனை நீனைத்தவன தருளினாலே தான்பிறக்கு மிடங் கௌசாம்பிதேசமென்றும் தந்தை சதாநீகனென்றும் தாய் விண்டுமாவதியென்றும் அறிந்து; தன்னையெப்பொழுதும் பிரியர்த்துணைவராகிய மாலியவீன், புட்பதந்தன், பலோற்கடன் என்னு மூவரையுமழைத்து; “என்னன்பர்கள்! பிரமன்சாபத்தால் நான் பூமியிற் பிறக்கப் போகின்றேன் நீங்களொன்றும் யோசியாது விடைதாருங்க” னென்ன, மூவரும்பிந்தவார்த்தையைக்கேட்ட மாத்திரத்தே நெருப்பில்விழுந்தவர் போலப் பதைபதைத்துக் கண்ணீர்சொரிய நின்று “தேவீரைப் பிரிந்தியாமிங்கிருந்து வாழுதலினுந் தேவீரோடு கூடவருதலே தகுதி” யென்ன; விதூமனு மனமிகவிரங்கி “நான் செய்த குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டனை யுடைகிறேன்; நீவிரேன் வறிதாக வருந்து கிறீர்கள். நான் கௌசாம்பியின் சதாநீகனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்து சகலபோக சவுக்கியங்களையும் பூமியினுகர்ந்து சாபம் நீங்கி யுங்களேவந்து கூடும்வரையுந்துன்பமின்றி நீவிரிங்ஙன மிருக்குதி” ரென்று சொல்லவும், அம் மூவரும் தனைமறுத்து எம்மை யிதுநாள்வரைபு மிரகூழித்த இறைவா! தேவீரைப் பிரிந்து துன்புறுதலினு மானுடப்பிறவி மிகவிழிந்ததோ தேவீரனுபவிப்பது நரகமாயினு மஃதெமக்குச் சுவர்க்கலோகமே. இங்கே தேவீரைச் சேவித்து நிற்பதுபோ லங்குஞ் சேவித்து நிற்கக்கட்டளை யருளுக” வென்று பீணிந்தார்கள். அதுகேட்ட விதூமனு மிவர்கள்ன்பிருந்தவாறென்னையென்று தடுக்காதுடன்பட்டான்.

இங்ஙனமே யிந்நால்வரு மொருமித்த மனமுடையராய்; பூமியிற் சனிக்க வருங்காலத்தில் சந்திரகுலத்திலே யருசுகனனது வழித் தோன்றலாகிய சன்மேசயன் புத்திரனாகிய சதானீகனானவன், தன் முத்தன்மந்திரியாகிய அருள் நன்மை கொடை அறிவு சிறப்பு ஆண்டன்மை நீதி அடக்கம் ஞானமாகி

யி வமைச்சர்க்குரிய முறையிற் சிறிதும் பிறழாது நனமதி
 கொளுத்தும் பன்மதி யுகந்தரன் சேனைகாவலன் விப்பிரதீகன்
 புரோகிதன் ஞானவல்லபன் ஆதியவரோடு முலகினை யரசா
 ண்டி வருங்காலத்து, நெடுங்காலம் புத்திரப்பேறின்மைபால்
 தனது மனைவி விண்டொமதியோடு மனம்வருந்தி யாதுசெய்
 யலாமென்று சிறிது யோசித்து முதன்மந்திரியாகிய யுகந்த
 ரனை “நோக்கி மந்திரியே! “பெறுமவற்றுள்ளே யறிவறி
 மக்கட், பேறினிற் சிறப்பாகக் கூறவொன்றில்லை, எழெழு
 பிறப்புந் தீயவை தீண்டாத், தாழ்விலா மக்கட மைப்பெறு
 வோர்க்கே, தம்மை நோக்கிச் செய்வன தம்பால், சார்தலின்
 மக்களே தம்முடைப்பொருள்கள், கல்லாமழலை கனிந்திடுமுற
 ல், சொல்லாலுருக்கித்தேள் பிடித்தேறிச், செவிக்குழுடற்குந்
 தெவிட்டாவின்ப, மருத்திடுமக்க ளமைந்திடாதொழியின், இல்
 வாழ்வினுக்கோரின்பமுயில்லாத், தீக்கடனீர்க்கடன் செய்து
 மேலுலகம், பார்த்திடச்செய்யும் பயனுமோவில்லை, யாதலா
 ன் மகவாமரும்பொருள் வேண்டுமே” இப்பேறு இந்நாள்வரை
 யினுங்கிடைத்தில்தே இதற்குயாதுசெய்வோ மென்றனன். அப்
 பொழுது, மந்திரியானவன் சிறிதுயோசித்து அரசன்மகிழ்மா
 று சொல்லுவான்:

மன்னனே! உண்மை யொழுக்கம் உறுதி நாலுணர்ச்சியு
 டையராய் விருப்பு வெறுப்பில்லாதவராய் யாகாதி கிருத்தி
 யங்களின் மகாவல்லபமுடையராய்ச் சிறிதுங்குற்றமில்லாத்
 சாண்டில்லியர் என்னும் பெயருடைய மகா தபத்தியொருவ
 ரி நக்கின்றார். அவரையடைந்தால் தேவரீருடைய மனக்குறை
 நீங்குமென்ன, அரசனும் புத்திரனைப் பெற்றவன்போன்று ம்
 னக்களிப்புடையவனா யவ்வமைச்சனோடு முனிவரையடைந்
 து வணங்க; முனிவரு மாசீர்வதித் திருக்கச்செய்து “அரசனே!
 எதனை விரும்பி வந்தனை, யானெதுசெய்தல் வேண்டுஞ் சொ
 ல்லுதி” யென்ன; அரசனது உத்தரவின்படி மந்திரி வணங்கி,
 “ஐயனே! இன்னு நம்மரசனுக்குப் புத்திரப்பேறில்லை. தமத
 னுக்கிரகத்தா லது பெறும்பொருட்டு வந்தன” னென்ன; முனி
 வரும் அரசனே யுனது தேசத்திலே வந்து நீவிரும்பியபடிசெ
 ய்வோ” மென் றவர்களையு மழைத்துக்கொண்டு கௌசாம்பிதே
 சத்திலே வந்து புத்திரகாமேட்டி செய்தனர். அந்த யாகப்பி
 ரசாதபலத்தினால் பிரமன் சாபத்தினால் வரும் விதாமன் விண்
 டொவதி வயிற்றில் சுகத்திரானீகனென்னும் பெயரோடு பிற
 ந்தனன், மாலியவரென்பவன்; உகந்தநென்னு மந்திரிக்கு

மகனாகி உகந்தராயணனென்னும் பெயரோடு பிறந்தனன். புடபதந்தனானவன் சேனாபதியாகிய விப்பிரதீகனுக்கு உமண் வானென்னும் பெயரோடு பிறந்தனன். பலோற்கடனென்பவன் புரோகிதனாகிய ஞானவல்லவனுக்கு மகனாகி வசந்தனென்னும் பெயரோடு பிறந்தனன்.

இங்ஙனமே, இந்நால்வரும் வளர்மதிபேர்ல நாளொருவண்ணமாய், வளர்ந்துவரும் பருவத்து ஒருவரோ டொருவர்கலந்து நடபுற்று, வித்தியாவிறோதப் பிரியாநண்பராயத் தத்தமக்குரிய சகலகலைகளினும் வல்லவராயினர். சகத்திரானீகனுக்கு ஐந்து வயசானபோது, பிரமன் சாபம்பெற்ற அலம்புசையென்பவள் அயோத்தியாபுரியிற் கிருதவன்மாவின் மகளாகி யவன் மனைவிவயிற்றிற் பிறந்து, மிருகாவதியென்னும் பெயரோடு வளர்ந்தனள்.

இவ்வாறாக ஐவரும் இவ்விவ்விடங்களிலே பிறந்து வளர்ந்து சிறப்புற்று வருங்காலத்து, அகிதமிடமிரென்னு மிராக்கதன், தூலசிரன் என்னுந் தன்றம்பியோடு அருந்தவஞ்செய்து பெருவலியடைந்து பெருஞ்சேனைகளோடு தேவலோகத்தை யடைந்து தேவஇந்திரனோடு போர்செய்ய, அவ்விந்திரனவர்களுக்காற்றாது கௌசாம்பிதேசத்துச் சதாநீகனைப் போருக்குத் துணையாய் வரும்படி தூதுவிட, சதாநீகனு மதுமறுக்கலாற்றா துடன்பட்டுத் தன்மகனாகிய சகத்திரானீகனுக் கிளவரசுப் பட்டங்கட்டி, மந்திரிமக னுகந்தராயணனை மந்திரியாகவும், சேனைத்தலைவன்மகன் உமண்வானென்பவனைச் சேனைத்தலைவனாகவும் பட்டங்கட்டி, புரோகிதன்மகன் வசந்தனென்பவனைப் புரோகிதனாகவும் நியமித்து அரசாரும்படி வைத்து, தனது மந்திரி படைத்தலைவராதிய வங்கங்களோடு தேவலோகத்திற்சென்று, இந்திரனுக்குத் துணையாகி யகிதமிடமிர ராக்கதனைபு மவன்றம்பியையுஞ் சேனைகளையுங்கொண்டு, தேவர்கள் மதிப்ப இந்திரனுக்கு வெற்றிகொடுத்து, இனிநாம் பூமியிற் போயிருந்து மரணகாலம் வரின் பின்னும் இங்கே தான் வரவேண்டுமே அங்கே போயென்னை பயன், இங்கேதானே யிருப்போமென் றிருந்தவன்போல் வருத்தமின்றி மரணமடைந்தனன். அவனுடம்பைத் தேவதூதன் இந்திரனானையாற் கொண்டு வந்து சகத்திரானீகனிடமொப்படைக்க, சகத்திரானீகனானவன தந்தையின் பிணத்தைக்கண்டமாத்திரத்தே சுழன்று வாய்புலரக் கண்ணீர்சொரியப் பெருந்துயரக்கடலுளமிழந்தி அபிபிணத்தைத்தழுவிப் புலம்பினன். விண்டுமாவதியுந் தன்

து நாயகனோடு சகமரணஞ்செய்தனள். சகத்திரானீகனும் பின் னொருவாறு தேறி, இருவருக்குந் தீக்கடனீர்க்கடன்முடித்து; வீரலட்சுமியை நிலைக்குமாறுசெய்து, உகந்தரன் விப்பிரதீகன் ஞானவல்லவனாதியோரது துணைகொண்டு மனுநீதி வேதவாக் கியஞ் சிறிதும்பிறழா துலகரசாட்சிசெய்யுங்காலத்து, விதிவச த்தால் விப்பிரதீகனாதிமூவருமிறக்க, அவர்களது புத்திரர்களா ய்த் தன்னைவிடாது பின்னொடர்ந்துவந்த மூவரோடு மரசாண் டி, தந்தைபெயரினுந் தன்பெயர் பதின்மடங்கு அதிகந் தானை களையுடையானென்பதற்கிணங்கப் பெருஞ்சேனைகளைச் சேர்த் துலகரசாட்சிசெய்திருந்தான்.

தேவேந்திரனானவன், இவனது கீர்த்தியைக்கேள்வியுற்றுத் தனது திருநந்தனவிழாவைச்சேவித்து நண்பு கொண்டாடுதற் பொருட்டுச் சிலதூதுவரையனுப்ப, அவர்களும் பூலோகவிந் திரனாக மதித்துத் தமதரசனது கட்டளையைத் தெரிவித்தழை ப்ப, சகத்திரானீகனு மனமகிழ்ந்து, தேரின்மேலேறி யாகாய மார்க்கமாகச் சென்றிந்திரனைக்கண்டு வணங்கிப் பக்கத்துவீற் றிருந்தான். அப்பொழுது இந்திரனும் நல்வரவுசொல்லிப் புதிதாகவொரு சரித்திரஞ்சொல்லுவான். “அரசனே! பிரமன் சாபத்தால் அலம்புசையென்பவள் அயோத்திரகரத்திலே கிருத வன்மாவினது மகளாகப்பிறந்தனள்; அட்டவசுக்களில் விதூம னென்பவனு மவளது தொடைமூலத்தைக்கண்டு விரும்பின மையின் பூமியிற்பிறந்தவளோடு மின்புற்றுச் சிலகாலமிருந்து மகனுக்குமுடிசூட்டிச் சக்கரதீர்த்தத்து மூழ்கிச் சாபநீங்கி யி ருவரும் முன்பதவிகளையடையுங்கொன்ற சங்கதியொன்றுளது” என்று கூறியவளது பேரழகை மிகவும் விதந்தான்.

சகத்திரானீகனும், இந்திரன் சொல்லிய சங்கதியைக் கே ட்டபொழுதே யப்பெண்ணுடையபேரழகேதூதாகத் தனது பீ தாம்பரம் பிடித்தீர்ப்பத் தேவலோகத்தைவிட்டுத் தனது நக ரைநோக்கிவருமிடத்து, அவனைத் திலோத்தமையானவள் தூர த்தேகண்டு மயங்கி “முன் சபையிலே நடிக்கும்பொழுதிவண் டு அழகைக்கண்டேன் இவனன்றோபுருடோத்தமன், இவனைத் தழுவாத எனதழகுக்குப் பயன் யாது” என்று நினைத்துக் கரு னையோடு புன்மூரலரும்பிப் பொதுநொக்கஞ்செய்து பலவகை ப்புணர்ச்சிக்குறிகளைக் காட்டிவரவும், சகத்திரானீகனானவன், திலோத்தமையினது நீண்ட நெறித்த கரிய கூந்தலாகிய விருளி ன் மயங்கி வருந்தாமல் மிருகாவதியிணைபரணவொளியிணற் போ க்கிப் பொய்ப்புலன்கள்வழி மனசைவிடுக்காது மெய்யாகியவேக

வஸ்து விடத்திலே மனசைச் செலுத்துஞ்சத்திய ஞானிகளைப் போல, மிருகாவதியாகிய வொருத்தியிடத்தே மனசைச் செலுத்திச் சென்றான். அத்திலோத்தமை, அவனையிடையே மறித்து “மன்னனே! நீ பெறுதற்கரிய விளமைப் பருவத்தையடைந்திருந்தும் உன்னை விரும்பி வந்தவென்னைச் சிறிதும்பாராது செல்கின்றனையே, ஆசையால் வருமவமானத்தை மறைத்தொழுகு வியல்பினராகியபெண்கள், பேராசைவரினதனைப் பொறுப்பாக்களே? ஷிகாரத்தால் வருந்தி விரும்பி வந்தவென்னை விடுத்து வேணவாக்கொண்டெவளை விரும்பிச் செல்கின்றனையோ அவளைப் பதினான்குவருடம் பிரிந்து வருந்துதி” யென்று சபித்தனள்.

இங்ஙனஞ் சபிக்கப் பெற்ற சகத்திரானிகளுனவன், திலோத்தமைக்குப் பதில் வார்த்தையொன்றுஞ் சொல்லாதவனாய், “அயோத்தியா புரியிலுள்ள மிருகாவதியாகிய பேரழகியெனக்கு மனைவியாக வரினிப்பதினான்கு வருடமும் பிரிந்திருத்தலெனக்கரிதன்று” என்று சொல்லி, அவளுடைய செவிகளையளக்குங்கண்களையும், அவள் பெயரையும், புன்னகையையும், செவ்விதழ்களையும் நேரே காண்பதாகத் தோன்ற வக்குறிப்போடு தனது நகரை யடைந்தரசாண்டிருந்தனன். அக்காலத்துப் பிரமனது சாபமாகிய ஆழானது பிடர் பிடித்துந்தச் சில முதியோர்களை யழைத்துக் கிருதவன்மனிடமனுப்பி மணம் பேசவித்து அவனுடன்பட்டபின்பு விதிப்படி மிருகாவதியை விவாகஞ் செய்து அவளோடும் சுவர்க்கலோகம் விடுத்து வந்த நாட்டொடங்கிப் பெருத விற்பமுமுதையும் பெற்று மன்மதனுமிரதியும், இந்திரனுமிந்திராணியும், இராமனுஞ் சீதையும் போல மிக்க மனக்களிப்புடையனாய் “பிரமனானவன், ஏனைத்தேவப் பெண்களுந் தேவர்களுமிருப்ப வெங்களைப் பூமியிற் பிறக்கும்படி சபித்தது வஞ்சகமன்று. இப்பேரானந்தத்தையனுபவிக்கச் செய்தலாலெம்மிருவரிடத்துங் கொண்ட பேரன்பே” யென்று கலந்துறையு நாளில் கருப்ப வதியாகிய மனைவியினது பொன்னிறமாகிய சரீரஞ் சந்திரகிரணத்தால் வெதும்பியது போல வெண்ணிறமடைந்து கீட்டிசைபோல விளங்கு வாளாய வயாவருத்தங்கொள்ள, அவளது கணவனும்விரும்பிய விரும்பிய யாப்பண்டங்கள் தேடிக்கொடுத்து வருங்காலத்துக் குளத்து நீராடவிருப்பங்கொள்ளப் பளிங்குத் தொட்டி கட்டி நீரை நிறைத்துக் குசுமப்பூக்களைக்கொட்டிக் குளிர்ச்சியுஞ் செந்நிறமுடையது மாகிய யதிலிறங்கிக் குளிக்கச் செய்தனன்.

குசுமநீராடிய மிருகாவதி சரீர வெளுப்புமாறி முருக்கம் பூபபோலச் செந்நிறமடைந்திருத்தலால், நிலோத்தமையினது சாபம் பலிக்க, விகடநாமனென்னு மாணையிருஞ்சிப் புள்ளானது வந்து அவளை இறைச்சியாகிய விரையென்று கருதித் தூக்கிக் கொண்டுபோ யுதயகிரியினது முழைஞ்சில் வைத்துப் பிறிதிடஞ்சென்றது. மிருகாவதி மனங்கலங்கி யறிவிழந்து ஏக்க முற்றுப் பரவசமாய்ச் சிறிது நேரஞ்சென்றபின் ஒருவாறு தெளிந்து புலம்புவாளாயினள்.

“எனது பிராணநாயகரே! அஞ்சனமெழுதிய கரியகண்களையுடையபெண்கள் தமது நாயகரால் விடப்படுந்தகையதோ, ஒருகாலமும் பிரியாத தேவரீரை யிப்பொழுது காணேன், இருந்தவிடத்துக்கிது சமீபனோ! அத்தூரமோ! வறியேன், இந்தவிருட் குகையுளிருக்கும் நா னினியெங்கே போவேன், தோழிமார்களையாவது அனுப்பினீரில்லையே, என்னை வெறுத்துப் பிரிந்தீரோ தேவரீரென்னை நினைத்துப் புலம்பிக் கிடப்பீரோ! மறந்தரசியல் செய்வீரோ அறியேன், பாவியாகிய யான் பூந்தொட்டிலிலே ஸ்நாநம் பண்ணுமிடத்து என்னைத் தூக்கி வந்த பறவை யெங்கிருந்து வந்ததோ வறியேன், இம்மலை நான் குளித்தவிடத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ளதோ தூரத்திலுள்ளதோ வறியேன், இன்னும் பாவியாகிய யான், காவலையுடைய கௌசாம் பிதேயத்தையும் அத்தாணிமண்டபத்தையும் சிங்கர்சனத்தின் மேற்படுத்த பஞ்சசயனத்தையும் வீரக்கழலணிந்த நாயகரே யுமது மார்பத்தையுந், திரண்டபுயங்களையுங் காண்பேனோ அறிமுகமாகவொருவரையுங்காணேன், அடுத்தவூரையுமறியேன், போகும் வழிமுகங்களையுங்காணேன், தனியேநிற்கின்றேன், பிரமணிப்படிப் பெற்றா ருற்றார் மற்றாரு மின்றிக் கருப்பினியாய காலத்திலே யந்தரவழியில் நொந்து கிடப்பாயென் நெழுதியிருப்பின் குறிப்பிடஞ் சிறிதுமறியாத மடமையேன் கூறுவதென்கே” என்றிவ்வாறு பலசொல்லிப்புலம்பினள்.

மிருகாவதி இவ்வாறு பலசொல்லிப் புலம்பும்போது, அதனைக்கேட்டு மலைக்கல்லுமுருகியது; சிங்கம் யானை புலி முதலிய துட்டமிருகபட்சிகளுந் தீண்டாவாயின; அப்பொழுது, ஒருமுனிவர் இவளது அழகையைக்கேட்டு அச்சுத்தத்தின் வழியாக வந்து கண்டு மிகவுமிரங்கி, ஆறுதல் சொல்லித்தேற்றி யங்கு நின்று மழைத்துக் கொண்டு போய்த தன் தாசிரியராகிய தாயினுமினிய பெருங்கருணையுடைய ச

மதக்கினியிட மொப்படைத்தனர். சமதக்கினிமகா முனிவரு மிருகாவதியினது வரலாறுமுழுவதையுங் கேட்டு, “மகனே! நீ பயப்படாதே உனது தந்தையாகிய கிருதவன்மாவாக வென் னை நினைக்குதி”யென்றாறுதல் சொல்லத் தேறியிருந்து சிலதின ததில் புத்திரனைப் பெற்றாள். சமதக்கினிமுனிவரது ஏவலி னு லிருடிபன்னியர்கள் தாயபோல வேண்டிய சிகிச்சைகள் செய்யச் சுகமடைந்தனர். அசரீரியானது உதயவெறபிலே பிறந்தமையா லப பால்கனுக்கு “உதயன்” என்று நாமகரணஞ் செய்தது. சமதக்கினி முனிவரு மக் குழந்தைக்குச் சாதகனம முதலிய கிரியைகள் செய்ய, அவ்வுதயனும் உரியகாலத்திலே கற்கவேண்டியவைகளெல்லாங் கற்றுப் பொதுவறிவிற் சிறந்த பின்பு, அரசர்க்குரிய படைக்கலப் பயிற்சி யானை குதிரையே ற்ற மாதியவுங் கற்று, வேடடை யாடுந்தொழிலில்முயன்றான

தாயானவள், தனது நாயகனது முத்திரையோடு தன்கையி லிட்டகங்கணத்தைத் தன் றனையனுக்கணிந்தனர். உதயகுமார னும் பின்னொரு நாள் வேடடையாடக் காட்டிற் சென்ற பொ முது, அங்கே யொருவேடுவன் ஒருபாம்பைப்பிடித்துச் செலவ தைக் கண்டு, “வேடனே! பிதனாலுனக்கென் பய நிதனைவிடுக் குதி” யென்று சொல்ல, அவ்வேடன் கோபித்துக் “குமாரனே இதனைக் கொண்டுபோய் நாட்டிலே யாடடிப் பிழைப்பேன், கா ட்டிலுள்ள பாம்பைப்பிடித்தலாலுனக்கு நடடமென்ன” வெ ன்று பின்னு மதனுடல் நெரிபுமாறு இறுக்கிக்கடடினன். பாம்பானது மிகவும் பதைபதைத் த வருத்தத்தை உதயகுமாரன் கண்டு தாங்காதவனாய்த் தனது கங்கணத்தை யவன் கையிற் கொடுத்ததனை விடுவித்தனன்.

உடனே பச்சருப்பமானது மனுடவடிவாகி புதயகுமார னை வணங்கி, “நான் திருதராட்டிரமகாராசனுடைய புத்திரனாகி ய தூரியோதனன், முன்னொரு சாபத்தினற் பாம்புருவாயினே ன், உன்னைக் காணுதலே சாபநிவிர்த்தி என்பெயர் கின்னர ன்” என்று தனது வரலாற்றைச் சொல்லி நண்பு கொண்டு தன் து பாதாளலோகத்திலே கொண்டு போய்த் தன்றங்கையாகிய லளிதை யென்பவளை விவாகஞ் செய்துகொடுத்தங்கேயிரு க்கச் செய்ய, அவளுங் கருப்பினியாகி யொருபுத்திரனைப்பெ ற்றுத் தன்னையகனாகிய உதயகுமாரனை வணங்கி, “என்னருமை நாயக! நான் முற்பிறப்பில் வித்தியாதரகுலம்; என் பெயா ச்க்கண்டி; இவ்விடம் வருவதற் கொருசாபமுண்டு; இப்புத்திர னை எனது சாபமாற்று மருந்து; இப்புதலவனைக் காக்குத

லுமது கடன்” என்று சொல்லித் தன்கைபிலுள்ள வீணையையும் வாடாமல்லிகை மாலையையும் கொடுத்துச் சாப நீங்கித் தன் னுலகடைந்தனள்.

பின்பு உதயகுமாரன் மாமனாதியருடைய அனுமதியோடு தான் பெற்ற மூன்று பொருளையுங் கொண்டு தாயிடம் வந்து, மன்னவனையிழந்தது மன்றிப் பெற்றமைந்தனையு மிழந்தேனே. யென்றலைவிதியிதுவோ தெய்வமே” யென்று பெருந்துயருழி க்கு மிடத்துச் சமதக்கினி முனிவராற் சிறிது தேறிப் புத்தா யரொழிந்திருந்த அத்தாயைக் கண்டு வணங்கி நடந்த சங்கதி களைச் சொல்லி யசத்துயரையும் போக்கியிருந்தனன்.

வேடுவனானவன், காட்டுப்பாம்புக்குக் கங்கணம் பெற்றே னே யென்று மகிழ்ந்து, கௌசாம்பி நகரத்திற் போய் இக்க ங்கணத்தை விலைக்கு வாங்கு வீர்களா வென்று வீதியிற் கூற, நகைவியாபாரியாகிய வொருசெட்டி யதனை வாங்கிப் பார் க்கு மிடத்து, தனதரசனாகிய சகத்திரானீகனது முத்திரை யதி லிருப்பக் கண்டு, அதனை வெளிப்படுத்தாமல் “வேடனே, இத ன்விலை வாங்கித் தருவேன் வருகுதி” யென்று அரசன் முன் னிலைக் கழைத்துக் கொண்டு போய்க் கங்கணத்தை முன்னாக வைத்து வேடுவனையும் விடுத்தனன்.

சகத்திரானீகராசன், கருப்பவதியாகிக் குசமப்பூந்தொட்டி யின் மூழ்கிய தனது மனைவிபோன விதந்தெரியாது புலம்பி ப் பெருந்துன்ப மடைந்து சோதிடர் மந்திரி முதலியோரு டனுசாவிக் கேடில்லை வருவனெனத் தெரிந்தும், திலோத்த மை யிட்ட சாபநியதியை நினைத்தும் பதினான்கு வருடஞ் சென்றால் வருவள் என்கிறதுணியோடு அப்பதினான்கு வருட த்தையும் பதினான்கு யுகமாகக் கழித்து இனிச்சமீபகாலமானப டியால் வருவனென்கிற துணிபோடு பலதூதுவரைப்பலதிசைக ளினும் போக்கி மாறாத்துயரோடு மன்னிய பொழுது, தனது முன்வைத்த கங்கணத்தை யெடுத்துக் சுண்ணிலொற்றி மரீர் போடனைத்து வேடுவனை நோக்கி “நீ சிறிது மஞ்சாது இது கிடைத்தவழியையுள்ளபடி சொல்லுதி” யென்ன, வேடுவனு ழரசனை வணங்கி யச்சத்தோடு தானுதயகிரிச் சாரலிலொ ரு பாம்பைப் பிடித்துக் கட்ட, அதனையொரு ராசகுமாரன் கண்டு, தடுக்கவுந் தானுடன்படாமையா லிக்கங்கணத்தைத் தந்து விடுவித்துச் சென்றனன். அதுவேயன்றிப் பிறிதொன் று மறியேனென்றுஞ் சொல்ல, அரசனு ம்திக சந்தோஷம

டைந்து அவ்விடத்தைக் காட்டுதியென்று மந்திரிமுதலானவா
களோ டெழுந்து சிறிது தூரம் போன பின்பு சூரியனத்தமித்
தது. அன்றிரவு காடடிலோரிடத்துத்தனது பரிவாரங்களோ
டிருந்தனன். இருக்குமிடத்தில அரசனுக்கு மிருகாவதி
யைப் பிரிந்த நாள்முத லீதுகாறுமுள்ள விகாராக்கினியான
து தலைமேலோங்கிப் பரந்து செவ்வானம், நடசத்திரஞ்,
சந்திரன், மந்தமாருதம், புள்ளாங்குழலோசை, பசுமணி, வீ
ணை, அன்றில் முதலியவங்கங்களோடு கூடிவருத்த மதனபா
ணங்களினால் வருந்தியன்றிரவே பதினான்கு வருடமளவு நீட்
டித்ததாகிய பெருங்கடலைப் புரோகிதராகிய வசந்தருடைய
வாக்கென்னுந் தெப்பத்தினுனீந்தச் சூரியனுமுதித்தனன்.

சகத்திரானீகனும் பரிவாரங்களோடெழுந்து காலேக்கடன்
முடித்து விரைந்து சென் றுதயதிரிச்சாரலையடைந்து தவஞ்
செய்யுஞ் சமதக்கினி முனிவரையடைந்து வணங்கி யாசீர்வா
தம் பெற்று, மகனையும் மனைவியையும் பேரனையும்ழைந்துக்
கொண்டு கௌசாம்பி தேசத்தை யடைந்து சிலநாளின்புற்று
இந்திரன் சொல்லிய வார்த்தையை நினைத்து உதயகுமார
னுக்குப் பட்டஞ் சூடி யரசாளவைத்து உலகவாழ்வைவெறு
த்து, உகந்த்ராயண மந்திரி வசந்தனென்னும் புரோகிதன்
உமண்வானென்னும் படைத்தலைவன் மிருகாவதியென்னு மனை
வியுமாகிய நால்வரோடும் சக்கரதீர்த்தத்தை யடைந்து விதிப்
படி ஸ்நாநஞ்செய்து சாபநீங்கித் தேவவுருவாகித் தேவதுந்துபி
யொலிப்பப் பூமழையினோடு தேவவிமானத்திலேறி முன்னதா
கிய வசுக்கள்பதவியடைந்தின்புற்றனன். இதுவே சக்கரதீர்
த்தமகத்துவம். இந்தமகத்துவமுடைய சக்கரதீர்த்தத்திலே யொ
ருமுறை ஸ்நாநஞ்செய்தோர் தேவருலகவின்பமடைவர். இச்
சரித்திரத்தைப் படிப்போர் கேட்போருமிட்டசித்திகளை யடை
ந்தின்புறுவர்.

திகிரி வாவிவழுத்துபுயாருமேதொரியமேலுலகுற்றதுதேறியே
யகிலலோகருமுற்றதி ன்முழ்கினூடல்வி தூமனுடைச்செயலீ தரோ
பகருநீரொர்பகற்பொழுதாடினோர்பரவுவானிலிருப்பர்கள்பாடுவார்
நிகரில்காதைசெவிக்கொளுநீர்மையூர்நினை வுசேர்பொருளக்கணநேருமே

வி தூ ம ச் ச ரு க் க முற்றிற்று.

தேவிபுராச்சுருக்கம்.

முனிவர்கள்! சூதமகாமுனிவரை நோக்கி, ஐயா, சககரதீர்த்தந் தேவிபுரமளவென்றநூளியதே, அத்தேவிபுரமெங்கேயுளது அகற்கு அப்பெயர் வந்த காரணம் யாது? இன்னுஞ்சக்கரதீர்த்தப் பெருமைகளையும் பிறவற்றையும் விரித்துச் சொல்லுக வென்று வேண்டினர்.

முனிவர்கள்! ஸ்ரீ ராமன் அணைவகுக்குங்காலத்துச் சுமுத்திரத்திலே நவபாடாணங்களிடனன். அதுவே தேவிபுரம். அங்க இலக்குமிபினது மைத்துனியாகிய நாராயணி தனது பெயரால் சக்கரதீர்த்தக் கரையில் ஒருநகரமுண்டாக்கினள். தேவர்கள் அசுரர்களைப் போர்செய்து கொன்ற பின்பு மக்களைபிழந்த தீதியென்பவள் மிகவும் புலம்பி வருந்தித் தன்மகளை நோக்கிப் பெண்ணே! நீ இந்தராதி தேவர்களை வெல்லுமாறு ஒரு புத்திரனைப் பெறும் பொருடடுத் தவஞ்செய்குசயெனவே, அவளும் எருமையினது உருவமெடுத்து வனமடைந்து, சுபாரிசமுனிவரை நோக்கிப் பஞ்சாக்கினிமத்தியினின்று திரிபுவனமுநடுங்க அருந்தவமிழைத்தனள்.

சுபாரிசமுனிவரானவர் அவளது தவங்கண்டு மகிழ்ந்து அச்சத்தோடு மவளெதிரே தோன்றிப் “பெண்ணே யுனது தவமுவந்தேம் நீ விரும்பிய படியுடம்பு முழுவது மனுடவடிவாகவுந் தலைமகிடவடிவாகவும் பெற்ற வொரு புத்திரனைப் பெறுகுதி, அவன்பெயர் மகிடாசுரன். அவன் அருந்தவஞ்செய்து வரங்களைப் பெற்றுப் பெருவலியுடையனான்; தேவர்களை வென்னிடச்செய்வன், விசுவரமித்திரமுனிவரையும வெல்லுவன். நீ இனித்தவம் விடுத்தென்னோடு வருகுவை” யென்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு போய்த் தனது பர்னசாலையில் சிலநாளிருத்தி அவளோடு கலந்து கீர்ப்பா தானஞ்செய்து விடுத்தனர். பின்னவரனுக்கிரகத்தால் மகிடமுகீமுடைய வொருமைந்தன் சிங்கேறுபோலவள் வயிற்றிறறேன்றி நஞ்சுபோலக் கண்டோரனைவரு மஞ்சமாறு விளங்கி வருங்காலத்து, விப்பிரசித்தியவுணனது குமாரன் வித்துத்து மாலிமுதலியவவுணர்கள் கூடித்தாங்கள் தேவர்களுக கஞ்சியிருந்த வச்சம நீங்குமாறு இவளோடு வந்து கலந்து நடபுற்றனர். அவருள் வித்துத்துமாலி யென

பவன் மகிடாசுரனை நோக்கி “நண்பனே, வருகுதி, தேவலோகம் நம்மவருடைய வாடசியே. இப்போது தேவர்கள் விட்டுவிடின் வலிமை கொண்டு சிலகாலங்களின் முன் நம்மவரை மிகவருத்தி அவ்வன்பங்களை யனுபவிக்கிறார்கள். உனது வெற்றியும் வீரமுமிதில் விளங்கும்படி யவர்களை வென்று நமதாக்குவோம்” செல்லுதி யென்றவளவில், மகிடாசுரன் வடவை போல மிகக்கோபமுற்றுத் தேவலோகஞ் சென்று நூறுவருடமட்டும் பெரும் யுத்தஞ் செய்தலும், இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் தோற்றேடிப் பிரமனிடஞ்சொல்ல, பிரமனுமவர்களோடு சென்று விட்டுணுவாகிய சத்தியோடு வீற்றிருக்குஞ் சிவபிரானையடைந்து “எம்பெருமானே மகிடாசுரனென்பான் பெருவலிபடைத் தவுணரோடு கூடித் தேவலோகத்தைக் கைக்கொண்டு தேவர்களை யோடின்ன தேவேந்திரனுந் தேவர்களும் ஒதுக்கிடமில்லாதவர்களாய் மனுடர்போலத் துன்பப்பட்டிப் பூமியில் வந்துவருந்துகின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஒதுக்கிடந்தேவரீரது திருவடிக்கமலமன்றிப் பிறிதில்லை” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனன்.

சிவபெருமானிதனைக் கேட்டமாத்திரத்தே சிறிது கோபித்தனர். ச்ருவவியாபகராகிய வவரதுகோபாக்கினி, இந்திராதேவர்களிடத்து முண்டாகி யாகாயமளவாகிச் சுவாலித்து ஒரு பெண்ணுருவாகியது. அது சிவபெருமானது கோபாக்கினி முகமும், விட்டுவினதுகோபாக்கினி கைகளும், இயமனதுகோபாக்கினி கதுப்புக்களும், பிரமனுடையகோபாக்கினி திருவடிகளும், இந்திரனதுகோபாக்கினி இடையும், சந்திரனதுகோபாக்கினி இருதனங்களும், வருணனது கோபாக்கினி தொடைமுழந்தாள்களும், மன்மதனதுகோபாக்கினி நிதம்பமும், சூரியனதுகோபாக்கினி கால் நகமும், வசுக்களதுகோபாக்கினிகை நகமும், வியாழனதுகோபாக்கினி நாசியும், மற்றைய நவபிரமுகளுடைய கோபாக்கினி தந்தவரிசைகளும், அக்கினிதேவனது கோபாக்கினி நேத்திரங்களும், சந்தியாதேவிகளினது கோபாக்கினி நெற்றிப்புருவமும், வாயுதேவனுடைய கோபாக்கினி யிரு செவிகளும், மற்றைத்தேவரதுகோபாக்கினி யேனையவையவங்களாமாகப்பெற்ற பேரழகுழ் பெருவலியுமுடைய பெண்ணுருவாகித்தோன்றிற்று.

சிவானுக்கிரகத்தால் இவ்வாறு பேருருவுகொண்ட பெருமாதியைத் தேவர்கள் கண்டுகளித்தனா. சிவபெருமான வி

ட்டுணு பிரமாமுதலியோர் அப்பெருமார்ட்டிக்குத்தூர்க்கையென் னும்பெயர்கொடுத்து, சூலாயுத்முதலியவாயுதங்களும், பிணை யன்மாலையும், செஞ்சந்தனமும், சர்ப்பாபரணமும், கொடுத்த ணியச்செய்தனர்.

தூர்க்கையானவள், அவையனைத்தையுந் தரித்துச் சிங்க வாகனத்திலேறித் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலியவனைவரு ம்மற்றுமூலகங்களும் நடுங்குமாறு ஆரவாரித்து, இந்திராதிதே வர்கள் ஆயுதபாணிகளாகிச் சேனைகளாகச் சூழ வருமிடத்து, மகிடாசுரனும் பல்வவுணர்கள் சூழக் கடல்போல முழங்கி வ ந்துயுத்தமுயற்சியோடு சூழ, இருபக்கசேனைகளும் யுத்தஞ் செய்தார்கள். தேவர்கள் செலுத்திய வாயுதங்களினால் அவு ண்ச் சேனைகளினது முன்னணிகள் முரிந்தோடவு மதுகண்ட மகிடாசுரன் ஆயிரகோடிசேனைகளும் இலக்கம்படைத்தலைவர் களுஞ்சூழ வந்தெதிர்த்துக் கோபாவேசஞ்சு வில்லைவளைத்து நானொலிசெய்து, இந்திரன்மேற் பதினாயிரமம்பும், இயமன் மேல் ஆயிரமம்பும், வருணன்மேலெண்ணாயிரமம்பும், சூபே ரன்மேலாயிரமம்பும், வாயு அட்டவசுக்கள் தேவமருத்துவர் சந்திரன் அக்கினி சூரியனாதிதேவர்கள்மேல் ஒவ்வொருவருக் குப் பதினாயிரம் அம்புகளுமாகச் செலுத்தி ஆரவாரித்தன ன். அதுகண்ட தூர்க்கையானவள் கோபமுற்றுப் பூதர்களை நோக்கி மகிடாசுரனை யான் கொல்லுகின்றேன், நீவிர் இந்த அவு ண்ச்சேனைகளைக் கட்டிக்கொல்லுங்களென்றனள். அவர்களது செய்குவோமென்று சொல்லிச் சூழல்காற்றுப்போலச் சென்ற வுணரைவதைத்தார்கள்.

மகிடாசுரனானவன் தேவர்களாற்றனது சேனைகள் கலங் குதலைக்கண்ட மாத்திரத்தே அநேகசேனைகளோடு மூழிக்கா ற்றுப்போல விரைந்துசெல்லும்பொழுது, அவனது மந்திரிக ளாகிய மகாநாதன், அநேகபாதன், ஏகபாதன், பாதவிகீனன், ஐம்முகன், மாவனு, சண்டன், மகோதரன், பேருனன், கற்ப தசூடன், மிருத்தியுநாசன், மகோற்கடன், ஏகநேத்திரன், ச லோசனன், பலோசனன் ஆகிய பதினைந்துபேரும் தூர்க்கை யோடெதிர்த்துப் போர்புரியுமாறு வர, அத்தூர்க்கையானவள் சிங்கவாகனத்தை யெதிரேறவிட்டு வில்லைவளைத்து அநேகாத் திரங்களைப்பிரயோகிக்க, பத்திலக்கங் குதிரைகளோடும், நூ றிலக்கந்தேர்களோடும், நூறிலக்கம்யானைகளோடும், அறுநூறி லக்கம் அசுரவீரர்களோடும், மாவனுவிறந்தான். ஏழரைநாழி

கைக்குள் மற்றையமந்திரிகளும் தங்கடங்கள்சேனைகளோடு மி
றந்தனர். அதுகண்ட மகிடாசுரன் சண்டகோபனாகிய சேனா
பதியையனுப்ப, அவனுந் தனது சேனாவெள்ளங்களோடு விரை
ந்து சென்று, தன்னிடத்துள்ள அத்திரங்களனைத்தையுந் தேவி
மீது செலுத்தினன். தூர்க்காதேவியுந் திருவிளையாடலாக வ்
வன்செலுத்திய வம்புகண்முழுவதையு மழித்து அவனது பாக
னையும் தேரையும் வில்லையும் குதிரைகளையுங் கொடியையும்
வெட்டினள். சண்டகோபன் மனம்புழுங்கிப் பரிசையோடு
வாழையேந்திக் காலாளாகச்சென்று தேவியினது கையினுஞ்
சிங்கவாகனத்தினும் வெட்ட, வாள் முரிந்தது. உடனே தேவி
யுந் கைச்சூலத்தினாலவனைக் குத்திக்கொன்றனள். அதுகண்ட
சித்திரபானுவென்னும் படைத்தலைவன் றனது சேனைகளோடு
ம் யானைமேலேறிவந் தெதிர்க்க, அவனையுஞ் சூலாயுதத்தாற்
குத்திக்கொன்றனள். தூர்க்காதேவி பின்னுங் கார்த்திகைவிளக்கி
டாகிய புண்ணியதினத்தில், தன்மீது வந்துவிழும் விட்டிற்பற
வைகளை யெரிக்கும் விளக்குகள்போலப் பலவடிவங்களைக் கொ
ண்டு தன்மீதுவரும் காராளன், பாட்களன், அந்தகன் ஆதி
ய வசுரக்கிளைகளனைத்தையு மங்கேதோன்றியழித்தனள்.

மகிடாசுரனானவன்றனது மந்திரிகண்முதலிய சேனைகளெ
ல்லா மிவ்வாறழிந்த பின்னர்க் கோபாவேசனா யிந்த யுத்தமிகநன்
றென்று முழுதுமெருமைவடிவாகி மூச்சினாலுங் கர்ஷீற்குளம்பா
திய வுறுப்புக்களினாலு மங்குவந்த தேவியினது கணங்களையு
ம் சிங்கவாகனத்தையும் வருத்தினன். அதுகண்டதேவியும் த்
னது முன்னிலையில்வந்த மகிடாசுரனைப் பாசத்தினுற் கண்கள்
பிதுங்குமாறு கட்டிட, அவன் அவ்வடிவத்தை யொழித்துச்
சிங்கவருவமெடுத்துப் பொரும்படிவந்தனன். தேவியதனையும்
ழித்தனள். மகிடாசுரன் புருடவடிவங்கொண்டு வந்தனன்.
தேவியதனையுஞ் சங்கரிக்க அவன் யானைவடிவெடுத்துச்சிங்கவா
கனத்தையிழுத்தனன். சிங்கமானது கர்ச்சித்து யானையைக்கொல
லப் பழைய மகிடவடிவெடுத்துவந்தனன். தூர்க்கையு மவன
து வடிவுகண்டு கட்டுடித்துப் பெருங்கோப முடையளாயக்
கண்கள்சிவந்து யுத்தஞ் செமயும்பொருட்டு வர, மகிடாசுர
ன் பலமலைகளைப்பிடுங்கி யெறிந்தனன். தேவி யவைகளையெல
லாமழித்து, “மகிடனே, நான் கட்டுடித்துக் கோபாவேசத்
தோடு வருகின்றேன் நீ மறைந்தோடாது முன்னின்றனை, உ
ன்னே இயமனுக்கு வாகனமாக விடுத்து நீ கைக்கொண்ட தே

வபதவிகளை யவரவருக்கு விரைவிலேவேன்” என்று மலைமே
 ல் விழுமிடிபோல வவனது மாப்பிலேகுத்தினள். மகிடாசுர
 னு மிகவுங்கலங்கித் தான்செல்வது இயமதிசையென்றுணர்ந்த
 லெவன் போலத் தென்றிசைநோக்கிக் கதறிச்சென்று, சமுத்திர
 லுத்தில் விழு மைநாகபருப்பதம்போலச் சக்கரதீர்த்தத்திலே வி
 ழுந்து மறைந்தனன். தூர்க்காதேவியும் பின்றொடர்ந்து. சென்று
 அவனைக்காணாதவளா யச்சக்கரதீர்த்தக்கரையினிற்புழி, அசநீ
 ரியானது “தூர்க்கையே உனது கைக்குத்தினான் மயங்கி யிந்தவா
 வியில் விழந்து மறைந்திருக்கிறான், நீ விடுக்காதிவனைக்கொல்
 லுதி” யென்றது. அதுகேட்ட தூர்க்கை அவனைக்கொல்லக்க
 ருதித் தனது சிங்கவாகனத்தைநோக்கி “சிங்கமே தீர்த்த நீர்
 முழுவதையும் வற்றுமாறு குடிக்குதி” என்றவளவில் சிங்க
 மானது முகில் கடலைப்பருகுவதுபோல நீர்முழுவதையுங்குடித்
 தது. மகிடனு மஃதறிந்து நாணியெழுந்து தூர்க்கையினது மு
 ன்புவந்தனன். தூர்க்காதேவி யவன்றலையிலேமிதித்து வாயினு
 ல் வெண்ணுரைகக்குமாறு சூலத்திறற்குத்தி மந்தரமலையாற்
 கலக்குண்டுகதறிய திருப்பாற்கடல்போலக் கதற: வாள் கொ
 ண்டி தலையையறுத்தனள்.

மகிடமுகந்துருத்தி அதனைமிதித்த திருவடி துருத்தியை
 யூதுமாறு பிடித்த கொல்லனது கை வெடடியவிடம் உலை
 முகம் உதிரப்பெருக்கு அக்கினியின்சிகை என்று விசேடிக்
 கும்படி, தேவ்வெட்டியபொழுது விட்டுணுமிதிக்கக் காளியன
 வாயினின் நெழுந்தவிரதம் போலவும், பவளத்தையுருக்கிவை
 த்த மரகதரத்தினக்குடங் கவிழ்ந்தோடியது போலவும், மகிடமு
 கமிரத்தம் பெருகியது. அவனது உடல் படமறும்புண்ட பா
 மபுடல்போற்பதைத்தது. தூர்க்காதேவி பாலைவனத்தின் மத்தியி
 லே மரகதரத்தினபீடத்தின்மேல தேவர்தொழும்படி நிற
 சூந் தனது கோலத்தை இரத்தம்பாய்ந்த நிலமீது மகிடத்த
 லையிலேறிக்காட்சிகொடுத்தனள்.

மகிடாசுரனிறந்தபொழுதே தேவர்கள் பஞ்ச தூந்துடிக
 ளொளிப்புப் பஞ்சுதருக்களின் மலர்களைச்சொரிந்து, கோடி
 இரணியர் இராவணாதியர் இறந்தகாலத்துப் பெற்ற களிப்ப
 டைந்து தேவியை வணங்கித் தங்கள் தங்கள் பதவிகளையடை
 ந்தின்புற்றனர். பசாசு, நரி, காக்கை, கழுகாதிய பஞ்சப்புல
 ன்களுங் களிப்படைய வெவ்வகை புணவுகளையு மருந்திப் ப
 சியெழுந்தன. பூமியிலுள்ளவர்கள், மகிடாசுரனிறந்தவன்று

இத்தினம்போலச் சிறந்ததினங்கண்டறியேம், இத்தினப் பிரபை சூரியப்பிரகாசத்தால் வந்ததன்று பிறிதுகாரணமேதோ வுண்டென்றதிசயித்தனர். பல்வகைச் சீவகோடிகளுங்களிப்பற்றன; தூர்க்கையுஞ் சமுத்திரக்கரையின் வடபாகத்துத் தேவிருலகினுஞ் சிறந்தநகரமொன்றுண்டாக்கித் தனதுபெயரிட்டு அங்கே யிருப்பவர்களுக்குக்கிடர் சிறிதுமனுகாது காத்தனர். தேவர்கள், அத்தேவியின் நிருவருளேவேண்டிச் சக்கரதீர்த்தத்தைத் தேவாமிர்த்தநிரப்பிச் சிங்கங்குடித்த குறைவுதீர்த்தனர். அதனாலதற்கு அமுதவாயியென்னும் பெயருண்டாயிற்று. முனிவர்காள்! இந்த அமுதவாயியிலே ஸ்நானஞ்செய்வோர்களுக்கு இடசித்திகளனைத்தையுங் கொடுத்துத் தூர்க்காதேவி யெவர்களும் வணங்கும்படி யெப்பொழுதும் பிரியாதங்கிருத்தலா லதுதேவிபுரமென்றாயிற்று. அது இக்காலத்துத் தேவிபட்டணமென்றழைக்கப்படும்.

இன்னும் ஸ்ரீ ராமனாவன், கடலையடைக்குமபடி சுபமுசூர்த்தத்திலே, தனது கண்ணாகிய தாமரைமலாசாத்த மகிழ்ந்தருளிய சிவபெருமானது மூத்த திருக்குமாரராகிய விக்கினேசரக்கடவுளை விக்கினங்கள் சிறிதுமனுகாதபடி தியானித்து, “எம்பெருமானே, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது தம்மை நினையாமையான், மத்தை யறுத்து விழுத்தி யாலகாலத்தைப் பிறப்பித்து வருத்தியதுபோல் வருத்தாது அடியேனுக் கண்ககிரகிக்க வேண்டும்” என்றுபிரார்த்தித்துத் தன்கைகளாலொன்பது கற்களை முதற்போட்டனன். அதுவே நவபாஷாணமாகும். பின்பு, நளன்வசுத்த சிங்காசனத்திலெழுந்தருளித் தானிருந்து ஐந்து தினங்களிலே இலங்கைமுடிவாகக் குரக்குப்படைகளினுற் கடலையடைப்பித்தனன்.

கிழக்கே தேவிபுரமும், மேற்கே தருப்பசயனமும், தெற்குநோக்கிச் செல்லுமணையினடிப்பாகத்திலுள்ளன. எவரொருவர் இவ்விரண்டிடத்தும் ஸ்நானஞ்செய்து ஸ்ரீ ராமனைவணங்குவாரோ அவர் நினைக்கு மெக்காரியமுஞ் சித்தியாகும். சேதுயாத்திரைசெய்யவிரும்புவோர் முதலில் சக்கரதீர்த்தக்கரையிலே, சங்கற்பித்துத் தீர்த்தமாடி சேஷத்திரபிண்டமிட்டுத் தருப்பசயனத்தினு மூழ்கி, ஸ்ரீ ராமனைவணங்கிப் பின்பு முறையே மந்திரையதீர்த்தங்களினுஞ் சென்றாகுக. இங்ஙனஞ் செய்பவர் இலக்கமெழுவகைப்பிறப்பினுஞ் செய்த பாவங்கணிங்கிப் பரபோகம், டைவர், எக்காலமும் நரகவேதனையடையார். ஆதலால், திரு

மபுட்கரணிக்கு நிகராகிய தீர்த்தம் பிறிதில்லை. தேவகங்கை முத்தியி. தீர்த்தங்களிதனது பதினொயிலொருபாகத்துக்கு மிணையாகா. இதுவே சக்கரதீர்த்தமகிமை.

* இராவணனாமிராகவணையெண்ணியோருதலை † நிலையா யிராவணங்கின்மணவாளனீ னிரண்டுமருபபுடைய ‡ யிராவணனுந்தொழுஞ்சரணத்தெழுந்துகளாற்சுசியாகி ௦ யிராவணனைத்தெறுஞ்சேதுவிதன்பொருட்டிப்பணிவென்று ம்

* இராவணன்-கருநிறமுடையராமன்.

† நிலையாயிராவணங்கு-இலக்குமி.

‡ இராவணன்-இந்திரன்.

௦ இராவணன்-இராக்கதன்.

* கோதவந்தீர்முத்திரிலக்குறியாகிக்குழைக்கொம்பர்ப்பாதவம்போற்குளர்கவிகைப் † பத்திரதப்பெயர்வேந்தன் மாதவமாமகன்கொடியாய்வளர்சீதைமனக்கமலக் காதவனாயமர்.சேதுவதன்பொருட்டிப்பணிவென்றும்.

* கோது அவம் தீர்-கேடாகியசூற்றமில்லாத

† பத்திரதப்பெயர்வேந்தன்-தசரதன்.

ஒதநவியையிருமந்திரமார்கலியூடாரணையவணங்கினர்போதுக வேதாளவரதமென்றறைநீரினிவேறொருவார்விளம்பியநீள்கதையீதாதாமொடியம்பியநீர்மையர்யாரேமகிழ்வுறவுண்டிபான்மையர், காதாலவரவர்பண்டையதீவினைகாணாரிறைகழல்கண்டுறைவார்களே.

தேவிபுரச்சருக்க முற்றிற்று

வேதாளவரதச்சருக்கம்

—:0:—

சூதமகாமுனிவர் இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட முனிவர்கள், “வியாதமாணவக! தேவரீரருளிய தவ்வியாவமுதசரித்திரஞ்சிறந்தசெவிகளாலருந்தியுந் தெவிட்டவில்லை. இன்னுந்தேவரீரது திருவடிசுளையடைந்தவடியேமகிழாமாறு சக்கரதீர்த்தத்தின் மென்பாலிலுள்ள வேதாளவரததீர்த்தமகிமைகளையு மதற்கப்பெயர்வந்தவரவையுந்திருவாய்மலர்ந்தருளுக” வென்று வணங்கி, சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

முனிவீரர்கள்! இச்சரித்திரஞ் சிவபெருமானுமாதேவியாருக்கு அந்தப்புரத்தி லருளியது. கேட்டமடவியர்களுதையிழுருகச்செய்வது. முற்காலத்திலே தடசித்தபத்திவைராக்கிய முடைய காலவமுனிவரானவர், புல்லாரணியத்திலே பர்ணசரீ லையொன்றமைத்துச் சிவத்தியானப்ரரா யருந்தவமிழைத்தனா: அவருக்கு இலக்குமியும் விரும்பும்பேரழகுவாய்ந்த காந்திமதி யென்னும் பேரையுடைய வொருபுத்திரியிருந்தனள். அவள தந்தையாரீது தவத்துக்கின்றியமையாத மலர் தருப்பை சமித து பவி முதலியவற்றைத் தேடி வந்து பக்குவப்படுத்தித் தின ந்தோறுங் கொடுப்பவள். ஒருநாள் நெடுந்தூரஞ்சென்று ம லர்ப்பறித்துச் சமிதையொடிக்கும்பொருட்டுச் செல்லவும், வி த்தியாதரர் குமாரர்களாகிய சுதரிசனன் சுகன்னென்னுமிரு வரும் பொன்விமானத்தேறி யாகாயவழியாகச்செல்லுமபோது காந்திமதியினது பேரழகைக் கண்டுமயங்கினர். அவருள் மு த்தவனாகிய சுதரிசனன் மதனபாணத்தால் வருந்திக் காந்திம தியிடத்துப் பெருமோகியாய்ப் பூமியிலிறங்கித் தனியேசென் று கண்டு “பெண்ணே! நீயார்? யாருடைய புத்திரி? உன்பே ரழகாகிய நெருப்பினாலென்து மன்மாகிய வெண்ணையுருகி ப்பெருகியது. எனது விகாராக்கினியை யுனது கூந்தலிலணி ந்த மலர்த்தேன்மழையா லவிக்குதி. நானே சாதியில் வித்தி யாதரன். என்பெயர் சுதரிசனன். விஞ்சையராசகுமாரன். ஆதலினால் துளைக்காதமுத்துப்போன்ற நங்காய் என்னுடன்க லக்குதியேல் பேரின்பமுண்டாகும். என்னை வருத்தியமன்மத னை நினது கடைக்கண்வாளினால் வெட்டி வெற்றிதருகுவை” எ ன்று பலகாலுமிரந்துவேண்டக் காந்திமதியானவள் சொல்லு வாள்.

“வாராய் சுதரிசனனே! யான் வேதவித்தகராகிய காலவ முனிவருடைய மகள். என்பெயர் காந்திமதி. என் தந்தைசெய்யு ந்தவத்துக்கு இன்றியமையா வுபகரணங்களுதவித் தொண்டுசெ ய்வேன். சூரியனுதித்து ஒருயாமமாயிற்று. இனி இங்குச் சி றிதுந் தாழ்க்கேன். தந்தைமுனியாமுன்னம் விரைந்துசெல லுவேன். பெண்பேதையர்களுக்குத் தந்தைதாயரது பற்றுக்கோ டன்றிப் பிறிதில்லை. என்னைப்பெற விருப்பமுளதே லென் றந்தையினது கட்டளைப்படி பெறுகுதி” யென்று கூறிப்போ ற்தாள்.

சுதரிசனனானவன், தாங்கலாற்றா மயக்கமுடையவனாய், விவிதாக அவள் கூந்தலிற்பிடித்து இளமைபாகிய அன்னப்பே டடை அதனது தூவிபிடித்தீர்த்துச் செல்லும்வேடன்போல இழுத்துச்சென்றான். காந்திமதியுங் கவைத்தமுட்களிற் றே கைதுவக்குண்டமஞ்ஞைபோல மயிர்பிடித்திழுக்கப்பட்டுவருந் தி எனக்குமிப்படிவந்ததேயென் றிராவணன் கைப்பட்ட சீதை போற் கலங்கி “என்பிதாவே, சுதரிசனனாகிய விஞ்சையன்” எனது கூந்தலைப்பிடித்திழுத்துச் செல்கின்றனென்னை யிவ்விட த்துக்காக்கவேண்டுமெயனே” யென்று கதறினள். காலவமகரமு னிவரதுகேட்டுப்பலமுனிவரர் சூழுவிரைந்து சென்று கண்டு மி கக்கொபித்து, “விஞ்சையரின் மிக இழிந்தவனே, வேதநீதிவ முவினை, நிணங்கையுண்டு செருக்கும் வேதாளராக்கதர்கள் செ ய்யு மிழிந்தொழில்செய்தனை, ஆதலால் வெறுக்கத்தக்க பல துன்பங்கையுடைய மானுடசன்மமாகப்பிறந்து நெடுநாளுழ ன்று பின்பு வேதாளவடிவர்குதி. உனது இழிந்தொழிலைக் கண் டும் விலக்காத உன் தம்பி மனுடசனன்மளவேபெறுக” னென் றுசபித்து, “விக்கினத்துக்கொதுக. முனிவரைக்காணில் இச்சா பநீங்கும்” என்று நிவாரணமுங்கூறி வருந்தியமகையுமழைத்து க்கொண்டு முனிவரோடு திரும்பிவந்து முன்போலத் தவமிரு ந்தனர்.

சுதரிசனன் தன்றம்பியுந்தானும் முனிவரிட்டசாபத்துக் கச்சமுற்று வருந்தி, யமுனாநதிக்கரையில் கோவிந்தசாமியென் னும் வேதியனுக்குப்புத்திரராய் விசயத்தன் அசோகத்தன் என்னும்பெயருடன் முறையே பிறந்துவளர்ந்தனர். இவர்கள் பிறந்தமையால் கோவிந்தசாமியும், பன்னிரண்டுவருடம்மழை பின்மையாக, அதனால் வறுமையுற்று மனைமக்களுடன்வருந்தி வீடுவிட்டு யாசித்துத் திரிந்து காசிக்குப்போய் ஆலமரநீழலி லருந்தவமிழைத்த கபாலமாலாபரணென்னும் முனிவரைவ: ணங்கிக் குறையிரந்தனன். முனிவருஞ் சிறிதுமனமிரங்கி வே: தியனே! உனது மூத்தமகனாகிய விசயத்தனாலுனக்கு நிகழந் தகேடு இது, அவனைநீக்கிஹற் சிறிது நன்மையடைவையென்று சொல்லக் கோவிந்தசாமியும் புத்திரசோகத்தால் மிகவருந்திச் சிறிதிடஞ்செல்லச்சூரியன் அஸ்தமயன்மாயினன். அதுகண்டு நீர்க்கரையைடைந்து நித்தியகருமங்களை முடித்து நெடுநூரம் நடந்த வருத்தத்தால் ஆலமரத்தருகே பாழங்கோயிலிருக்கக்

கண்டு, அசோகதத்தனையுந் தாயையு, மோரிடத்தில் நித்திரை செயயவிடடுத்தானும் விசயதத்தனும் அடுத்த பிறிதோரிடத்து வஸ்திரதீதை விரித்து நித்திரை செய்தனர். நெடுந்தூரம் நடந்தமையாலும், முன்வினையாலும், விசயதத்தனுக்கு வெப்பு குளிர் வந்து வருத்த அவன் தன்தாதையை யணைத்துந்து. ணிகளாற் போர்த்துந் தீராமையால் மிகவும் வருந்தி “என்னையணை! எங்குந்தேடியுந் தீக்கொணர்ந்து குளிர் காயச் செய்குவை” யென்றமுதனன். கோவிந்தசாமியுஞ் சிறிதிடஞ் சென்று தீக்கிடையாமையால் “மகனே! இந்நகரத்தாரனைவரும் நித்திரையாயினர். நெருப்பு இவ்விடத்திற் கிடையாது” என்று கொல்லவும், விசயதத்தனும் மனம் வருந்தி, “ஐயனே! ஏன் பொய் சொல்கின்றனை, அதோ பெரு நெருப்பெரிகிறது; அதிற் சிறி தெடுத்துவா” என்று பதறியமுதனன். அது கேட்ட தந்தையும் “மைந்தனே! நெருப்பெரியுமிடமோ அதி தூரம்; அது சடலை; அந்நெருப்புப் பிணத்தைப் பற்றி யெரிகிறது; அந்நெருப்பைத் தீண்டின் நம தாயுள் குறையுமென்றஞ்சி அதனை எடாது விட்டேன்” என்றனன். விசயதத்தனுந் தந்தையைக் கோபித்து நோக்கி “என் பிதாவே! அத்தீ ஈமத்தீயாயினும் ஓமத்தீயென்று கருதி நீ கொணராசொழியின், நான் உயிர் விடுகின்றேன்” என்று மிகப்புலம்பினன்.

புத்திர வர்ஞ்சையின்மிக்க கோவிந்தசாமியு மத்தீயிற் சிறிதெடுத்து வருமாறு செல்ல, விசயதத்தனும் புறப்பட்டு அவனை அறியாமல் அவன் பின்னே போய்ச் சுகிகாடடையடைந்து, அந்நெருப்பிற் றனதுடலைக் காய்ச்சிச் சிறிது சுகமடைந்து, பிணத்தினது மண்டையிற் பற்றி யெரியு மக்கினியானது அடுக்குச் செந்தாமரைபோல அதிநூதனமா யெரியக்கண்டு, “ஐயனே! இந்த அக்கினி யிவ்விசித்திரமா யெரிதற்குக் காரணம்யாதோ சொல்லுதி” யென்ன, தந்தையும் “மைந்தனே! மண்டையினுள் செம்மை வெண்மை நிறங்களையுடைய வசை கீசக மென்று இந்நவகைப்பொருள்களுள்ளன. அவற்றிற்பற்றியெரியும் போது அவ்வக்கினிசெந்தாமரை மலர் போலத்தோன்றுகின்றது” என்றனன். அது கேட்ட விசயதத்தனும் வியப்படைந்து, குளிர்காய்பவன்போல அதன் சமீபத்திற் சென்று, பக்கத்திற் கிடந்த கடடை யொன்றினு லதன் றலையில மோத, அதனு ல்நதப் பிணத்தினது தலைவெடிக்கத் தசைக்ககி யிவனது முகத்திற் சிறிது படடது. அதனைத் தனது நாலை வளைத்து நக்கிய பொழுது அதுமிகவுஞ் சுவையுடையதாயத்தோன்

ற, அத்தலை யோடு முழுவதையு மெடுத் துடைத்து உண்ட
 ஷடனே, ஆகாய மளவுமுட்ட நீலமலைபோன்ற தேகமும் வக
 கிரதந்தங்களும் பெருத்ததாளும் உரத்த தோளும் அகின்ற மா
 ர்பும் இருண்ட கண்ணும் சிவந்த மயிருமுடைய வேதாளவடிவங்
 கொண்டு, இடிபோல ஆரவாரித்து அப்பிணத்தசை முழுவதை
 யு முண்டு செருக்கித் தந்தையையுந் தின்னுமாறு நெருங்க,
 “அவனைத் தொடாதே” யென்று பிறந்த அசரீரிவாக்கைக் கே
 ட்டு, சத்தமிட்டு ஆகாசத்திலே தாவி அந்த மயானத்திலே வசி
 க்கும் பூதவேதாளங்களுக் கரசனாகிய நரரத்தி பூடணனென்கிற
 வேதாளத்தோடு சேர்ந்து தான் கபாலமுடைத்துண்ட கதை
 யைக் சொல்லிக் கபால போடனென்னும் பெயர் பெற்று அவ
 னது சேர்புதியாகி யங்கிருந்தனன். சித்திரசேனனாலே நரரத்
 தி பூடணவிறந்தபின்னர், அவன் அவனரசில் முழுவதையும்
 பெற்று அங்கே மகிழந் திருந்தனன்.

மயானத்தில் நின்ற கோவிந்தசாமியும் தனது மகன் செ
 ய்கையைக் கண்டதிசய மடைந்து, அச்சமுற்று, அங்கு நின்
 றும் நீங்கி, மனைவியும் மகனும் நித்திரை செய்யும் பாழங்கோ
 டிலே யடைந்து, அவர்களை யெழுப்பி நடந்த சங்கதிகளைச் சொ
 ல்லி இப்படி வருசற்கு என்ன கொடுமை செய்தோம் என்று
 ரங்கிப் பெருந் துக்கங் கொண்டாடி விடிந்த பின்பு அக்காசிப்
 பட்டினத்தில் யாசகத்துக்குச் செல்லு மிடத்து, சமுத்திரத்த
 த னென்னும் வணிகனைக் கண்டு, தங்கள் குறைவுகளைத் தை
 யுஞ் சொல்ல, அவன் கேட்டு “ஐயனே! நீ உனது மனைவி
 மகனோடு எனது பொக்கிஷசாலைக் கதிபதியாயிருந்து எனது
 செல்வமுழுவதையும் பெருக்கி வருகுவை” யென்று உத்தரவு
 கொடுத்திருத்த, கோவிந்தசாமியு மவ்விருவரோடும் காலகதியா
 ல்நன்மை யடைந்திருந்தனன்.

இனையகுமாரனாகிய அசோகத்தன் தனது மரபுக் கேற்
 ற வேதாகம புராண சாஸ்திராதிகளும் க்ஷத்திரிய தன்மத்துக்
 கியைந்த தனார் வேத மல்யுத்தமாதிய சகலகலைகளுங் கற்று
 ணர்ந்து வெகு சமர்த்தனாய் இருந்தனன். அக்கரசிப்பபட்டின
 ததை யரசாளும் பிரதாபமகுட வேந்தன் இவ்வசோகத்தன்
 து சாமர்த்தியத்தைக் கேள்வியுற்று, அவனை யழைத்து நண்பற்
 றிருக்குங்காலத்துத், தென்றேசத்திலிருந்து வந்த ஓர் மல்லன்
 அவ்வரசனை யடைந்து, “அரச! எனக்கு நிகரான மல்லர்
 உலகத்திலில்லை நினது மல்லர்களுளளே என்னுடன் மல்யுத்த

ஞ்செய்யத் தக்க வீரருளரேல் விடுகருதி” யென்றான். அது கேட்ட வரசன் தன்னிடத்துள்ள மல்லர்களை யேவ அவாகுளிலனைக் கண்டமாத்திரத்தே அஞ்சிப் பின்னிட்டனா. அரசனும மிகி நாணி அசோகத்தத்தனை நோக்கி “நீ இவனை வெல்லுவையா?” என்றான். உடனே அசோகத்தத்தனும் விரைந்தெழுந்து, ஆண்டு வந்த மல்லனது ஆற்றலு மவமதிப்பு மகக்களிப்பும் அவனுயிரோடொருங்குண்பனென்று அவனை யெதிர்த்துக் காற்றெதிர்த்த கறங்குபோலச் சுற்றிக் கண்டவாகளிரண்டாமடி வேண்டியதில்லை யென்று கூறுமாறு கண்கள்கலங்கும்படி ஓரடி யடித்தான். அவ்வடியோடு மல்லன் பஞ்சப்பொறிகளுங் கலங்கி வீழ்ந்திறந்தான். அரசனும் விசயத்ததன் செய்த வெற்றித்திறத்தை மகிழ்ந்து நோக்கி, இது தேவர்களாலுஞ் செய்ததக்கதன்றென்று வியந்து, அவனோடு பிரியாநண்பு கொண்டு சில நாளிருந்து, பின்னொரு தினம் மாலைக்காலத்திலே இருவருங் குதிரை மீதிவரந்து மபூரகதியாகக் காடுகளிலுலாப்போய் வரும்போது, அந்தவனத்தி லோதிருடன் அரசன்தாணையால் கழுவேற்றப் பட்டு நான்கு தினம் வரையிலு மிறக்காமல் தண்ணீர்த் தாகமுடையனாய் நாவரண்டு, குதிரைமேல் வருமரசனை நோக்கி “அரசனே! அற்ப குற்றத்திறகாக என் பகைவனதேவலால் இரக்க மிலலாத அரசன் எனனைக்கழுவேற்ற விதித்தான். சழுவேற்றியும் நான்கு தினங்குவசென்றன். யானோ பெரும்பாவியாதலால் என்னுயிர் இன்னும் போகவில்லை நாவரண்டு தண்ணீர்த் தாகமோ அதிகமாயிருக்கிறது எனது தாகத்தைத் தீர்த்தால் பெரும் புண்ணிய மடைவை” என்றான். அரசனு மது கேட்டு அசோகத்தத்தனை நோக்கி “நீ இவனது தாகத்தைத் தீர்க்குதி” யென்றேவிச் சென்றான். அசோகத்தத்தனும் தன் பெயர்ப் பொருளுக் கியைய ஒருபாத்திரத்திற் றண்ணீர் கொண்டு கொண்டு கொடுக்கும்படி வருமிடத்து அக்கழுமரசத்தடியிலே பேரழகு வாய்ந்தவோர் பெண்படுத்திருக்கக்கண்டு “பெண்ணே! நீ யார்? பசாசுகள் வசிக்குமிசகடலையின்கண் நீ வருதற்குக் காரண மென்ன?” என்றான். அது கேட்டுக் கழுவடியிற் கிடந்த பெண் சொல்லுவாள் “மகாபுபுண்ணிய புருடனே! இக்கழுவி லிருப்பவன்” எனது நாயகன். கொடையிலான்போல விரைவிலுயிர் விடுகின்றிலன், இன்னும் சிறிது நேரத்திலிறப்பான் போலும். இறந்தபின் இவனோடுடன் கட்டை யேறியென்னுயிர் விடுதற்கு இங்குவந்து கிடக்கின்றேன். இவனது தண்ணீர்த் தாகத்தை யமின்

தும், கழுவினேற்றப்பட்டு அண்ணாந்த வாயுடையனாதலால் தண்ணீர் கொடுக்க வெட்டாமையின் மிக மனம்வருந்துகின் றேன் பெண் பேதை யென்செய்வேன்” என்றழுதாள். அது கேட்டவசோகதத்தன் இது மெய்யாகுமென்றுன்னி “தாயே! எனக்கு மிஃதெட்டாது என்றோளில் நீயே ஏறி நின்று கொ ண்டு உனது நாயகற் கித்தண்ணீரைக் கொடுத்துத் தாகமாற் றுதி” யென்று தன்றோளிலேற்றி, அவள் வீழாவண்ண மல னுடைய இருகால்களையுந் தன் கைகளாற் பிடித்து அவள் குறி தனக்குத் தோன்றுமென்னு நாணத்தால் நிமிர்ந்து நோ க்காது தலைதாழ்த்து நின்றான். தோளிலேறித் தண்ணீர் கொ டுக்கும்படி நின்ற பேய் மகள் கழுவினிருந்தவனது கழுத்தை க்கடித்து உதிரத்தைக் குடிப்ப, அதிற் சிறிது திவலை தன்றோ ண்மீது வீழக்கண்டு இஃதென்றோ வென்று நிமிர்ந்து பார் த்துழி, அவள் அவனது இரத்தத்தைக் குடிப்பதைக் கண்டு அவளது இரண்டு கால்களையு மிறுகப்பிடித்துக் கீழே தள்ளி விழு த்தும்பொழுது, இவன் கைக்குளகப்பட்ட ஒரு காற்சிலம்பை விட்டு அவள் மேலே பறந்து போயினாள். அசோகதத்தனு ம் அழகிய அந்த இரத்தினச் சிலம்பைக் கொண்டு காசீயர சன் பக்கலின் வந்து நடந்த சங்கதிக ளெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லிச் சிலம்பையுங் கொடுத்தனன். அரசனும் அசோக தத்தனது வீரபராக்கிரமத் துணியை மிகவியந்து பாராட்டி, தன் மகள் மதலைகையை அவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்து அரசரிமைப் பங்கு மீந்திருந்தனன். அரசன் அக்கால த்துத் தான் கொண்ட ஒற்றைச் சிலம்பிற்கு இணைச் சிலம்பு செய்ய இயன்றமட்டும் பார்த்து முடியாமையால் இதனி ணைச் சிலம்பு கிடைக்குமோ என்று தன் மனைவியோடு பேசி வருத்தமுற்றிருப்பதை, அசோகதத்தன் குறிப்பாலுணர்ந்து மாமனது மனக்கவலையை யொழிக்குமாறு நினைத்து, இதனை யாம் பெற்றது சுகுகாட்டினன்றோ இன்னும் யாமங்குச் செ ன்று காத்துக் கிடப்பின் அங்கே வேதாளம் யசாசு முதலிய வை பிணந்தின்னுமாறு வரும் அவன்றோடிவ்வொற்றைச் சில ம்பிழந்த பேய் மகளும் வருவள் அப்போதிதனைணைச் சிலம்பை யும் பெறுவம் அல்லது அரிய மந்திரங்களையாயினு முபாசி த்து அப்பேய் மகளை யழைத்து இணைச்சிலம்பு பெறுவம் “மு யற்சியுடையா னெவற்றையுந் வெல்வன்” இடை விடாமுயற்சி செய்யின் எனியோரு மரியன செய்து முடிப்பரல்லவா;” திட தித்த வீரரைப் பேய்பூத வேதாளங்கள் யாது செய்யும் எ

ன்றினனோரன்ன பலவெண்ணங்களோ டமஞ் சென்று சிறிது. நேரங் காத்திருந்துங் காணாமையான், மந்திரோபாசனை செய்திவ்வூண் யுண்மினென்று ஆகருவித்தனன். அப்பொழுது பேய்பூதவேதாளங்களோடு வித்துத்துக்கேசியென்னும் அப்பேய்மகனும் வந்தனள் அவைகளை யசோகதத்தன் கண்டு மற்ற பபேய் பூதவேதாளங்களைத் தான் படைத்த உணவுகளிற் சிறிதைக் கொடுத்து உச்சாடனஞ் செய்து, வித்துத்துக்கேசியை மாத்திரம் தீம்பித்துப் படைத்த மாமிசங்களை யதிகமாக வண்ணக் கொடுத்து “மாதே அன்று கழுமரத்தடியிற் பறிகொடுத்த உன்னொருகாற் சிலம் பென்னிடத்திருக்கிறது, அதற் கிணையாக உன் மற்றைக்காற் சிலம்பையுங் கொடுக்குதி. அதனலெனக்கு மிக வெற்றி யுண்டாகும்” என்று பிராத்தித்தனன். அது கேட்ட வவ்விராக்கதப்பெண் மிக மகிழ்ந்து, “என்னொரு காற்சிலம்பைக் கொண்ட, தைரிய சாலி நீ தானா! மாணுடர்கள் எங்களைக் கண்டாலஞ்சி யோட்டெடுப்பதன்றி முன்னில்லார்கள் நீயோ சிறிது மச்சமின்றி யென் முன்னின் நிவ்வாறு சொன்னமையால் இக்காற் சிலம்பன்றி யிப்பொற்றாமரைமலரையும்என்மகள் வித்துத்துப்பிரபையையுந் தருவல் கொள்ளுதி” யென்று கொடுத்துச் சென்றனள். அப்போது அவளிடம் அசோக தத்தனு மம்மூன்றையும் பெற்று மீண்டு வந்து காசியரசனுக்குக் காடடிச் சிலம்பை முன்பாக வைத்து நடந்த சங்கதிக ளனைத்தையுங் கூறினன். அரசனு மது கேட்டு “உலகத்தில் யாரிப்படிச் செய்வர். நீ மிகவுந் தைரிய சாலி” என்று பலவாறு புகழ்ந்து வேண்டியவேண்டியாங்கு பகரித்து விடுத்தனன். அசோகதத்தனும் வித்துத்துப்பிரபையோடு தன் மாளிகையிற் சென்று தந்தை தாயரை வணங்கி யாசீர்வதிக்கப் பெற்றுத் தனது மூத்த மனைவியாகிய மதனலேகையினது வணக்கத்தையும் பெற்று மகிழ்வுற்றிருக்குங் காலத்து இளைய மனைவியாகிய வித்துத்துப்பிரபையை நோக்கி “நங்காய்! இப்பொற்றாமரை மலரெங்குளது கூறுதி” யென்றனன். வித்துத்துப்பிரபையு மது கேட்டு “என் பிராண நாயகா! கபால போடகனென்னும் வேதாள மன்னனுக் கங்கே யோர் பொற்றாமரை வாயியுளது என்றநீதையானவீர் அதில் ஸநானம் பண்ணியபொழுது இம்மலரைக் கொய்து கொணராந்து என்றாய்க்குக் கொடுத்தனரென்றாள். அது கேட்ட அசோகதத்தன் “ங்கையே, சில பொற்றாமரை மலர் கொணரும் பொருடடு நாமிருவரு மாங்குச் செல்லுதும் வருதி” யென்று

அவ்வோடும் புறப்பட்டு அவள் வழி காட்டச் சென்று அவள்
 வாஷக் சரையை யடைந்து கபால போடன தாணைக்கஞ்சி
 வண்டுகளும் வீழாத பல மலர்களைக் கண்டு களித்து விரைந்
 தத்தனுளிற்றங்கிப் பல மலர்களைக் கொய்யக் காவலாய் நின்ற
 பல வேதாளங்கள் ஆரவாரித்து வந்து தடுக்க, அவற்றை யெ
 லலாங் கொன்றனன். தப்பிய சில வேதாளங்க ளோடித் தங்
 தளரசனாகிய கபாலபோடனுக்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல்ல, அவ்
 னும் மிகக்கோபித்துப் பல சேனாவெள்ளங்க ளோடுமுந்து
 வந்து யுத்தஞ்செய்ய அசோகதத்தன் அவர்களனைவரையும்
 வதைத்துத் தமையனாகிய கபாலபோடனையுங் கொல்ல வெ
 முழித்து, பேரொளியுடைய விமானத்திலே விக்கினத்துக்
 கெளதுகமுனிவரானவர் எழுந்தருளி வந்து சில இனிய மொ
 ழிகளைச் சொல்லி “அசோகதத்தா! இவனுன்றமையன் இவனை
 நீ கொல்லற்க” என்று காலவமுனிவரிடட சாபநீக்கம்அற்றைத்
 தினமாதலாற் றடுத்தனர். அவ்வோசை கேட்ட மாத்திரத்தே
 அசோகதத்தன் ஆகாயத்தை நோக்கி அம்முனிவரைக்கண்டு வ
 ணங்கித் தன் சாப நீங்கிப் பழைய வடிவடைந்து நின்றனன்.
 அவனை யம்முனிவ ராசீர்வகித்து, “சுகன்ன! வருகுதி, இவன்
 உன்றமையன் காலவமுனிவரிடட சாபத்தால் வேதாள வடி
 வாயினன். இவனவரது மகளைக் திண்கின்றழி நீ யதனைத்
 தடுத்திலையென இடடவனது சாபம் என்னைச் சுண்டவுடன்
 விமோசனமாயிற்று. இவனு சாப நீங்கும் வழி கூறாமையா
 லிவனை விட்டு நீயுன் பதவியை யடைகுதி” யென்று கூறி
 னார். அசோகதத்தனும் தன்னை யேற்றும்படி வந்த விமானத்தி
 லேறித் தனது சாபந்தீர்த்த அம்முனிவரை வணங்கி “தலைவ
 ரே! என்னுடன் பிறந்த வென்றமைய னிந்த இழிவாகிய வே
 தாள வடிவோடுமுன்று திரிய யான் சுகமடைய மாட்டேன்.
 தேவரீர் இது நீங்கு முபாயத்தைக் கட்டளை யிடுக” என்று
 இரந்து வேண்டினன். அது கேட்ட விக்கினத்துக் கெளதுகமு
 னிவர் “இக்கொடிய சாபத்தை யார் நீக்குவர். ஆயினும், ஒன்
 று சொல்லக் கேட்குதி. முன்னொரு ஞான்று பிரமன் சன்கா
 திமுனிவருக் குபதேசித்த விசேட முடைய தீர்த்த மொன்று
 ளது. அது சக்கர தீர்த்தத்துக்குத் தென்பாவில் சமுத்திரக்
 கரையில் சகல தீர்த்தங்களுமோர் வடிவெடுத்தாற் போன
 றுளது. அதனைக் கண்டமாத்திரத்தே வினைகளெல்லா மோ
 ட்டெடுககும். அதன் நாமத்தை யுச்சரித்தவர்களு மதில ஸ
 நானஞ் செய்தவர்களு மடையும் பயன் யான் சொல்லுமளவ
 ன்று. அந்த விசிடட தீர்த்தத்தி லுனது மூத்தோனை யன்மு

ததுக் கொண்டு போய் ஸ்நானஞ் செயவிப்பையேல இக்கொடிய சாபம் நீங்கும்” எனக் கூறினர். அது கேட்ட சுகன்னன தனது மூத்தோனைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு அம்முனிவருடன் சென்று கந்தமாதன மலைச்சாரலிலுள்ள சக்கரதீர்த்தத்தின் தென்பாடில் சமுத்திரதீர்த்திலிருக்கூந் திவ்விய தீர்த்தத்தில ஸ்நானஞ் செய்யும்படி சொல்லினான். அப்பொழுது காற்று வேகத்தா லத்தீர்த்தத்தின் நிவலை ஒன்று சரீரத்திற் றெறிக் கூடனை விசயத்தனும் சாபத்தாற் கிடைத்த வேதாள வடிவு நீங்கி வேதிய வடிவடைந்து, பின் விதிப்படி சங்கற்பித்து அன்போடத் தடாகத்தில் மூழ்கி மாணுவடிவொழிந்து சுதரிசனாகிய விஞ்சய வடிவெடுத்தது அத்தீர்த்தத்தையும் முனிவரையும் வணங்கி விடை பெற்றுத் தேவரம்பையர்கள் வாழ்த்தத் தன்றம்பியோடு பழைய விஞ்சைய பதவியடைந்தான். முனிவர்கள்! தன்றிவலையினால் வேதாள வடிவை யொழித்தலின் அத்தீர்த்தத்திற்கு வேதாளவரததீர்த்தமென்றாயிற்று. இதற் கொப்புயர்வாகிய தீர்த்த மெங்குமில்லை. இந்த வேதாளவரத தீர்த்தத்திலே விதிப்படி சங்கற்பித்து ஸ்நானஞ்செய்து பிதிரர்பொருட்டுச் சிராத்தாதி பிண்டதிலோதகர்ந்தமியனறன செய்க. இன்னுமீதில் ஸ்நானஞ் செய்தவாகளையு மிச்சரீத்திரத்தையன்போடு வாசிப்பவர் கேட்பவர்களையும் வேதாள பசாசாதிக்கீண்டாதோடும் அவர்களுக்குப் பிறவியுமி ல்லையென்றருளினார்.

“நியமநலங்கொடுபுரிசுகதென்புலமாள்வோர்கணிலவுகடன்றனைபிணையதடந்தனிலோர்ஞான, மயமுணரந்தணிரறிகிர்விளங்கிடவேதாளவரதமெனும்பெயர்வரவுயொழிந்தனமாறாத, நயமிகுநண்பொடுபகரு மிநன்கதைநாவாரநவிலவிரும்பினர்செவியுறுமண்பினர்நாடோறும், பயமருள்வஞ்சகவினையுமுந்திலாபார்மாதார்பணைமுலைபுண்கிலர்புரமபதந்தனில்வாழ்வாரே.

வேதாளவரதச்சுருக்க முற்றிற்று.

பாவநாசச்சுருகம்

:0:

முனிவர்கள்! விரும்பிக்கேண்மின். வேதாளவரததீர்த்தத்தில் விதிப்படி முழுகினோர் பின்முறையே முழுகத்தகத்து பாவநாச தீர்த்தமாகும். அது கந்தமாதனவரைச்சாரலி

ல் தென்பக்கத்திலுள்ள கடற்சாரலிலுள்ளது. அந்த மலைச் சார்பிலே பல்லாயிர கோடி வாடிகளும் நதிகளுமுள்ளன; வெதிரிகாச்சிரமம் வேதாரணிய மாதியாம் கேஷத்திரங்களுமதனை விரும்பும். தேவர்களும், அட்டவசுக்களும், வசிட்டர் முதலிய மகாவிருடிகளும், சித்தா சாரணர்களும், எண்கோடி பிதிரர்களும், விஞ்சையர்களும், கின்னரர்களும், கணாதிபர்களும், அட்டபாலகர்களும், நவக்கிரகங்களும், பிரமவீட்டுணுக்களும், விநாயகரும், சுப்பிரமணியரும், சிவபெருமானும், தங்கடங்கள் தேவியர்களோடும் சத்திமார்களோடும் அதனைப் பரிசுத்தத்தான மென்றெண்ணி மிக்க விருப்பத்தோடங்குள்பொழுதும் இருப்பார்கள். சிவார்ச்சனைக்குரியர்களும் "நடனமாதர்களுந் தரிசனையின் (பாருட்டங்கிருப்பர், இக்கந்தமாதன மலையைத் தரிசிப்பவர்கள் சனன மரண வேதனையின்றிப் படிந்த பேராநந்தமடைவர். இம்மலையிற் காற்றுப்படினும் புணரத்தகாத மாதர் கோடிபேரைப் புணர்ந்த பாபமும், கோடிபிரமகத்தியும் நீங்கும். இந்தமலைபுன்பு சமுத்திகத்தின் மத்தியிலுள்ளது. ஸ்ரீ. ராமனதேவலிலுல கடலடைக்கும்பொழுது நளனிசனையே மூலமாகக்கொண்டு கட்டி முடித்தனன். அம்மலை மீதேறுவோர் "எளிய மானுடப் புழுக்களாகிய நாம் நின்றபெருமையைச் சிறிதும் மதியாதுநின்றலையிலெங்கால் மிதித்தேறுந் தீவினையைப் பொறுத்து நின்னிடத்தென்றும் பிரியாது வசிக்கும் பரம் பொருளின்றிருவருளைத்தருகுதி" என்று மிருதுவாகக் கால்வைத்தேறியங்குள்ள தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்து தென்புலத்தாரைக் குறித்துக் கடுகளவு பிண்ட மிடின, அவர்வழிப் பிதிரர் பேராநந்த மடைவர், வன்னிமரத்தளிரளவு பிண்டமிடின நரகடைந்து வருந்தும் பிதிரர்களும் சுவர்க்கலோகத்தேறியின்புறுவர், தீவினை சிறிதுமணுகாத அம்மலைச்சார்பிலே பெரும்புகழ் படைத்த பாவநாசமென்ப பெயரிய தீர்த்தமொன்றுளது. அதனை மனதிலுல நனைக்கினும் தரிசிக்கினும் தீவினைத் துன்பங்க ணீங்கும். ஸ்நானஞ்செய்யின் வைகுந்தலோக மடைவிக்கும் என்றருளிய சூதமுனிவரைநோக்கி "முனிவர் பெருமானே இதற்குப் பாவநாசம் எனப்பெர்வருதற்குக்காரணம் என்ன? அதுவுமன்றியிதன் பெருமைகொன்னை? தேவரீர்திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டும்" என்று முனிவர்பிரார்த்திக்க, சூத முனிவர் அவற்றை முறையே கூறுவாராயினர்.

இமயமலைச்சாரலிலே பிரமவாசசிரமமென்னு மிடத்தில் அந்தணர்களும் சாரணர்களும் யோகியர்களும் வாலகிலிய ராதியாம் பெரியோர்களும் நானகாச்சிரமவழிநிலைகளுடைய வாகளாப்ச சிவத்தியானபரர்களாயிருந்தனா அங்குத்திடமதி யென்னுமபெயருடைய சூத்திரனெருவன் சென்று, அவர்களை வணங்கி ஆசிரவாதம்பெற்றவர்கள்செய்யும் யாகககிரியைக்களையும் வேதாத்தியயனங்களுையும் நித்தியகரும வொழுக்கங்களுைய ம சிராத்தாதிகிருத்தியங்களுையும் கண்டு, தானுமவற்றைச் செய்யுமவீருப்புடையனாய்ப் பலகாலுமவர்களுக்குத் தொண்டிசெய்து வருநாளி லொருநாள், வாலகிலியராகிய முனிசிரேட்ட ஸர்வணங்கி “என்னைய! தேவரீரைச் சரணடைந்தேன் யான சாதியிற் சூத்திரனாயினும் நீங்கள்செய்யும் யாகாதிகிருத்திய மந்திரோபாசனைகளில பெருவிருப்புடையனாயினேன் ஆதலா லவைகளையான் செய்யுமாறு தேவரீர் தயைகூரவேண்டும” எ ன்று வேண்டினன். அதுகேட்ட முனிவர்பெருமான கூறுவார் “திடமதியே! நீ யிழிந்த பிறப்புடையயாதலின யாகாதி கிரியைக்களைச் செய்தற் குரிமையுடையயல்லை. இந்நினைவை யொழிக்குதி உனக்கு வேதமந்திராதிகளை யுபதேசித்தவன் புலையனாகிப் பீதிதனிலும் ஒழுக்கந் தவறியவனாவன் உனக்குச் சொல்லியவொழுக்கந்தவறாது முதலவருணத்தவர்க்குப் பணி விடை செய்குதி” யென்றருளினார். திடமதியென்பவனு மது கேட்டுத் தன்னெண்ண முடிவுபெறுமையை நினைந்து நினைந்து பெருவியாகுலமடைந்து, தனக்குரிய சரியைத்தொழிந டாத்துவோனாய்த் திருந்தனவனம்வைத்தல திருக்குளங்கலல வ் விரதமநுட்டித்தல் வேள்விக்குரிய வுபகரணங்களை தேடிக்கொடுத்தல் முனிவர்களுக்குணவாகிய கனி காய கிழங்கு முத லிய தேடிக்கொடுத்தலாதி யருந்தொழில்களைச் செய்திருந்தன ன் இவனிவ்வாறிருக்கின்றழி, வேதநிலை கரை கண்டுணர்ந் த சமதியென்னும் விபபிரணவ னிவனிருக்கும் பூங்காவில வர, திடமதியென்டவனும் எழுந்து வணங்கி இனியமொழிகள் சொல்லிக் கந்தமுலபலாதிகள் கொடுத்தபசரித்தனுப்பினன இங்ஙனம் புலமுறையுஞ் சமதியென்பவன்வந்து நண்புகொண் டளவளாவிச் சென்று வருதலைக்கண்டு இனி யிவவேதியன நம து சொல்லே மறுங்கானென் நெண்ணி “வேதமாததியே “தெ ன்புலத்தவா தேவர்கட்குரிய செய்கடன்களுக்காகிய மந்திரங் களுயும் மகாளயம் அட்டகை சிராத்தமாதிய வற்றைச் செய்

யும் விதிகளையும் அவ்வம்மந்திரங்களையு முள்ளபடி திருவாயம லாந்தருளுக" வெனத்திடமதிவேண்டினன். சுமதியும் அவனோடு கொண்ட நண்பினால் மறுக்கமாட்டா துள்ளபடி யுபதேசித்து அவனைக்கொண்டே யவைகளைத்தையுஞ் செய்வித்து அவன்றரு வனவற்றையும் பெற்றுச் சென்று வாழநாளில், மற்றைய முனி வர்களினையுணர்ந்து சுமதியைத் தங்களோடுசேராவகை துறக்க அவனுஞ் சிலநாளிருந்து பெருநோய் பிடித்திறந்தனன். அவ் னுயிரை யமதூதுவர்கள் கொண்டுசென்று கற்பனோடிகாலம் நரகத்துவீழ்த்தி வருத்தினர். பின்பு மரங்கமுதை பன்றி நாய பறவை நீசர் பரதவர் சூத்திரர் வணிகர் அரசராதிய பிறவிக ளிற் பிறந்து பின் பிராமணகுலத்திற் றேன்றி யுரியகாலத்தி லுபநயனஞ் செய்யப்பட்டு வேத வதுட்டானங்களைச் செய்து வருநாளில் ஒருநாள், தருபபை கொய்யக் காட்டுக்குச் சென்ற போது அங்கே பிரமசாதிப்பேய் இவனைப் பிடிக்க அதனா லிவ ன் மனங்கலங்கிக் கண்கள் வட்டமிட்டு நாக்குத்தடுமாறிப் பிதற்றி நாளுக்கு நாளதிகஞ்சேட்டை யுடையனாயறிவிழந்து மலமுத்தி ராதிகளைப் புசித்துத் திரியுங்காலத்தில் தந்தைதாயரனைக்கண்டு மனமிரங்கிப் பெருங்கவலையுடையவராய்ப் பற்பல ஓளத்த ம் பிரயோகித்தும் மந்திரங்களுபாகித்தும் ஒன்றினாலுந் தீரா மைகண்டு ஸ்தலயாத்திரை செய்யுமாறவனோடெழுந்து செல லுமிடத்து, அகஸ்திய முனிவரைக் கண்டு வணங்கித் தம் மக னை யவர் முன்பாக விட்டு, வந்த நோயைச் சொல்லி எம்பெ ருமானே தேவரீரையே புகலிடமென்றடைந்தேம். எமதுகுல மு தல்வனாகிய விவனுக்குற்ற நோயை நீக்கியிரட்சிக்க வேண்டும். எனக்குத் தேவரீருடைய தஞ்சமன்றிப் பிறிதில்லை. யாமுமெ ங்குலமு முயந்தீடேறும்பொருட்டு எமதேகபுத்திரனுக்குற்ற ப சாசை யோட்டும்வழியைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று பல காவிரந்துவேண்டினர். அகஸ்தியமகாமுனிவரும் சிறிது மன மிரங்கி ஞானதிருட்டியினற் பார்க்குமிடத் திவனது பூர்வச ன்மத்தொடர்ச்சிகள் தோன்ற, அவற்றையுணர்ந்து "இவன் முன்னொருபிறப்பில் வேதியனாயிருந்தபொழுது வேதமந்திரங் களைத் திடமதியென்னுமோர் சூத்திரனுக்குபதேசித்த கொடு ம்பாவத்தால் கொடிய நரகத்துன்பத்தை யடைந்து இழிந்தபல பிறவிகளையெடுத்தும் தீராமலிப்பிறவியினும் யமனால் விடுகநப் பட்ட பசாசினால் வருந்துதலை யவர்க்குணர்த்துவார். அந்தண னே! இஃதியமனால்னுபப்பப்பட்டபேய். இஃதொழியுமாறு சொல் லுதும் கேட்குதி, தென் சமுத்திரக்கரையிற் சேதுவினடிவார்த்தி லுள்ள கந்தமாதன் மலைச்சார்பிலே பாவநாசமென்னும் மகாதீர்த

தமொன்றுளது; அதிலிவனையாடச் செய்குதி. ஆதனிலிவன சரீர
த்துள்ள நோய்களும் பேயின் றொடர்ச்சியு மூழ்வினைப் பாவாதி
களனைத்து மறிவுகண்டகன்றவஞ்ஞானம் போலகலும். ஆதலினி
நதக்கணமே நின்மைந்தனோடங்குச் சென்று மூன்றுநாளுபவசி
யாயத்தடாகத்தில் ஸ்நானம் செய்குதி. இதுவேயன்றி வேறுபா
யாநிலையெனக்கூறினர். விருப்புடையனாகிய வேதியனுமதுகேட
கித் தன்புத்திரனோடத் தடாகத்தையடைந்து மூன்றுநாள மு
ம்முறை ஸ்நானஞ்செய்விக்க அவனைத்தொடர்ந்த பேய நீங்கி
றறு பின் பேரழகுடையனாய்ப் பூரணசந்திரன்போல விளங்கி
ப் பெருஞ்செல்வனாய் நெடுங்கால மிவ்வுலகவின்ப மதுபவித்
துப் பின் சிவபதமடைந்தனன்.

அவனிடத்தில் வேதமந்திரங்களைக்கேடட திடமதியென்ப
வனும் பின் சிலநாளிலிறந்து பெருநரகத்துன்பத்தை யதுபவி
த்து இழிந்தபிறவிகளெல்லாம் பிறந்து கழுஞ்ஞவமாய்ப் பாவநா
சதீர்த்தத்தையடைந்து தாகநீங்குமாறு அந்நீர்சிறிதருந்தி மு
ழுகினான். உடனே தேவவடிவாக்கிக் கற்பகமலை சூழ் வெண்கு
டைநிழற்றத் தேவரம்பையர் சூழாம் வந்தழைப்ப விமானமீதே
றித் தேவருலகடைந்தனன்.

முனிவர்காள்! பாவநாசதீர்த்தத்தின் மகத்துவ மிஃது.
அது தன்னிடத்தில் மூழ்குவோர்க்கு அருந்தவங்களையும மோ
ட்சத்தையும் கொடுக்கும். பிரம விட்டுணுக்களுக்கு மரிதாகிய
பேறுகளையுந்தரும். இச்சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோருங் கே
ட்போரும் பாவங்களினீங்கி நன்மையடைவர். தன்னையடைந்
தோரது பாவத்தைப்போக்கலின் இதற்குப் பாவநாசமென்ப பெ
யருண்டாயிற்று என்றருளினர்.

“வா வியின்மாணிஃதந்தணீர்வான்றவம்வீடுவழங்குமாற்
பூவினராரணனும்பரார்பூசைசெய்நீர்மையதொன்றுதான்
மேவினராடுநரிந்தநீர்மேலறைவோர்வினையன்றியே
பாவமெலாமடுபண்பிணற்பாவவிநாசனமென்பவே”

வேதாளவரதச் சுருக்கமுற்றிற்று.

சீதைகுண்டச் சருக்தம்

முனிவீரகாள்! பாவநாசதீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானம் பண்ணினவர் சீதைகுண்டத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தல்வேண்டும். பிரமாண்டங்களிலுள்ள கங்காநதிமுதலியவையும் காசிமுதலியபுண்ணியக்ஷேத்திரங்களும் இந்தச் சீதைகுண்ட தீர்த்தத்தைத் தரிசிக்க விருமபும். இத்தீர்த்தத்தின் பெருமையாலே சிவபெருமானுமிதனைப் பிரியாதென்றும் வீற்றிருப்பார். இது இந்திரனுடைய பிரமகத்தியைப்போக்கினது என் றிவ்வாற்தன் பெருமைகளை யெடுத்துக் கூறியவளவில், முனிவர்கள் “புராணக்களஞ்சியமே! இந்திரனுக்குப் பிரமகத்தியெங்ஙனம் வந்தது? அது எங்ஙனம் நீங்கிற்று? திருவாய் மலர்ந்தருளுக” வென வேண்ட, சூதமகாமுனிவரும் “முனிவீரகாள்! முற்காலத்தில் அகழ்க்கிடங்கு சூழ்ந்த வைசயந்தமென்னுநகரத்திற் கபாலபரணென்னு மோரிராட்சதன் பிரமனை நோக்கி யருந்தவஞ் செய்து பெருவிறல் படைத்துச் சவபட்சன் என்னும் மந்திரியும் தூறக்குரோணி சதுரங்க சேனைகளு மங்கமாகக்கொண்ட ரசாண்டுவருங்காலத்தில் ஓர்நாள், சவபட்சனென்னும் மந்திரியையழைத்து நமதுபராக்கிரமம் விளங்கத் தேவலோகத்திற் சென்றிந்திரனைவென்று வெற்றிமாலே சூழத் தேவமாதருடைய திருநடனத்தைப் பார்க்கும்படிசெல்லுவம சேனைகளைப் பிரயத்தனப்படுத்தி வருகுதியென்றேவித்தனது மகனாகிய துன்மேதனுக்கு முடிசூட்டியரசாளவைத்து ஆயத்தமாகிவந்த மந்திரி சேனைகளோடு அணிவகுத்துப் பலவாச்சியங்களொலிப்பத் தேவலோகத்தையடைந்து போரறைகூவினன். அதுகேட்ட விந்திரனும் விரைவிற் றேவச்சேனைகளை யணிவகுத்துச் சென்று யுத்தஞ்செய்யும்பொழுது, தேவர்களாலரக்க சேனையழிவுபட்டச் சவபட்சனாகிய மந்திரி முப்பதக்குரோணிசேனைகளோடு யமதண்டத்தினுற் றேவாகளைவதைத்து வருமிடத்து, வருணனானவன் ஓரம்பினாலவனையுஞ் சேனைகளை யுமழித்தனன். அதுகண்ட கபாலபரணன் மிகக்கோபமுற்று உத்திராட்சனாகிய தன்றம்பியையேவினன். அதுகண்ட குபேரன் சூந்தரியுத்தாலவனைக்கொன்றனன். அவனதிரண்டாந்த ம்பியாகிய கோரகிடடியென்பவனை, அக்கினிதேவன் கொன்றனன். மூன்றாந்தம்பியாகிய பயாவகனென்பவனை வாயுதேவன் கொன்றனன், மாமிசப்பிரியன் மத்தியசேவியென்னும் படைத்தலைவரைப் பரிமருத்துவர் கொன்றனர், கபாலபரணனை

இடிக்கொடியை யுடைய விந்திர னெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து
 அரையாம நேரத்திலவனது நூறக்குரோணிசேனைகளையுங்கொ
 ன்று அவன்மீது மநேக வம்புகளைச் செலுத்தினன். அதுக
 ண்ட கபாலபரணன் மிகக் கோபித்து வில்லைவளைத் தம்பும
 னைகளைச் சொரிந்து தன்மேல்வந்த வம்புகளைத் தையுமவெ
 டடி, ஐந்தம்புகளை யிந்திரனது முடிமீது செலுத்தினன். அ
 ஹறறை யிந்திரனறுக்க, -வதனைக்கண்டு கூரியதோர் சூலாயுத
 த்தை யெறிந்தனன். இந்திரனனை வேலினுலழித்து வெற்றி
 கொண்டுல்லாசமாக நிற்கு நிலையைக் கபாலபரணன் கண்டு மி
 கக் கோபங்கொண்டு வலியதோரிருப்புத் தண்டத்தை யவன
 மீதெறிந்தனன். தண்டாயுதம் விரைந்து வந்து இந்திரனது
 கொடியையுமறுத்து அவனது மார்பிற்பட்டது. பட்டமாத்தி
 ரத்தே யிந்திரன் மனம் பதைபதைத்து மயங்கித்தேரில் விழுந்
 து மூர்ச்சையாயினன். குருவாகிய வியாழபகவா னது கண்டு
 விரைந்துவந்து நூக்கி மிருதசஞ்சீவனி மந்திரத்தையுபகேசி
 த்தெழுப்பினன். இந்திரனும் சோகந்தெளிந்தெழுந்து பேரா
 ற்றலுடையன யபிராவதயானைமீதேறிக் குலிசாயுதத்தைத் தா
 ன்கிக் கபாலபரணனை யெதிர்த்து அவனது வலிகுறையுமாறு அ
 தனற்றலையினடித்தனன். அந்த அடியினால் தேர் குதிரை கு
 டை கொடி படையாதிய புறத்துறுப்புக்களும் தலைதோளாதி
 ய வகத்துறுப்புக்களுஞ் சிதைந்து அக்கபாலபரண னிறந்தனன்.
 அவனைக்கொன்ற கொலைப்பாவத்தினு லிந்திரனைப் பிரமகத்தி
 தீண்டியது, என்றனர்.

அதுகேட்ட முனிவர்கள் சூதமுனிவரைநோக்கி “சகல
 கலைகளையுமுணர்ந்த சத்தியஞானியே! புலியைக் கொன்றவர்க
 ளுக்குப் பசுவைவதைத்தபாவம் புகுமோ? பால்குடித்தாருக்கு
 ப் பதனி குடித்தபாவம் பற்றுமோ? அன்பிலாவரக்களைக் கொ
 னறபாவம் அரசனைப் பிரமகத்தியா யணையுமோ? ஆகா!! இ
 துவென்ன விபரீதம்!!! ஐயனே! யெமதையத்தையகற்றுக்” எ
 ன்று வேண்டினர். அதுகேட்ட சூதமகாமுனிவர் முனறனி
 யிடத்திலே நடந்தவிரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவார்.

முனிவாகாள்! இவ்வாரணியத்திலே திரிவககிரீனென்னு
 மரக்கனுடைய மனைவி சுசீலையென்பவள் பேரழகும பெருவ
 லியுமுடையளாய் மன்மதனைவென்று அவனது குடையாகிய
 சந்திரனை முகமாகவும் அவனது படைகளைக் கண்களாகவும்
 பெற்றுப் பலரையுமயக்கிப் புணர்ந்து தனியேதிரியுங்காலத்து

ப் பிரமணைநிகர்த்த பெருமையையுடைய சுசியென்னுமுனிவர் தவஞ்செய்யும் பர்ணசாலையை யடைந்து பலவிதலீலாவினோதங்கள்செய்ய, முனிவருந் தவம்விடடெழுந்து அவனைநோக்கிமிக்கமோகியாகி பதனபாணத்தால்வருந்தி வலியிழந்து “பெண்ணே, நீயார்மனைவி? எங்கேயிருப்பது? யாதுபெயர்? இங்கேவந்தகாரியமென்ன?” என்றுவினாவினார் அதுகேட்டுச் சுசிலையும் நகைத்து “யான் திரிவக்கிரவேந்தன்மனைவி, இமழலைச்சார்பினிருப்பேன், என்பெயர் சுசிலை, மலர்கொய்யுமாறிங்கே வந்தேன், எனக்குப் புத்திரபாக்கியமில்லை, எனதுநாயகன் தேவரீருடைய கடாசூத்தாற் புத்திரனைப்பெறுகுதியென்றவாக்குமுளது. ஆதலாற் தேவரீரின்று கடாசூதித் தருளுக” வென்று பிரார்த்தித்தனள்.

சுசியென்னுமகாமுனிவருமகிழ்ந்து “பெண்மணியே! நீ வந்தது மிகவும் நன்று. என்மனசு நின்னிடம்பதிந்தது. இந்தப் பர்ணசாலையிலே சயனித்துத்தழுவுவோமென்று” மூன்றுநாளவளோடு கலந்து கருப்பாதானஞ் செய்து முடிந்தபின்பு “பெண்ணே! நீ சிறிதுசாலத்தொருபுத்திரனைப்பெறுவை. அவன் பெயர் கபாலபரணன், நேரிலாவலியும், நீண்டவயதும், இந்திரனல்லாத விமையவ்ராஹிவாமையும், பிரமணிடத்துவரம்பெறும் பெருந்தவமுமுடையன், உன்கருத்துமுடிந்தது. நீ செல்லுதி” யென்றனுப்பி இனி இக்குற்றம் நீங்க நாங் காசியாத்திரைசெய்யவேண்டுமென்று சென்றனர்.

சுசிலையுஞ்சென்று புத்திரனைப்பெற்றுக் கபாலபரணனென்று நாமஞ்சூட்டினள். கபாலபரணனும் பிரமதேவனைநோக்கி ஆயிரம்வருடம் அருந்தவமிழைத்துப் பலவரங்களைப்பெற்றிருந்தனள். அவன் தன்சாகித்தொழிலாகிய கொலையைச்செய்யுந் துட்டராயினும் பிரமவிந்தாகையால் அவனைக்கொன்ற பொழுதே இந்திரனுக்குப் பிரமகத்தி தோஷமுண்டாயிற்று. கொடிய பிரமகத்திப் பேயாற் பீடிக்கப்பட்ட விந்திரன், மிகவும் வருந்திப் பிரமனையடைந்து வணங்கி “ஐயனே இப்பிரமகத்தி தோஷம் நீங்கும்வழியுரைத்தருளுதி” யென்றுவேண்டினள். அதுகேட்டபிரமனுஞ் சிறிதுயோசித்து “இந்திரனே இதுகபாலபரணனைக்கொன்றதனால் வந்த வினை. கந்தமாதனமலைச்சார்பிலே சீதைகுண்டமென்றுந் தீர்த்தக்கரையில் யாகஞ் செய்து சிவபிராணைத்துதித்து மிக்க பத்தியோடு வரம்பெற்று அத்தீர்த்தத்திலே சங்கற்பவிதப்படி ஸநானஞ்செய்து முடிபபையேல் இப்பிரமகத்தி நீங்கிச் சுவர்க்கலோகமடைந் தினபு

புறவாய இமமையிலே பொருளிற்பங்கலையும் மறுமையிலே தரும மோக்ஷங்களையுந் தன்னிடத்து விதிப்படி ஸநானஞ்செய்வோருக்குக் கொடுக்கும்பெருமை பூண்ட சீதைகுண்டத்தை யிப்பொழுதேயடைகுதி" யென்றேவினன். அதுகேட்ட விந்திரனு மகிழ்ந்து விரைவாகவத்தீர்த்தக்கரையைடைந்து யாகஞ்செய்துமுடித்து அதில் ஸநானஞ்செய்தவுடன் பிரமகத்ததோஷம் நீங்கிச் சுவர்க்கலோகமடைந்தின்புற்றனன்.

இவ்விதமாகிய பலவிசித்தமுடைய சீதைகுண்டத்தில் யாவராயினும் விதிப்படி ஸநானஞ்செய்யின் நினைத்தபடியிட்ட சித்திகளைப் பெறுவர். இன்னுஞ் சீதாபிராட்டியார் இராவணனைக் கைப்பட்டுந் தனது கற்புக்கெடாமையை ஸ்ரீ ராமனுக்குத்தெளிவிக்குமாறு அக்கினியில் முழுகிக்காடடிப் பின்மூழ்குமாறுண்டாக்கிய விதனைச்சீதைகுண்ட மென்றழைப்பார். என்றருளினார்

ஈறிலன்புடையுங்கடமக்கியா மேதமின்றியியம்புதிறத்திறை, மேறுயின்கள்சிறந்தவத்தினீர் சீதைகுண்ட மெனும்பெயர்பெற்றவர், ஹாகன்றநலங்கொளுளத்தினாலோ துமிந்தவருங்கதைகற்றுளோர், அபேறிதென்றுபிறங்குசெவிக்கொள்வார்பேசருந்திருநன்றிபடைப்பரே.

சீதைகுண்டச்சுருக்கமுற்றிற்று

மங்கலதீர்த்தச்சுருக்கம்

சூதமுனிவரானவர் வியாதமுனிவருடைய பாதங்களை வணங்கி முனிவர்களைநோக்கி, முனிவர்காள் சீதைகுண்டத்திலே முழுகிய தவத்தர்கள் பின்புமங்கலதீர்த்தத்திலே ஸநானஞ்செய்தல்முறையாகும். விட்டுணுமுதலிய தேவர்களும், இலக்குமி முதலிய தேவப்பெண்களும், எந்த முனிவர்களும் அங்கே வசியபாராகள். அத்துணைப்பெரியவிசேடமுடைய மங்கலதீர்த்தத்தினது சரித்திரமொன்று சொல்லுதுங்கேட்பீர்களாக வென்று, சொல்லுவார்.

சந்திரசூலத்திலே மதுநீர்தவறாது உலகமுழுவதையு மாசாளுயவன், மனோசவனென்னும்பெயருடையவன், அநேகயா

கங்கள் செய்தவன், தினந்தோறும் பிராமணரைப்பூசித்து உணவுகொடுப்பவன், பிதிராகளை நித்திய சிராத்தத்திலே வருத்தமின்றி, பருத்திய திருத்திகொண்டு பின்னுள்ளார் செய்யுஞ் சிராத்தவுணவை வெறுப்பச்செய்பவன், வேதாகமீமந்திரபுராண இதிகாசங்களாதி கலாவல்லபன், சத்துருக்களது மனைவியர் கழுத்திற்பொன்னணிதங்காதுசெய்பவன், சிவபெருமானும் விட்டுணுவந் தாமிருக்குந் திருக்கைலாசமலையையுந் திருப்பாற்கடலையு மொருசமயம் பிரியினுந் தனதுநெஞ்சைச் சிறிதும் பிரியாதிருக்கக்கொடுத்தவன், தான் சந்திரகுலமாயினுந் காமாதிகடுவிடப்பாம்புகள் தங்காத மனக்குகையுடையவன், இன்றோரன்ன பலவிதவிசேடகுணங்களை யுடையவனாகிய மனோசவன் தனது வெண்கொற்றக்குடையால் பூமியைக்குளிரச் செய்துவருங்காலத்துத் தீவினைவசத்தால் தன்னைவிடப் பிறிதிலலை யென்னுமகங்கார மவன்மனத்திற்குடிகொள்ள ஒருகுடம்பாவி லொருதுள்ளி நஞ்சுகலந்தாலது முழுதுங்கெடுமாறுபோலத் தனதுகுலாசாரமுதலிய குணங்களெல்லாம் குறைந்துபெருநிந்தையுடையனாயினன்.

யாவனகந்தையினைப்பொருள்கொண்டா
 னாவனவன்கணமுக்கிவறன்மை
 மாவகல்காழ்ப்புமருட்கைமதத்தோ
 டவ்றுவேட்கையிடங்கொளுமன்றே.
 இடங்கொளுமக்கணமின்பநலத்தாற்
 ரெடங்குதிருப்புநகழ்சுற்றியசுற்ற
 முடங்கியகான்முளைபூர்பொருளுற்ற
 மடங்கலுமாயும்லக்கணுமேவும்.

வித்தினிடத்திலே இலை காய் பூவாதிய அடங்கியிருந்து அது முளைத்துண்டாயபின் வெளிப்படுவதுபோல, மனோசவமன்னனது மனத்திலேயுண்டாகிய அகங்காரம் என்னும் வித்திலிருந்து, அழுக்காறு, மனவைரம், மயக்கம், மதம், ஆசை, கோபமாதிய தீக்குணங்கள்னைத்து முண்டாகிப் பெருத்தோங்கி, அவற்றால் முன்னிருந்த புகழ், சுற்றம், மித்திரர், புத்திரர், தேசம், பெர்ருள், உற்சாகமாதியவெல்லாங் குடிபோயின. மோகாந்த காராகி அறங்கருதி அந்தணருக்குக்கொடுத்த நிலங்களுக்கு இறைவாங்கியும், சிவாலயங்கள் விட்டுணுவாலயங்களுக்கு விடுத்த மூலத்திரவியங்களை அபகரித்தும், தருமநிலங்களுக்கு இறைகவர்ந்தும் பெற்ற பலபழிகளுந்திரண்டு முற்றிய

தனால, அந்நியதேசத்துக் கோலபனென்னுஞ் சத்துரு வந்தெதிர்
க்க மனோசவன் அவனோடும் ஆறுமாசம் போர்செய்து ஆற்றாமல்,
ஞ்சித் தீன்னொடுமுழுவதையும் பறிகொடுத்துத் தன்மனைவி மக
னோடு கூட்டையடைந்து பெருந்துயரடைந்தான்.

இத்துணைப்பெருஞ் சிறப்பினையுடைய ஏகசக்கராதிபதியா
கிய மனோசவமன்னன் நாடுநகராதிகள்னைத்தையுந் தோற்று உ
ணவுமுதலியவழந்து காடேகதியாகத்திரிந்து வருந்துவானாயி
னன். நீர்த்திரையநிகர்த்த நிலவாழ்க்கையை நிச்சயமென்று
நினைக்கலாமா!

சிங்கம் யானை கரடி பன்றி புலியாதி மிருகங்களோடு மனோ
சவமன்னனும் மகனும் மனைவியும் இருகால்மிருகங்களாகத் திரி
யுங்காலத்திலே ஒருநாள், அரியபேராகியபுத்திரன் பசியினால்வா
டிச் சேர்ந்து தந்தையாய் முகத்தைநோக்கியழவும், மனோ
சவன் அதுநாங்கலாற்றாது சத்துருக்களினது வாள்வெட்டினு
ல் வருந்தியதுபோல மிகவருந்தி, தழலிடைப்பட்ட தளிப்போ
லவாடும் மனைவியினது முகத்தைநோக்கி “என் பிராணநாயகி
யே! இதற்கியாது செய்வேன்! எங்குச்செல்வேன்! எனதருமை
ப்புதல்வனாகிய சந்திரகார்த்தனுக்குப் பசியினால் மரணகாலங்கி
ட்டியது, உணவோ ஒன்றுமில்லை, இந்தத்துயரை யொழித்து
இன்றெம்மைக் காப்பவர் யார்! பிரமன் பிரகாலத்தில் உண்ண
வுடுக்க வழியின்றி வறுமையால் வனத்தில் வாடுதியென்று
வருத்துவிடுத்த தென்னோ! சிவபெருமான் விட்டுணு அந்தண
ர் ஆரிடராதி யடியார்பூசைகளை நாமயார்த்து அகந்தையடைந்த
தே யிதற்குக்காரணம். யானெனதென்னுங் சொடியவகங்கார ம
மகாரங்கள் என்னைமூடியதாலே, ஆலயங்களுக்கு மந்தணர்களு
க்குமாய அறப்பொருள்களை யதட்டியறவிட்ட அத்தீனையினாலி
த்துயரையடைந்து பகைவனுக்கு நாடு பறிகொடுத்துப் பத்தினி
யோடும் பாலகனோடும் பஞ்சணைமெத்தையிற் படுபபதொழிந்து
பரல்செறிந்த பாலவனத்திற் பருவரலுழக்கவந்ததே! ஆரனரி
யாதி தேவர்களைமறந்தும் அந்தணராதி யடியவர்களுக்கு அன்
னமருத்தார்தும் இருந்த அன்பிலிக்கு ஆர்தானுணவருத்துவா
ர்! ஐயையேயோ!! கண்ணனதுகருத்திலுங்காணாத கடவுளீன்றிருவ
டிக்கமலங்களைக் கணப்பொழுதுமறவாது கருதிக் கண்டி நீராகி
கொண்ட திருவேடம்பூண்ட தெரண்டாகளுக்குந் தொண்டுசெ
ய்திலேன். சித்திரப்பாவாய்! சித்திரைமாசத்துச் சித்திரைநட

ROJA MUTHIAH
47, HOSPITAL STREET
KOTTAIYUR-623 106
P. M. DIST - TAMIL NADU

சத்திரத்திலே, சித்திரகுத்தரைக் குறித்துச் சிவனடியார்க ளுக்குத் தெண்டு செருப்பு முப்பழம் வெற்றிலைபாக்கு முகவா சம் உணவு மருந்து உறையுளாதிய கொடுத்தவப்பித்திலேன்; வழி சந்திகளிலே ஆல் அரசு அத்தி மருதாதிய பெருவிருட்ச ங்களை வழிச்செல்வோருக்கு வெய்யிற்படாதபடி வைத்திலேன்; சிவாலயங்கள் விட்டுணுவாலயங்களில் திருவலகு திருமெழுக்கி ட்டறியேன்; கேணி குளங் கிணரூதிய தொட்டறியேன்; காள கண்டன் கண்ணாதிக்கடவுளர்க்கு ஆலயங்களிலே நித்தீநைமி த்தகாமிகாதிகள் செய்துவழிபட்டிலேன்; திருநந்தனவனம் துள சிவனம் வைத்திலேன்; மார்கழிமாசத்திலே திருவெம்பாவை தி ருப்பள்ளியெழுச்சிப்பூசை செய்திலேன்; தந்தைதாயராத் திரர்களைச் சுட்டி நித்திய சிராத்தம் நைமித்திக சிராத்தம் கா மியசிராத்தம் புரட்டாதியில் மகாளய சிராத்த மாதியசெய் திலேன்; தந்தைதாயர் இறந்த மாசபட்சம் அமாவாசி அட்டமி யாதி புண்ணியகால விரதங்களை நுட்டித்திலேன்; நான்குவேதங் களிலுள்ள சத்தசாபால மந்திரங்களைக்கொண்டு விபூதி தீரித்தி லேன்; அநாதி ம்லமுத்தராகிய சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாட சரத்தை நாவினாலுச்சரித்திலேன்; உருத்திராக்கத்தைக் கனவி லுந்தரித்திலேன்; விட்டுணுவினது அட்டாட்சரங்களைச் செபி த்திலேன்; அதுமட்டோ! சிவாகமங்களில்விதித்த விதிகளொன் றையுஞ்செய்திலேன். பெண்ணே! இப்புண்ணியங்களொன்றை யுஞ் செய்யாமையினாலே யித்துயரெனக்குக்கிடைத்தது” என் று புலம்பி நிலத்தில் விழுந்து மூர்ச்சையாயினன்.

சுமித்திரையானவள், தனது நாயகன் தான் செய்த அநீதி களைச் சொல்லிப் புலம்பித் தரையில் விழுந்து மூர்ச்சையாயின தைக்கண்டு, குமுதமலரின்மேல் விழுந்தவண்டினது மந்தவி சைபோல மிருதுவாகப் புலம்பிக் கண்ணீர்சொரிய வீழ்ந்து க தறி நாயகனைத் தூக்கித் தழுவி மடித்துவைத்தழுவாள். “சந் திரகுலாதிப! இரத்தினாபரணமணிந்த விசாலித்த மார்ப! சிறிது ம் புத்தியில்லாமல் இச்சிறுகுழந்தையோ டென்னையு மிந்தப் பாலைவனத்திலே தன்யேயிருக்கவிட்டுப் போகநினைந்தனையோ! இந்தச்சிறுவனையேடியான் இவ்வனத்து மேய்ப்பாரில்லாத கன்று டைப் பசுப்போலக் கதறித்திரிவேனோ! தாவுகின்ற குதிரையு ட்டிய தேரையுடைய மன்னனே! சுற்றமித்திரர்களை விட்டுவந் த கிலேசமன்றி உன்னையு மிழந்து சிங்கேறுகளுக்கஞ்சம் பி னைமான்போலத் திரிவேனோ! கையிலே கிடைத்த இரத்தினத்

தைக் காடுவிட்டெறிந்தவர்போல வுன்னைப்பறிகொடுத்தது அமங்கலையென்னு மபிதானம் பெறுவேனோ! என்பிராணநாதா! நினைது புய்த்துணையைப் பிரிந்து தனியே யிங்குவாழேன்; நினனோடு கூடயானும் வருகின்றேன்” என்றமுது புத்திரனை நோக்கி, சந்திரகாந்தனே! என்னருமைப்புதல்வா! உனதுதந்தையார் அயர்ந்து விழுந்து கிடப்பதைப் பார்க்குதி” என்றனர்.

சுந்திரகாந்தன், தனது தந்தை விழுந்துகிடப்பதைக் கண்டு, பசித்தழல்பற்றியெரிப்பதோடு தந்தைமேல் விழுந்து தபித்திரங்குமளவில், நெடியசடையும் நீறணிந்ததிருமேனியும் உருத்திராக்க வடமும் சிவபிரானது திருவடியை மறவாத மனதும் தவத்தினுயர்ந்த கோலமு முடைய பராசரமுனிவ ர்வலிட்டு வந்தனர். அவரது வரவைக்கண்ட சுமித்திரையுஞ் சந்திரகாந்தனும் வாடிய பயிர்கள் மழைவரக்கண்டு களிப்படைவதுபோலக் களிப்படைந்து விரைந்தெதிர்கொண்டு வணங்கி அவரது திருவடிகளின்மேல் விழுந்துபுலம்பினர்.

பராசரமகாமுனிவரு மாசீர்வதித்துத் தெளிவித்துப் “பெண்ணே நீயார்? இப்புதல்வன்யார்? ஒளிமழுங்கி யீண்டுக்கிடப்பவன்யார்? சொல்லுதி” யென்றனர். அதுகேட்ட சுமித்திரையுமெழுந்து வணங்கி, “ஐயனே, அதோகிடப்பவர் எனதுநாயகர், விக்கிரமாடடியராசனது புத்திரர், சந்திரகுலத்தவர், மனோசவனென்னும் பெயருடையவர், கோலபனென்னு மரசனோடு யுத்தஞ்செய்து நாடுநகரிழந்து சந்திரகாந்தனாகிய மகனோடுஞ் சுமித்திரையாகிய என்னோடுங் காடேகதியாகவந்து பலவிடங்களிலுந்திரிந் துணவின்றி வருங்கி, இன்று இச்சிறுவன் பசியினுன் மிகவும்வாடி ‘ஐயனே! பசியோவருத்துகிறது இனித்தாங்க மாட்டே நென்செய்வேன்’ என்று கதறிய சொல்லாகிய தீ செவிவழியாகப்போய்ச்சூடச் சோர்ந்தறிவழிந்து கிடக்கின்றனர். நாடு நகர் சுற்றமித்திரரு மிழந்து காடேகதியாகியிருந்த வென்க்கு நாயகனுமிங்ஙனமாயினுன் நானென்னசெய்வது இனித்தேவரீரே கதி” யென்றனர்.

அதுகேட்ட பராசரமுனிவரும் “பெண்மணியே! நீ யொன்றுக்கும் வருந்தாதிரு” என்றுசொல்லிக் கனகசபையிலே ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தருளும் நடேசபெருமானது திருவடியைச் சிந்தித்து மனோசவராசனது தேகத்தை ஒருமுறை தடவினார். உடனே மனோசவமன்னவனும் நித்திரை செய்பவன

விழிப்பதுபோல் விழித்தெழுந்து அவருடைய திருவடிகளில் வணங்கி மிக்ககளிப்பினோடு சொல்வான்.

“பாபிகளது விழிக்கெதிர்ப்படாத தேவரீரது தரிசனத்தர
 ல் சோகந்தெளிந் துயிர்பெற்றெழுந்தேன், கோலபனாகிய சத்
 துருவினால் வலியிழந்து நாடுகைவிட்டுக் காடேகதியாயினேன்,
 தேவரீருடைய கிருபானோக்கமில்லையேற் பிழைக்கமாட்டேன்”
 என்றளவில் “அரசனே அஞ்சாதொழிக” என்றமைத்துப் பரா
 சரமுனிவர் சொல்லுவார். “ஸ்ரீ ராமன் வருத்த சேதுக்கரை
 யிலே, சிவபிரான் பிரியாதிருக்குங் கந்தமாதனமலைச்சார்பிலே
 பெருமை தங்கிய மங்கலதீர்த்தத்திலே, சீதாபிராட்டியாரோடு
 ஸ்ரீ ராமனென்றும் பிரியாதுவீற்றிருப்பன்; நீயு மகனும் மனைவி
 யுமத்தீர்த்தத்தையடைந்து சங்கற்பித்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செ
 ய்து அகன்கரையிலே தலசிரித்தமுதலிய செய்யின் நினைத்
 தொடர்ந்த மூதேவிபோய் நின்றிருகத்துச் சீதேவியுறைவள். பின்
 புசத்துருசயஞ்செய்து நீயும் நின்னாடு நகரமடைவை. ஊனக்கு
 இவ்வுபாயத்தைச் சொல்லியபடியால் எனக்குண்டாய தோஷ
 ம் நீங்குமாறு யானுமங்கே தீர்த்தமாடச் செல்கிறேன் நீவிரு
 மென்னோடு வாருங்க” னென்றழைத்துக்கொண்டு அம்மூவரோ
 டும் பலகாடு செடிவன மாதியகடந்து, மங்கலதீர்த்தக்கரையைய
 டைந்து தமது தாயரமனைத்தும் போகுமாறு சங்கற்பித்து ஸ்நான
 ஞ்செய்து, மூன்றுமாசம்வரையு மரசனைக்கொண்டு ஸ்நான த
 ருப்பண சிராத்தாகளைச் செய்வித்துப் பரிசுத்தனாக்கித் துய
 ரங்களனைத்தும் போகுமாறு ஸ்ரீ ராமமந்திரத்தை யுபதேசித்த
 னர். அரசனும், அம்மந்திரத்தை நாற்பது நாள்வரையுஞ் செ
 பித்து ஸ்நானாதி நியதிகளைமுடித்தனன். பராசரமுனிவரனுக்
 கிரகத்தினால், அரசன் காணுமாறு வில்லும் அம்பருத்தூணியு
 டி வெற்றிச்சங்கும் தண்டாயுதமும் இருப்புலக்கையும் வாச்சி
 யங்களும் சாரதியும் கொடியும் குதிரைகளும் தேர்களும் பொன்
 னுறையிட்ட இரண்டுவாளும் வெற்றிமாலையும் முத்துமாலே
 யும் வாகுவலயமும் குடையும் முடியும் கங்கணமும் வைசயந்
 தியென்னும் பொற்றாமரைமாலையுமாகிய விண்ணோர்ன்ன இராச
 வறுப்புக்களெல்லாந் தோன்ற, சீதேவிதங்குந் திருமுகப்பொ
 லிவுடைய அவ்வரசன் கண்மெகிழ்ந்து, தனக்கு இந்தவெற்றி
 யைத்தந்த முனிவரோடு சொல்ல, முனிவரும் அவ்வரசனுக்
 கு அத்தீர்த்தத்தினாலே அபிடேகஞ்செய்து முடிதரித்து ஏனை
 ஆடையணியாயுதங்களைத் தரித்துத் தேரிலேறி யுத்தசன்னத்த

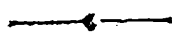
னாய் வரும்படிசெய்ய, அவனுமப்படிவரக்கண்ட பாசரமுனி
வருங்களித்துப் பிரமாஸ்திரமுதலிய படைச்சகலங்களைவிடுத்த
லும் மீண்டுவரச்செய்தலுமாதிய மந்திரமுறைகளையு முபதேசி
த்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து பகைவனைவென்று அரசாளப்போ
குதியென்றுத்தரவுகொடுத்தனர்.

• பின்பு மனோசுவவேந்தனானவன், மனைவியோடும் மைந்த
னோடும் முனிவரைவலங்கொண்டு வணங்கி விடைபெற்றுச் செ
ன்று, தனது நகரையடைந்து அவற்றிச்சங்கை யூதினன். அவ்
வொலியானது இயமனது வாத்தியவொலிபோலக் கோலபனு
டைய செவியினுழைதலும், அவனும் யாரோ சத்துருவந்தன
னென்று போர்க்கோலங்கொண்டு வெளிவந்து மனோசுவவேந்
தனோடு புத்தஞ்செய்தனன். மனோசுவவேந்தனும் மூன்றுநா
ள்வரையு மவனோடு கடும் புத்தஞ்செய்து அவனது சேனை ப
டைகளனைத்தையு மழித்து பிரமாஸ்திரத்தினு லவ னுயிரைப
போக்கி அந்நகரத்தைக் கைக்கொண்டு மனைவி மைந்தனோடரு
ந்து ஆயிரம்வருடமரசாண்டு, அகந்தை அழுச்சாறு கடுஞ்சின
மாதியவின்யிப பலபுண்ணிவங்களையுஞ் செய்தின்புற்று, மகனு
க்கு முடிசூட்டியரசாளவைத்து, சுமித்திரையுந் தானுமாக மங்
கல தீர்த்ததையடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து, உடம்பைவிட்டுச்
சிவலோக மடைந்தனன்; மனைவியுமுடன்கடடையேறிச் சிவ
லோகமடைந்தனன். முனிவிரர்களா! இதுவேமங்கலதீர்த்த மக
த்துவமாகும். இதில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்தோர் அமங்கல
ப் பேரொழிந்து சுமங்கலப்பேறடைவர்கள்.

செருவினிற்பகைவென்றுலகேத்தவேசிவபுரத்தையடைந்திட
வேற்றமார், நிருபனுக்கருடந்தமைகேடடி ரானிலவுமுத்தியுமின்
பழம்வேண்டினோர், மருவுமுத்தபமங்கலதீர்த்ததீர்மனம்வருத்தி
யுமன்பொடுமாற்றிலா, வீருபிறப்புடையந்தணிர்போற்றுவாரிரு
வினைக்கிரி நுண்டுகளாக்குமே.

மங்கலதீர்த்தச்சுருக்க முற்றிற்று.

அமுத தீர்த்தச் சருக்கம்

சூதமகாமுனிவரானவர், வியாதமகாமுனிவரை நினைந்து வணங்கி நாற்பத்தெண்ணாயிரமுனிவர்களு மின்புறப் பின்னுஞ் சொல்லுவாராயினர்.

முனிவர்காள்! மோகாந்தகார நீக்கிய முத்தியோர்கள் மங்கலவாயிலே விதிப்படி முழுகிப் பின்பு சீதாபிராட்டி பதியாகிய ஸ்ரீராமன் ஏகாந்தராமனாக வெழுந்தருளி யிருந்துத் திருநகரத்தை யடைந்து வணங்குவர். அங்கே, சீதாபிராட்டியாருந் தானுமாக இலக்குமணனும் அனுமனாகிய சூரங்குச் சேனைகளுஞ் சூழ் நால்வகைத்தோற்றத் தெழுவகைப் பிறப்புடைய வெண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதவுயிர்களுக்கருள் சுரக்குமாறு வீற்றிருப்பன். அந்த நகரத்திலே தன்னிடத்து விதிப்படி மெய்யன்போடு முழுகுவாரது உடம்பிலுற்ற நரை திரை மூப்பாதிய வின்னல்களை நீக்குங் காரணத்தால் அமுதவாயியென்னுந் திவ்விய தீர்த்தமொன்றுளது * சிவானுக்கிரகத்தினால் அங்கே ஸ்நானஞ் செய்பவர்களது உயிர்கள் மரணவேதனையடையா. அதில் ஸ்நானஞ்செய்பவர்களுக்கு மரணவேதனை யொழிக்கும பொருட்டுச் சிவபிரானுமாதேவியாரோடு மென்றும்பிரியாது வீற்றிருப்பர் என்றருளிச்செய்தனர். அதுகேட்ட முனிவர்கள் “ஐயனே! அமுததீர்த்தமென்னும் பெயர் யாதுகாரணத்தால் உண்டாயது? கட்டளையிட்டருளுக” எனவேண்டினர். அதுகேட்ட சூதமகாமுனிவரு மகிழ்ந்து சொல்லுவாராயினர்.

முனிவர்காள்! உங்களது மனச்சங்கை யொழியுமாறு அதற்கு அபபெயர் வந்தவரலாறு சொல்லுதும் மகிழ்ந்து கேண்டி ன். முன்னொருகாலத்து இமயமலைச்சாரலிலேவசிப்பவர், பிரமகுலத்திலுள்ளவர், பஞ்சபபுலன்களை யடக்கிய வலியுடையவர், காமாதிசூற்றங்களில்லாதவர், ஆகிய அகத்தியப் பிராதா என்பவர் தினந்தோறு டீமோட்சத்தைவிரும்பிப் பிராமிய முகூர்த்தத்திலெழுந்து அவசியகருமமாதிகள் முடித்துக் காளகண்டராகிய சிவபெருமானது திருவடிகளைத் திரிகாலங்களினு மருசசித்து முடித்தபின் சிவனடியார்களுக்கு அன்போடு திருவமுதாட்டிக் காயத்திரிமந்திரஞ்செயித்து மிககவிருப்பத்தோடு தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தானென்னும் *ஜுவகையாகங்

*ஜுவகையாகம்-பிரமயாகம் தேவயாகம் பிதிர்யாகம் மானுடயாகம் பூதயாகம்.

களைச் செய்து வேதாத்தியயனமுடித்துச் சிவசரித்திரங்களை யா
 ராய்ந்து ஐக்கிணைக்கினி காருகபத்தியம் ஆகவநீய மாதிய வககினி
 களை ஒம்புபவர் இன்னும் பிராமணர்களுக்கூரிய விதிகள் சிறிதே
 னுந்தவறாது சிரமமின்றிச் செய்பவர், வருடங்களினும் மாதங்க
 ளினும் வருகிற பிதிர்தின்ங்களிலே சிராத்த சருபபணதிகளை
 விதிப்படி தவறாது செய்பவர், இப்படியே ஆயிரமவருஷம் தவ
 ருமலிஷ்விர்த நியமவொழுக்கங்களை அதுட்டித்துஞ் சிவானு
 க்கிரகங் கிடையாமையால் மனம்வருந்தி விருடசங்களினது அ
 டிவேரினும பசையற்றெரிபும் வேனிற்காலத்திலே பஞ்சாக்கி
 னியை வளர்த்து அதனது மத்தியற் காலிற் பெருவிரலையூன்றி
 இரண்டு கண்களினாலுஞ் சூரியனை புற்று நோக்கி இரண்டு கைக
 ளையுஞ் சிரமேலேறக் குவித்துச் சிவபிரானது திருவடியொன்
 றேயன்றி மற்றொன்றினும் பற்றின்று ஆயிரம்வருட மருந்தவ
 மிழைப்ப, சிவபெருமான் சிறிதுமனமிரங்கி உமாதேவிசமேதரா
 ய்த் தேவர்கள் துதிப்ப எழுந்தருளிவந்து காட்சிகொடுத்தனர்.
 அதுகண்ட முனிவருமச்சமுற்றுத் திடுக்குற்றெழுந்து, எத்து
 னைப்பெரியோர்களும் எண்ண வெதிர்ப்படாத வெமதுகடவு
 ள் வந்தாரென்று வீழ்ந்து வணங்கி அவரது திருமேனியைக் க
 ண்டி களித்துத் தோத்திரஞ்செய்வாராயினர்.

“சோம சூரி யாக்கினி யாகிய திரிநேத்திரங்களை யுடையவ
 ரே, சந்திரசேகரரே, விடடுணுவினது கண்களாகிய தாமரை
 மலரையணிந்த திருவடியுடையவரே, இமையாசலபுத்திரியின்
 பிராணநாதரே, யமனையுதைத்த வேகபாதரே, மேருமலையைவ
 னைத்த புயாசலமுடையவரே, பிரமனது உச்சித்தலையரிந்த நக
 வாட்படையையுடையவரே, அவ்வவரது வினைப்பயனையறிந்து
 ட்டிபவரே, அளவற்ற சராசரபேத வுயிர்கடோறும் அவ்வுயிர்,
 க்குயிராய் நின்று அவரவருளத்தை யறிந்து சிட்சை இரட்சை
 செய்யு மழுவாயுதரே, மாணேந்திய திருக்கரத்தரே, உமாதே
 விபினது முழைத்தமும்பு வளைத்தமும்போடு உபவீத்தத்தமும்
 பையும் படைத்தமார்புடையவரே, கண்ணப்பரிட்ட பச்சிலைக
 ள் தங்கிய சடாமுடியையுடையவரே, மதனசங்காரநேத்திரரே,
 அன்பர்களது அகத்துநிறைவான்வரே, பிரமகபாலசூடரே, தே
 வதேவரே, பிரமவிட்டுணுக்கள் பிறவடிவாகிப் பிராந்திகொள
 ளுமாறு பேரண்ட முகடளவோங்கிய பெருஞ்சடாக்கொழுந்

தே, அடியவர்கள் செய்யு மபராதரட்சகரே, சிற்றம்பலத்திற் செய் ய்யும் பஞ்சகிருத்திய நாடகரே, திருக்கயிலாயநாதரே, கணநா தர் கந்தசுவாமியாகிய இருவர்க்கும் பிதாவே, உரு அரு உருவ ருவாகிய வடிவுடையவரே, இறந்தவர்களது என்முமலைகள வி ளங்க ஈமத்திலாடுமிறைவரே, ஒன்றென்னிற் பலவாகிபும் பல வென்னி லொன்றாகியும் நிற்கின்றவும்மை யாரளளிடவல்லவர்! முக்குணசலரே, குணதீதரே, நான் இவ்வுலகவாழ்க்கையை வி விரும்பேன், என்னைத் தேவரீ ரடிமைக்கொண்டருளவேண்டும், உமது திருவடித்தாமரைகளுக்கு வணக்கம், எனது அவ்பத்தி தேவரீரை யெங்ஙனம பொருட்படுத்தும்” என்று தோத்திர ஞ் செய்தவளவில் சிவபெருமானு மகத்தியப் பிராதாவைத் தி ருக்கண்சாத்தித் திருவாய்மலருகின்றா, “அகத்தியப்பிராதனே! உனக்கு மோட்சவிருப்புளதாயின் கந்தமாதனமலையிலே சேது வினிடத்து மங்கலவாவிக்கருகில் ஒரு தீவ்வியதீர்த்தமுளது. அது நீ விரும்பியமோட்சத்தைத்தரும், தேவர்களும் விரும்பத்த ருந்த மோட்சம் இலகுவன்று. அந்நீரினது பெருமை சொல்ல த்தக்கதன்று. நீ சந்தேகமுறாம லெங்குச்சென்று விரும்பியபே ற்றைப்பெறுகுத” யென்று கட்டளையிட்டு மறைந்தீருளினார்.

அகத்தியப்பிராதாவானவர் அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, அ ங்ஙனஞ்செய்வேனென்று துணிந்து, ஏகாந்தராமனினிது வீற் றிருக்கும் நகரியையடைந்து, தனக்குத்தானே யொப்பாகிய தீர்த்தக்கரையில் விதிப்படி சங்கற்பித்து மூன்றுவருடந் தவறா து ஸ்நானஞ்செய்து, நான்காம்வருடத்திற் சமாதீபூண்டு பிரா ணவாயுவைச்செலுத்திப் பிரமரந்திர வழியாகச்சென்று நித்தி யானந்த நிரதிசயவாழ்வையடைந்தனர். இதில் ஸ்நானஞ்செ ய்தவர்கள் சிவாநந்தப்பெருவாழ்வடைதலாலும், அகத்தியப் பிராதா அப்பேறு பெற்றமையாலுமிதற்கு அமுததீர்த்தமெ ன்று பெயராயிற்று. தற்காலத்திலேயும் யாவராயினுஞ் சோ ர்வின்றி மூன்றுவருடந் தவறாது விதிப்படி சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்நானஞ்செய்வரேல் பேராநந்தமோட்சமடைவர். இதுசுத் தியமென்று சொல்லிமுடித்தனர் அதுகேட்ட முனிவர்களெ முந்து சூதமகாமுனிவரை வணங்கித் “தேவரீரைத் துதக்கின் றேம், இந்நகரத்திற்கு ஏகாந்தராமனென்னும் பெயர் யாதுகார ணத்தாலுண்டாயது? கடாட்சித்தருளுக” வென்றனர். சூதமகா முனிவர் கேட்டுச் சொல்வாராயினார்.

முனிவர்கள்! தசரதமகாராசனது புத்திரனாகிய ஸ்ரீ ராம
 னானவன் தருப்பசயனந்தொடங்கியணைவகுத்தபின்பு இலக்கு
 மணன், சீக்கிரீவன், அனுமான், விபீடணனாகிய நால்வரோடுங்
 கூடி இராவணனைக்கொல்லவும் சீதையைச்சிறைமீட்கவுமாக
 வேண்டியவுபாயங்களை மந்திராலோசனை செய்யுமிடத்துச் சமு
 த்திரவொலியினு லொருவர் சொல்வது மற்றவருக்குக் கேளாதி
 ருத்தலின் ஸ்ரீ ராமன் கடுங்கோபமடைந்து புருவமுரிய வமமெ
 ன்றுரங்கிக் கட்டையொலியெழுவண்ணநதித்தனன். ஆதலால்
 வ்விடத்திற்கு ஏகாந்தராமமெனப் பேருண்டாயிற்று. முனிவா
 கள்! மாட்சிமையில்லாத வெளியசங்கத்தைமருவிப் பெரும்ப
 யமடைந்தோர்கள் வீராதிவீரர்களினது கட்டளையைக்கட்புபார்
 களா? ஸ்ரீ ராமனது கட்டளையைக் கடவாது சமுத்திரமானது
 திரையில்லாம லமைதியாயிருப்பதை யின்றுநாளையுமேகிக்காண்
 பிரர்களாக.

“நியதியோடமுத்தத்தடமூழ்கியேநிகரில்லேகாசலைபுத்திரனாகியோ
 ர், பயிலுவாரைவழுத்தினர்தாமெலாம்பரமபோகபத்தினைமேவு
 வாந், பெயர்விலாநிலைபெற்றிலர்மாலுளார்பிரமஞாமனத்தில
 ரானுமே, லுயருமாதரவிற்படிவார்களே லுதகமீதவருக்கருள் யு
 மே”

அமுத்தீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

பிரமகுண்டச்சருக்கம்

முனிவர்கள்! இன்னுமந்த அமுத்தீர்த்தத்துக்கருகில பிரமகு
 ண்டமெனவொரு தீர்த்தமுள்ளது. அமுத்தீர்த்தத்தில் விதிபப
 டி ஸ்நானஞ் செய்தபரியோர்கள், ஸ்ரீ ராமமந்திரத்தை நினை
 ந்து பஞ்சப்புலன்களையடக்கி மௌனிகளாய்ப் பிரமகுண்டத்தி
 லே ஸ்நானஞ்செய்தல்வேண்டும். அது கந்தமாதனமலைக்குஞ்
 சேதுவுக்குமிடையிலே வறுமைப்பிணிக்குமருந்தாகி யுலகத்து
 ளளார் துதிக்க விளங்குகின்றது. அன்றியும் அதுபலகோடிபிர
 மகொலைப்பாவங்களைப் போக்கும். தன்னைத்தரிசிப்பவர்களுக்
 கு உடனே முன்னுள்ள தீவினைகளைத்தையும் போக்கும். அ
 ன்றியும், அருந்தவஞ்செய்தல் சத்திரதானஞ்செய்தல் தீர்த்த
 ங்களாடுதல் யாகங்களசெய்தலாதிய புண்ணியங்களால் அடை
 யப்படும வைகுண்டலோகத்தை இந்தப்பிரமகுண்டத்தி லொ

ருமுறை ஸ்நானஞ்செய்தவர் வருத்தமின்றி யுடனே யடைவர். பிரமகுண்டத்திலுள்ள விபூதியானது யாரொருவருடைய நெற்றியிலிருக்குமோ வதுவரையு மும்மூர்த்திகளு மவர்வசமாகு வர். அந்தநீற்றினால் நெற்றியிற் றிரிபுண்டரமணிவோங் சீவன் முத்தராவர். அத்திருநீற்றில் பரமாணுப்பிரமாணந்தரிப்பவர் பரிசுத்தராகுவர்; அத்திருநீற்றைச் சரீரமுழுதினு மணிவாரது விபருமையையும் அதனை யணியாதவர்களது சிறுமையையும் யாவராலு மெண்ணமுடியாது. மாமிசமயமாகிய வுடம்பிலே அத் திருநீற்றி லற்பமாயினு மதிகமாயினு மணியாதவர் சந்திர சூரியருள்ளவரையும் ரௌரவாதி நரகங்களினின்றும் நீங்கார்க ள். இந்தச் சிறந்த திருநீற்றிருக்க வேறு திருநீற்றை யிதற்கொப்பு யர்வாக நினைப்பவர்களும் இதனைநிந்திப்பவர்களும் பெரியோர் களாலிகழப்படுவார்கள். இத்திருநீற்றைச் சிறந்த சைவவேதியர் களுக்குத் தானஞ்செய்ப்பவர்கள் உலகமுழுதையுங்கொடுத்த ப லனையடைவார்கள். இதற் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை. முனிவ ர்காள்! சத்தியஞ்சத்தியம்; இது முக்காலுஞ் சத்தியம். ஆத லால், நீவிரு மிந்தப் பிரமகுண்டத்திற் சென்று தீர்த்தமாடி அதில் விளைகின்ற விபூதியையுந் தரிப்பீர்களாக. பிரமதேவன் தனக்குச் சிவபெருமானாலுற்றசாபம் விமோசனமரகும்பொரு ட்டு விதிப்படி யாகஞ்செய்தனன். அந்தச்சாம்பரே விபூதியா கவிளைகின்றது. ஆதலால் அதின் முழுகுளோர் சுத்தராகுவர் என்றருளிச்செய்தார். அதுகேட்ட முனிவர்கள் வணங்கி, “ஐ யனே! சிவபெருமான் பிரமனிடத்து யாதுகுறைகண்டு சபித் தனர்? எதுவாகச்சபித்தனர்? அவற்றை யுள்ளபடி கட்டளை யிட்டருளுக” என்னச், சொல்லுவாராயினர்.

முனிவர்காள்! முன்னொருகாலத்திலே, பிரமாவும் விட்டு ணுவும் படைத்தல் காத்தலாகிய தொழிலுடைமைபற்றி அகங் காரத்தாற் சிவபெருமானைமறந்து “நானே பெரியன் நானே பெரியன்” என்றிருவரும் வாதுபேசி யுத்தஞ்செய்தனர். சிவ பெருமா னிவர்களது அகங்காரமடக்கி யருளற்பொருட்டு இர ண்டு மின்மினிகள் கலகம் விளைக்குமிடத்திடையேயெழுந்த சூரியனைப்போலவும், இரண்டு நட்சத்திரங்கள் பிகைகொண்ட விடத் திடையேயெழுந்த சந்திரனைப்போலவும், இரண்டு குறு நிலமன்னர்கள் யுத்தஞ்செய்யுமிடத் திடையே யெழுந்த மண டலாதிபனைப்போலவும், இருதகர்கள் யுத்தஞ் செய்யுமிடத் தி டையே யெழுந்த இடபவேறுபோலவும், அவ்விருவரிடத்துள்

ள மமதைநீங்கி அயிவு மன்பு மங்கூரிக்க அவாக்குருடுவே, நீ
 விரா பரம்பொருளல்லீர் நாமே பரம்பொருளென் றுணர்த்தும்,
 பொருட்டுச் சிவலிங்கவுருவாகி யொரு பேரொளிவடிவா யெ
 முந்தனர், பொன்னையுடையவனை மறந்து காவலாளரிருவர் அ
 தனைக்கவரும்படி கலகம் விளைக்க, அவ்விருவரும் நாணி யொ
 துங்குமாறு அதனையுடையான் வெளிவந்து கவர்வதுபோலத்
 தோன்றிய சகசோதியைப் பிரமவிட்டுணுக்கள் கண்டு அதிச
 யிததுத், தமக்கு முதல்வராகிய சிவபெருமானது வடிவென்று
 ணராதவராய் மயங்கி யின்னு மகங்காரம் விடாது சொல்லு
 வார்கள். “தேவர்களி லெமக்குமேலானவர்களில்லை இந்தப்பே
 ரொளியே யெங்களிருவருள்நு மேலானவரிவரென்றளக்குங்
 கோலாகிய தராசாகும். அடிமுடிதெரியாமல் அநேக்கோடி
 சோதிகளொருங்குதிரண்டுதித்த இச்சோதியினது அடிமுடிய
 றிதலே நமதுபெருமையைவிளக்கும்.” இரண்டு பயித்தியக்காரர்
 அப்பைத்தியம் வருதற்குமுன்னமே தம்மிடத்து முன்னுள்ள
 மறைக்கவேண்டிய குற்றங்களை வெளிப்படுத்துதல் போல, அது
 வரையும் வெளிவிடாதடக்கிய முழுமுதல்வரென்னு முள்ளக்க
 ருத்தைத் தேவர்களறியும்படி சொல்லுவார்கள். அகங்காரமய
 க்கத்தால் உள்ளுணர்விழந்த அப்பிரமவிட்டுணுக்க ளிருவரு
 மொருவரையொருவர் நோக்கி “ஆதியந்தமில்லாது தோன்றி
 ய விம்மலையினதடிமுடியை எங்களில் யாவரளந்து கணடுகா
 ட்டிவாரோ, அவரே முழுமுதல்வர்; தேவர்களே யிதற்குச்சா
 ன்று” என்று இரண்டுகுருடர்கள் ஒருசிவப்புப் புடைவை
 யைத் தனித்தனி இது கருமை இது வெண்மை யென்று கழ
 றுவதுபோலத் தமக்கிடையே தோன்றிய இந்த வருவம் எம
 மால் அளவுபடுமோ அளவுபடாதோ என்னு மெண்ணமில்லா
 தவராய், அடிமுடியளக்கத்துணரிந்தனர்.

பின்பு பிரமன் விட்டுணுவைநோக்கி “முகுந்தனே! எம்
 ிருவரையு மன்றித் தானுமொருவ னிருக்கிறேனென்றுதோ
 ன்றியு இந்தப்பருப்பத மூர்த்தியினடியையநீயேயறிந்துவா; நாணி
 தன் முடியையளந்து வருகிறேன்” என்றனன். பிரமனது வா
 க்கைக் கேட்டவிட்டுணுவும் அதற்குடன்பட்டுப் “பிரமனே நீ
 முடியை யளக்குதி” யென்று தானொரு பன்றியிருக்கொண்டு
 கொம்பினுற் பூமி பிளக்கும்படி குத்திச் சத்தபாதலலோக
 ங்களையு மளந்து அப்பாலும் நெடுங்காலம் பிளந்து தேடிவரு
 ந்த, அங்கங்கே கண்டவர்கள் “ஆதியந்தமில்லாத இந்த அக்கி

னிமலையை ஒருபன்றியானது கோடுகள் வருந்த உடல தளர
 த் தேடியேன் வருந்துகின்றது; தன்னால் முடியாத செயலைச்
 செய்யாது விடுதல் குற்றமல்லவே; இது எப்படித்தேடினுங்கா
 ணமாட்டாது; ஏனிது வீணாகவருந்துகின்றது.” என்று தங்களி
 லேபேச, அதனைக்கேட்டவுடன் மெய்யுணர்வு சிறிதுதோன்ற
 அகங்காரமொழிந்து இனி மேலெழுதற்கு வலியில்லையெ
 ன்று தோத்திரஞ்செய்து வலிபடைத்தெழுந்து தேவர்களை
 நோக்கி “நான்பட்டதுயர்போதும்! இதனடி யாவரீலுங் காண
 முடியாது” என்றனர். பிரமன், அன்னவடிவாகி முடியைத்
 தேடி நெடுநாணெடுந்துரம் மேலேபறந்துங்காண முடியாமை
 யால் இருவிலாவொடிந்து வலியிழந்து விழுமிடத்து, “விட்டு
 ணுவுமிதனடியைக் காணமாட்டான்; ஆதலின் நாமிருவரு
 மொப்பு. ஆயினும், முடியைக்கண்டேனென்று ஒருபொய்சொ
 ல்லியர்வது நான்வெற்றி பெற்றுயர்வடையவேண்டும். தேவர்
 கள் விட்டுணுவோடுகூடியிங்குவந்து கண்டவர்களல்லர்” என்று
 நினைந்து இந்தப்பொய்யினாலின்னது கிடைக்குமென்பதை ஒருசு
 றிது முணராமல் “நான்முடியைக் கண்டிவந்தேன்” என்று சொ
 ல்லினன். தேவர்கள், “பிரமனைப்பெற்ற தாதையாகிய விட்டுணு
 அடியைக்காணவில்லை, மகனாகிய பிரமன் முடியைக்காண்பது
 எப்படி? இதற்கு சந்தேகமிருக்கின்றது” என்றனர்.*

விட்டுணுவும் நான் பாதாளமுழுதினுந் தேடி அடியைக்
 கண்டிலேன் முடி இவனுக்களவுபட்டதென்னை! என்னினு மிப்
 பிரமன் வலியுடையனே! இவன்சொல்வது பொய் என்றுமயங்
 கினர். பிரமனும் பெரும்பொய் சொன்னேனே யாதாய்முடி
 யுமோவென்று அச்சத்தோடுநிற்க, பாலசந்திர னொளிரவும்,
 தேவகங்கை யலைவீசவும், பாலசப்பிரமணியர் மத்தியிலிருப்ப
 வும், உமாதேவி யிடப்பாகத்தில் விளங்கவும், கொன்றைமா
 லையணிந்த மார்போடு சிவபெருமானிட்பாளுடராய் அந்த அ
 க்கினிமலையினின்றும் பிரசன்னராயினர். அவரைக்கண்ட பிர
 மவிட்டுணுக்கள் நாணித்தலைகவிழ்ந்தனர். சிவபெருமானு
 னவர் தேவர்குழாம் வணங்கித்தோத்திரஞ் சொல்ல, பாயித்திய
 ம்பிடித்த பிரமனது முகத்தைப்பார்த்துப் புன்னகையரும்ப
 “பிரமனே! நீ எமது சந்நிதானத்தில் அஞ்சாது பொய்சொ

* பிரமன் தாழ்மடலைக்கொண்டு பொய்ச்சாட்சியஞ் சொல்லித்தனெ
 ன்றும், பொய்ச்சாட்சியஞ் சொல்லித் தாழ்மடல் பூசைக்குபயோகமாகாது
 தள்ளப்பட்டதென்றும் பிறதூல்கள் சொல்லும்.

ன்னபடியால் உனக்குப் பூமியிலே ஒருகாலத்து மோரிடத்தும் ஆலயவழிபாட்டில்லாதுபோகுக” † என்றுசபித்து, விட்டுணுவை நோக்கி “விட்டுணுவே! நீ மெய்சொன்னமையால் உனக்குப் பூமியிலெக்காலத்து மெவ்விடத்தும் ஆலயவழிபாடு விசேடமாக நடைபெறுக” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் அதுகேட்டபிரமன் மிகவும் நடுங்கித் திருவடிகளின் முன்பு வீழ்ந்து வணங்கி “எம்பெருமானே கொடியேன்செய்த பெரும்பிழையைப் பொறுத்தருளுக” என்று பலமுறைபு மிரந்து வேண்டினன். சிவபெருமானும் சிறிது மனமிரங்கிக்கிருபைகூர்ந்தீ “பிரமனே! எமதுசாபந்தவறாது, நீ கந்தமாதனமலையினேகி எம்மைச் சுட்டிப்பலவகை அக்கிரியாகத்தைத் தொடங்கிமுடித்தால், நீ சொல்லிய பொய்ப்பாவம் நீங்கும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளித் திருக்கயிலாயமலைக்கு உமாதேவியாரோடு மறைந்து சென்றருளினார். அதுகேட்டபிரமனும், சிறிது தெளிந்து களிப்படைந்து யாகஞ்செய்யும்படி கந்தமாதனமலையையடைந்து, அங்கே எண்ணூயிரம் வருடம் தேவர்கள் வியப்பு பவுண்டராதி பலவித யாகங்களைச்செய்து வழிபட, சிவபிரானு மெதிரே பிரசன்னராகிப் பொய்சொன்ன பாவத்தைப்போக்கிப் பரிசுத்தமாகிய பலவரங்களைபுங் கொடுத்துப் “பிரமனே! உனக்கு உலகத்திலே பிம்பபூசையுறசவாதிகள் கிடையா, வேத மிருதிகளினாலே பாவனையாற் பிராமணர்கள் உன்னைவழிபடுக. நீயாகஞ் செய்த இந்த இடம் பிரமகுண்டமென்று பெயருடையதாய்த் திரிபுவனத்தார்களாலும் வழிபடப்பட்பெபெரும்புண்ணியப்பயனைக்கொடுக்குக. இத்தீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்வோர்களுக்கு மோட்சவாயில் திற்படும்; இந்தநீற்றை நெற்றியிலே தரிப்பவர்கள் தீமைகளினின்றும் நீங்கிப் பேரின்பமடைவர்; இத்திருநீறு தரியாதவன் குலம்கனலன்; யாவர் ஸ்நானஞ்செய்யினும் பதியிரம் பஞ்சபாதகங்கள் போகும். இவ்விபூதிதரிப்பவரிடத்துப் பூதவேதாளபசாசுகளடையா” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தனர்.

• பிரமதேவன் விதிப்படி யாகத்தைமுடித்துச் சிவபெருமானுடைய திருவருளைப்பெற்றுத் தனதூருக்குச் சென்றனன். அந்நீட்டொடங்கி இவ்விடத்திலே தேவர்கள்வுந்து ஸ்நானஞ்செய்வர்கள். இவ்விடத்திலே யாகஞ்செய்தற்கு விருமபிய,

† பிரமனுச்சித்தலையாலிகழ்ந்தனனென்றும், அதனாலவனுச்சித்தலை கிள்ளப்பட்டதென்றும் பிறநூல்கள் சொல்லும்.

வர்களுக்கு இது அவர்களை வருத்துகின்ற தீவினை முழுதையுங்கொடுத்து எவர்களும் துதிக்கும்படியாகிய மோகூதத்தைக் கொடுக்கும். பிரமதேவன் அன்போடு யாகஞ்செய்தபடியால் இதற்குப்பிரமகுண்டமென்ப பெயராயிற்று.

“மரபிலங்கிமுடித்தயனூரிலேவனிதைபங்கனருடகொடுபோயினன், பரவுமன்றுதொடுத்திமையோர்கடாம்படி வரங்கண்மகச்செயல்பேணினார், கரவுசஞ்சலமுற்றவுதூறியேததிவழங்கும்வழுத்திடயாருமே, பிரமனன்பினிழைத்திடும்வேள்வியாற்பிரமகுண்டமென்பபெயரானதே”

பிரமகுண்டச்சருக்கமுற்றிற்று.

அனுமகுண்டச்சருக்கம்

ஸ்ரீ வேதவியாதருடைய திருக்குமாரராகிய சூதமுனிவரானவர் முனிவர்களை நோக்கி, முனிவர்களாள்! பிரமகுண்டதீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்தோர்பின்பு அனுமகுண்டதீர்த்தத்திலே முழுசூதல் முறையாகும்.

ஸ்ரீ இராமன் யுத்தத்திலே இராக்கதர்களைவதைந்து மீண்டு கந்தமாதன்வரையில் வந்தபோது, அவனோடுவந்த அனுமான் தனதுபெயரால் ஒருதீர்த்தமுண்டாக்கினன். சிவபெருமான் அத்தீர்த்தத்தின் மகத்துவத்தைபறிந்து அங்கே யெக்காலமும் பிரியாதிருப்பார். அத்தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்வோர் சிவலோகத்தை யடைவர். இத்தீர்த்தத்தை அனுமானுண்டாக்கியபின்பு அநேகர் இதனைத்தரிசுகதும் நினைத்தும் ஸ்நானஞ்செய்தும் புண்ணிய லோகங்களை யடைதலினால், ரௌரவாதிரகலோகங்கள் பாழ்பட்டன. முனிவர்களாள்! இதுபோலுஞ் சிறந்த தீர்த்தம் முன்சொல்லியவற்றுள்ளும் இனிமேற்சொல்வனவற்றுள்ளுமில்லை. இத்தீர்த்தத்தின் மகத்துவத்தைச் சர்வஞ்ஞராகிய சிவபெருமானன்றி வேறியாரறிவார்கள். இதனது சரித்திரமொன்று சொல்லுதுங்கேட்குதிர்.

முன்மொருகாலத்திலே கேகய குலமன்னவன் புத்திரனாகிய மசகன் என்பவன், உலகமுழுவதையு மரசாளுப்பவனுப்பபகை நட்பு நொதும்வினறிச்சத்தியந்தவருது நீதிசெலுத்துபவனாயிருந்தான். அவன் அருந்ததிக்கு நிகரான கற்பிற்சிறந்த நூறுமனைவியரை விவாகஞ்செய்து விதித்தநாட்களிற் புணர்ந்

தும், களாரிலத்து விதைத்த விதை முளையாதவாறுபோலக் கருப்பமுண்டாகாத தன்மையைக்குறித்து மனமவருந்தி, எப்படியுமிவர்களிடத்துப் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாக வழியா தென்று சிந்தித்து, அசுவமேதாதியாகங்களுந் துலாபாராதிதானங்களும், பிதிர்பூசை தருப்பணதிகளும், தேவாதிபூசைகளும், புத்திரப்பேறுதவும் பலவித யந்திரமந்திராதிகளுஞ் செய்தும அதுட்டித்தும் கிழத்தன்மையடைந்தபின்பு, அவன்செய்த புண்ணியப்பேற்றினால் மூத்தமனைவியினது வயிற்றிலே ஒருசற்புத்திரன் பிறந்தனன். அதுகண்ட மசகமன்னவன் சாதகன் மமுதலிய கிரியைகள் தானதருமாதிகள் பலவுஞ்செய்து சந்திரனென்னும் நாமகரணஞ்சூட்டி மகிழ்ந்தனன். அப்புத்திரனானவன் மற்றைய தொண்ணூற்றொன்பது தாய்மார்களது வயிற்றிலும் பிறந்தவன்போன்று மகிழ்ச்சிகொடுத்து, அவர்களமனைதபுருக்கி, அவர்கள்கொடுத்த முலைப்பாலையுண்டு களித்து பபேரொளிபடைத்து அவர்களது கண்கள்போலவும், தந்தையுடைய புயங்கள்போலவும், மந்திரிகள் படைத்தலைவர்கள் சுற்றத்தவர்கள் குடிசனங்களாதியோருக்குப் பெருமகிழ்ச்சிகொடுத்து வளர்ந்தனன்.

மசகமகாராசனானவன் சிறுசூழந்தைகளுக்குச் செய்யுஞ்சீராட்டினூறுமடங்கு விசேடமாக நடாத்திவருங்காலத்தில, ஒருநாள் அச்சிறுவன் பஞ்சணையிற் பள்ளிகொள்ளும்பொழுது, காலிலே தேள்கொட்டி விடமேறுண்டதனால் கதறிப்புலம்புதலும், அதுகேட்ட தாய்மார் நூறுபேருமஞ்சிப் பெருங்குரலிட்டுப் புலம்பினார். அந்தப்பேரொலிகேட்டவுடனவ்வரசனும மந்திரிபுரோகிதராதியரோடு கலங்கி ஒருதூதுவனை அனுப்ப, அவன் விரைந்து சென்று நடந்த சங்கதிகளை யறிந்தோடிவந்து அரசனைவணங்கி “மன்னனே, எங்கள் கண்மணியாகிய குமாரனுக்குத் தேள்கொட்டியது அவன் பதறியழுதல் கண்டு தாய்மார்களுறுபேரும் புலம்புகின்றனர்” என்று சொல்லிய பொழுதே, அரசன் மந்திரிபிரதானிபுரோகிதராதியோர்பினொடரத் தாங்கலாற்றாத பெருந்துயரோடெழுந்தோடிவந்து மாளிகையுட்புகுந்து மந்திரப்பிரயோகத்தாலும் ஒளடதாதிகளாலும் விஷமிறங்கும்படி செய்வித்து, குழந்தையை யெடுக்கியனைத்துக் கொண்டாடி, வஸ்திரமும் பொன்னும முததுமாலையு மாதியபலபொருள்களை அமமந்திரவாதிகளுக்குக்கொடுத்து மகிழ

ச்சியோடு செல்லுமாறனுபபி, சிங்காசனத்திலிருந்து, மந்திரி முதலியோர்களது முகத்தைநோக்கி ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்: “மந்திரிகாள்! யாவருக்கும் ஏகபுத்திரனிருப்பதினுமபார்க்க இல்லாமலிருப்பது மிகவும நல்லது. தனிப்புத்திரனுக்கோரிடையூறு வருங்கால் தாங்கலாற்றத்துயரமுண்டாகும். நாளை நூறுபெண்களைமுறைப்படி விவாகஞ்செய்தும் வயோஜிபமடைந்தேன். எனக்கும் நூறுபெண்களுக்கு மொரேபுத்திரனுளன். அவனுக்குமொருகேடுவருமேயானால் நீ மெல்லோருமுலகவாழ்வைத்துறக்க வேண்டிவரும். ஆதலால் நூறுபெண்களுக்கும் நூறுபுத்திரர்கள் பிறக்கும்படியாக வோருபாயத்தைப்பலநூலுணர்ச்சிகளையுடைய நீங்களே கட்டளையிடுங்கள். அதன்விதிகள் அரியவாயினு மெளியவாயினுஞ் செய்து முடிப்பேன். இதனைச்சற்றேயோசனைசெய்து சொல்லுங்கள்” என்றான். அதுகேட்ட புரோகிதராதியோர் தீர்க்காலோசனைசெய்து சொல்லுவார்கள்.

“அரசனை கேட்பாயாக, சமுத்திரதீர்த்தத்திலே சேதுக்கரையில் கந்தமாதனமலைச்சார்பில் அனுமகுண்டமெனவோர் தீர்த்தமுள்ளது. அது முனிவர்களும் தேவர்களும், பிறருமவணங்கத்தக்கது. அதனைத்தரிசிக்கினும், தீண்டினும் பாவங்களனைத்தும் நீங்கும்; நரகவேதனையொழியும்; மோட்சமுண்டாகும்; களத்திர புத்திரப்பேறுகளையுந்தரும்; இட்டசித்திகளைத்தையுங்கொடுக்கும். ஆதலால் நீ ஆண்டுசென்று ஸ்நானஞ்செய்து புத்திரகாமேட்டிசெய்குதியேல் நூறுமனைவியருக்கும் நூறுபுத்திரப்பேறுண்டாகும்” என்றனர். மசகமகாராசன் அதுகேட்டு நூறுபெண்களோடும் மந்திரி புரோகிதராதியரோடும் அனுமதீர்த்தக்கரையையடைந்து, விதிப்படிசங்கற்பித்து ஸ்நானஞ்செய்து, புத்திரகாமேட்டியைச் சித்திரைமாதமுழுதினு மங்கிருந்து சிறிதுந்தவறாது செய்து, புரோகிதர்கொடுத்த ஒம்சேடத்தை நூறுமனைவியர்க்கும் பகுந்துண்ணக்கொடுத்து, யாக்கத்தைமுடித்து அனுமகுண்டத்திலே மீடும் ஸ்நானஞ்செய்து, தசதாலூதிகளும் பூரிகளும் பிராமணபோசன்திகளுஞ் செய்து சிஷ்ணுக்கிரகம்பெற்று, தனதுபட்டணத்தையடைந்து, அரசாட்சி செய்யுங்காலத்தில், பத்துமாதஞ்சென்று நூறுபெண்களும் நூறுபுத்திரர்களைப் பெற்றார்கள். அரசனும் உடனே மகிழ்ந்து சாத கருமாதிகள செய்து பல தானங்களையுங்கொடுத்தான். மூத்தவளுக்கிரண்டு புத்திரர்களும், மறறவர்களுக்கொ

வ்வோரு புத்திரருமாக நூற்றொருபுத்திராகளும், மிக்கதோற்ற முடையோர்களாய் வருமிடத்து, அரசனுந் தனது தேசத்தை அவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துச் சிவானுககிரகத்தைச் சிந்தித்துயிர்துறந்தனன். நூற்றுமனைவியர்களு முடன்கடடையேறினார் மூத்தமகனாகிய சந்திரன தந்தையருக்குரிய தீக்கடனீர்க்கடன் செய்துமுடித்தனன்.

மகமகாராசனுந் தான்செய்த புண்ணியப்பேற்றினால் நூற்றுமனைவியரோடும் வைகுண்டமடைந்தின்புறறனன் சந்திரனும் நூறு தம்பியர்களோடு வேற்றுமையின்றி அவரவாபங்குபபடியரசாளவைத்துத் தானெல்லோருக்கு முதலவாக விருந்து குடிகளைமகிழ்ச்செய்து மனுநீதிதவறா துலகரசாட்சிசெய்திருந்தான் இந்தச்சரித்திரத்தை வாசித்தோரும் இத்தீர்த்தமகத்துவத்தை யறிந்து ஸ்நானஞ்செய்து வழிபட்டோரும் சுவர்க்காதிபதவிகளை யடைந்து வாழுவர்.

“எழில்வைகுண்டமடைந்தனன்மாதரோடி றையதன்பினர் சந்திரனாகியோர், பழுதின்மொய்ம்பெர்டுமுன்பகிர்பாரெலர்மபகையொழிந்துபுரந்தனர்நாளுமே, யழிவறும்புகழ்மன்செயலோடுநீடனுமகுண்டமதன்றகைகூறிலே, முழுகுமின்கணலம்பெறநாடுவார்மொழிதருங்கதையும்பரில்வாழ்வரே”

அனுமகுண்டச்சுருக்கமுற்றிற்று.

அகத்தியதீர்த்தச்சுருக்கம்.

சூதமகாமுனிவரானவர் வேதவியாதமுனிவரை வணங்கிக் கொண்டு முனிவர்களைநோக்கி முனிவர்கள்! அனுமகுண்டத்திலே விதிப்படி முழுகினவர்கள் பின்பு அகத்தியதீர்த்தத்திலே முழுக்குவது முறையாகும். ஆதலின் அகத்தியதீர்த்தத்தினது மகத்துவத்தைக் கூறுதுங் கேளுங்களென்று சொல்லுவார்.

முன்னொருகாலத்திலே விந்தகிரியானது நாரதமுனிவருடைய தூபபோதனையினால் அகங்காரமடைந்து மேருமலையோடு பகைத்து ஆகாயவெளி மறையுமபடி யுயர்ந்து மூடியது அதனால் உலகமுழுது மிருளடைய, உயிரகள் மூச்சுவிட இடமி

ன்றி - பரமன். பிரமன் முதலிய தேவர்களதுகண்டு வருந்தித் திருக்கயிலாயபதிக்கு அதனைவிண்ணப்பஞ்செய்தனர். இமயம் லேயரசன் புதல்வியாகிய உமாதேவியாரைத் திருக்கலியாணஞ் செய்யும்பொருட்டுச் சத்தமுனிவர்களால் மணம்பேசுவித்து விவாகஞ்செய்ய வுத்தேசித்திருந்த சிவபெருமான், இதனைக்கேட்டு அகத்தியமுனிவரைநோக்கி “அகத்தியனே! நீ சென்று விந்தகிரியை யடக்குதி” யென்றனர். அதுகேட்ட அகத்தியமகாமுனிவரானவர், அச்சமடைந்து “ஐயனே! தேவரீரது திருமணக்கோலத்தைத் தரிசிக்கும் பேரவாவுடையேன் அதுகாணாது போதற்கு யாதுகுற்றஞ்செய்தேன்” என்றுவருந்த; சிவபெருமான் “அகத்தியனே வருகுதி” யென்று பக்கத்திலழைத்து அவரது அச்சத்தைமாற்றித் திருமறைக்காடென்னுந் திவ்விய ஷேத் திரத்திலே எமது திருமணக்கோலத்தைத் தரிசிப்பிப்போம், இப்பொழுது நீ சென்று தேவர்களது துயரத்தையொழிக்குதி” யென்று கட்டளையிட்டனர்.

அகத்தியமகாமுனிவரும் விடைபெற்றுத் தென்றிசையை நோக்கிச் சென்று, ஆகாயவெளியை யடைத்தோங்கிநின்ற விந்தமலையைக்கண்டு, தமது திருவடியை அதன்மேல் வைத்தான் றி நிலத்துளமிழ்த்தி முன்போலாக்கி அனைவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து, கந்தமாதனமலைச்சாரலை யடைந்து அதன்பெருமைகளையறிந்து அங்கே தமது பெயராலொரு தீர்த்தமுண்டாக்கித் தாமமங்கே வீற்றிருந்தனர். அத்தீர்த்தம் இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வாகிய முக்காலத்தினு மிக்கசிறப்புடையது. தன்னையடைந்தவர்களுக்குச் செல்வங் கல்விமுதலிய இன்மைப்பயன்களையும் மோட்சத்தையுங்கொடுப்பது; தனக்குத்தானே யொப்பாகியது. அத்தீர்த்தத்தின்பெருமையைவிளக்குஞ் சரித்திரமொன்று சொல்லுகின்றாங்கேளுங்கொன்று சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

பிராமணகுலத்திலே தீர்க்கதமனென்பளருடைய புத்திரன் கக்கீவானென்பவன் உபநயனூந்தமாயகிரியைமுடிந்தபின்னர் பிரமசரியவிரதந்தவருதனுட்டித்து, உதங்கமுனிவரையடைந்து வழிபட்டு வேதாத்தியயனஞ்செய்யும் பொருட்டு, சிடசை சோதிடம் கற்பம் சந்தோபிசிதி நிருத்தம் வியாகரணம் ஆகிய வேதாங்கங்களையும் புராணங்கள் இதிகாசங்கள் உபநிடதங்கள் மிருதிகளாதிய நூல்களையும் அறுபது வருடம் வரையுபிடுந்து மாணாக்கமுறை சிறிதுந்தவருது கற்றுமுடித்து, தனதுரீற்போயக் குற்றமற்ற பலபொருள்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்து குருத்

க்கிணையாக ஆசாரியர் சந்நிதானத்தில் வைத்து விண்ணப்பஞ் செய்வான். “சுவாமிகாள்! தேவரீரது திருவருளினால் வேதமுதலிய பூலகலைகளையும் பிரமசரியவிரதத்தோடிருந்து சுற்றுவல்லனாயினேன். இனி இல்லாச்சிரமத்தை அனுட்டிக்காமனதிருக்கிறது அதற்குத் தேவரீர் கட்டளைபிடடருளுக” என்றுவேண்டி, அதற்கு உதங்கமுனிவருமகிழ்ந்து “எனதன்பனே! நீவிரும்பியபடிசெய்குதி” ஆயின் அதற்கோருபாயஞ் சொல்லுகிறேன், இராமேச்சரத்திலே சேதுக்கரையிலே கந்தமாதனமலைச்சாரலிலே அகத்தியதீர்த்தமெனச் சிறந்தவாயியொன்றுளது. அது பூருவசன்மத்திலுள்ள பாவங்களைப்போக்கி இடடசித்திகளைக்கொடுக்கு மியல்பையுடையது. ஆதலால், நீ அதிலே மூன்று வருடந் தவருதிருந்து ஸ்நானஞ்செய்குதி. நான்காவது வருடத்திலே, நான்குகோடுகளும் கொழுத்தகால்களும் வெண்மை நிறமும் சேடனுநடுங்கும்படியாக வரத்தகாலடிகளும் திருப்பாற்கடலைத் திவலைபடச்சிந்துஞ் செவ்வியவாலும் அண்டபித்திகைகளைத்தேய்க்கும் பின்புறமும் ஆகாயமுகட்டைக்கிழித்தங்குள்ள பொருள்களைவாரும் நீண்டதுதிக்கையும் பூமியைப்பிளக்கும் வலியகொம்பும் அப்பூமிமண்ணைக்குழைபடக்கரைக்கு மதசலப்பெருக்கும், திசைக்கரிகளைக்கலக்கும் பெருமுழக்கும் வடவாமுகாக்கினியைவெருட்டும் வாட்கடைக்கட்டிடும் மலைகளைவேரோடுபிடுங்குஞ் செவிக்காற்றும் உடையவொரு யானையானது, இந்திரனதுஐராவதமானது நித்திரை மயக்கத்தால் வழுவியிததடாகத்தில்விழுந்தெழுவதுபோல எழும். நீ அதன்பிடரிலே “கண்டோர்கள் இரண்டாமிந்திரனென்று சொல்லும்படியேறிச் சுவநயன் என்னுமரசனது தேசத்துச்செல்லுகி, அவ்வரசனறனது மகளது துன்பமாரியதென்று நின்னைக்கண்டுமகிழ்ந்து தனது மகளை விவாகஞ்செய்து வைப்பன். அவனது மகள் நான்குகோடுகளையுடைய வெள்ளானமீதேறிவருபவனையன்றிப் பிறரை விவாகஞ் செய்யேனென்று வாக்குக்கொடுத்தனள். அதனைபவள் தீர்தையாகிய சுவநயன்றிந்து இது இந்தச் சன்னத்திலிசையுமோவென்று மனம்வருந்த, நாரதமுனிவ ரவ்விடத்துவந்தனர். அவரைமிகவுமுபசரித்து அவருக்குத் தனதுமகளது கருத்தைச் சொல்லிப் புலம்புவான். “ஐயனே! வெள்ளானதேவலோகத்துள்ளது; அதன்மேலேறுபவன் இந்திரனொருவனே, அவன்பூலோகத்துவருவதுமில்லை எனதுமகள் விவாகஞ்செய்வதுமில்லை. அழகிற்சிறந்தபெண்களை விவாகஞ்செய்து கொடாதிருப்பரேல் அது தந்தைதாயருக்குப் பெருந்துயரமாகும். இதற்கு

குவழி தேவரீரே கட்டளையிடடருளுக” வென்றுபிரார்த்தித்தன
 ன். அதுகேட்ட நாரதமகாமுனிவ ரரசனைநோக்கி “மன்னவ
 னே, நீ யிதனைக்ருமித்து அஞ்சுதலொழிசூதி, கக்கீவானென்னு
 மொருவேதியன் இன்னுஞ்சிலகாலத்திலுனது மகள்கருத்துக்
 கிசைந்து வருகுவன்” என்றருளிமறைந்தனர் அரசனு மு
 னதுவரவை யெதிரீரோக்கி யிருக்கின்றனன். ஆதலாலிப்பொ
 முழுதே அகத்தியதீர்த்தத்தையடைந்து ஸ்நானஞ்செய்குதி” யெ
 ன்றேவ உடனே கக்கீவானுங் குருவைவணங்கி விடைபெற்று
 அவரருளியபடி மூன்றுவருடம் அத்தீர்த்தத்தில் முழுகித்தலோ
 பவாசஞ்செய்து தவமியற்றிப் பாரணையுமுடித்து அன்றிரவு நிய
 திகளைமுடித்து அதன்பக்கத்திலே நித்திரைசெய்தனன்.

நான்காம்வருட முதனாளிரவு கடையாமத்திலே சத்தசாகர
 த்தின்முழுக்கம்போன்று ஒருபேரொலியுண்டாக, அதுகேட்ட
 கக்கீவான்விரைந்து திடுக்கிட்டெழுந்து சிவத்தியானபரமாயிரு
 ந்தனன். அந்தச்சமயமே நீரும் பூட்டையும்தேவால மாறி மாறி
 நிகழும் பாவத்தொடர்புநீங்கிய கக்கீவானதிசுத்தையிருக்க, அக
 த்தியதீர்த்தத்தினின்றும் நான்கு தந்தங்களையுடைய வெள்ளா
 னையொன்று தோன்றித் தனதுபக்கத்தில்வரவும், அதனைக்கண்
 டி நமதாசிரியர் சொல்லிய மதயானையிதுதானென்று சிந்தித்தெ
 ழுந்து அத்தீர்த்தத்தின் முழுகியதனைவலமாகவந்து நமஸ்கரி
 த்து அதன்மேலேறிச் சுவநயவேந்தனது தேசதையடைய
 ச்சிந்திக்குமிடத்து, இதற்குமுன்னாளில் மதுராபுரியை யரசா
 ளுஞ் சுவநயவேந்தனானவன், வேட்டையாட விருப்பிச் சதுர
 ங்கசேனைகளோடெழுந்து காடுகளிற்சென்று வேட்டையாடிக்க
 ந்தமாதனச்சாரலையடைந்து களைப்புற்று நீர்வேடகையுடையோ
 னாய் அகத்தியதீர்த்தக்கரையை யடைந்து, அங்கே வெள்ளா
 னைமீதேறி வருங் கக்கீவானைக்கண்டு வணங்கி, ஐயனே! வருகு
 தி, நின்பெயர் யாது? உனதுதந்தையார்? இந்தயானையின்மீதே
 றியெங்குப் போகின்றனை சொல்லுதி என்னவும், கக்கீவானு
 ம் “மன்னனே! எனதுபெயர் கக்கீவான் தந்தையெயர் தோக்கத
 மன், எனதாசிரியர் உதங்கமுனிவரது காருண்ணியத்தினாலிது
 நான்வரையுஞ் சகலகலைகளையுங்கற்று அவரது ஆணைப்படி மூ
 ன்றுவருடமித்தீர்த்தத்தின் முழுகிச் சிவானுகிரகத்தினாலிங்கே
 கிடைத்த இந்தவெள்ளானைமீதிலேறி மதுராபுரியிற் சுவநய
 வேந்தனுடைய மகளைக்கல்யாணஞ் செயயப்போகின்றேன்,
 என்று தனது வரலாறுமுழுதையுந் தவறாதுசொல்லினன்

அதுகேட்டசுவநயமன்னவனும் அடங்காத பேராவந்தசா
 கரத்தமிழ்ந்தி “அந்தணர்திலகமே! எவ்வரசனுடைய மகளை நீ
 யெடுக்க நினைந்தனையோ அவ்வரசன்யானே நீயனைந்தது மிக
 வுநன்று முன்னரனுட்டி க்ரும் பிரமசரிய விரதமுடித்து என
 து மகளைவிவாகஞ் செய்து இல்லறமாகிய நல்லறமியற்றுதி”
 என்றனன். அதுகேட்ட மறையவர்திலகனும் மனமிக மகிழ்ந்
 து “மன்னே! எனது தந்தையாகிய தீர்க்கதமன் வேதாரணி
 யத்தில் வேதமுதல்வனை வேண்டி விடாதவமியற்று கினறன
 ன், அங்கேயுனது புரோகிதனை யனுப்பி அவனைவரச்செய்வை
 யேல நமதெண்ணம் நன்றாகும்” என்றனன். அரசன் அதுகே
 ட்டங்ஙனமாகுகவென்று தனது புரோகிதனாகிய சுதரிசனை
 விடுத்தனன். அந்தப்புரோகிதனும் பலவகைச்சேனைகளோடு
 முநது வேதவனத்திறநீர்க்கதமனிருக்கும் பாணசாலையை யடை
 நது, அவனுடைய பாதங்களில் வணங்கிசகிறயின்பச் செடிதா
 ண்டிப் பேரின்பப்பெருமரம் பற்றுமைம்புலப பெருங்கொழுந்
 துடையோய்! நீசெய்யுந்தவதருமங்கள் முக்குறறமொழிந்து மு
 னைநடக்கின்றனவா மொழியுக” வெனவினவ அதுகேட்டதீர்
 க்கதமன் சொல்லுகின்றான். “ஐயனே! பரப்பிரமத்தின் யிருவ
 ருளால் யாதுங்குறையில்லை உனதுகேசுமாதிரி சயங்களைப்படி?
 நீ சுவநயவேந்தனுடைய புரோகிதனாய்வனை யொருகாலமும பி
 ரியாதிருப்பையே அதுவிடுத்திங்கு வந்த முறைமையை மொ
 ழியுக” என்றுவினவுதலும், அதுகேட்டு “சுதரிசனமுனியே!
 உனது நண்பினால் யாதுங்குறையில்லை, கேசுமமரகவிருக்கின்றே
 ன், எனதரசனானவன் வேட்டையாடச் சென்றபொழுது, கந்த
 மாதனத்தில அகத்தியதீர்த்தக்கரையில் அருந்தவமிழைக்கின்ற
 உனதுமகன் கக்கீவானுடைய குணமு மழகு மொழுங்கு மன்பு
 மறிவுமாதியவற்றை யறிந்து, தனது மகனையவனுக்கு விவாகஞ்
 செய்து கொடுக்க நினைத்துத் தனதுகருத்தைத் தெரிவிக்க, அவ
 னுமுனது சம்மதமறியவேண்டுமென்ன, உன்கருத்தறிந்து அ
 னைத்துவரும்படி யென்னையனுப்பினன். ஆதலால், நம்மரசனது
 செல்வியை உனது திருக்குமாரன் விவாகஞ்செய்யுமாறு சித்
 தமிரங்கி இச்சேனைகளோடு மெழுந்தருளியிருக்க” வென்பிரா
 ர்த்தித்தனன். அதுகேட்ட தீர்க்கதமனும் மிக்ககளிப்படைந்து,
 இது எமக்குமுடம்பாடே நாமுமிப்பொழுதே வருகின்றோமெ
 னறு வேதவனப் பெருமானைவணங்கி விடைபெற்று, அவா
 களோடும் ஆறுதினத்திற் கந்தமாதனமலைச் சாரலிலுள்ளதி
 ர்த்தக்கரையை யடையவும், கக்கீவானாகிய மைந்தனும், சுவ

நயவேந்தனும் அம்முனிவரது வரவைக்கண்டெதிர்கொண்டு
 வணங்க, முனிவரும், நெடுங்காலந் தம்மைப்பிரிந்தருந்தவரு
 செய்து பெரும்பேறடைந்தமகனையும் அரசனையுமாசீர்வதித்
 து க்ஷேமங்களை ஆராய்ந்தனர். அதுசமயத்துத் தனக்கொ
 ப்புயர் வில்லாத உதங்கமுனிவரானவர் இலக்கமுனிவர்க
 ளோடு சேதுவின்சனுள்ள தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்யும்
 மடி யங்கேவந்தனர். அதுகண்ட கக்கீவானுகிய மாணுக்கன்வி
 ரைந்தெழுந்து வணங்கி ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று நிற்ப, தீர்க்கதம
 னும் உதங்கமுனிவரு மொருவரையொருவர் க்ஷேமாதிகயங்
 களை வினாவிமகிழ்ந்தனர். சுவநயவேந்தனும் வந்து உதங்கமுனி
 வரைவணங்கி யாசீர்வதிக்கப்பெற்றுமகிழ்ந்தனன். சுவநயவேந்
 தனானவன் தீர்க்கதம முனிவரை நோக்கி “சுவாமீ! தேவரீரு
 டைய புத்திரனுக்கு அடியேனுடைய புத்திரியை விவாகஞ்
 செய்தருளுக” என்று பிரார்த்தித்தனன். அது கேட்ட தீர்க்
 கதமமுனிவர் சுவநயவேந்தனை நோக்கி “அரசனே விவாகஞ்
 செய்தற்கு ஏற்ற சுபதினமும்புத்தநாளே, விவாகஞ்செய்யுமிடமு
 ம் இவ்விடமே. ஆதலால் நினது புத்திரியை ஈண்டு அழைக்
 குதி” என்றனர். அரசனும் அங்ஙனஞ் செய்குவேன் என்று
 விரைந்து சென்று தன்வாயிற்காவலாளருட் சிலரை நோக்கி
 “நீங்கள் விரைந்து நமது மதுரா புரிக்குப்போய், நமது புத்
 திரிக்கு விவாகஞ் செய்தற்கேற்ற சுபதினம் சமீபித்தலால்
 அவளை அழைத்துவாருங்கள்” என்று கட்டளை இட்டனன்.
 அதுகேட்டதூழவர் அரசனைவணங்கி, அதிவேகத்தையுடைய
 குதிரைமேலேறி மதுராபுரியை அடைந்து, விவாகசங்கதியை
 த் தெரிவித்து, அரசன் மனைவியரோடு மகனையும் அழைத்து
 வந்து அரசன் பக்கத்தில் விடுத்து வணங்கினார்.

தீர்க்கதம முனிவரானவர் உடனே தமது புத்திரானுகிய
 கக்கீவானைக் கொண்டு சமாவர்த்தனக்கிரியை முடித்தனர். கக்
 கீவானும் மணவாளக்கோலங் கொண்டு வெள்ளானைமேலேறித்
 தன்பிதாவும் உதங்கமுனிவர் முதலாகிய இருடிகளும் வியந்து ஆ
 ிசீர்வதிக்கவும், தேவருலகத்திலிருந்தும் இறங்கிய இந்திரன்போ
 ல வரக்கண்டு மணவாளியாகிய இராசகன்னிகையுந் தனது ம
 னச்சங்கற்பம் நிறைவேறியதென்று மனங்களிக்கவும், அரசன்
 மகிழ்ந்து எதிர்கொள்ளவும், மணச்சாலையை அடைந்தான் அ
 ப்பொழுது மணவாட்டியாகிய இராசகன்னிகையை அலங்கா
 ரஞ்செய்த சேடியர்கள் ஆலாத்தியெடுத்தனர். சுவநயவேந்த
 னும் முனிசிரேட்டர்களையும் மணவாளனையும் அழைத்துக்

கொம்பாய் அவரவருக்கேற்றபடி அருக்கிய பாததீய ஆசம்
 னாதிகளால் உபசரித்துப் புடைவை வீட்டில் அமைக்கப்பப்
 ட ஆசனங்களில் இருத்தி, பின்பு இலக்குமிமுதலிய தேவப
 பெண்களினும் பேரமுகுவாய்ந்த தன்மகளாகிய மணவாளியை
 புரோகிதருடனே வரச்செய்து, புதிதாக அலங்கரிக்கப்படப்
 விவாகசாலையினுள் தக்க தக்க ஆசனத்தினமீது பொலிவடை
 யுமாறு இருத்தினன்.

மணவாளி யெழுந்து நின்று சண்பகப்பூமாலையைக் கை
 யிலேந்தி, அச்சபையினுள்ளார் மிக்ககளிபபடைய, கக்கீவானு
 கிய மணவாளனது கழுத்தில் மங்கலவாச்சியங்க ளொலிபப
 அணிந்தனள். உதங்கமுனிவர் வேதவிதிசிறிதும் பிறழாது அக்
 கினிவளர்த்து விவாக கிருத்தியத்தை முடித்து பாணிக்கிரக
 ணஞ் செய்வித்து ஆசிசொற்றனர். தீர்க்கதமனானவன் உதங்க
 ர்முதலிய முனிசிரோட்டர்களுக்கும், சுதரிசனர்முதலிய அர
 சன்பக்கத்து வந்த முனிவர்களுக்கும் திருமணக்கோலங் காண
 அங்குவந்த ஆயிரத்து முந்தாறு பூசுரராதியோர்களுக்கும்,
 தேவாயிரத்ததை முன்னொளிற் பகிர்ந்து கொடுத்த விட்டுணு
 வைப்பேல, விருந்தளித்து, தக்க தக்க வுபசரணைகள் செய்து
 சுவநயவேந்தன் களிப்படையுமாறு நடத்தினன். அதன்பின்பு
 உதங்கமுனிவரும் ஏனைய முனிவர்களோடு விடைபெற்றுத் த
 மதாச்சிரமமடைந்தனர். வெள்ளானையும் அகத்தியதீர்த்தத்தின்
 முழுகிமறைந்தது. தீர்க்கதமனும் அரசனேநோக்கி இனி யாம
 னைவரும் வேதவனத்தையடைய வேண்டுமென்னுந் தனதுவி
 ருபபை வெளிப்படுத்த, அரசனுமிகமகிழ்ந்து, தனதுமகளபொ
 ருட்டுச் சீதனமாக இலக்கம் பொன்னையும், ஐஞ்ஞாறு ஊர்க
 னையும், பதினாயிரம் விசித்திர வஸ்திரங்களையும், நூறு ஆபர
 ணப்பெட்டிகளையும், நூறு சேதாக்களையும், ஆயிரஞ்சேடியர்க
 ளையும், ஆயிர முத்துமாலையையும், ஆயிரம் ரத்தபரணங்க
 ளையும் கொடுத்தனன். தீர்க்கதமனும் அவற்றை மகிழ்ந்து வா
 ங்கி மகனோடும் மருகியோடும் அகஸ்திய தீர்த்தத்தில் ஸநா
 னஞ்செய்து, வேதவனத்தையடைந்து வேதவனப் பெருமானை
 வணங்கித் தனது பர்ணசாலையை யடைந்து இருந்தனன். கக
 கீவானும் இராசபுத்திரியோடு புணர்ந்து பலநாளுவப்புறறிருந்
 தனன். சுவநயவேந்தனும் அகஸ்திய தீர்த்தத்திலே ஸநான
 னஞ்செய்து மதுராபுரியை யடைந்து அரசியல நடாத்தி யிரு
 ந்தனன்.

கக்கீவானென்பவன் அகஸ்தியதீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்த பெருமையினாலே உயர்வொப்பிலலாத மணச சிறப்படைந்த இச்சரித்திரத்தை உபவேதங்களும் புகழ்ந்து உடனும். அது இம்மைகருச செல்வத்தையும் மறுமைக்கு மோ ளுதையுந் தவறாது கொடுப்பது. ஆதலினாலே முனிவர்கா ள்! நீவிர் இச்சரித்திரத்தைப் படித்து ஆராபுங்கள் இதனைப் பிறருக்கு உபதேசித்தவரும் பெருஞ்சிறப்படைவர் என்று சூ தமுனிவர் திருவாய்மலாந்தருளினார்.

ஒருதமிழ்முனிதடமிக்காலே யுமணின்மணமதுகக்கீவான் புரிசுதைமறைபகர்பொற்பாலை புகழ்திறமுடையதுதப்பாதே தருவது திருவொடுமெய்ப்பேறே தவறறமுனிவிர்படிப்பீர்நீர் மரபினில்வனவுதீர்நற்சீரே மருவுவரிசைசெயலுற்றீரே.

அகத்தியதீர்த்தச்சருக்கமுற்றிற்று.

இராமதீர்த்தச்சருக்கம்

விவாத மாணுக்கராகிய சூதபௌராணிக முனிவரானவர் மற்ஹைமுனிவர்களை நோக்கிப் பின்னுஞ் சொல்லுவார் “மு னிவர்காள்! அகத்தியதீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய தேரார் பின்பு இராமதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்தன் முறை யாகும். இந்த இராமதீர்த்தமானது பலவிதயாகங்கள் செய்த பலனைத்தரும்; தீமைகளைத்தையுங்கெடுக்கும். அததடாகக்க ரையிலே ஒருபிடி பிட்சையிடினும அது அளவின்றிப் பெரு கும். செளனகாதி முனிவர்காள்! இந்த இராமதீர்த்தத்தினது விசேடத்தை யுணர்த்துஞ் சரித்திரமொன்றுளது அதனைச் சொல்லுதும கேட்பீர்களாக.

பொதியமலையிலுள்ள அகஸ்திய மகா முனிவருடைய மா னுக்கராகிய சூதிக்கிணரென்பவர், பிரமாவினுஞ் சிறந்த தவமு டையராய், ஸ்ரீ. ராமனை இடையறாது சிந்தித்து அவனது மூல மந்திரத்தைத் தினந்தோறும் ஐயாயிரம் உருத்தவறாது செபிபய வராய், பிட்சையெடுத்துண்டு பசியை ஒழிப்பவராய், வலியபஞ் சபுலவஞ்சருக் கஞ்சிடாதவராய், தமக்குரிய ஒழுக்கத்திற் சிறிது ந்தவறாதவராய், வறுமையோடு அளவில்லாத காலமிருந்து ஸ்ரீ. ராமனையும் சீதாபிராட்டியாரையும் தமது மனமாகிய துகிலிலே

எழுதி, “கௌசலாதேவி திருக்குமாரரே, சீதாபிராட்டிநாயகரே, அநுமானது நண்பரே, தேவர்கள் கொண்டாட வில்லைமுரி, த்த வீராதீவீரரே, தாடகாசங்காரரே, விஸ்வாமித்திர யாகரடசகா, கருணயிர்நாசகா, கவந்தராட்சதனையும் கள்ளமாரீசனையும், ங் கொன்ற கண்ணபிரானே, கருங்கல்லைப் பெண்ணாக்கிய காலகனையுடையவரே, பரசுராமனுடைய வலிமையைக் கவர்ந்த வீரரே; சுக்கிரீபனைத் தொண்டுகொண்டவரே, தசரதமகாராசாவினது ஓசல்வமே, வாலியை வதைத்த வலியரே, அலலும் பகலும் அகலாதடிவருடிய அன்புமிக்க இலக்குமணனோடு பரதனைச் சமமாகப்பாவித்தவரே, இராவணனுடைய தம்பியாகிய விபீஷணனுக்கு அபயங்கொடுத்தவரே, வலிய கடலையடைத்து இராவணனைக்கொன்ற விற்குருவே, பலவுயிர்களுக்கும் பழவினையைமாற்றி அருளளிக்குங் கிருபாசமுத்திரமே, யாவருக்குங் கண்டதெய்வமே, யானுமதடியவன் என்னை நீர் ஆளுதல்வேண்டு” மென்று துதித்து ஸ்ரீ ராமனது பாதங்களிலன்பு தழைக்கக்காமாதிகளை வென்று அருந்தவமியற்றினர்.

ஸ்ரீ ராமன் சுத்தமாகிய மனசையுடைய சுதீக்கிணரது பெருந்தவத்துக் கிரங்கிக் கிருபானோக்கஞ் செய்தலால் பிரணவப் பொருளும் வேதப்பொருளும் கலைஞானங்களுந் தானேவரப்பெற்று, உடம்போடு எல்லாவுலகினுஞ் செல்லவும் பரகாயப்பிரவேசஞ் செய்யவும் தேவபாஷைமுதல் எறும்புப் பாஷையிறுதியாகிய எப்பாஷைகளையும் பேசவும் திரிமூர்த்திகள் பதவிகளிற்செல்லவுஞ்சத்தியைப்பெற்று, இன்னும் எவர்களாலும் வாயிறா சொல்லற்கரிய நானாவிதப்பொருட்காட்சிகளையும் உணர்ந்தனர்.

முனிவிராகாள்! நெடுநாளருந்தவம் பயின்றுபெறும் யோகசாதனானுபூதிப்பேறனைத்தையுஞ் சுதீக்கிணர் இராமதீர்த்த ஸநான பலத்தாற் பெற்றனர். ஸ்ரீ ராமன் தனது தீர்த்தக்கரையிலே காளகண்டராகிய சிவபெருமானது பஞ்சசாதாக்கியங்களுள்ளே கருமசாதாக்கிய மூர்த்தியை மூலலிங்கமாகத் தாபித்தருச்சித்தமகிமையால், அது மேலே சொல்லிய பெருமைகளைத்தாம் பொருந்தப் பெற்றதாய், தன்னிடத்தே ஸநானஞ்செய்வோரைக் கொடிய பஞ்சபாதகங்களும் துன்மரணமும் நன்னுணாமற்றடுபதாய், தருமத்தினுயர்ந்ததாய், ஸ்ரீ ராமனிடத்தே பத்திவிளைப்பதாய் உள்ளது. ஸ்ரீ ராமன் உயிர்கள் தழைப்பத தனதனபினால் முப்புரதகனராகிய சிவபெருமானைப் பூசித்தன்ன அவவிராமநாதனை வணங்குபவர்கள், இம்மையிலே போகத்தையும் மறு

மையிலே மோட்சத்தையும் அடைவார்கள். தருமபுத்திரரானவா இராம தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து இராமநாதனைத் தரிசித்துப், பொய்சொல்லிய பாவத்தைப் போக்கினாரென்று சூதமுனிவர் சொல்லியவளவில், முனிவர்கள் எழுந்து வணங்கி, “ஐயனே தருமபுத்திரர் முன் யாதுகாரணத்தாற் பொய் கூறினர்? அதனைச் சிவபெருமான் எவ்வாறு நீக்கியருளினார்? அதனை முறையே திருவாய்மலர்ந்தருளுக” என்று வேண்டச் சூதபௌராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

முன்னாலிலே பஞ்சபாண்டவர்களும் திருதராட்டிரன் புத்திரர்களும் பதைத்துக் குருபூமியையடைந்து போசெய்யுமிடத்து ஸ்ரீ வீட்டுமர் துரியோதனனுக்குச் சேனாதிபதியாய்ப்பத்துநாள்வரை யுத்தஞ்செய்து தளர்ந்து விழுந்தபின்னர், துரோணாசாரியர் சேனாதிபதிப்பட்டம்பெற்று ஐந்துநாள் வரையுந் தருமர் பக்கத்துச் சேனாதிபதியாகிய திட்டத்துய்மனோடெதிர்த்து அம்பு மழைகளைச் சொரிய, பாண்டவச் சேனைகள் மாய்ந்தன. அதுகண்டு அருச்சுனன் துரோணாசாரியரோடு எதிர்த்துப் போர் செய்தனன். வில்லாசிரியனும் வில்விசயனு மியற்றிடும்து போரானது அதி விசித்திர வினோதமாயிருக்குமென்று தேவர்களும் வியந்து நோக்கினர். புலவர்கள் தாம் புகழ்ந்து பாடுவதற்கு இதுபோலப் பிற்போரின்மையின் “இதர இதரமென்று” புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனமே இருவீரரும் சூரியன் மறையுமாறு அம்புகளை விடுத்தும் போர்செய்துழி, துரோணாசாரியரானவர் அருச்சுனனது வில்லாண்மையை மிகவும் புகழ்ந்து, அவனோடு போர் செய்ய ஆற்றாது, திட்டத்துய்மனோடு நின்றுபோர்செய்து, அனைக ஆயிரக்கணக்கான அரசர்களை யழித்துத் தனதணிவகுப்பைக்கலக்க, திட்டத்துய்மனும் பெருங்கோபமடைந்து துரோணாசாரியரை மிகவருத்தத் துரோணாசாரியரும் அவனை வாளினாலடித்துப் பின்னிடச்செய்தனர். அதுகண்ட வீமசேனன் விரைந்தோடிவந்து துரோணாசாரியரை நோக்கி, அந்தணராயுள்ளவர் பிறருக்கிடர்செய்வரோ? அவர்கள் மெய்யுணர்வுடையராகலின்சத்துருக்களென்றுந் தமரென்றும் வேறுபாடெண்ணுவீர்களோ? பெரியோர்கள் செல்வராயினும் வீராதிவீரர்களாயினும் எத்துணைப்பேரிடர்வரினும் தத்தமக்குரிய நீதிகளில் தவறுவார்களா? அருளுடையோர்கள் பெருங்கேடுவரினுஞ் சாதியொழுக்கந்தவறிக் கெறுக்கொண்டு கொலைசெய்வார்களா? வேதியர்களுக்கு ஒழுக்கங் கொல்லாமையேயாக, நீர் வெற்றியெனறு உம்தொழுக்கந்தவறி எளிய வேடுவர் செய்யுமிழிதொழிலைச் செய்

யலாமோ? வேதவொழுக்கமிகநன்று! நன்று! துரோணரே, நீ
 போரக்கோலங்கொண்டு பல அரசர்களைக் கொல்லக் கருதினீர்,
 உமது பின்புறங்கட்டியது அம்புருத்தூணியோ வேதபுத்தகங்க
 ளமைத்த கவளிகையோ! உமது கையிற் பிடித்தது விலலோ ப
 லாசந்தண்டோ! உமது வில்லிற்கட்டியது நாணியோ புத்தகங்
 கள் கட்டுங்கயிரோ! உமது வலக்கையிற்றரித்தது பாணமோ ப
 லைகளைழுது மெழுத்தாணியோ! நீர் தரித்தவாடபடை யா
 சப்பசு வதைப்பதோ அரசரைக் கொல்வதோ! நீரேறிவருவது
 போருக்குப் பூட்டியதேரோ பலவிதயாகங்களைச்செய்து முடி
 பிலேறிவரும் பிரமரதமோ! உபவீதமாதிய பிராமண வடிவத்
 தேய்க் கொலைக்கருவிகளையேந்திய உமது வேடம், பிராமணவே
 டமோ இராசவேடமோ! புறக்குருடன்றி யகக்குருடையும் ப
 டைத்த அந்தகன் புதல்வருக்காக மிக்க உற்சாகத்தோடு அமரா
 திகினதீர், உமது புத்திரனாகிய அசுவத்தாமன் இறக்கவுஞ் சிறி
 துங் கலக்கமின்றி நின்றீர். உமது மேன்மை மிகவும் வியக்கத்த
 க்கது” என்றின்றோரன்ன பலபேசினன். துரோணசாரியரும்
 இவ்வனது சொல்லை நம்பாது நின்றலின், கிருடடிணனுடைய
 ஏவுதலினால், தருமபுத்திரர், அசுவத்தாமாவென்னும் யானையா
 னது இறந்தமைகருதிக் கவர்பொருள் படத்தக்கமொழியாக “அ
 சுவத்தாமாவென்னுமதயானைபட்டதே” என்றனர். அதுகேட்ட
 மாத்திரத்தே துரோணசாரியர் தமது மகனாகிய அசுவத்தாமன்
 இறந்தானென்று கருதி, படைக்கலங்களை யெறிந்து தேரிலே வி
 முந்து, தமதுயிரை யோகசாதனையாற் சுழுமுனாநாடிவழியாக
 மேலே செலுத்தநினைக்கவும், அதற்குள்ளே திட்டத்துயமனும்
 வானைக்கையிலேந்தி, தருமராதியோர் “நிராபுதரைக்கொல்ல
 லாகா” தென்று விலக்கவும் அதனைச் சிறிதுமெண்ணுது, தலை
 யையரிந்தனன். அதன்முன் துரோணசாரியர், தமதுயிரைத் து
 வாதசாந்தவழியே விடுத்து, கிருபாசாரியர் அருச்சுனன் மறறை
 யதுகுலமன்னவர் காணுமாறு சுவர்க்கலோகமடைந்தனர் சேன
 திபதி விழுந்தவுடனே சேனைகளெல்லாங் கெட்டொழிந்தன அ
 ச்சமயத்தில் அசுவத்தாமன் துரியோதனனைநோக்கி “அரசனே!
 நமது சேனைகளைத்துங் கெட்டொழிந்தன, ஏதாவது விசேட
 முண்டோ” வென வினவ, துரியோதனனு முள்ளபடியாராயந்தறி
 ந்து தனதாசிரியர் தன்பொருட்டிறந்தமையை அவர் மகலுக்குச்
 சொல்வதற்கு அஞ்சிக் கிருபாசாரியனை நோக்கி நீயே சொல்லு
 தியென்ன, கிருபாசாரியும் அசுவத்தாமனைநோக்கி “அசுவத்தாம
 னே! உனது தந்தையானவர் பிரமாஸ்திரத்தினாலே தருமனு

டைய சேனைகளை மிகவும் வருத்தினார். அதுகண்ட கிருட்டினர் பாண்டவரை நோக்கி, “நண்பர்காள்! வில்லாசிரியனோயாவராலுந் தோற்றுப் புறங்கொடான், தருமனொரு பொய்சொல்லின் விஃரைந்திறப்பன் அல்லது என்னவுபாயஞ் செய்யினும் மிறவான், அவன் இறவாதிருப்பின் ஒருகாலமுஞ் செயமடைவதேயில்லை ஆதலால், தருமனை நீ துரோணனுக்கு முன்னின்று அருமைப்புதல்வன் அசுவத்தாமன் இறந்தானே என்றொரு முறை சொல்லி ஆபுதங்களை யெறிந்து வீழ்ந்திறப்பன். சத்துருக்களைச் செயிக்கக்கூடாத பட்சத்தில் நீ திகவறியுஞ் செயிக்கலாமென்பது ராசநீதியாகும், இஃதுண்மை” என்று சொல்லிய அளவில், வீமசேனன் முன்னோடி முன்னின்று “நின்மகன் அசுவத்தாமன் இறந்தா” னென்று சொல்லியும், அதனை நம்பாதவனாகிய துரோணன் தருமனை நோக்கித் “தருமனே இது சத்தியந்தானா” என்றனன். தருமனுஞ் சிறிதுகேரம்யோசித்துப்பொய் சொல்லுதலால் வரும்பாவ மிதுவென்றும் பொய் சொல்லிப் பகைவரை வென்று உலகமாளுதலினு லொருபயனுமில்லையென்றுங் கருதிப் பேசாதிருந்து, சலஞ்சாதித்தலாகிய பிறிதோருபாயத்தினால் வீமன் கொன்ற அசுவத்தாமனென்னும் யானையை மனதிலே நினைத்துக்கொண்டு, “வில்லாசிரியனே புத்தத்திலே அசுவத்தாமரவாகிய மதயானை பட்டதுமெய்” என்றவுடனே நினதையன் புத்திரசோகத்தால் ஆபுதங்களை யெறிந்து விழுந்தனன். அதுகண்ட மாத்திரத்தில் தருமன் அறிவழிந்து “ஐயனே அசுவத்தாமனென்னுமதயானை பட்டதன்றி நின் மகனிறக்கவில்லை” யென்று பின் உண்மையை வெளிப்படுத்தியும், எறிந்த ஆபுதங்களை எடாமல், திட்டத்துய்மனே தன்னைக்கொல்வதென்று சிந்தித்து, யோகசமாதியுற்றுத் துவாதசாந்தவழியாக உயிர்விட்டுச் சுவர்க்கலோகமடைந்தனர். திட்டத்துய்மனாகிய இய்மன் எவர் தடுக்கவுங் கேளா துவந்து தலையை யரிந்தனன்” என்று நடந்த சங்கதிகளைக் கூறினன்.

அசுவத்தாமன் அதுகேட்ட மாத்திரையே மிகவுஞ் சோகித்து வீழ்ந்து துன்புற்றிரங்கிக் கண்ணீர் பொழிந்து மண்ணிற்புரண்டு பின்னொருவாறு தேறிச் சொல்லுகின்றனன். “பொய்பேசி யென்னையனை நிராபுதனாகிய, பாதகனையும் முடியரிந்தபாதகனோடு மற்றையோரையும் வஞ்சகனாகிய கிருட்டினன் காணுமாறு இன்றே கொல்லுவன்” என்று சபதங்கூறினன் துரோணனுமிறக்கச் சூரியனு மததமித்தனன். அரசுகளை வருந்தங்

களபாடிவீட்டடைந்தனர். இவ்வாறே பதினெட்டு நாள்வரையிற பாரதயுத்தமுடிந்தது. தருமனுமதன்பின் இறந்த அனைவருக்குஞ் செய்யவேண்டிய உத்தரவினைகளை முடித்துத் திருதராடிரா னிடத்திலுத்தரவுபெற்று மீண்டு எஞ்சிய சேனைகளோடும் அத திபுரியை யடைந்தனன். தவுமிய முனிவர் தருமனுக்கு முடி சூட்டுமாறு நினைத்தபொழுது அசரீரியானது அதனைத் தடுத்துத் “தருமனே நீ சத்துருக்களுக்கு மிகவும் நன்மை செய்குவை முடிசூட்டு நினைக்கின்றாய். உன்னிடத்திலே கொடிய தீவினையொ ன்றுனது. ஆசிரியனைச் சலஞ்சாதித்தலாகிய கவர்மொழிபடப் பொய் சொல்லி நிராயுதனாக்கி யிறக்கச்செய்தனை, அதனை நீக்கி பபின்னுலகையாளுக” என்று கூறியவளவிலே தருமனுமதனைக கேட்டு, “ஐயகோ சிறிதும் ஞானமில்லாமல் அறித்தியமாகிய பூ மிவாழககையை விரும்பிப் பெரும் பாதகஞ்செய்தேனே, இத்தீ மை நீங்குமாறு எங்கே போவேன், என்னசெய்வேன், யாரிதனை த்தோக்குந்தேவர், இது தீருமாறு என்னதானஞ்செய்தல் வே ண்டும், இது நீங்குமுபாயத்தை உபதேசிக்குங்குநு யாவரென் று மனம் வருந்தியிருக்கும் பொழுது; ஸ்ரீ வேதவியாதர் அங்கு வந்தார். அதுகண்ட தருமனும் எழுந்து எதர்கொண்டு வணங்கி அருக்கியபீத்தியாசமனீயங் கொடுத்து ஆசனத்திருத்தி, அசரீ ரிவாக்குக் கூறியதைச்சொல்லி, “ஐயனே! இந்தப்பாதகம் நீங் கும் வழியை யாராய்ந்து சட்டளையிட்டாளுக” என்று விண் ணப்பஞ்செய்தனர்.

வேதவியாத முனிந்திரரும் அதுகேட்டுச் சிவபெருமான் து திருவடிகளைச் சிந்தித்துச் சமாதிகூடி நெடுநேரம் யோசித் து அதனை யுள்ளவாறறிந்து, தருமனைநோக்கிச் சொல்லுவாரா; “அரசனே! உனக்கு வந்தபழி நீங்கும் வழியைக் கூறுதாம கே ட்பாயாக. கந்தமாநகர வரைச்சார்பிலே சேதுக்கரையிலே ஸ்ரீ ராமனது பேர்படைத்த சிறந்த தீர்த்தமொன்றுளது. அது ஸ்ரீ ராமனாற் செய்யப்பட்டது. அதனைத் தரிசிப்பவர்களிடத்திற் பேய்ப்பூதவேதாளங்களாணுகா. பல நன்மைகளுமுண்டாகும். ஆக லால் நீ அங்கேபோய் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து சறபாததிரர் களுக்குப் பசு வெள்ளி எள் பூமி தானங்கள் செய்து ஸ்ரீ ராம னையும் இராமலிங்கப்பெருமானையும் வணங்குதியேல், உனது பா வங்களனைத்தும் நீங்கிச் சுத்தனாகுவை. அவை செய்யுமாறு வி ரைந்து செல்லுதி” என்றருளினார். அதுகேட்ட தருமனும் ச காநேவனை அங்குவைத்து மற்றத் தம்பியர்களோடு தவுமிய

முனிவரோடு சேதுவையடைந்து, அவரால், தான்செய்த பா
 வம் போகுமாறு தம்பியர்களோடு சங்கறபித்து, இராமதீர்த்தத்
 திலே ஸ்நானஞ்செய்து, கோதானுதிகள் கொடுத்து, இராமனை
 யும் இராமலிங்கப்பெருமானையும் வணங்கி, மாச உபவாசியாய்
 மனமகிழ்ச்சியோடு பலவித தானங்களையுஞ் செய்தங்கிருப்ப, ஓ
 ருதினத்திலாகாசவாணி தோன்றித் “தருமனே! ஆசிரியனைச்ச
 லஞ்சாதித்தலால் கொன்றபழி இச்சலத்தினால் நீங்கியது. நீ
 துன்பமொழி. உன்னிடத்துள்ள சகல பாவங்களும் நீங்கின,
 நீ இனிப்போயுலகாசாட்சி செய்து” என்றருளியது. தரும
 ன் அதுகேட்டமாதிரித்துச் சிவபெருமானை வணங்கி மனமகி
 ழ்ந்து தனது தேசத்திற்போய், தவுமிய முனிவராற் கிரியைக
 ணடத்தி அபிடேகஞ்செய்து முடிசூட்டப்பெற்று, பல அரசர்
 களும் வணங்க உலக அரசாட்சி செய்தனன். முனிவர்களா! இ
 துவே இராமதீர்த்தத்தின் முகத்துவம், இச்சரித்திரத்தைப் ப
 டிப்போரும் கேட்போரும் பேரானந்த முடையராய்த் திருக்
 கயிலாய மலையையடைந்தின்புறுவர்.

ஈதிராமணியதடத்தினீநிலாதபெருமையறத்தினீர்
 காதலோடுகழறினன்முத்திசேர்காணைகாதின்அழிநுகர்கற்பிடு
 ரோதுமாதருடையநலத்தினோரோவிலாதவுவகையுளத்தராய்
 மாதபாகர்கயிலையிடத்திலேவாசமாகிமருவியிருப்பேரே.

இராமதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

இலக்குமதீர்த்தச்சருக்கம்.

சூதமகாமுனிவரானவர் மற்றை முனிவர்களைநோக்கி “மு
 னிவர்களா! இராமதீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்தவர்
 கள் பின்பு இலக்குமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வது முறையா
 கும். இலக்குமதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தவர், எக்காலத்தி
 னும் வறுமையடையார். கல்விப்பேறு புத்திரப்பேறு மோட்ச
 ப்பேறுகளையுமடைவர். இலக்குமன் என்கிறபெயர் சொல்பவ
 ரும் பலநிலைகளைக்கற்று வல்லராவர். இலக்குமதீர்த்தத்தில ஸ்
 நானஞ்செய்து இலக்குமனால் தாபிக்கப்பட்ட சிவலிங்கப்பெருமா
 னை வணங்கினவர் இருமைப்போகத்தைபு மடைவர் முன்னாளி
 லே பலராமன் இங்ஙனஞ்செய்து பிரமகத்தி நீங்கினன். முனிவ
 ர்களா! பலராமனைப் பிரமகத்தி யடைந்ததையும் அது நீங்கியவ
 ழியையுஞ் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக என்று சொல்லுவார்

அந்த நவதாரமாகிய பலராமனவன், குருகுலத்தவர்க ளாகிய பாண்டவருந் துரியோதனாகியரும் பெரும் பகைகொண் டு போருக்கழைத்தபொழுது “நாமொருவர் பக்கம்புகின் அது மற்றவருக்கு இடராகுமாதலால் இருவருகளுஞ் சமமாகத்தீராத த்பாததிரை செய்வதே தகுதி” பென்று பிரயாணமாகிச்சென் று பிரபாச தீர்த்தத்தின் பூபூகித் தேவதர்ப்படணம் பிதிர் தாபப ணீம் இருடிதர்ப்பணமாதிக்கள் செய்துமுடித்து, பின்பு பிருது தீ ராத்தம், சரசுவதி தீர்த்தம், விந்துதீர்த்தம், பிரமதீர்த்தம், பாசீ ர்தி தீர்த்தம், சதத்துருதீர்த்தம், சுதாசனதீர்த்தம் ஆகியவற்றி லே முழுகி நைமிசாரணியத்தை யடைந்தனன். அங்கே தோககச த்திர யாகஞ் செய்துகொண்டிருந்த முனிவர்கள் பலதேவனைக் கண்டெழுந்து எதிர்கொண்டு வணங்கி அருங்கிய பாத்திய ஆச மனீயாதி கொடுத்து ஆசனத்திருத்தினர். பலதேவன் தன்னைக் கண்டெழுந்து வணங்காது ஆசனத்திருந்த சூதமுனிவனை நோக் கி, இவன் என்னிலும் அதிகனாவென்று கோபித்து, “உயாகுடிய பிறப்பினராகிய அந்தணர் மத்தியிலே இழிந்த அனுலோம மர பினனாகிய இவன் உன்னதாசனத் திருத்தல் நீதியன்று. அதுவ ன்றியும் வியாத முனிவனிடத்திலே புராண இதிகாசமுதலிய பலநூல்களை நெடுங்காலங்கற்று நிரம்பியும், வீரத்தற் குறைவுப டாத நம்மைக்கண்டு அகங்காரமிகுதியால் சிறிதும் மதித்திலன். சத்தியவதியினது திருக்குமாரராகிய வியாதமுனிவருடைய ஏ னையமாணுக்கர்கள் இவனைப்போலப் பழிச்செய்கை பூணூர்கள் யாம் பூமியிற்பிறந்தது அகங்கார மடைந்தோரையடக்கி அறிவு டையோரைப் பெருமைப்படுத்துதற்கேயாதலால், எனதுகையா லிவனுயிரிழந்து பரிசுத்தனாகவே இவனைப் பரிசுத்தனாகுவ தினு லெனக்கு யாதுங்குற்றம் வாராது” என்று நினைத்து மிக் ககோபங்கொண்டு தனதுகையிலிருக்குங் குசையாபுத்தாற் கு தமுனிவரது தலையை அரிந்தான். அதுகண்ட முனிவர் கு ழாம் பதைபதைத்து “ஐயையோ! பலராமரே இது முறையன, றே, முற்காலத்து இந்தச்சூதமுனிவருக்கு நீட்டித்த வயதும், உ ன்னீதப் பிரமாதனமும் இவரது சாமர்த்திய மறிந்துகொடுத்த னம், இஃதறியாது மிக்க பழுதுசெய்தீர், உமக்கு யாஞ்சொல்லு வது தகுதியன்று, உம்மை நிகராபபேர்க ளுலகத்திலிலை. இக் குற்றத்தை நீரே-மாற்றிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்” என்றனர் அ துகேடட பலராமனும் சிறிது மனங்கலங்கிச் சொல்லுவான் “யோகப்பெருமையில்லா மயக்கத்தால் நானிவனைக்கொன்றது உகலரடசையின் பொருட்டன்றிப் பிறிதன்று, ஆயினும், இவ

னுக்குக் குறையா வயதும் மஹாயா வுணர்வுஞ் சிதரூவலியுங்
 கொடுத்தெழுபபுவேன். எனக்கிந்தப்பழி நீங்கும் வழியை நீவி
 ரேயருளவேண்டு” மெனவேண்டினன்.

அதுகேட்ட முனிவர்கள் சொல்லுவார்கள், “பலதேவரே!
 உமது வலிய படைக்கலப்பெருமையும், எங்களது வாக்கும், உம
 னுவாக்குந்தவறாது, இது நீங்கும்வழியாதேனுஞ் செயகுதிர” எ
 ன்றனர் பலராமனும் அதுகேட்டு முனிவாகாள்! வேதங்களுந்
 தங்கள் புத்திரர்கள் தாங்களேயன்றி அன்னியர்களுல்லா என்று
 சொல்லும். ஆகவே குறையில்லாத எனது யோகசாதனையினால்
 இவ்வுடலிற்றேன்றி ஓர் புதல்வன் நிறைந்த வயதுஞ் சிறந்தகல்
 வியும் பெற்று முறையாக உங்களுக்குப்புராதனபுண்ணியசரித்தி
 ரங்களைப் புகலுக” என்றருளி, “நீவிர் இன்னும் வேண்டிய வர
 ங்களைக்கேண்மின்கள் அவைசெய்குவேன்” என்றனர். முனிவாக
 ள் அதுகேட்டு மனமகிழ்ந்து “ஐயனே, வற்கலக்கலனென்னு
 மோரிராக்கதன், வேத விதிப்படி செய்யும் யாகங்க ளனைத்
 தையுங் கெடுத்திப் பெருநித்தைசெய்குவன். அவனைக்கொன்று
 தேவரீர் குறித்தபடி தீர்த்தயாத்திரை செய்குக” என்றனர். பல
 ராமனு மதற்கூடன்பட்டிருக்க முனிவர்கள், பூருவயட்சத்திலே
 விதிப்படி யாகந்தொடங்கிச்செய்தனர். அப்பொழுது வற்கலக்
 கலரக்கனு மாகாயத்திற்றேன்றி மலமூத்திரம் இரத்தம் எலும்பு
 தசை கள்ளு ஆகியாய அசுத்தப் பொருள்களைச் சுத்தமாகிய
 யாகஞ்செய்யுமிடங்களெவ்விடத்தினுஞ் சிந்தி ஓமகுண்டத்தை
 யுந் தூர்த்து மலைபோன்ற கரியமேனியும், யானைக்கோடுபோன்ற
 வெள்ளிய வக்கிரதந்தங்களும், சிவந்தகுடுமியும், இயமனையடிக்
 கும் வலியகைகளுமுடையனாய்த் தனது பருத்ததேகத்தினால் ஆ
 காயவெளியைடைத்து நின்றலைக்கண்ட பலராமனும் பகைவர்
 களாய அரக்கர்க ளஞ்சுமாறு அலப்படை முத்தலிய ஆயுதங்களை
 யேந்தி அங்குச்சென்று அரக்கனையெதிர்த்துத் திசையானையை
 த்தோட்டியாற் கொழுவிழிமுப்பதுபோலக் கலப்பைப் படையி
 னுற் கொழுவிழிமுத்து அவன் பூமியில் விழுமுன் இருப்பிலக்
 கையாலவனது நெற்றியிலடித்தனர். வற்கலக்கலனும் அவ்வடி
 யோடு சிறகரிபட்டு வீழ்ந்த மலைபோல விழுந்திறந்தான் அது
 கண்ட முனிவாகள் பலராமனைப்புகழ்ந்து துதித்து நீரினாலபி
 டேகஞ்செய்து நீலரம்பரவுடையை மாற்றிப் பீதாமபரவுடை
 யுடுத்திப் பலவிதமாகிய நூதனாலங்காரஞ்செய்து புயங்கலிலே

வைசயந்தி யென்னும் பொற்றாமரைமலை யணிந்து வணங்கி
 னார் பலராமனும் வீரபராக்கிரமத்தோடு திருக்கயிலாய மலை
 போல விளங்கி அங்குள்ள முனிவர்களிடத்து விடைபெற்றுச்
 சென்று பூமியிலுள்ள பல தீர்த்தங்களினும் ஸநானஞ்செய்து
 தன்தூருக்குச் செல்லும்படி சிந்தித்து வருமிடத்துக் கரியதேக
 மும் வெண்பற்களுமுள்ள ஒரு பிரமகத்திப்பேயானது தனது
 நிழல போல முன்னும் பின்னுமாக ஆர்ப்பரித்துத் தொடர்ந்து
 வருதலைக் கண்டு அஞ்சிச் சந்தேகமுற்று இஃது யாது! இதீந்
 த்தங்களிலாடிப் பரிசுத்தனாக வருகிற என்னைத் தொடருதற்குக்
 காரணம் யாதென்று யோசிக்குமளவில, அசரீரிவாக்கானது “ப
 லராமனே! நீ செய்த பிரமக்கலை தீராதது இன்னுஞ் சிறிதிரு
 க்கிறது; அதுவே உன்னைத் தொடருகின்றது” என்றருளியது
 அதுகேட்ட பலராமனும் “யான் ஒருவருடம் முழுதும் உலகத்
 திலேயுள்ள பலதீர்த்தங்களிலே ஸநானஞ் செய்தும் இப்பிரமக
 த்தி தீராதாயின் இனி இது தீருமாறு எங்ஙனே”! என்று மன
 ம் வருந்தி நைமிசாரணியத்தை அடைந்து, அங்குள்ள முனிவர்
 களுக்கு இதனை விண்ணப்பஞ்செய்தனன். முனிவர்கள் அதனை
 க்கேட்டு எங்கள் யாகரட்சகா! கந்தமாதன மலையிடத்து ஸீரா
 மனாகட்டிய சேதுவின் பக்கத்தில் இலக்கும தீர்த்தமென்ப
 பெயரிய சிறந்த புண்ணிய வாயியொன்றுளது. அது ஊழவினை
 பபாவங்களாகிய விருக்ஷங்களை எரிக்கும் அக்கினியாகும். ஆத
 லால அங்குச்சென்று விதிப்படி ஸநானஞ்செய்து இலக்குமே
 சலிங்கத்தை வழிபடின் உனது பிரமகத்திநீங்கும் என்று அருளி
 னார் அதனைக்கேட்ட பலராமன் விரைந்து இலக்குமணதீர்த்த
 த்தை யடைந்து விதிப்படி ஸநானஞ்செய்து, பூமிதானம், இர
 ணியதானம், கோதானம், தானியதானமாதியவற்றை விருப்போ
 டு சற்பாத்திரமாயுள்ளவர்களுக்குக் கொடுத்து உச்சிக்காலத்தி
 லே இலக்குமேசலிங்கத்தைத் தரிசித்து அழலிடைப்பட்ட மெ
 முகுபோல உருகித் தோத்திரஞ்செய்தான். அப்பொழுது ஆ
 காயவாணி பலராமனைக்கூவி “உன்னைப் பிடித்த பிரமகத்திநீங்
 கியது, இனி நீ ஊருக்குச்சென்று சிறப்புற்றிருக்குதி” என்று
 அருளியது. அதுகேட்ட பலராமன் மனமகிழந்து இலக்கு
 மேசனையும் இலக்கும தீர்த்தத்தையும் வணங்கி, இன்னும் அக்க
 நதமாதனத்திலுள்ள வேறு தீர்த்தங்களிலும் சேதுதீர்த்தத்திலு
 ம் முழுக்கி இராமநாதனைத் தரிசித்து விடைபெற்றுச்சென்று த
 னது துவாரகாபுரியை யடைந்து இன்புறயிருந்தான்.

முனிவர்காள்! பலராமனைப் பிடித்தபிரமகத்தி நீங்கியவழியைச் சொன்னோம். இப்பெருமையை உடைய இலக்குமதீர்த்தத்தினது சிறப்பு இதுவாகும். இச்சரித்திரத்தைக் கேட்பவர்களும் கற்பவர்களும் துன்பமின்றி இன்புற்றுச் சுகமடைவர்.

வென்றிசேர்பலபத்திரன்மேலதாம்விஞ்சுபாதகம்விட்டதுகூறியோ
நன்றுறாதவினைப்பகைசிறியேநந்திடாதகதிப்புருமாதவீர்
துன்றுநீரிதனிற்றகையீரோதுங்கமார்கதைகற்பவர்காதலா
னென்றுமாசில்செவிகொளுவார்கள்பாலின்பமீயுமிலக்குமன்வர்வீயே.

இலக்குமதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

சடாதீர்த்தச்சருக்கம்.

சூதமுனிவரானவர் தமதாசிரியரைவணங்கிப் பின்பு முனிவர்களைநோக்கி “முனிவர்காள்! இலக்குமதீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்த மகான்கள் பெருமைபொருந்திய சடாதீர்த்தத்திலே பின்பு ஸ்நானஞ் செய்வார்கள். ஆதலால சடாதீர்த்த மகத்துவத்தைச் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக” என்று, ஆஞ்ஞாபித்து அதன் பெருமைகளைச் சொல்லுவாராயினர்.

தத்துவ வுணர்ச்சியில் அபேட்சையுற்ற முனிவர்காள்! சடாதீர்த்தமானது சனன மரண வேதனைகளையும், நரை திரை மூப்பின்னல்களையும், அறிவின்மை முதலாய தீவினைகளைத்தையும் போக்குவது. அது தனக்குத் தானே ஒப்பாகியது. மோட்சத்தை விரும்பி யெழுந்தமனத்தை மூடிக்கிடக்கும் அழுக்கைக் கழிக்க நினைந்தவருட்பலர் ஆணவமலத்தால் விளைந்த அஞ்ஞானத்தை நீக்கி நுகரப்படுவதாகிய சிவானந்தானுபவப் பேற்றையடையச்சிறிதுஞ்சிந்தியாது வேதாந்தவிசாரமே சிறந்தவழியென்று விபரீத வுணர்ச்சிகொண்டு தலை வெடிக்குமாறு வீணிலே வேதாந்தம் பேசிப் பிதற்றித்திரிவார்கள். அவ்வேதாந்தமோ உண்மைப்பொருட் கதிதூரமாய்ப் பூருவபடசமாகி ஆன்ம விசாரமொன்றே முத்திசாதனமென்னும் விடாப் பிடியுடையமுத்தலைகளும், திரி பதார்த்த விளக்கமுற்று விதிவிலக்குகளை ஆராய்ந்து நித்த நைமித்த காமியாதிகளை யனுடடித்து யோகஞான நெறியூண்டு திருநோக்கால் தன்போலாக்குஞ்சித்தாந்தமாகியமீன்களும் விரவிக்கிடக்கின்ற பெருஞ் சமுத்திரமாகும் அவ்விரண்டையுஞ் சமரசப்படுத்து மெய்யுணர்விலலாத மந்தம

திகளாயினோர் அஞ்ஞானமாகிய சேறு உடம்பிலேபடியுமாறு அதனுள்ளே முழுகி அதனுண்மைப் பொருளாகிய சித்தாந்தத்தை யுணர்நுமாற்றலின்றி வருந்தி அவிச்சையினமிழந்துவர் அன்றியும் அவர்கள் பரிசுத்தமாகிய வேதாந்தத்தி னுண்மைப் பொருளாய் நிற்குஞ் சித்தாந்தத்தை விளக்கும்பொருட்டு உபதேசிப்பவர்கண் முன்னிலையில் அதனை யொவ்வாறு ஆட்சேபசமாநானம் பேசித் தம் எண்ணத்தையே மெச்சித்தருக்கடைவர். ஆதலினால் அசுத்த மாயாவாத வேதாந்தமானது மயக்கவிகாரங்களை விளைவிக்கும்வித்தாகும். அதனா லொருபோதுஞ் சித்தசுத்தி பிறவாது. ஆதலின் அதனை நாமொழித்து எங்கள் மனமயக்ககற்றும் வழியொன்றுளது அது சடாதீர்த்தமாகும். சிவபெருமான் எங்கள் மேற்கொண்ட கருணையினாலே தமது திருவடிநீழலில் வாழும் பேரானந்த வாழ்வைத்தரும் பொருட்டு இதனையுண்டாக்கினார். ஆதலின் நீவிரும் அதிலே ஸ்நானஞ் செய்குதீர். பூரீராமன் முற்காலத்திலே இராவண சங்காரம் செய்த பழிநீங்க இந்தத் தீர்த்தத்திலே தனது சடையைக் கழுவிய படியால் இதற்குச் சடாதீர்த்த மெனப் பெயராயிற்று. அறுபதியிரம் வருடம் ஆகாய கங்கையில் முழுகிய பலனைக் கோதாவரிநதியில் ஒரு ஸ்நானங் கொடுக்கும். அக் கோதாவரியில் ஆயிரம் ஸ்நானபலனைப் பொன்னி தீர்த்தத்தில் ஒரு ஸ்நானங் கொடுக்கும். அவையனைத்தையும் சடாதீர்த்த தரிசனங்கொடுக்கும். இச்சடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுக்கு அந்தக்கரணசுத்தி யுண்டாகும். அஞ்ஞானமொழியும். மெஞ்ஞானமுதிக்கும். அதனால் மோட்சமுண்டாகும். அதனால் அவர்கள் பூரணத்துவமாகிச் சிவானந்தப் பெரும்பே றடைவர்கள் அதன் சரித்திர மொன்று கூறுதுங் கேட்பீர்களாக.

வேதவியாத முனிவருக்கும் அவர் புத்திரராகிய சுகப் பிரம முனிவருக்கும் ஒருதினம் விவாத முண்டாய விடத்து, சுகப்பிரமரெழுந்து தமதுதந்தையை வணங்கி, எம்பெருமானே, தேவரீரிடத்து வேத வேதாங்க இதிகாச புராணதி நூல்களனைத்தையுங் கற்றும் எனது மனஞ் சுத்தமாகவில்லை, அகச்சுத்தி யுண்டாகு முபாயம் யாதென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர் அது கேட்டவியாதமுனிவர் மனமகிழ்ந்து “மைந்தனே! உன் னுடையகேள்வி மிகவும் நல்லது, உனதுமனமயக்கம் அகலுமாறு ஒருபாயஞ் சொல்லுதுங் கேள். தருமமே வடிவாய்ப் பி ரவியை வேரறுக்கும் சடாதீர்த்தமென ஒன்று கந்தமாதனச

சார்பிலுளத. அது ஸ்ரீராமன் இராவணனைக் கொன்ற பழியக
 றறுமாறு பதினான்கு வருடம் பூண்ட தவ வேடத்தின் சடை
 யைக் கழுவிப் போக்கியதனால் அத்தீர்த்தத்திற்குப் பெருமை
 பொருந்திய அப் பெயருண்டாயிற்று. அத்தடாகத்தில் யாவர்
 விதிப்படி முழுகினும் அஃதவர்களுக்கு இம்மையிலே அகச்சுத்தி
 யை உண்டாக்கும். அது தானம், தருமம், உபவாசம், தவம், விர
 தமாதியவைகளால் அடையும் பல்னைக் கொடுக்கும்; தீமைக்
 ளனைத்தையும் போக்கும்; மங்கலப்பேறுகளைத் தையும் தரும்;
 செல்வத்தையும், சுத்தத்தையும் கொடுக்கும்; மறுமையிலே
 சாயுச்சியத்தையும் கொடுக்கும்.

வருணராசன் தனது புத்திரனாகிய பிரகுவென்பவனு
 க்கு அகச்சுத்தி யுண்டாகும் வழி கல்வி முதலிய பிற வழிகளைச்
 சொல்லாது சடாதீர்த்தத்திலே ஸ்நானம்பண்ணும்படி சொல்
 லினன். அவனும் அங்ஙனமே செய்து அகச் சுத்தியை யடைந்
 து பேரானந்த வாழ்வைப் பெற்றான். சிவகலையாகிய துரு
 வாசமுனிவரும் இத்தடாகத்தில் முழுகிப் பேரானந்தமடைந்
 தார். விட்டுணுவினம்சமாகிய தத்தாத்திரயரும் இதிலே ஸ்நா
 னஞ்செய்து பேரானந்தமடைந்தார்.

இத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து அகச்சுத்தி யடை
 ந்தோரனேகர். ஆதலால், புத்திரனே நீயும் இதிலே ஸ்நானஞ்
 செய்து சித்த சுத்தி அடைவாயாக வென்று தந்தையாகிய வி
 யாதர் சொல்லக் கேட்ட சுகப்பிரமரும், ஸ்நானஞ்செய்து அக
 ச்சுத்தியடைந்து பேரானந்தப் பெருவாழ்வுற்றனர். ஆதலால்,
 முனிவர்களே! நீவிருஞ் சித்தசுத்தி பெற விரும்புவீரேல் இந்த
 சசடாதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வீர்களாக, காமதேனுவா
 னது சடாதீர்த்த வடிவாகிக்கேட்பவைகளைத் தையுங் கொடு
 க்கும்படி இங்கிருப்ப, இவ்வுலகத்தில் உள்ளவர்கள் இதனோடு
 கோபங்கொண்டுபோலும் வீணாகச் சுவர்க்க லோகத்திலே காம
 தேனுவிருக்கிறதென்று தவஞ்செய்துவருந்துவர். இத்தீர்த்தத்தி
 லேவிதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் இம்மையிற்போகத்தையும்
 மறுமையிற் பேரின்பத்தையும் தவறாது சத்தியமாயடைவர்
 கள். இத்தீர்த்த மகத்துவத்தை மும்மூர்த்திகளன்றி யாமா
 அறியவல்லோம். முனிவர்களே! இதற்கொப்பாகிய தீர்த்தம்
 எங்கும் எக்காலத்தினும் இல்லை; சந்தேகங் கொள்ளா தொழி
 யின்; ஒருவன் இத்தீர்த்தக்கரையிற் பண்ணிய சிரரீர்த்தபல
 னை கயாசிரரீர்த்த பயனைக் கொடுக்கும். இவ்வுண்மையை

உங்களிடத்திற் சொண்ட அன்பினுற் சொன்னேன் சுதப
பிரமர் சூடாதீர்த்தத்தின் முழுநிச் சித்த சுத்தியடைந்த சரித
திரத்தைச் சொன்னேன். இச்சரிதநிரத்தை வாசித்தவரும்
கேட்டவரும் தீவினையொழிந்து ஸீவைருண்டமடைவார்கள்.

வேதம்வகுத்தவனீசெய்வேணிமணிப்புனலாடியே
யாதியருட்பெறுமேன்மையாலாசறுதத்துவஞானமே.
யீநருமிக்கையோதுவார்யாவர்செவிப்படுசாதலார்
வாடைவினைப்பகைகுழுவூர்மாயனிருக்கையில்வாழ்வரே.

சடாதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று

இலக்குமி தீர்த்தச் சருக்கம்.

சூதமகாமுனிவர் மற்றை முனிவர்களை நோக்கி, சடா
தீர்த்தமாடினவர்கள் பின்பு இலக்குமி தீர்த்தத்திலே முழுகு
வது முறையாகும். முனிவர்களா! இலக்குமி தீர்த்தத்திலே
முழுகினவர் மனதில் நினைத்த பேறுகளனைத்தையும் அடை
வர். மிக்க செல்வத்தையும் மிக்க சுகத்தையுமடைவர் முற்
காலத்திலே தருமன் ஸீகிருட்டினனதேவலால் இலக்குமி
தீர்த்தத்தின் முழுகிப் பெருஞ்செல்வமடைந்தனன், அதனை
விரித்துச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்.

முனிவர்களா! முற்காலத்திலே துரியோதனனது தூர்
ப்போதனையினாலே அவன் தந்தையாகிய திருதராட்டிரன்
ஆணைக்கஞ்சித்தருமன் முதலிய பஞ்சபாண்டவர்கள் தங்களுரி
மைப்பங்கிழந்து வறிஞராகி இந்திரப்பிரத்தத்திலே இருக்குங்
காலத்தில் ஸீகிருட்டினன் அங்கே வர, அவர்கள் அவனை எதி
ர்கொண்டு வணங்கி, அழைத்துக்கொண்டு போய் ஆசனத்திரு
த்திப் பலவித உபசரணைகள் செய்து நண்புகொண்டாடி இரு
ந்தபின்னர்த்தருமனெழுந்து வணங்கி “ஐயனே! நாமிப்பொ
ழுது வறியராயினேன் செல்வராவதற்குயாதுவழி அதனைக்கட்ட
னையிடுக வென்று பிரார்த்தித்தனன். அதுகேட்ட பாண்டவச
காயனும் மனமிரங்கித் ”தருமனே! கந்தமாதனமலைச் சாரபி
லே இலக்குமி தீர்த்தமென்னுஞ் சிறந்த வாயியொன்றுள்ளது.
அது தன்னிடத்து ஸநானஞ் செய்வோரைக் குபேரனினுஞ்
சிறக்கச்செய்யும். தேவர்கள் இதிலே ஸநானஞ்செய்து கற்பகநீ
ழலையடைந்தனர், குபேரன் ஸநானஞ்செய்து இருநிநிகிழவ

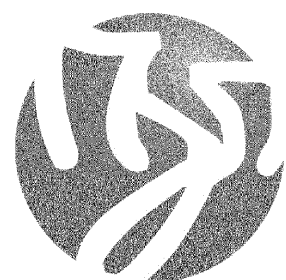
பிணை, அவன் மகனாகிய நளகூபரன் இதில் ஸநானஞ்செய்து தேவரம்பையோடு சேர்ந்தான்; ஆதலால் நீயுமுன் தம்பியர்களோடும் அங்கேசென்று ஸநானஞ் செய்வையேல் நின் னிடத்து நென்மலை பொன்மலை வளரும்; சத்துருக்கள்முது கிட்டோடுவர்; வேளாண்மை மிசுந்து நினதூர் மிக்கசிறப்படையும்” என்றருளினார். அது கேட்ட தருமனும் தம்பியர்களோடு வணங்கி யுத்தரவு பெற்றுக்கந்தமாதனஞ் சென்று மிக்கவிரதியாய் ஒரு மாதம் அங்கிருந்து இலக்குமிதீர்த்தத்திலே முழுதி, பசு பொன் பூமி திலமாதிய நானஞ்செய்து இராமனாதனை வணங்கி இந்திரப்பிரஸ்த நகரையடைந்து பெருஞ்செல்வம் பெற்று மகிழ்ந்து சிலநாட்சென்ற பின்பு இராசசூயயாகஞ்செய்ய நினைத்துக்கிருட்டினதேவனுக்கு அதனை வெளிப்படுத்தினன். ஸ்ரீகிருட்டினன் அதனைக்கேட்டு “தருமனே, அரசனென்ற அளவிலே இந்த யாகம் செய்யத்தக்கதன்று; கசரத தூசு பதாதியாகிய சதுரங்க சேனைகளின்றித் தனித்தனி திக்குவிசயஞ்செய்து சத்துருக்களைச் செயித்துக் கவர்ந்த திறைப்பொருள் பெற்ற அரசனே செய்யத்தக்கது. ஆதலால், நீ இராசசூயஞ் செய்வதற்கு முன்னே திக்குவிசயஞ் செய்குதி” யென்றனன்.

தருமனும் அதைக் கேட்டு இதுவே செய்யத்தக்கதென்று மகிழ்ந்து தன் தம்பியர்களையழைத்து அவர்களுக்கும் பிறக்குமாறுவப்பித்து “கனிட்டர்கள்! நமது சேனைகளோடுசென்று புய வலிமையினாலே திக்குவிசயம் செயவீராயின் சிறந்த இராசசூய யாகஞ்செய்யலாமென்றனன். அது கேட்ட வீமனாதிகனிட்டர்கள் நால்வரும் இதுவே தக்கதென்று நாற்றிசைக்கண்ணும் சதுரங்கசேனைகளோடு சென்று ஆங்காங்குள்ள அரசர்களைச் செயித்து அவ்வவர்களிடத்து அளவில்லாத திறைப்பொருள்களைப் பெற்று மிக்க உல்லாசத்தோடு மீண்டு நகரியையடைந்தனர். அவருள்ளே வீமன் நூறுபாரம் பொன்னையும், அருச்சுனன் ஆயிரம் பாரம் பொன்னையும், நகுலன் நூறுபாரம் பொன்னையும், சகாதேவன் விபீடனன் கொடுத்த பதினான்கு பொற் பனைகளோடு பலபாரம் பொன்னையுங் கொணர்ந்து தருமன் பாதங்களின் முன்வைத்தனர். இது பதுமநிதியாகவும் கிருட்டினன் கொடுத்த பெருந்தொகைப் பாரமாகிய பொன் சங்கநிதியாகவும் தோன்றின. இவற்றைக்கண்ட தருமனும் எனது குறை முற்றியதெ

ன்று தம்பியர்களோடு ஸ்ரீகிருட்டினன் துணைசெய்ய யாகசர்
 லையைபடைந்து அததிரவியங்களை மூலதனமாகக்கொண்டு மு
 னிவர்கள்தாணைப்படி இராசகுயமியற்றி அங்குவரும் வேதிய
 ர்களாவாவொழியும்படி தானஞ்செய்து, யாசகர்களுக்குமிரட்டி
 பபங்குகொடுத்து அந்தணர் மகிழுமாறு முக்கனி நெய்ப்பயறு
 பாலாதியவற்றோடு அன்னதானஞ் செய்தனன். அன்று தரு
 மீன் செய்த தானப்பொருள்களினளவே கோடி பிரமர் கூடிச்
 சொல்லினும் அடங்காதாயின், வேறு யார் சொல்லவல்லவர்
 யாசித்தவர் கொண்டுசெல்லும் திரவியத்தைக் கண்டவர் “தரு
 மன தன் பொருளை முற்றாக இவருக்கே கொடுத்தானென்பர்.
 அவனது பொக்கிஷ சாலையிலிருக்கும் பொருட்குப்பையைக்
 கண்டவர்கள் அங்கே குறைவு காணாதவர்களாய்த் தானங்
 கொடுத்தபொருளற்பமாகும் இருப்பு அதிகமாகுமென்பர். ஆன்மா
 க்களுக்களவின்றிக் கொடுப்பினும், சிவானுக்கிரகம் குறைவு
 படாமையே போலவும் கோடி முகில்கள் குடிப்பினும் சமுத்திர
 நீர் குறையாமையே போலவும், தருமஞ் செய்வாரிடத்து இலக்குமி
 நீங்காமைபோலவும் தருமன் அதிகமாகக் கொடுத்தும அச்
 செல்வம் குறையாதாயிற்று. தருமன் தம்பியர்களோடும் இலக்
 குமிதீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்த விசேடத்தால
 இங்ஙனமே பெருஞ் செல்வமெய்தி மகிழ்ந்தனன். ஆதலால்
 முனிவீரர்கள்! இலக்குமி தீர்த்தமானது வருத்துகின்ற வறு
 மையிக்குதியால் வெறுங்கையரென்னும் பெயரை வெறுக்கை
 யரென்றாக்கும்; தீமைக் கடலைத் தூர்க்கும்; சுவர்க்க போக பாக்
 கியத்தைக்கொடுக்கும்; காமாதிகளைக் கெடுக்கும்; மோட்சத்
 தையும் கொடுக்கும். இச்சரித்திரத்தை வாசிப்போர் கேட
 போர்கள் விரும்பிய பலன்களைனத்தையும் அடைவர்.

தீமைவாரிதிடர்ப்படவீட்டிடுந்தேவரூரில்வளத்தொடுகூட்டிடுங்
 காமமேர்டுமயக்கலவோட்டிடுங்காணொணாதகதிப்பொருள் காட்டிடுந்
 தாமநீடுதவக்குவையீட்டிடுந்தாவிச்சாசைபடித்தவர்கேட்பவ
 ரேமமேவுமனத்திடைவேட்டவையாவும்யுமிலக்குமிதீர்த்தமே

இலக்குமிதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

அக்கினிதீர்த்தச்சருக்கம்.

சூதமுனிவரானவர் பின்னும் முனிவர்களை ரோக்கி, இலக்குமி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்த மகான்கள் பின்பு சமுத்திரக்கரையிலுள்ள அக்கினிதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தல் முறையாகும். தருமமே இத்தீர்த்தவடிவாகித் தவத்திகளது பொக்கிஷ சாலையாய்த் தன்னிடத்து ஸ்நானஞ் செய்த யாவருக்குஞ் சிறந்த மங்கலப் பொருள்களைக் கொடுக்கும், ஆஞ்ஞானந்தகாரத்தை யோட்டும் ஆதித்தனாய் விளங்குதலால் அநிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர் சீவன் முத்தராவர் என்றநளிய சூதமுனிவரை, மற்றைமுனிவர்கள் நோக்கி “ஐயனே! இதற்கு அக்கினிதீர்த்தமென்ற பெயர் வந்த காரணத்தையும் அதனது பெருமைகளையும் உள்ளவாறு திருவாய்மலர்ந்தருளுக என்று வேண்டிச் சூதமுனிவர் அங்ஙனஞ் சொல்லுவாராயினா.

முனிவர்கள்! முற்காலத்திலே ஸ்ரீராமனானவன் இராவணசங்கரஞ்செய்து விபீடணனுக்குப் படடங்கட்டி இலங்கையை அரசாளவைத்துத் திரும்பிச் சத்துருக்களைச் செயித்த புகழோடு உலகத்திலே எவரும் பெருத வில்வலிமையோடும், நெருங்கிய பல்லாயிரகோடி பதினெண் வகைக் கணங்களோடும் இலக்குமணன் சீதாபிராட்டி இருவரோடும் வந்து கந்தமாதன்மலையைடைந்து சீதாபிராட்டி இராவணனாற் கவரப்பட்டித் தனியே சிலகால மிருந்தமையால் கற்புக்கெடாதிருந்தனளோ வென்ற தனது சந்தேகமொழியவும், அவளது கற்பினிறத்தைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்தவும் நினைத்து, எண்கோடி பிதிரரும், பல்லாயிரகோடி தவவாணரும், முப்பத்துமுக்கோடி தேவருஞ் சேர்ந்து நிறகுஞ் சமூகத்திலே அக்கினிதேவனை முன்வரும்படி நோக்கினன். அப்பொழுது அக்கினிதேவன் சிலந்த கண்ணுஞ் சிவந்த மேனியுமுடையனாய் வில்லேங்கிப் பிளந்தவாயின்வழி ஏழுநாக்குகளை வளைத்து நாற்றிசைக்கண்ணுமுள்ள சமுத்திரங்களை வற்றச்செய்து கடற்கரையிலே ஸ்ரீராமனானது சன்னிதானத்திலே, தோன்றி ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து “ஸ்ரீராமனே! நீ இராவணனைக் கொன்றது உனது படைவலிமையாலும் உன்வலிமையாலும்ன்று, இவளது கற்பின வலிமையே யாகும் இதற் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை. இவள் தாமரை யாசனியாகிய இலக்குமியே. விடடுணுவாகிய நீ மனுடாவதாரமுற்று விளையாடுகின்றபொழுது இவளும் மனுடவடிவோடுவந்தாள

நீ எந்த வடிவு எடுக்குதியோ இவ்ருமத்தகியைந்த சத்தியாகிவ
 னுள். நீ பலராமாவதாரங் கொண்டபொழுது இரேபதியானு
 ள் நீ ராமாவதார முற்ற இப்பொழுது சீதையாயினள். இனிக
 கிருடடிணுவதாரத்தில் உருக்குமணியர்வள். நீ விட்டுணுவாகிய
 யோது இவளிலக்குமியே. இதிலொரு சிறிதுஞ் சந்தேகமேயி
 லலை எனது வாக்கை நம்பி நீ இவளைக் கைக்கொள்ளுதி" என்ற
 னீன். அதுகேட்ட முனிவர்களாதி அங்கு நின்றவர்கள் இருவர்
 களது பெருமைகளைப்புகழ்ந்து பாராட்டினர். ஸ்ரீராமனும் அ
 க்கினிதேவனது சொல்லைநம்பிச் சீதையைக் கைப்பிடித்தனன்

முனிவர்களாள்! ஸ்ரீராமன் சீதாபிராட்டியாரது கற்புநிலை
 மையைப் பரீட்சிக்கவிரும்பி அக்கினியையழைக்க அவ்வக்கினி
 சமுத்திரக்கரையில் தோன்றிப் பரீட்சைகொடுத்தபடியால் அத
 ற்கு அக்கினிதீர்த்தமென்று பெயராயிற்று.

முனிவர்களாள்! யாவராயினும் இவ்வக்கினிதீர்த்தத்தில் சிர
 ததையோடு ஸ்நானஞ்செய்து உபவாசமுற்று அந்தணாகளுக்கு
 அன்னதானஞ்செய்து பூமி வஸ்திரம் போன்னாபரணம் கன்னி
 கை ஆகியதானஞ்செய்பவர் தீவினையினின்று நீங்கி வைகுண்ட
 லோகமடைவர். அவ்வக்கினிதீர்த்தக்கரையிலே செய்யும் அன்
 னதானம் மிக்கபயனைத்தரும். முற்காலத்திலே துடபண்ணியன்
 என்பவன் இதிலே ஸ்நானஞ்செய்து பசாசுவடிவொழிந்து சுவர்
 க்கலோகமடைந்தான். அதனைச் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக.

பாடலிபுத்திரமென்னும் நகரத்திலே பரதவர்நிதியம்போன்
 று ஒழுக்கமுடையவனாய் அந்தணரைப்பேணி ஆவினங்காக்கும்
 விருப்புடையனாய் உழவு தொழிலோடு வியாபாரமுடையனாய்
 பசுமான்னென்னும் பெயருடைய செட்டி யொருவனிருந்தான்.
 அனுக்குக் கற்பிலே சிறந்த மூன்று மனைவியருளர். அவருள்ளே
 மூத்தமனைவி சுபண்ணியன், பண்ணியவான், சாருபண்ணியவா
 னென்னும் மூன்று புத்திரர்களையும், நடுமனைவி சுகோசன வெ
 ளுகோசனென்னுமிருபுத்திரர்களையும், இளையவள் மாபண்ணிய
 ன், மாகோசன், துடபண்ணியன் என்னும் மூன்றுபுத்திரர்களை
 யும்பெற்றுவளர்த்தனர். இந்த எட்டுபுத்திரர்களும் தந்தையா
 களிப்படைய விளையாடித் திரிவாராயினர். பசுமானாகிய தந்தை
 யானவன் ஒவ்வொருபுத்திரர்களுக்கும் ஐந்துவயது சென்றபின்
 புத்தனது தொழில்களைப் பயிற்றிவைக்க, மூத்த ஏழுபிள்ளைகளு
 ன் தந்தைசொற்கடவாது பயிரிடுதல் வாணிகம் பசுககாததலாகி

யதொழிலிலே மிக்கமுயற்சி யுடையார்களாய்த் தந்தையாய் நால் வருங்கனிப்படையநடந்தனர். எட்டாவதுபுத்திரனாகிய துடபண்ணியனென்பான் சிறுவயது தொடங்கித் தூப்புத்தியுந்துச் செய்கையுமுடையனாய் விடவிஞ்சிய குடபப்பாம்புபோன்றும், அட்டபாலர்களுள்ளே அந்தகன்போன்றும், உலகத்துக்குப் பெருநன்மைசெய்யு முகில்களிடத்துத்தோன்றி வருத்து மிடிபோன்றும், புறவுயிர்களுக்குப் பெருநன்மைசெய்யும் பசுமனிடத்தீத்தோன்றிப் சிறருக்குப் பெருங்கேடு புரிந்துதிரிந்தனன். தீப் பொறிபோலச்சிறுவயதிலே தன்னோடொத்த சிறுவர்களுக்கு இவன்செயுமக்கிரமங்களைத் தந்தையாகிய பசுமன்கண்டு சிறுகுழந்தையென்று பேசாது விடுத்தனன்.

காட்டத்தை மிகுதியிட்டவழிக் கனல் மிகச்சுவாலிப்பது போலத் துடபண்ணியனும் வரவர நாடோறும் தீக்குணங்களி ன்மிகுந்து சருப்பமானது சந்திரனைப்பிடித்துச் சமுத்திரத்து டடாழ்த்ததுபோலத் தன்னோடொத்த சிறுவர்களைக் கிணறு குள ம்யாறுகேணிகளிலே ஆவென்று பதறிக்கதறவமிழத்திகொல்லுவான். கற்பகக்காவையழிக்குங் கடகளிறுபோல அந்நகரத்துச்சிறுவர்களை “விளையாடுவோம்வாவென்” றழைத்துக்கொண்டுபோய் வீழ்த்திக்கொல்லுவான். அக்காலத்திலே அந்நகரத்தில் “எங்கள் புத்திரர்களைக் கண்டார்களோ” என்று கேட்பவர்களுக்கெதிரே எங்கள் புத்திரர்களை நீவிர்கண்டார்களோ” என்றுகேட்டமுமோசையே மிக்கது. “சிறுகிண்ணத்திறயிருஞ் சாதமுழுட்டு வித்து அரைநாழிகைசெல்லுமுன் எங்கள் புத்திரனுடம்போடுயிரைக் கூற்றுண்ணுமா” என்பாரும், “சற்றுமுன் குடுமிகோடுமுடித்துவிடுத்தகுழந்தை இதுபொழுது காணுதொழியின் யாமென்செய்வோம் இப்பட்டின மழிவதற் கிதுவேசான்”றென அழுவாரும், “நாமிப்பொழுதே குளிப்பாட்டி ஈரந்துவட்டி நலம்புகையூட்டிக் கட்டிப்படி சுட்டி யாபரணமெடுத்துவருமுன் அவன் முன்னோட நாம் பின்னோடிவந்துங் காணுதொழியின் எனசெய்வோ”மென்று விழுந்தழுவாரும், “பணிகாரங்கொடுத்துப் பசியாற்றிச் சற்றுவிளையாடிவாவென்று விடுத்தகண்மணியை இன்னுங்காணோமே” யென்றுபதைத்தழுவாரும், “நமதருமைப்புத் தவன இவ்வாட்டுக்குட்டியைவிடபி ஒருகாலமும் பிரிந்திரானே! இன்று ஆடுஇங்குநிற்க அவன் யாண்டுப்போன” னென்று பதைத்தழுவாரும்” நமமகளைக் காணோமேயென்று சத்தமிடடழைத்தவழி காலிற்சிலம்பேரிசை கேட்க ஒடிவந்தானே இப்பொழுது காணோமே” யென்று கதறுவாரும், “என்னனெனாய் பசிக்கிறதெ

என்றமுத்பால்னுக்குப் பால்கொடாது பின்புவாவென்று வெருட
 டிவிடுத்தபானியேன் அவனையின்னுங்காணவில்லையே யாதுசெ
 யவே” என்றமூவாரும், “இங்கே நெருப்புப்பறறவில்லை காற்ற
 டிககவில்லை இராசன் குடிபோகவில்லை ஊர்கொள்ளைபோகவில்
 லை என்னமாயமோ நம்மகனைக்காணவில்லையே” யென்று இரை
 ந்து கரைவாரும், “கூடியவயதுடையயாவரும் வருத்தமுறத்தக்
 கதாகச் சிறுவர்களுக்கு மாத்திரங் கொள்ளை வருதற்குக்காரண
 மென்ன” என்றமூவாரும், இங்ஙனமே அந்நகரத்திலுள்ளார்
 அனைவரும் புத்திரர்களையிழந்து வருந்துபவர்களாதலின் எஞ்சி
 யழாதிருப்பார் ஒருவருமில்லராயினர். மக்களையிழந்து தேடித்தி
 ரிபவ்ருட்சிலர் தம்புத்திரர்களுடைய பிரேதம் நீரில் மிதந்துகரை
 யடைந்துகிடப்பக் கண்டெடுத்துக் கலங்கிக்கடன்முடிப்பார்கள்
 உணவுதவறாமையால் காத்திருந்து கொலை தவறாதுசெய்யுந்
 துட்பண்ணியன் அந்நகரத்துச் சிறுவர்களைக் கொல்லுதலால் அ
 ங்கேசிறுவர்கள் விருத்தியில்லாதாகிப் பாழடைந்தது. அதுக
 ண்ட அந்நகரவாசிகளனைவரும் திரண்டரசசமுகமடைந்து “அர
 சனே! இந்தநகரத்திலே பெருநூதனம் நடக்கிறது, கூடிக்காத்
 திருக்கவுஞ் சிலகுழந்தைகள், காணாதுபோய்விடுகின்றார்கள். சி
 லகுழந்தைகள் பிரேதமாய்க்குழக்கரையிலேகாணப்படுகிறார்கள்.
 அனைமகக்குழந்தைகளை இன்ன இன்னவிடமென்று காணப்
 படவில்லை. இது என்னமாயமோ! பேயின்றொழிலோ!! அறியவே
 ண்டிமென்றார்கள். அரசனுமதுகேட்டு மிகுந்தமனமயக்கங்கொ
 ண்டி பலவிடங்களிலுங் காவலாளர்களையேவினன், காவலாளர்க
 ளும் பலவிடங்களிலும் பலவிதமாக இயன்றமட்டுமாராயந்து ம
 றியமுடியாம லரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். பின்னுங் குடிகளு
 டைய முறையீட்டைக்கேட்ட அரசனிதற்கு யாதுசெய்யலாமெ
 ன்று மனம்புழுங்கினன்.

இங்ஙனமாகப் பின்னொருநாள் துட்பண்ணியனானவன் அங்
 குள்ளஐந்துசிறுகுழந்தைகளை வினையாடுவோம் வாருங்களென்று
 சிறிதுநேரம் அங்குமிங்கும் நின்று வினையாடுபவர்கள்போலப் பா
 சாங்குகாட்டித் தாமரைமலர் கொய்துவருவோம் வாருங்களென்
 று குளக்கரைக்குக் கொண்டுபோய்க் கழுத்தளவுநீரிலமிழ்த்தி அ
 வாகள் தண்ணீர்குடித்து விழிபிதுங்கக்கண்டு இவர்களிறந்தார்க
 ளென்று மீண்டோடி முன்புபோலவந்திருந்தான். நீரிலமிழந்தி
 ய ஐவருமிறக்கும் விதியில்லாமையால் மிதந்து ஒருவாறு கரை
 யையடைந்து தங்கள்வீட்டுக்குங்குளத்துக்கு மதினாரமாகையா

லும முன்னொருமுறையேனு மங்குபோயிரமையாலும் திருமுடி
வரும்வழிதெரியாமலங்கேயமுதுகொண்டிருந்தனர்.

அப்புதல்வர்களையுடைய சுற்றத்தார் பலவிடங்களிலுந்தே
டிக்கூவியழைத்துக் கூக்குரல்செய்து அழுதோடித்திரியுஞ்சத்
தங்கேட்டு “யாமீண்டுநிற்கிறோம்” என்றனர். அச்சத்தங்கேட்டு
விரைந்தோடியங்குவந்துகண்டு இறந்துளோர்கள் மீண்டுவர்க்க
ண்டு மகிழவதுபோல மகிழ்ந்து “மக்காள், நீவிரேனிங்குவந்தீர்!
உங்களையிங்கே கொண்டுவந்தவர் யார்? சொல்லுங்க” என்ற
றனர். அதுகேட்டசிறுவர்களழுது, “துட்பண்ணியானவன் வி
ளையாடுவோமென்றழைத்துத் தாமரைமலர் கொய்யும்படியங்கு,
கொண்டுவந்து எங்களையுந்தன்னோடு குளத்திலிறங்கும்படிசொ
லவி இறக்கிக் கழுத்தளவுநீரிலே சேற்றிலமிழத்திவிட்டோடின
ன். நாங்களொருவாறு மிதந்து யொருவரை யொருவர் பிடித்து
க்கரையேறி வீட்டுக்குவர வழிதெரியாது துணையொருவருமின்
றியிங்கே மிக்க அச்சத்தோடிருந்தோ” மென்றனர். அவர்களும்
துகேட்டு இவனோ முன்னிறந்த சிறுவர்களையெல்லாமிவ்வாறு
கொன்றான். இனியிந்தப்பாவியை விடலாகாதென்று நினைத்து
அச்சிசிறுவர்களோடு சென்று அரசனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த
னர் அதுகேட்ட அரசனுஞ் சிவசிவ என்று இரண்டுகன்னங்க
ளையும் பொத்தி “இக்கொடுமொழியை என்செவிபொறுத்ததே
இப்படியார் செய்யநினைப்பன்! ஆயின் அவந்தந்தை பசுமானெ
ன்னுஞ்செட்டியை இதோ பிடித்துவாருங்க”, என்று சொல்லு
முன் தூதுவரோடிப் பிடித்துவந்துவிடுத்தனர். அரசனுந் தீக்கு
ணங்கள் சிறிதுமின்றி மனச்சுத்த முடையவனாகிய பசுமானென்
னுஞ் செட்டியை நோக்கிச் “செட்டியே! உனது துட்டப்பய
ல்துட்பண்ணியன் தினந்தினமிந்நகரத்துச் சிறுவர்களைக் கொன்
றொழித்தான். இன்று இந்த ஐந்துசிறுவர்களும் அவனாற் கொல்ல
ப்புடச்சென்று தப்பிப்பிழைத்து முன்னடந்தகொலையை விளக்
கினர். இத்தீமை முன்னொருகாலுஞ் செய்தவர்களைக் காதாற்கே
ட்டுங்கண்ணாற் கண்டுமறியோம், இனியிவனை என்னசெய்யந்தக்
கது நீயே நீதிப்படிசொல்லுதி” யென்றான்.

அரசனதுவார்த்தைகேட்டபசுமான் மனம்சுக்கிலாற்றித்
துயரங்கொண்டு “ஐயையோ! தீமைசிறிது மறியாவெனக்குத்
தீராப்பழிவந்ததே” என்று சிறிதுநேரமன்ம் வருந்தி “அரச
னே! இந்நகரத்திலுள்ள செல்வச்சிறுவர்களைச் செகுத்ததீயவ
னைச்சேதுப்பதன்றி வேறுதீவுமுண்டோ! அரசனே! சிறுவனெ

னறிவனை விலக்கிவிடினுங் 'கொலைக்குக்கொலை' யென்னுமபழ
மொழி தானேவந்துகுழந்திவனைக் கொல்லாமலவிடாது தருமத்
தைப்பொருளென்று கொள்பவர்கள் சிறுவரென்றும் பெண்களெ
ன்றுங் கண்டிக்கப்படாதவர்க ளென்றும் பொருட்படுத்து வார்க
ளோ! செல்வஞ் சிறப்பு இன்பமபுகழ் ஆகியவிவை ஒருவராலா
க்கவுமழிக்கவுந்தக்கலோ! எங்கே தருமமில்லையோ அங்கே அநாம
மே குடிபுகுந்தழிக்கும். அரசனே! பலசொல்லியென்ன என்கை
நோக்கிப் பாவி துட்பண்ணியனைப் பதைக்கக் கொல்லாவிடின
அதுவேயென் குலமுழுவதையு மெரிக்குடி நெருப்பாகும். ஆத
லாலரசே! சிறந்தபுத்திரர்களை யெல்லாம் நீரிலமிழத்தி வதைத்
தபாவிசைத் தலையரிந்து விடுவதேதருதி. மதுத்துவியினுமினிய
மழலைவாக்குடைய மக்களை மறைவிடத்து மயக்கக் கொடுபோ
ய்மாடடிவதைத்த மாபாவியை மன்னவ, நீயிருக்க மனமகிழந்து
யானே வதைப்பேன்; உனதானைக்கஞ்சித் தடைப்படுகின்றேன்,
அவனைப்புத்திரனென்று சொல்வதுமில்லை புத்திரனாற பெறும்ப
யன் அவனைக்கொன்ற உன்னாலே பெறுவேன் 'என்றுசொல்லி
வணங்கினன்.

இங்ஙனமே நீதிமானாகிய பசுமான் சொல்லியவாத்தையை
க்கேட்டு மன்னவனுமனமிகமகிழ்ந்து புகழ்ந்தனன். இராச்சபை
யிலுள்ள மந்திரிகளாதுயோர் துட்பண்ணியன் சிறுவனாதலினவ
னைக் கொல்வதுகடனன்று. நமதரசாட்சியினெல்லைக்குள் விடா
து காட்டிலோட்டி விடுங்களென்றனர். மன்னவனுமதுகேட்டு
மகிழ்ந்து தூதுவரை நோக்கித் துட்பண்ணியனை 'இந்நகரவெல்
லைக்குள்விடாது காட்டிலேயோட்டி விடுங்களென்று கட்டளையி
ட்டனன். அதுகேட்டதூதுவர்கள் விரைந்தோடித் துட்பண்ணி
யனைப் பிடர்பிடித்துத்தள்ளி உன்னையிந்தநகரத்திலே கண்டால்
வெட்டிப்போடுவோங் காடேபோகுதியென்று. பிடித்திழுத்துவ
ரும்பொழுது கொம்புதவறிக்குதிக்குங் குரங்குபோலப்போகுந்
திய துட்பண்ணியனைத் தெருவிலேகண்டவர்கள் இது 'நமதுசி
றுஞ்சியையுடைய புத்திரருயிரைக் குடித்த யமராயனாறி
மானுடவருவல்ல.' என்பாரும்; 'இதுகள்வனை நாமுன்னறிந்தி
லே' மென்பாரும்; 'இதுபண்டுதொட்டபாபுருபமே' யென்பாரு
ம்; 'பரிசுத்தனாகிய செட்டிப்பிள்ளைக் கித்தீமையார்பயிறறினா'
ரென்பாரும்; 'அன்போடுபெற்ற நஞ்சிறுவரை நீரிலமிழத்திய
நெருய்பிதுதானே' என்பாரும்; 'துட்பண்ணியனை! வஞ்சகக்
குடுக்கையே! நாம்பதைப்பதைத்தமும்படி நஞ்சிறுவரை நீரினுள்

மிழத்தி நீயேடுத்த லாபமென்ன சொல்லுதி” யென்பாரும், “நமது தேசத்திலே இவன்கண்ணுக்ககப்படாத பிள்ளைகளு தப்பியிருக்கும்படி யிவனைக்காட்டிலோடடிய நம்மரசன் நீட்டிவாழுக” என்பாரும், “நமது சிறுவநயிர்குடித்த பாபிமுகத்தைப்பார்க்கலாகா” தென்பாரும், “அறிவினிகாள்! குழந்தைகளுயிர்வதைத் தகற்று வருகிறது குறுக்கேவிடாது குமாரர்களைக் கொண்டுதுழைமி” என்காரும் ஆயினர். இங்ஙனமே பலரும் பலவாறு கூறத் துதுவர்களாற் காட்டிலோடடிய துட்பண்ணியனானவன் மனம்வருந்திக் காடுகளிற்றிரிந்து பழவிளைபற்றியிழுப்பப் பண்ணவரருந்தவம்பயிலும் பன்னசாலையினிற் சிலநாளிருந்தனன். தீயானதுசென்றுழியெல்லாஞ்செருப்பதுபோலச் சென்றடைந்தபன்னசாலையிற்சேர்ந்த பார்ப்பனச்சிறுவனைச் சிக்கியெடுத்துச் செங்கமலவோடையிற் சேர்த்திவைத்தனன். கைப்பறாதவேப்பங்காயைக் கசக்கித்துவைப்பினும் அதுகசப்பிற் கடுகளவும் குறைவுபடாமையோலத் துட்பண்ணியனும் அரசனடித்துரப்பி அகற்றியவழியும் அடியிட்டகுண மாறாதிருந்தனன்.

அதுகண்ட அருந்தவர்சிலர் அதிவிரைவிலோடி யவன்றாதையாகும் உக்கிரச்சிரவாவுக் குரைத்தார்கள். அதுகேட்ட உக்கிரச்சிரவாவென்னுமுனிவன் யாரிதனைச் செய்தானென்று விரைந்தோடிப்பதைத்ததுப் பாதகனாகிய துட்பண்ணியனை நோக்கி “அடாபாதகா! என்னருமைப் புதல்வனை நீரிலமிழத்திக்கொன்றநீயும் நீரிலமிழந்தியிறந்து நெடுங்காலம் பசாசு ஆகிப்பதைத் துத்திரிகுதி” என்றுசபித்தனர். அதுகேட்துட்பண்ணியனானவன் மிகவும் வாடிச்சேர்ந்து மிகஅச்சத்தைத் தரும் பெருங்காட்டிற்புகுந்து யானை கரடி சிங்கமாதி விலங்குகளோடு தானுமொருவனாய்த்திரியுங்காலத்தில் பெருங்காற்று மழையுமுண்டாயது. துட்பண்ணியனானவன் குளிர்காற்றுத்தாங்கலாற்றாது பெருவருத்தமுற்று ஒதுக்கிடமின்றிச் செத்துக்கிடக்கின்ற ஒருயானைப்பிணத்தைக்கண்டு மழைக்கு மலைமுழையி லொதுங்குபவர்போல வாயின்வழியே துழைந்ததன் வயிற்றினுளிருந்தனன். இருட்டுமுழைக்குள் துழைந்த புலியும் இடிக்கஞ்சிப் புற்றுக்குளொதுங்குமபாம்பும், அடிக்கப்படாது ஒருபுறமடீறிய பேரிகைக்குட்புகுந்த குள்ளநரியும்போன்று மழையதிக்கப்பட்டு வெள்ளமிகுதியாகப்பெருக்கெடுப்பவும் யானையினது வயிற்றைவிட்டு வெளியேவராதுள்ளேயிருப்ப அந்தயானைப் பிணத்தை அவனோடு வெள்ளமானது இழுத்துக் கடலினுளவிடத் துட்பண்ணியனான் தன்சா

திவழுககின்படி துதிகையாகிய பாய்மரம்பூண்ட கயப்பினமாகிய கப்பலோடு கடலு ளருங்கி யிறந்தனன். “தன்வலை தன்னைக் கொலலு” மென்றபடி துடபண்ணியனும் பலசிறுவரை நீரிலமிழ்த்திக்கொன்ற தீமையாற்றினும் நீரிலமிழந்தியிறந்தான். “கொடியவருடம்புவிடடிறப்பினுங் கொடுமைவிடாது” என்றபடி துடபண்ணியன் பெருவருத்தமுற்றிறந்தும் பேய்வடிவடைந்து பெருங்காடுழன்று பசிக்கனலவியாது வருந்திப் பருந்துபோலப்பறந்துழன்று இலக்ககோடிகற்பகாலம் வேன்றிகாலத்தலைந்து வருந்தி ஒருகாலத்துமோரிடத்தும் நிலைக்காமற் காடு செடி நாடு நகர் முதலாகிய இடங்களெங்குமழுது ஏங்கிப்பெருமூச்சுவிட்டுப் புலம்பித்திரிந்து ஏதோ ஒருநல்வினையினால் அகத்தியரருந்தலுமபயிலும் பொதியமலைச்சாரலை யடைந்து அங்குள்ளதபோதனாக லோக்கண்டு பணிந்து “முனிவர்காள்! யான்பட்டவிபுத்திரத்துப்பத்திமானாகிய பசுமானென்னும் வணிகருலாதிபன் வயிற்றுத்தத்த பாவி, துடபண்ணியனென்னும் பெயருடையேனாய் அந்நகரத்திலுள்ள சிறுவர்களைப்பிடித்தலற நீரிலமிழ்த்திக்கொன்றேன்; அதுகண்டு அரசன்வெகுண்டு அரியவனத்திலகற்ற அங்குமடியிட்டபழக்கத்தால அந்தணச் சிறுவனதாருயிரையு மங்ஙனமமிழத்திக் கொன்றேன்; அதுகண்டவன்றந்தையடங்காக்கோபமுற்றுந்யாழமுள்ளநீரிலமிழந்தி யிறந்தலகையாகத்திரிகுதியென் றரியசாப்பிட்டான். அதுபெற்று அப்படியேயிறந்து அலகையாகி அடைவியெங்குமளவற்றகாலமலைந்தலுத்தேன் ஆற்றே னாற்றேன்! ஐயனமீர், அருள்வழங்குதிர்” என்றடியில்வீழ்ந்துபுலம்பினன். அதுகேட்டஅந்தணர்கள் சிறிதுமனமிரங்கி அகத்தியமுனிவருக்கு வெளிப்படுத்த அவருமாலோசித்துத் தமதடியவருளொருவரைநோக்கி அந்தத்துடபண்ணியனைப்பிடித்த அலகையானது அக்கினிதீர்த்தத்திலன்றியகலாது, ஆதலிவைனைச்சுடடி நீயேமுழுக்கின் அவனைப்பிடித்த அலகையகலும் அப்படிச்செய்குதியெனறேவச் சுதிக்கணாகிய அடியவன் மூன்றுநாளுபவாசியாகி விதிப்படிசங்கற்பித்தக்கினிதீர்த்தத்திலேமுழுக்கி அவனைப்பற்றிய பசாசாதியபாவங்களுக்கலுமாறு அன்போடு இராமனையும் இராமநாதனையுந்தரிசித்து விடைபெற்று அத்தீர்த்தத்திற் சிறிதுகொண்டுவந் தவன்தலைமீதுதெளித்தனன். உடனே பசாசுவடிவும் வாபமும்நீங்கித் தேவருவடைந்து தேரின்மேலேறித் தேவரம்பையார்குழறின்று அகத்தியமுனிவரையும் மற்றுள்ள முனிவர்களையும்வணங்கி ஆசீர்வாதம்பெற்றுத் தேவருலகடைந்தின்புற்றனன் இச்சரித்திரத்தைக்கேட்போர்படிப்போரீவன்முத்தராகுவா

பின்புதேர்த்தலைபுச்சவன்வானமார்புண்டிர் கூட்டம்விருப்பொடுசூழுவே
பொன்சொண்டிலைத்தியனாதியோர்பொங்குதாட்பணிவுற்றினிதேகிண
னின்பமீப்படுமித்திறமோதினேமிந்தமாக்கதைசெப்பிடுமீறிலா
வன்பர்கேட்பவர்முத்தர்களாகுவாரங்கிவேட்குமறத்தவவானமே.

அர்கினிதீர்த்தச்சுருக்கமுற்றிற்று.

சங்கர தீர்த்தச்சுருக்கம்

சூசுமாரமுனிவரானவர் மறறைமுனிவர்களை நோக்கி மு
னிவர்களா! அக்கினிதீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்த
பெரியோர்கள் பின்பு சக்கரதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தல்
முறையாகும். சக்கரதீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்வோ
ரிட்டசுகதிகளை யடைவர். தவத்தினாலுந் துறவினாலு மதிவிசிட
டமுடைய அகிர்ப்புத்திரீய முனிவரர் கந்தமாதனமலைச்சார்பி
லே சக்கரத்தைவிரும்பித் தவஞ்செய்து வேண்டினர். சக்கரமா
னது அவர் தவங்கண்டிரங்கி அங்கு கேடுபுரியு மரக்கார்களை வ
தைத்து அத்தடாகத்திலே யிருந்தது. இதனாலதற்குச் சக்கரதீ
ர்த்தமெனப் பெயருண்டாபிற்று. அதனைக்கண்ட மாத்நிரததே
பசாச பூத வேதாளங்கள் பாறும், சூரியனுமிதில் ஸ்நானஞ்செ
ய்துசிவானுக்கிரகத்தா லிழந்த தனது கரம் பெற்றனன் என்றரு
ளிப்பின்னுங் கையிழந்த வரலாற்றை யவர்கள் வேண்டுகோளி
ன்படி சொல்லுவார்.

முனிவர்களா! முற்காலத்திலே இந்திரன் முதலிய இமை
யவர்கள் அவுணர்களால் லலக்கணுற்றுத் தங்குருவாகிய வியாழ
பகவானேடு சிறிது யோசித்துப் பிரமதேவனிடஞ்சென்று போ
ற்றி “ஐயனே! அவுணர்களெம்மைப் பெரிதும் வருத்துகின்ற
னர் அதனையாழிக்கு முபாயத்தைத் தேவரீரே கட்டளையிட
டருளுக” என்று வேண்டினர். பிரமனுமதுகேட்டுத் “தேவ
ர்களா! அஞ்சாநிருங்கள் அதற்குபாயஞ் சொல்லுகின்றேன். இ
ந்திரனே நீ தேவர்களைவரோடும் சிவபெருமானைத் தோத்தி
ரஞ்செய்து கந்தமாதன மலைச்சாரலையடைந்து அவுணர்களழி
யுமாறு யாகஞ்செய அங்கே யவுணர்க ளிடா செய்யமாட்டாரா
தள், அந்தயாக பலத்தினால் அவுணர்களைவரு மிறப்பார்கள்”
என்றனன். அதுகேட்ட இந்திராதி தேவர்களங்ஙனஞ் செய

வோமென்று பிரமனை வணங்கி விடைபெற்றுக் குருவையுமழைத்
 துக்கொண்டனை வருங் கந்தமாதனமலையினிடத்தே அகிரபபுத்தி
 னீயரென்னு முனிவரரசிரமத்தையடைந்து, இந்திரனைப்பாக
 ருத்தாவாகவும், வியாழன் சயந்தன் விசுவாமித்திரன் எட்டாம்வ
 சுசுபேரன் வசிடடன் சூரியன் அட்டாவக்கிரன் அக்கினிய
 மன்வருணன் வாயு வீரபத்திரன் விட்டுணு. சனச்சேபன் மதுச்ச
 ந்தன் ஆகியவதினாறுபேருங் கூட்டமாகி யாகத்தை இருத்துவிக
 குகளாயிருந்து சுகப்பிரமமகாமுனிவரைச் சாதகாசிரியராகவே
 தநெளிபிறழ்ந்து சாட்சியாகவிருந்து நடாத்தும்படி நியமித்து,
 விட்டுணுவின்து பன்னிரண்டு சூரியப்பிரவைபோன்ற சக்கரத்தி
 னதுகாவலினாலே அவுணர்களினிடர் சிறிதுமின்றி ஐந்து திருவ
 தனங்களையுடைய சிவானுக்கிரகம்பெறுநிமித்தம் யாகத்தைநடா
 த்தினர். யாககுண்டத்திலுள்ள அக்கினியானது தன்னிடத்திலோ
 மஞ்செய்யும்விகள் முழுதையுமருந்திச் சிவபெருமானது நெற்றி
 க்கண்போல விளங்கியது. அட்டாவக்கிரனானவா, அவ்வியாகத்
 திற்புரோடாச சேடத்தை அதற்குரித்தாயிருக்கிற இருத்துவே
 சன் முதலானபேர்களுக்குப் பங்குசெய்து, அவரவருக்குரிய ப
 ங்குகளைக் கொடுத்து அத்துவரியாயிருந்து நடத்தும்போது மகர
 உக்கிரமாயப் பேரொளியோடு விளங்கிய பிராசித்திரபாகத்தைச்
 சவிதாவெனவிளங்குகிற சூரியபகவானது கையிற் கொடுத்தார்.
 அவனும் அஞ்சலிசெய்து இரண்டுகைகளையும் நீட்டிவாங்கினன.
 அப்படிவாங்கும்பொழுது பிராசித்திரனுடைய உக்கிரதேசசு
 பெருத்தோங்கி, தக்கனதுயாகத்திலே அக்கினிதேவனது கை
 கள் வீரபத்திரனால் வெட்டப்படடு வீழ்ந்தது போலச் சூரிய
 னது இரண்டு கைகளையும் மணிக்கட்டுகளோடு அறுந்துவிழும்ப
 டிசெய்தது. சூரியன் மிக்ககோபமுற்றுத் தேவர்களைநோக்கித்
 தேவர்களே! உங்கள் சமூகத்திலெனது கைகளிழந்தேன நீங்க
 ளே எனக்குக்கைகளைத் தந்திடுதல் வேண்டும், அங்ஙனஞ் செய்
 யார்தொழியி னுங்கள்யாகத்தை யழிப்பேனென்றன்” அதுகே
 டட தேவர்களென்செய்வோமென்று திகைத்தனர். அப்பொழு
 து அட்டாவக்கிரன் அவர்களது முகத்தை நோக்கித் தேவர்களே,
 யான் சிவகடாட்சத்தினாலே சிவத்தியானத்தோடிருக்குமென்கா
 லத்தில் அனேககோடிபிரமங்கள் தோன்றியிறந்தனர் அவருள்
 உலகேசனென்னும் பிரமாவின்காலத்தில் சாமனையென்னும் நகர
 ததிலே பிராமணகுலத்திலே அரியரென்னுமோவிப்பிரான
 வன் முனிவர்களை வணங்குமாறு காட்டுவழியே வரும்பொழுது
 அங்கேவேடாகள் அம்புகளைச்செலுத்தி இலக்குப்பழகிவினயா

கசு

ROJA MUTHIAH

47, HOSPITAL STREET

KOTTAIYUR-623 106

■ ■ DIST. TAMIL NADU - INDIA

டுமிடத்தில் அத்நையறியாது நடுவே யகப்படடபொழுது எதிர் சென்ற அம்பானது அவனது இரண்டுகால்களையும் வெட்டியது. ஊழவினையினாலே இரண்டுகால்களையுமிழந்த விப்பிரணுங்கலங்கி யொருவாறு தவத்திகளையடைந்து தனது குறைகளைச் சொல்லி னன். அவர்களதுகேட்டு “விப்பிரணே, நீகந்தமாதனமலைச்சார்பி லே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து கால்களைப் பெறுவை” யென்றே வினர். அவனுமங்ஙனமேசென்று ஸ்நானஞ்செய்து இழந்தகால் களையும்பெற்றுச் சிவபதமடைந்தனன். அதனாவிதற்கு முனிதீர் த்தமென்றும்பெயர். இங்ஙனையனேக மகாவிசேடமுடைய இத் தீர்த்தத்திலே இச்சூரியனை முழுகுமாறு செய்யுங்கள். இழந்தகை கள்விரைந்தெழும்” என்றனர். சூரியனுமப்படியே அனுமதிசெய் ததேவர்களி னேவலினாலே ஸ்நானஞ்செய்து இழந்தகைகளைப் பொற்கரங்களாகப் பெற்றெழுந்து மகிழ்ந்தனன்.

முனிவிர்காள், அதுமட்டோ இச்சக்கரதீர்த்தஸ்நானத்தி னாலே குருடர் முடவர் கூனர் செவிடர் குணிகளாயுள்ளோருந் தமது உடற்குற்றங்களையும் மனக்குறைகளையும் போக்கிக்கொள் வதோடு இட்டசித்திக ளனைத்தையும் பெறுவர். இத்தகைய அத்தீர்த்தமகிமைபினால், தேவர்கள் அந்தயாகத்தைச செய்து முடித்துத் தேவருலகடைந்து அசுரர்களைநாசப்படுத்தி வாழ்ந் தனர். இதுவே சக்கரதீர்த்தமகத்துவமாகும். இதனை வாசிப்ப வர் கேட்பவர் பிறவிநீங்கிப்பேரின்பமடைவர்.

அந்தநோன்கிருதற்புடனாற்றியேயண்டர்சேர்ந்தனர்சொற்கநன் னாட்டிலே தந்தியிஞ்சைவிடற்கருள் கூர்த்தமால்சங்கமேந்தரிசக்கரதீர்த்தநீ ருந் துமாண்கதைமற்றிதுதீர்த்தர்காளுங்கள்வாஞ்சையுடற்கடறுர்த்ததர் லிந்தவான்புகழ்சொற்றவர்கேட்டவரின்பநீங்கலரிப்பவநீப்பரே.

சக்கரதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

சிவதீர்த்தச்சருக்கம்.

—(*)—

சூதமகாமுனிவரானவர், கோடிசூரியப்பிரகாசமாகிய சிதா காசமத்தியிலே அநவரதமுந் திருத்தாண்டவஞ்செய்யுந் திருவ டித்தர்மரையைச்சிந்தித்து மற்றைமுனிவர்களை நோக்கி முனிவ ர்காள், சக்கரதீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்த தவத்த ர்கள் பின்பு சிவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தல் முறையாகும். சிவதீர்த்தமானது அளவற்ற மகாபாதகங்களையும் பலவிததிவினை

களையும் தீர்த்துளிபடலமாக்கும் பெருமையுடையது. வைரவக்கடவுள் இதிலே ஸ்நானஞ்செய்தபோது அவரைப்பிடித்த பிரமகத்தியைப் போக்கியது என்றருளிய அளவிலே, முனிவர்களாச்சரியமுற்றெழுந்து வணங்கி, “ஐயனே, உருத்திரகணத் தலைவராகிய வைரவக்கடவுளைப் பிரமகத்தி எங்ஙனம்பற்றியது அதனைத்திருவாய் மலர்ந்தருளுக” எனவேண்டினார். சூதமுனிவரானவா அம்முனிவர்களை நோக்கி முனிவர்களே, நீவிர்வினாவியது மிகநன்று. இச்சரித்திரத்தை ஆராய்பவர்கள் தீவினைகளைத்தும் நீங்கி மேலே பிறவியடையார்கள். முற்காலத்திலே பிரமவிட்டுணுக்கள் தங்களிலேமாறுபட்டுத் தேவர்கள் காணும்படி பெருங்கலகம்விளைத்து அகங்காரத்தினாலே தம்மைமறந்தனர். அவருள்ளே பிரமன் விட்டுணுவைநோக்கி, “சங்கராணியே, யான் உலகமுழுவதையும் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் செய்யுமுழுமுதற்கடவுள். எனக்கொப்புயர்வானவர்களுக்கத்திலில்லை. எவர்களுக்கும் யானேதலைவன். நீயுமற்றையதேவர்களும் எனதேவலின்வழி கிற்பவர்கள்” என்றனன். அதுகேட்டவுடனே, உரலடியிறகண்டு ண்டிமுன்ற விட்டுணுவும், யானேகாவற்கடவுளென்ற அகங்காரத்தினுன்மயங்கிப் பிரமனுடைய அகங்காரங் கண்டு கோபமுற்று, ஒருவன் இப்பூமிக்கு நடுவிதுதானென்றுகுறிக்க, மற்றவன் அதுவன்று இஃதேயென்று பிறிதோரிடத்தைக்குறிக்குமாறுபோலப், பிரமனைநோக்கிச் சொல்லுவார், “பிரமனே, நானே பூமிக்குநாயகன். நீ ஒருசிறிதுமென்னை மதியாது எதிரேநின்று நானே முதல்வனென்று சொல்லுவது மிகவுநன்று! அக்கருத்தைவிட்டித் தனைக்கேட்குதி. ஏகவஸ்துவாய் சர்வவியாபியாய் உற்பத்தி திதிநாச வுபசார தூரமாய் நானொருவனேயிருக்கிறேன். நீ இதனைச்சிருடடிப்பது எனதாணையே. நீயெனதுபுத்திரனாகையால இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேடடுப் பொறுத்தேன். உனக்கிந்தப் புத்தி வந்த தெங்ஙனம்” என்றனர்.

முனிவர்கள், இங்ஙனமே அவ்விருவரும் தம்மை யுயர்த்தியும் மற்றவரைத் தாழ்த்தியும் பேசுமிடத்துத் திருக்கையாய்பதியனுப்பிய ஓலையாள்போல, நான்குவேதங்களு முருவேடுமவ்விருவருக்குமெதிரே தோன்றித் தசாவதார விட்டுணுவையும் பிரமனையும் நோக்கி, எத்துணைப் பெரியோர்களதுணர்வுக்குமெட்டாததிதூரமாகிய முதலவனை வெளிப்படையாகக் காட்டி விளம்புகின்றது. “பிரமவிட்டுணுக்களே, சந்திரசேகரரும், தருமரூபமாகிய இடபக்கொடியுடையருமாகிய சிவபெருமான எங்கள்மேலும் தேவர்கள்மேலுந் தமது தலைமையுணாததுமாறு

இருத்திய திருவடித்தமும்பிருக்க, உங்களுக்குத்தலைமைவந்ததெ
 வ்வாறு? இங்கே நாம் பரமபதியென்று சொல்லும்சன், தானு
 எண்குணன் அகண்டிதன் பரமன் சம்பு உபமா னுதீதன் பாசர்கி
 தன் சுவயஞ்சோதி புனிதன் இன்பபரிபூரணன் விழைவு வெறுப்
 பற்றவன் திருக்கைலாயபதி சத்திசத்தனாபுள்ளவன் ஆன்மநாய
 கன் தேவர்கள் வணங்கும் ஸ்ரீபாதபத்மன் தம்மைவேண்டினோரு
 க்கு இகபரபோகமோக்ஷாதியாகிக் களங்கமற்ற புகளுடையான்
 எவராலுமெத்திறத்தாலு மளவுபடாதவனாகிய சிவபெருமானே.
 இங்ஙனமாகப் பூவானது தன்னிடத் துள்ளதேனைத்தானுண்ண
 மூட்டாது வண்டுகளுக் குணவாக்குவதுபோல, உமதுநாவிவி
 ருக்கு மெமமாற் சிறிதுபயனடையச் சிந்தியாது, பிரமனே, நீ
 சொல்லியதென்னை. சீதரா, நீயுமிங்ஙனம் மயங்குதியேல் வேறி
 யார் மயங்காதொழிவர். சிவசிவா! நீவிரிப்படியுஞ் சொல்லலா
 மா? விட்டுணுவே, நீ சிவபெருமான் மேருமலையை வில்லாகவளை
 த்தபொழுது அம்பாக விருக்கவில்லையோ! பிரமனே, நீ அத்தே
 ரைச்செலுத்தச் சாரதியாகவில்லையோ! விட்டுணுவே, பிரம
 னொருபோது சொல்லினுஞ் செரலலுக், நீ இங்ஙனஞ்சொல்லி
 மால்வென்னும் பெயரைப் புதுக்கினை. பிரமனே, சிவபெருமான்
 மமை உன்னிடத்திலே இருக்கச்செய்தமையால உன்னை யாமே
 கண்டிப்பேம். விட்டுணுவே, முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெரு
 மான் தாரகாவனமுனிவர்களைச் சேர்த்தனைசெய்யத் தொடங்கிய
 பொழுது, மோகினி வடிவாகப் பின்சென்றதுயார் நீ சொல்லுதி.
 பெண்களுந் தலைமை பெறுவார்களோ! பின்பு ஏன்பிதற்றுக்
 ன்றனை. விட்டுணுவே, திருப்பாற்கடலில் ஆலாக்ல மெழுந்தரு
 ன்றுசிறிதுநேரமெதிர்த்து நின்றபொழுது செம்மையாகிய நினது
 மேனி கருகியவாறென்னையோ? உன்னுடம்புமுழுதினும்பற்றிய
 கருமை யுன்னுள்ளத்தினும் பற்றியதோ? பிரமனே, நீ அவ்வா
 லாகலத்தைக் கண்டவுடனேடி டுய்தலாலுனக்குத் தலைமையுண்
 டாயதுபோலும். சந்திரசேகரனது திருக்கண்டங் கருமையடைந்
 ததுயாரைக்குடியிருத்தவோ? அச்சதனே, நீ சக்கரப்படையேந்
 திக்களிப்புற்றனை. முன்பு அந்தச்சக்கரத்தைத் திருவீழிமிழலையி
 லெழுந்தருளிய ஸ்ரீகண்டபரமசிவனது திருவடிக்குச் சாத்தும்ப
 டிகுறித்த ஆயிரந் தாமரைமலரி லொன்று குறைய அதற்குப்பதி
 லாக நின்கண்ணை யிடந்து சாத்திப் பெற்றதனை இப்பொழுது
 ஏன்மறந்தனை. பிரமனே, நீ சீகாழியிற் சிவபெருமானே அருச்சித்
 தபடியாலன்றோ அத்தலத்தை இன்றுமபிரமபுரமென்று சொல்
 லுவர் ஆயினும், பிரமவிட்டுணுக்களே, உங்களுக்கங்காரங்களைப்

போக்குவதற்கோருபாயஞ் சொல்லுதுங் கேளுங்கள். உலகத்தைப் ப்படைப்பதற்குங் காப்பதற்கும்விரோதமேயில்லை. அவ்வருத்தொழிலுக்கும் நீவிரிருவருந்தலைவர். உங்களாலே பிரயாசப்பட்டுப் ப்படைத்துக்காத்தவுலகத்தை அன்னியனொருவனழிப்பது உங்களுக்குக் கேவிரோதமாகும். அதற்குநீவிர் மனம்பொருந்தீர். அத் தொழில் செய்பவன்யார்? அவன் ஸ்ரீகண்டபரமசிவனல்லவோ. எல்லாமழிந்தபின் மீளவுண்டாக்குதல் யார்கடமையென்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். பிரமனே, விட்டுணுவே, சங்காரகருத்தனாகிய அவன் கிடப்ப, நீவிரிருவரும் விரோதமுறக் காரணமென்னையோ? உலகமானது அரசனை நரபதியென்றழைப்பது போலப் பசுபுதயென்றுயாரை அழைப்பது சொல்லுங்கள். விட்டுணுவே, சிவபெருமான் சனகாதியருக்கு யோகசாதனை யுணர்த்துதற்காகச் சிறிது பொழுது அசைவற்றிருப்ப அச்காலத்து நின்றாற் காக்கப்படுமுடியினானேத்து மறிவழிந்துகிடந்தன. நீ ஒருணர்வுமின்றிச் சேஷசயனத்தில் வீணேகிடந்து தூங்கினே. இப்போதுயாதுபெற இங்ஙனந்தொடங்கினே? இல்லாத இறைமையைக் கடடிக்கொள்ள இனையானேப்பகையாக்கியது புத்தியோ? கந்தகிரியிலே கந்தக்கடவுள் வைத்த கடுஞ்சிறையைக் கைலாயபதிகண்டு விடுவித்த காரணத்தமறந்த கமலயோனிக்கு யார்கடடுரைக்கவல்லவர். கமலக்கண்ணனே காண்குதி. ஆயினும், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தினு மனுபானஞ்சிறந்தது. அனுபானத்தினு மாகமஞ்சிறந்தது. கலைஞராளிகள் யாஞ்சொல்வதை மறுக்கார்கள். எங்களிடத்து விருப்புவேறுப்பில்லை. யாங்களேதற்கும் பிரமாணமாகும். இதுசத்தியம் நாம் அனவரததாண்டவராகிய சிவபெருமானது திருவடியைத்தாங்குங் குதிரைகளே. ஆதலின் பிரமவிட்டுணுக்களே, எமது சொல்லைநம்பிச் சிவபெருமானே முழுமுதற்கடவுளென்றும் உங்களுக்குமுதன்மையில்லை” யென்றுஞ்சொல்லின.

முனிவர்காள், தம்மையோதினவர்களது செவிகளைநிறைக்கு மமுதசீகரமும் அஞ்ஞானந்தகார பானுவும் அறிவுரூபமும் அத்தியானபட்டர்களது பெருவாழ்வும் பற்றற்றார் செல்வமுமாகிய தேவங்களின் கோடாகோடியி னொருபங்கே பல உபநிஷத்துவடிவாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களி லொருசிறு பங்கத்தைநல்லீசிரியர்கவ்வாய்க்கேட்ட சீடனும், அதனைச்சிந்தித்துத் தெளிந்துநிடடைகூடிச் சுவானுபவமடைந்து சுயம்பிரகாசமாவன அங்ஙனமன்றி அவ்வேதங்கள் தாமே பூரணவடிவாய்ப் பிரத்தியக்ஷத்தினின்று சொல்லுமாயின் யாவர் அதிற் சந்தேக விபரீதமடைந்தறிவுதியாதவர்.

ஒரு சக்கரவர்த்தியினது கட்டளையை வெளிப்படுத்துமப
றையொலியைக் கேட்டு அவ்வழிநடப்போர் அவனால் நன்கும
திக்கப்பட்டு மேன்மையடைவதும், அதனை மறுத்து அலக்ஷியம்ப
ண்ணுவோர் அவனால் தண்டிக்கப்பட்டுக் கீண்மையடைவதும்
போலப் பிரமவிட்டுணுக்களுந் தங்களைமூடி மேலிட மயக்கத்தி
னால் தெய்வத்தன்மையையுடைய வேதவாக்கை மறுத்து “வேத
புருடனே, நீயன்றி நினது நாயகன் நேரேவந்துரைப்பினும் நின
த்ததுவிடோம்” என்றுகூறினர்.

சிவபெருமானவர் பிரமவிட்டுணுக்கள் செய்த பிளைகளை
க்கண்டு உத்தியோகத்துனின்று நீக்கியும், உறுப்புக்களைக்குறைத்
தும், உண்மைஞானத்தைக் கொடுத்தும், வேதாகம உபநிஷத்துக்
களைவிளக்கியும், படைத்தல்காத்தலாகிய உத்தியோகங்களைக்கொ
டுத்துந் தெளிவடையாதவராய்ச் சிறிதுந் தமது கருத்திற்றிரி
வுபடாத வேதங்களை நோக்கிச் சொல்லுவார்கள், “சிறிதுந்ருந்
றமில்லாத இனியசத்தியவாக்குடைய வேதங்காள், நீவிர்தோற்றி
யதுஞ்சொல்லியதுமிகவுநன்று. நீங்கள் தலைவனென்று சொல்லி
யசிவன் சுடலையிலே கூத்தாடக்குறித்துப் பூதப்பிரேத பைசாசந்
கள்சூழ எலும்புதலையோடு பன்றிக்கோடு ஆமையோடு ஆதியிழ்
ந்தபொருள்களைச்சுமந்து நடிப்பன். பெரியவிருதுபோலச் சூல
யுதத்திலே முழுவெலும்பைத் தூக்கிக்கொண்டுதிரிவன். வெட்டு
மின்றிப் பெண்ணை யிடதுபாகத்தே யென்றும்பிரியாமலேந்தித்தி
ரிவன். அங்ஙனமாய்பெருங் காழுகளையோளங்களினும்பார்க்க மிக்
கதலைவனென்றீர். உங்களுக்குப் பாரபகூழமுண்டோ? அச்சிவனு
ங்களையேவினனோ? ஏன்பொய் சொல்லுகிறீர்கள் அப்பர்லேபோ
ங்கள்” என்றனர்.

சேனாபதியானவன் தனது சேனைகளுடைந்தவழித் தானே
திரித் தெழுதல்போலப் பிரமவிட்டுணுக்கள் வேதவாக்கை புறு
த்துத் தாமே பரம்பொருளென் நெழுதலைப் பிரணவமானதுனர்
ந்து, வேதமாகிய பருப்பதத்தின் மேலேறிநின்று சொல்லுகின்ற
து “பிரமவிட்டுணுக்களே, கேளுங்கள், நீவிர் உலகத்தைப்படை
த்தல் கர்த்தலாகிய ஒருதொழில் செய்யும் பெருமைபற்றி வேத
வாக்கைத் தடுத்துரைத்தீர்கள். நாம்மேம்போல உண்மையற்றத
வாயாவர்! நீவிர்சொல்லாரந்த வேதப்பொருளில் துணிவுபிற
வாது தடுத்துச் சொல்லியதென்னோ! தோல்வியடையும் ஷக்
கைப்பேசவுந்துணிவார்களோ! இதுமுறையன்று வீணே ஏகெ
டுகின்றீர் இவ்வளவிலே நில்லுங்கள். பிரமவிட்டுணுக்களே, கல

லாலவிருகூநீழலி விருக்கும் கடவுள்போல நீங்களும். வெதூர், சொல்லுகிறீர்களல்லவா! உங்கள்கரலோ? இயமனையுதைத்தது பிரமனே நீ மன்மத்தை எரிக்காது விடமாட்டாய்; விட்டுணுவே நீ முப்புரங்களைச்சிரித்தெரிக்காது விடமாட்டாய்; நீசிவனைப்போல ததிருக்கைய மலையையெடுத்த இராவணனை அதன்கீழேகாலிற் பெருவிரலா லுன்றி நசுக்காது விடமாட்டாய், பிரமவிட்டுணுக்களே, பிரணுவவேதங்களை யுடையவன் இடபாருடனாகிய பரமசிவனையேயன்றி உலகத்திலே யுங்கனையாரே னுஞ்சொல்லுகின்றீர்களா? பெரிய விட்டுணுவே, காவற்றொழிலுடைய நீ இவவுலகத்தை யுண்பது இடபாருடராகிய சிவபெருமான்மேற்கொண்ட நண்போ அன்றி, அவர்குணத்தைக்கொண்டோ? நீங்களோ இறக்காதவர்கள், உங்கள் படைத்தல காத்தல்களோ அளியாதன பின்னரந்தச்சிவபெருமான் இடபக்கொடிபிடித்தெந்தச்சுகுகாடடில நடிப்பது? உக்கிரரோ மிக்கவலியுடையவர், அவர்சிவாஞ்சையினவழி செய்பவர், சிவபெருமான் அங்ஙனமா னுஞ்செலுத்தாவிடின் அவர்சைனியங்களாகிய பசாசுகள், அனைத்தையும் அழிக்குமல்லவாமேலும் பிரமவிட்டுணுக்களே, உங்களுடம்பிற்பொருந்திய அசுரத்தங்களகன்று சுத்தமாவதில்லையென்று நீவிரேசொல்லில் சிவன்தனையோடுகளுடனென்பு மாலையைத்தரித்த தும்இழிவாகும், இன்னும் விட்டுணுவே, நீகொண்ட பன்றிரூபத்தினது இருகோடுகளாற்றாங்கிய பூமிமுழுதுக்கும் நீயேமுதல்வனன்றி நினதொருகோடுகொண்டசிவன் முதல்வனாதலெப்படி? மேலும், விட்டுணுவே, சிவபெருமான் ஆமையோடணிந்ததுபற்றி நீசிறிதுங் குற்றஞ்சொல்லாய், நீயுடைத்துத்தள்ளிய; ஓடடை விளையாட்டாகவணிந்தார் என்பாய்போலும், விட்டுணுவே, எமதுசிவன் சூலாயுதத்திலே உனது முழுவென்பை யேந்தியகுணமுனக்குத்தெரியாது அவர் வெறிகொண்டா ரென்பைபோலும்.

பிரமனே, நீசரசுவதியை நாவில்வைத் தனைவதுபோலவும், சிவன்உமாதேவியைச் சரீரபாகமாகவைத்துத் தழுவாரென்றறிகுதி. அஃதெங்ஙனமாயின், சிவனுஞ்சத்தியும் சூரியனுமொளியுஞ்சந்திரனுங் குளிரும்போலப் பிரித்தறியப்படாது அபின்னமாயிருப்பரென்றறிகுதி. விட்டுணுவே, நீ இலக்குமியைப் புணரும பொழுதும், பிரமனே, நீசரசுவதியைப் புணரும பொழுதும்போகசத்தியாகத்துவிதமாயெண்ணுவீர்கள். சிவனுமையோடுகூடியவழி அருள்வடிவா யத்துவிதமாயிருப்பர். ஒருவடிவிலேபிரிக்கப்படாத விருவேறுவடிவுடையவர் யாவா? ஒருவரையொருவர் பிரிந்து தழுவமுடியுமோ சொல்லுங்கள் பின்னவடிவமா

யின் இருவர்திபும் பின்னமாகும்; இருவர்பணிகளும் பின்னமா
 ன்பணிகளாகும்ன்றே. ஆண்பெண்ணென்னு மிரண்டும் ஒருமித்
 தவடிவுடையவர் சிவபெருமானொருவரன்றித் தேவர்களுள்ளே
 ஒருவரைக்காட்டுங்கள். பெண்ணென்னில் வலதுபாகத்தை நோ
 க்ருமிடத்தானாகவும், ஆணென்னில் இடதுபாகத்தை நோக்குமி
 டத்துப்பெண்ணாகவுந் தோன்றுதலால், ஒன்றென்று துணியப்ப
 டாத அவனது எண்ணத்தையாரறிவார். அவ்விறைவன் ளல்லா
 வடிவந்தானாவர்; தானொருவடிவுமாகார்; ஒருருவமுமெடுக்கார்;
 அவரதுவடிவம்நானமே. அவரதுதிருவருளை உமா தேவி ஆதலா
 ல; பிரமவிட்டுணுக்களே, நீவிரிநுவரும் சமாதானமாகிக்கலகத்தை
 யொழிக்குமாறு உங்களையிரந்து தாழ்மையோடுகேட்கிறேன். பிர
 மவிட்டுணுகளே, தேவதங்களானவை, ஆதியென்றும், அறபுகரெ
 ன்றும், சுயஞ்சோதியென்றும், உவாதானரகிரென்றும், பசுபதி
 பென்றும், உலகந்திரென்றும், தனக்கொப்பில்லாதவரென்றும்; த
 னக்குமேலில்லாதவரென்றும், சிருட்டிகார்த்தாவென்றும், வேறே
 வுதலில்லாதவரென்றும், இராசதகுணத்தினால்பிரமனை உண்ணைச்சி
 ருட்டி செய்வென்றேவியும், சாத்துவித குணத்தினால் விட்டுணுவே;
 உண்ணைக்காக்குகியென்றேவியும், தாமதகுணத்தினால் காலருத்திர
 ரையழிக்குகியென்றேவியும், உலகத்தை முத்தொழிற்படுத்துவார்.
 பூஞ்சுகி நத்தியகாரணானகிய சிவனுக்கே யன்றி நுங்களுக்கெக்கால
 த்து முகன்மையிலலை யென்றும், உமாதேவியாரவரது இன்பரூபம்
 ன்றி வேறல்லவென்றும் நானும் நீவிரும நான்குவேதங்களும் தேவ
 ர்களும் இந்திரனும் ஏனைய சராசரங்களும் வணங்கவீற்றிருப்பவர்
 அச்சிவபெருமானேயென்றும், தனது சன்னிதானத்திலேவிகசிக்கு
 ந்தாமரையிடத்து விருப்பு வெறுப்பில்லாத சூரியனைப்போலத் த
 னது சன்னிதானத்திலே உலகுசேடடிப்பதன்றித் தானென்றும்
 செய்பாதிருப்பரென்றும், விருப்பு வெறுப்பில்லாதவரென்றும் சொ
 ல்லு மாதலால், சிறுவர் பெண்கள் இடையராதியோரிடத்து மணுகா
 தமயக்கம் நும்மிடதகிருப்பதுயாதுபற்றி நீவிரிவ்வாறு கலகஞ்செ
 ய்வகையொழிமின். இன்னும் பிரமவிட்டுணுக்களே, மற்றும் நூல்கள்
 னைத்துஞ் சிவபெருமானே முழுமுதல்வென்றென்றுஞ் சொல்லும்.
 முயலுக்குக்கொடுந்தாயின் உங்களுக்கு மிறைமையுளதாகும். நா
 மேயுங்களுக்கு இந்தமுதன்மையைத்தந்தோம; அதுபற்றிச் சிவபெ
 ருமானது கலைமையைக் குறைக்ககினைத்தீர்கள். இந்தநன்றியைமற
 ப்பவர்பார். இனிமேலென்னிடத்திற் சிறிதுங்குற்றமில்லை. எனதுசூ
 க்கும்மார்த்தஞ்சிவபெருமானன்றி வேறில்லை” யென்று சொல்லி முடி
 த்தது. முனிவர்கள் இங்ஙனமே பிரணவ முருவெடுத்துவந்துசொ

ல்லியும் பிரமவிட்டுணுக்கள் தெளிவடைந்திலர் அவனருளின லி யார் குணப்படுவார்.

பிரமவிட்டுணுக்களது மனதிலே பேரிருள் குடி கொண்டது கண்டு, சிவபெருமானாவா பல்லாயிரகோடிசூரியர்கள் திரண்டொருங்குதித்தாற்போல, சுத்தசொயசோதிருபமாய்த் தோன் டினர். அதுகண்டபின்பு பிரமன், இந்தச்சோதிருபம் யாதோ வென்ற அச்சத்தோடு தனது உச்சிமுகத்தாலுற்றுநோக்கிப்பல முறையு மிக்க விருப்பத்தினாலுன்றிப்பார்க்கும்பொழுது, அந்த முகம் அச்சோதியினுண்முழுகி, வடவாமுகாக்கினிபோலாயது. அப்படியழல்பற்றியு மசையாது பார்க்குமிடத்து, ஒளிபொருந் திய ரத்தினத்தின்கண் ணேருருவந்தோன்றுவதுபோல ஓர் திவ் வியப்புருடன் தோன்ற, பிரமனதனைக்கண்டு களிப்பறதமயக்கத் தினால் அச்சோதிப்புருடனை விழித்துச்சொல்லுவான் “பாலநே த்திரா, நீ உருத்திரனென்ற பெயர்கொண்ட முன்னாளிலே உன் னை எனது நெற்றிக்கண்ணினின்றந்தோன்றிய வென் சிறுவனெ ன்றறிந்தேன்” என்று தனதகங்காரத்தினால் மனோவாக்கதீதமா ய்த் தன்னால் முடிதேடிக்காணப்படாத பரமசிவனென்ற அறிவி ழந்து சொல்லினன்.

இங்ஙனமே பிரமன் அகங்காரத்தால மேன்மைபேசி நிறி, சிவபெருமான் காலவைரவரை வருகுவென்றழைத்து ஏவினா. அப்பொழுது காலவைரவருஞ் சூலாயுதத்தை யேந்திச்சென்று பிரமனோடு நெடுநாட்பின்னிடாது கடும்பேரர் செய்தனன். பிர மன்னவன் வைரவர் தன்னோடு செய்த யுத்தசாமர்த்தியத்தைக் கண்டு தோற்று நாணி முன்பு தான்சொல்லிய கடுஞ்சொற்களை நினைத்து நினைத்து வருந்தி ஓட நினைக்குமளவில் எங்கும் வைர வதோற்றமே நிற்கக்கண்டு இனி யாதுசெய்வோமென்று திகை த்துநிற்க, வைரவக்கடவுளும் அப்பிரமனது உச்சித்தலையானது சுத்தவெண்மையாயிருக்கக்கண்டு வாயுவேசத்தோடு விரைந்து சென்று தனது நகத்தினாலிரத்தஞ்சொரியுமாறு கிள்ளினர். உட னே பிரமன் விழுந்திறந்தனன். அனைத்தையும் விரைந்தழிக்கும் பெருவலியுடைய உருத்திரர்கள் கோபித்தால். பிரமவிட்டுணுக்க ளா பிழைபடாமலெதிர்ப்பனர்!! உடனே, வைரவக்கடவுள் பிர மனுக் சூயிர்கொடுத்தெழுப்பினர். பிரமனு முயிர்பெற்றெழுந்து சிவபெருமானைநோக்கி, அவரது திருவருளைப்பெற்று, அகங்கார மொழிந்து, அப்பெருமானது திருவடிகளை வீழ்ந்துவணங்கி, தான

முன்சொல்லிய வம்புவார்த்தைகளை நினைத்து வெம்பிக் கண்ணீர்
 சொரியநின்று துதிப்பானாயினன்.

“உமாதேவிபாகரே, தேவரீரே சகலவிதாவாகி என்னையுண்
 டாக்குதலால் என்னைவருத்தி யெனது மயக்கத்தையொழித்து
 யான்செய்த பிழைகளைப்பொறுத்தீர். சந்திரசேகரரே, முப்புர
 தகனரே, உற்பத்திநாசத்தையொழிக்குந் தேவரீரது திருவடிக
 ளையன்றிமற்றொன்றைமதிப்பேனே! ஆணுமாய்பெண்ணுமாய்
 அல்லவாமாய் இன்பமாய் அவ்விற்பப்பொருளுமாயிருக்குந்தேவ
 ரீரையல்லது பிறரொருவரையுங்காணேன். என்னையுண்டாக்கிப
 படைக்கச்செய்தும், விட்டுணுவையுண்டாக்கிக் காக்கச்செய்
 துமிருக்கும் நித்தியவஸ்துவே, தேவரீர், உயர்ந்த பதவியையு
 முத்தியோகத்தையுந்தந்து உயர்த்திவைத்ததினாலன்றே தேவ
 ரீரை மதியாதிருக்கவந்தது. மோகூதத்தைத்தருகின்ற தேவரீ
 ரது திருவடிகளைத் துதித்தின்புறுவதே யினியமையும். தன்னை
 மறக்கச்செய்யும் படைப்புத்தொழிவினி யெனக்கு, வேண்டியதி
 லலை. மேருவை வில்லாகவுடையவரே, உமாதேவிபாகரே, வர
 வ்போக்கில்லாதவரே, உமது திருவடிகளுக்கு வணக்கம். தியா
 னிக்குமடியார்களது அன்பு நீரிலமிழந்தும் ஞானமூர்த்தியே,
 அன்பர்கள் சாத்து மடிக்கமலங்களுக்கு வணக்கம். எம்பெருமா
 னே, இன்னுந்தேவரீரை மதியாது மயக்கமெழுந்தகாலத்துமின்
 றுபோலவந்தருளி யடிமைக்கொள்ளுந்திருவடிகளுக்கு வணக்க
 ம். எனது மனம் வாக்குக் காயங்களையும் என்னையும் இவ்வுலகத்
 தையுந் தேவரீரே யுடைமைப்பொருளாகப்பெற்றமையால் யா
 ன்செய்யும் பிழைகளைப்பொறுத்து என்னைக்காப்பது தேவரீரது
 கடனே” என்று சொல்லி வணங்கினன். சிவபெருமானுஞ் சிறி
 துமனமிரங்கிப் “பிரமனே, நீ அஞ்சாதிரு” என்றருளி, வைரவக்
 கடவுளைநோக்கி “வைரவனே, நீ நடத்திய யுத்த சாமர்த்தியத்
 தைக்கண்டு மகிழ்ந்தோம், இப்பிரமன் முன்னுள்ளவன், அதிக
 த்தன், ஆதலாலிவன்றலையோட்டிலே பிச்சையெடுத்துத் துட்ட
 ிக்கிரகஞ்சிட்டபரிபாலனஞ் செய்துலகத்தை நடந்துதி” என்
 றருளித் திருக்கயிலாயமலைக்குச் செல்லுவாராயினர். அப்பொழு
 து, வைரவக்கடவுள் வீழ்ந்துவணங்கி “எம்பெருமானே, பிரமகத்
 தியென்னுமொருபெண்கொடி மிக்க வலியுடையவளாய் அக்கினி
 ச்சுவாலையோலப் பிண்ணுமுன்னுந் திரிகின்றாள் அதற்கு யாதுசெ
 ய்யலாம்” என்று இரக்க, கயிலாயபதி “வைரவனே, பிரமககொ
 லைசெய்தவர்கள் பிரமகத்திப்பேயாற் பீடிக்கப்பட்டு வறியராயிற

ந்துழலுவர் பிரமணை வதைத்தபழி யுன்னைப்பற்றியது அது அ
னுபவித்தே தொலைக்கவேண்டும். ஆதலால், நீ ஒருவருடைய இப்
பிரமகபாலத்திலே பிச்சையெடுத்துப் பின்பு பூமியிலுள்ள புண்
ணியதீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்து, கங்கையிலே முழுக்கி
விப்பிரமகத்தியின் முக்காற்பங்குநீங்கும்; எஞ்சிய காற்பங்கையுங்
தெனறிசைக்கணுள்ள கந்தமாதமலைச்சாரலிலேயிருக்குஞ் சிவ
தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து போக்கிப் பரிசுத்தலய வைகுதி”
என்றருளித் திருக்கயிலாயமலையிடத்தேகினர்.

வைரவக்கடவுளும் சிவபெருமானது கட்டளையைச் சிரமே
ற்கொண்டு, பிரமகபாலத்தை யொருகையிலேந்திப் பலிகவர்
ந்து பிரமகத்தி நீக்கவேண்டுமென்னும் பேரவாவோடு பலதீ
ர்த்தங்களிலும் ஆடிப் பின் கங்கையாற்றையடைந்து ஸ்நானஞ்
செய்து முக்காற்பங்கையும் போக்கிச் சிவபெருமானருளிய கட
டளைப்படி சிவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து பிரமகத்தி முழு
தையும் போக்கியபின்பு, சிவபெருமான் அவரெதிரேவந்துதோ
ன்றி “வைரவனே, உனக்குப் பிரமணைக்கொன்ற பிரமகத்தி முந்
ருகநீங்கியது, இதிற்கிறிதுஞ் சந்தேகப்படாதே. நீ பலியெடு
த்த கபாலத்தைக் கங்கையிலேகொண்டுபோய்ப்புதை” என்றரு
ளிமறைந்தனர். அதுகேட்ட வைரவக்கடவுளும் கங்காதீர்த்தை
யடைந்து, பிரமகபாலத்தை யங்கோரிடத்துப்புதைத்து அதில்
ஸ்நானஞ்செய்தனர். உலகத்தவர் இன்றும் அவ்விடத்தைக் க
பாலதீர்த்தமென்றழைப்பர். முனிவர்கள், வைரவக்கடவுளுக்
குப் பிரமகத்திநீக்கியசரித்திர மிதுவாகும். இத்தீர்த்தமானது
தன்னிடத்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்வோருக்கு விரும்பிய இ
ட்டசிக்களைக்கொடுக்கும். இச்சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோ
ருங்கேட்போரும் துன்பமுறார்கள்” என்றுசொல்லினர்.

எவர்நவிற்கூவாரி துசெவிக்கொள்வா
ரவரிடற்படாரளவிடற்கொண
வுவமனற்றசீருதவுமுட்கொள்வீர்
சிவதடத்துநீர்செறிதவத்தினீர்.

சிவதீர்த்தச்சுருக்க முற்றிற்று.

சங்க தீர்த்தச் சாஸ்திரம்.

— 0 —

சூதமுனிவரானவர் தமதாசிரியரைவணங்கிப் பின்னும் முனிவர்களைநோக்கிச் சொல்லுவார், “துறவீர்காள், சிவதீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்த பெரியோர்கள் பின்பு சங்கதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வது முறையாகும்.

அந்தச்சங்கதீர்த்தமானது, குருநிந்தை, பிதிர் மானுரு நிந்தை ஆதயவற்றையும் செய்ந்நன்றிமறந்த தோஷத்தையும் நீக்கும். சங்கன் என்பவன் சங்கேந்தியவிட்டுணுவைநோக்கித் தவஞ்செய்தவிடமிதுவாகையாற் சங்கதீர்த்தமென்றுபேராயிற்று.

முற்காலத்திலே இத்தீர்த்தத்தினிகழ்ந்த சரித்திரமொன்று ளது அதனைச் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக. பிராமணகுலத்திலே, விருப்புவெறுப்பில்லாதவராய், யாவரிடத்து மன்புள்ளவராய், பரப்பிரமத்தியானமுடையவராய், வேதாத்தியடினப்பட்டராய், வற்சனாபனென்னும்பெயருடைய அந்தணரொருவர், தனது பர்னசாலையிலே ஏகாக்கிரசிந்தையுடையவராய் நெடுங்காலமோரிடத்திலே அசைவற்றிருந்து தவஞ்செய்தார். அதுகாலத்தில் கறையான் புற்றெடுத்து அவரை மூடியது. அவர் அதனை யொருசிறிது முணராதவராய்த் தனதுள்ளத்தமைந்த பரமபதியைப்போலச் சிறிதுங்களங்கமற்று அருந்தவஞ்செய்தனர். தேவஇந்திரனான்வன், இவரது அருந்தவத்தைப் பரீக்ஷிக்கநினைத்துவந்து, முகில்களைநோக்கி விடாமழை சொரியுமாறு கட்டளையிட்டனன். அப்பொழுது முகில்களானவை திரண்டெழுந்து கடல்சுவறக்குடித்து மிகக்கருகி இடைவெளிதோன்றாது மறைத்து மேலுலகம் வெடித்தங்குள்ள நீர்சொரிவது போலவும், உகமூடிவுபோலவும் இடித்துமின்னித் துளிகள் இபத்துணையாக நீரைச்சொரிந்தன. வற்சநாபரானவர் தன்மீதுவிழுந்த பாணங்களைத்தாங்குஞ் சுத்தவீரர்போலவிளங்கினர். இந்திரனாகிய அருச்சகன், கரியமுகில்களானவை இரத்தன கடங்களாகவும், மழையானது காமதேனுசொரியும் பாலாகவும், ஆலாங்கடடிகள் புஷ்பங்களாகவும், இடிமுழக்கம் புகழ்த்தோத்திரமாகவும், மின்னல் விளக்காகவுங்கொண்டு வற்சநாபராகியசிவனை அருச்சித்தல்போல இங்ஙனவே விடாமழைசொரியவும், மலைக்கலலுப்பிபோலச் சிறிதுமசைவின்றி இருக்குந்தோற்றத்தை இந்திரன் கண்டு, தனது கொடிமுழக்கை நிகர்த்திடிபிறை செவிடுபடுமப

டிபும், அடிக்குங்காற்றினால் சரீரம் குளிரேறி நடுக்குற்று விறை
 ப்படையும்படியும் வருத்தினன். அதற்கு முனிவர், சிறிதும்ஞ⁰
 சாதிருக்கக்கண்டு, அவரிருந்த இடத்தெழுந்த புற்றினறலையில்
 இடிவிழும்படி செய்ய, உடனே புற்றுமுழுவதும் வெடித்துப்பி⁰
 ளவுபட்டது. தருமதேவதையினது திருவருளினால் முழுசிய
 முனிவர், சிறிதுந்தெரியாதவராய், வருத்தமின்றி அருந்தவம்
 புரிந்தனர். தருமதேவதையும் ஒரு எருமையினதுருபமாகி, ம
 றைவேய்யில் இடி காற்றுமுதலியவற்றால் முனிவர் வருந்தாவ
 ண்ணம் பசுநிரையின் மீது சொரியுங் கன்மழையைத்தடுத்தகோ⁰
 வர்த்தனகிரிபோல மூடிக்கொண்டிருந்தது. இங்ங்னமே புற்று
 கிய வச்சிரச்சட்டைபூண்டு, மகிடபர்வதமாகிய சூடைகவித்து
 அருந்தவஞ்செய்தமுனிவர் சிறிது மஞ்சாமைகண்டு, இந்திரனு
 ஞ்சோர்வடைந்து நீங்கினன். முகில்களும் ஏழுநாளவரையு ம
 றைபொழிந்து ஆற்றாநீங்கின. தருமதேவதையும் மழைமுத
 லிய இடையூறுகள் நீங்கினதன்மையைக்கண்டு, அவ்விடத்தை
 விட்டுப்பக்கத்திலுள்ள புற்களை மேய்ந்துலாவிற்று. வற்சநாப
 முனிவரும் யோகநிட்டைவிடுத்தி விழித்து நான்குகிசைகளை
 யும் பார்க்குமிடத்துப் பக்கங்கள் முழுவதும் வெள்ளக்காடாகிப்
 பெருக்கெடுத்தோடுவதுந் தானிருந்திட சிறிதும் மழைத்தி
 வலைதானும் படாவிருக்கக்கண்டு பேரானந்தமடைந்து பெரிய
 முகிலொன்று நான்குகால்பெற்றுலாவுவதுபோலப் பக்கத்துநி
 ன்றுமேயும் எருமைக்கடாவைப்பார்த்து “இதுவே மழை காற்
 று இடி முதலியவற்றால் சிறிதும் வருந்தாதபடி, நம்மைக்காதத
 து. இதற்கு இவ்விதமாகிய அறிவு பிறந்தகாரணம் யாதோ!! இ
 த்துணைப்பேருதவிபுரிந்த இந்த மகிடமானது நீழிவாமுக” எ
 ன்று ஆசீர்வதித்துப் பிறிதோரிடத்துப் போயிருந்து தவத்தைச்
 செய்தனர். தருமதேவதையாகிய மகிடமும், முனிவரது க்ஷே
 மங்கண்டு ரோமக்குச்செழும்ப மகிழ்ச்சியுற்றது.

பிறிதிடஞ்சென்று அருந்தவஞ்செய்யத்தொடங்கிய வற்ச
 நாபமுனிவர், தமது மனமொருப்படெழுந்து துரியநிலையடை
 ந்து சிவத்தியானத்தமுந்தாமை கண்டிரங்கிப் பதறி யாண் யாது⁰
 பாவம் புரிந்தேனெவன்று நெடுந்தாரம்யோசித்து, ஒருவாறு
 தெளிந்து “எனதுபிரைக்காத்துதவிசெய்த மகிடத்தைச்சிறிதுங்
 கருதாது செய்நன்றிகொன்ற தீயேன் பிழைப்பதெங்ஙனே!!
 ‘எந்நன்றிகொன்றார்க்கு முய்வுண்டாமுய்வில்லைச் செய்நன்றி
 கொன்றமகற்கு’ என்றுநீதிநூல்கள்கூற, ஐயையோ! இத்தீராப்

பழிசெய்ததீயேன் பிழைப்பதெப்படி! செய்ந்நன்றிகொன்றதீய
 பாவத்துக்குப்பரிசாரம் வேதத்தினுமில்லை; அவர்களைச்சோர்க்கு
 ங்சதியுமில்லை; இவ்வுலகிலவர்களுக்கு உற்றதுணை உத்வி யொன்
 னுமில்லை. எந்நமையானது எனக்குச்செய்த நன்றியைமறந்து அ
 வமதிசெய்த பாவம் பற்றிமுடியதால் எனதுமனம் நிலைத்திலது.
 யாவரேனுமொருவர்செய்த உபகாரத்தை மறந்தவரும், நம்பி
 அடைக்கலம்புகுந்தவரைக் கெடுத்தவரும், இம்மைமறுமை இர
 ண்டினுமின்பமடையார்; இருட்டுலகமே அவர்களடைவது. செ
 ய்ந்நன்றிமறந்தவர்களும், தந்தை தாயரது சொல்லைத்தட்டி அவ
 ர்களைக்காப்பாற்றாது விடுத்தவர்களும், குருதக்கிணைகொடாதவ
 ர்களும், நரகடைவது நிச்சயம்; அவர்கள் உயிரிவடுவதே நரகம
 டையாவழி. ஆதலால், இச்செய்ந்நன்றிமறந்த யானுமிதைக்கு
 றித்திறக்காதருப்பதில்லை. இதுவே மோகூத்துக்குவழி” யென்
 று நிச்சயித்து ஒருபெரிய உன்னதமாகிய மலையின்மீதிலேயிப்
 பூமியில்விழுந்திறக்க நினைத்தனர். அதுகண்ட மகிடவுருவடை
 ந்த தருமதேவதைபானது, அதனைவிட்டுச் சொயரூபத்தோடெ
 ழுந்து சுத்தவிராபோலுயிர்துறக்கச் சிறிதுமஞ்சாத முனிவர்
 பெருமானைநோக்கி, “முனிசிரேட்டரே, யான் என்னைத்தேடிய
 அனைவரையுமுயர்த்தி யவரைத்தாங்கிநிற்குந் தருமதேவதை
 தீர்செய்தபுண்ணியமாகிய நானே மகிடரூபமாகி யுதவிசெய்தே
 ன். நீர் இதற்காகவுயிர்துறப்பது தகுதியில்லை. நீர் நெடுங்காலமு
 ஶிரோடுமி நக்குதீர் உமக்கொப்பாகிய புண்ணியசாலிகளுலகத்
 திலேயில்லை. செய்ந்நன்றிகொன்றார்க்குத்தீர்வு உயிர்துறப்பதா
 யினும் நீர் அது செய்யாது, கந்தமாதனமலையிலே சங்கதீர்த்த
 த்திலே ஸ்நானஞ்செய்து இப்பாவத்தைப்போக்கித் தவத்தைச்
 செய்குதீர்” என்று கூறியது. முனிவருமதனைக்கேட்டு வணங்கி
 விடைபெற்றுச் சங்கதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்த
 ராகி நெடுங்காலமிருந்து சிவானந்தவாழ்வுடைந்தனர்.

இதுவே சங்கதீர்த்தத்தின் மகிமை. செய்ந்நன்றிமறந்தவ
 ரும் தந்தை தாய் குருவாதியேரர் வாக்குத்தட்டி நிந்தைசெய்த
 வர்களும் இதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்யின் அத்தீமையினீ
 ங்குவர்.

முற்காலத்து, மனுநீதிசாஸ்திர விதிப்படி பிராயச்சித்தஞ்
 செய்து பாவத்தைப்போக்குவதே முறையாகும். தற்காலத்து
 சருவபரிபூரணப்பொருளோடு கலப்புற்ற சங்கதீர்த்தத்துக்கு
 மேற்சொல்லிய பாவங்களனைத்தையுமபோக்குதல அரிதோ! இந்

தச்சரித்திரத்தை விரும்பிச்சொல்வாரும் கேட்பாரும் இதில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள்போல மேலேசொல்லிய பாவங்களினிங்குப் பிரமலோகமடைந்து முத்தராவர்.

நீதிசீர்பயிற்சங்கதடத்தினீர்நீர்மைகூறு நிறைந்தபுகழ்ச்சிசார்வ்
கேடில்காதைவிரும்பி விற்று வாரீசேள்வியூடுபுகுஞ்செயல்பெற்றுள்ள
ராடினோரெனநன்றியயந்தலாலாயதீவினையங்கணகற்றியே
ஊடலாதவிரிஞ்சபதத்திலேமேவியாவர்விளங்கருண்முத்தரே.

சங்கதீர்த்ததச்சருக்க முற்றிற்று.

முத்திர்த்ததச்சருக்கம்.

சூதமகர்முனிவரானவர் பின்னு முனிவர்களை நோக்கி 'முனிவர்களாள், சங்கதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்த பெரியோர்களை பின்பு முத்திர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தல் முறையாகும். அது கந்தமாதனமலைச்சாரலிலுள்ளது. பிறவி முடவராகிய இரயுக்குவமுனிவுரது வேண்டுகோளின்படி கங்கை, யமுனை, கயை என்னுமன்றுமெழுந்தபடியால் அதற்கு முத்திர்த்தமென்றுபேராயிற்று. திரிலோகங்களிலும் பெரும்புகழ் படைத்தது. பாவம், துன்பம், மயக்கமாதிய தீமைகளைப்போக்கிப் புண்ணியங்களனைத்தையுகொடுக்கும். இரயுக்குவமுனிவரும் சானசருதியென்னும் அரசனுமதிலே ஸ்நானஞ்செய்து பேசுவியைடைந்தின்புற்றனர் என்றருளினர். அதனைக்கேடட முனிவர்கள் அதனை விரிவைக்கேட்குமாறு விண்ணப்பஞ்செய்தமைகேட்டு முறைப்படி சொல்லுவார்.

முனிவர்காள், இரயுக்குவமுனிவரென்பவர் பிறப்பிலே முடமாயுள்ளவர். நடக்கமுடியாமையால் பண்டியிலேறித்திரிபவர். பிறவிடங்களிற் செல்லமுடியாமையால் கந்தமாதனமலைச்சார்பிலே அருந்தவமிழைப்பவர். பலதீர்த்தங்களிற் சென்றடவும் கேடத்திரங்களைத் தரிசிக்கவுஞ்சுத்தியில்லாத இவவுடம்பு பாயசவருபம்; இதனைப் பூவதித்துக்காப்பதினொருபயனுமில்லை. சிவபெருமானது திருவருட்பேறே இன்றியமையாத செலவம். எப்படியும்வரது திருவருளைப்பெறுதல்வேண்டுமென்று கருதி, வேனிற்காலத்துப் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும், குளிர்காலத்தும் மழைக்காலத்தும நீரிலேயும் நின்று அருந்தவஞ்செய்து உணவி

ன்றியுடம்பைவட்டுபவர். ஆதனாலுடம்புவற்றிச் சொறியிசு
 ன்நு குட்டனோப்பிடித்து வருந்துபவர். குட்டனோயின்றினவு
 தாங்கமாட்டாதவராகியும் பஞ்சப்புலவஞ்சரை யடக்கியானுப
 வர். கால்கள் முடமாயினுத் தவமுடமறவர். தனதுடம்பாகிய
 பெரிய சமைபிற் சிறிது: பாரத்தைக் குறைப்பவர்போல நகமா
 கியவாளினுற் சிறித்து இரத்தம் பாயும்படிசெய்து குறைப்பவர்,
 சுரோத்திர துவக்கு சடசு சிங்குவை ஆக்கிராணமாகிய ஞானே
 ந்திரியங்களும், வாக்கு பாத பாணி பாயுரு உபத்தமாகிய கின்மே
 ந்திரியமென்னும் பத்தினுள் பாதமொன்றினிடரில்லாத எனக்கு
 ஏனைய ஒன்பது இத்திரிய இடர்களுமில்லையாயிற் பேரின்பஞ்ச
 னிக்குமேயெனக் களிப்படைபவர். ஏனைத்தீவினைத் தொழில்க
 ளொன்றுத் தனதுடத்திலில்லாமையைக் காட்டுபவர்போல இரு
 ந்தரைப்பவர். உலகத்தவர் தன்னை முடவென்னென்றுசொல்லும்
 பழிமொழியைச் சிறிதுஞ்சிந்தியாது, கங்கையமுனை கையெ
 ன்னு முத்தீர்த்தங்களினும் ஸ்நானஞ்செய்யும் பேரவாவுடைய
 அந்திரயுக்குவமுனிவரானவர், சிவபெருமானைச் சிந்தித்து “எ
 ம்பெருமானே, கங்கையமுனை கையெய்ன்னுமுத்தீர்த்தங்களி
 னும் ஸ்நானஞ்செய்யும் பேராகையுடையேன், அவைகளோ
 நெடுந்தூரத்துள்ளன. கால்களோ முடம். சகடங்கீளினேறிச்
 செல்லவுஞ் சத்தியில்லை. தேவரீரவைகளை யீண்டழைத்துத்
 தரில்வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக் கிழக்குநோக்கியிருந்து
 கங்கையினது மந்திரங்களைச் செபித்துத் தோத்திரஞ்செய்தனர்,
 சிவானுக்கிரகத்தினால் அத்தீர்த்தங்கண் மூன்றும் பாதாளத்துநி
 ன்றும் பூமியைக்கிழித்து வெளியே வந்து தேவவுருவடைந்து
 குளிரந்ததிவலைகளைவீசி முனிவரைநோக்கி, “மகாதபத்தியே, நீ
 செபித்தமந்திரவலியா லீண்டுவந்தோம், நீ விரும்பிய வரங்களை
 க்கேட்குதி யென்றன.

• இரயுக்குவமுனிவரு மதுகண்டு விரைந்தெழுந்து நமஸுகரி
 த்து அருக்கியபாத்தியாசமநீயங்கொடுத்துபசரித்துத் “தீர்த்த
 தேவதைகாள், நானுங்களிடத்து ஸ்நானம்பண்ண விரும்பினேன்.
 நீவிர், தங்குமிடமதிதூரம், முடவனாதலால் நடந்துவரமாட்டே
 ன் அதுபற்றியே தங்களை யீவவிடத்தழைத்தேன், தாங்கள் கரு
 ணைகூர்ந்து தமிழேனும் பிறரும் ஸ்நானஞ்செய்து பலனடையும்
 படி இந்தமலைச்சாரலிலே எக்காலமுமிருப்பீர்களாக” என்றுவே
 ண்டினர். எத்திறத்துங் குறைவற்ற பெரியோர்கள் அற்பர்கள்
 செய்யுஞ் சிறியவழிபாடடை அன்பினுலுபசரிப்பதுபோல, முத

தீர்த்தங்களுமுனிவர்செய்த வழிபாட்டையேற்று, அவரது வேண்டுகோளுக்கிணையந்து தீர்த்தவடிவமாக அங்கேதங்கின.

அந்த ரயுக்குவமுனிவரும் வேறு தவஞ்செய்வதை விட்டு, அத்தீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து சுகவாழ்வடைந்தனர். அறிவுடையோர்களங்கே ஸ்நானஞ்செய்து சுகமடைந்தின்புறுவர்.

முனிவர்காள், பவுத்திரனென்றும், சிரத்தாதேயனென்றும், தனவந்தனென்றுங் காரணப்பெயர்களை யுடைய சானசுருதியென்னுமன்னவன். தருமசிந்தையுடையவனாய், நகரங்களினும் நாடுகளினும் வழிகளினும் சதுக்கங்களினும் பருப்பு, நெய், பால், தயிர், பழங்கள், சறிவகைகளோடு அன்னபாணிகளை வழிச்செல்வோருக்கும் பெரியோர்களுக்கும் அருத்துபவனாயினன் “இவனது அன்னவுணவில்லையானால் அணுவுமசையாது” என்று தேவரும், முனிவரும், மனுடரும் இவனைப் புகழ்ந்தனர். முனிவர்களுந்தேவர்களும் அவ்வரசனைக்காக்கும் நிமித்தமாக அன்னப்பக்கூறிருப்பகொண்டு அரசனது புண்ணியங்கள் திரண்டு பறப்பது போல ஆகாயத்திற் பறந்துசெல்லுமளவில், மேகமண்டலமளவு கசுயர்ந்த மேனிலைப் பளிங்குமண்டபத்திலே, சானசுருதியென்னுமரசன் தனிமையாகவிருக்க அவனுக்கு நேரே மேலாகவந்த பொழுது, அவனுணருமாறு அப்பக்கூிகள் ஒன்றைமற்றொன்று விழித்து “பலாககனே, மராளகனே, சற்றேபொறுத்துநில். சானசுருதியென்னுமன்னன் இந்த மேனிலைமண்டபத்திலிருக்கின்றான்; இதனை நீவிர் சிறிதுஞ் சிந்தியாது குருடர்போல மேலாகப் பறந்துபோகில் கோடிசூரியரிலுமதிக காந்தியுடையதாய்ப பிரமலோகத்தினு மேலேசென்ற அவ்வரசனது பெருமபுகழாகிய காந்தியினால் துஞ்சிறகுகளெல்லாங்கரிந்து சாம்பராகுமே, அப்படிவருமுன் இறங்கி, அவ்வரசனை வலமாகவந்து நமஸ்கரித்துச் செல்லுவதே தகுதி” என்று தடுத்தது. அதுகேட்ட மறரோரன்னம் அவ்வன்னத்தை நோக்கி, “அன்னமே, நீ சொல்லியது மிகவும் நல்லது. உன்னைப்போன்ற பேநறிவாளர் உலகத்திலில்லை. இப்படிச்சொல்ல உனக்குவந்த மயக்கம்யாது? நீ விதந்துசொல்லிய சானசுருதியென்பவன் அற்பன்; கனனெஞ்சன்; புல்லுணாதமான்போன்ற கபடி; அறிவில்லாதவன்; மயக்கமுடையவன்; மூகன்; அவலன்; வஞ்சன்; சுத்தவெறியன் இவனையொருபொருட்படுத்தி மேன்மையாக விதந்துபேசினே. தருமத்தின்

கக

யகுப்புச் சிறிதுமறியாதவன்; இவன் மண்பாவையையொத்து இரயுக்குவமுனிவரது மேன்மை பிரகாசிக்கு மிவ்வுலகத்திலே, தன்னைப்பெரிதென்று மதித்திருப்பவன்; யரிசுத்தஞானமோட்சப்பேற்றவன்; அந்த ரயுக்குவமுனிவரது புண்ணியப்பேரொளியைத் தேவருமறியார்கள்; நட்சத்திரங்களையும் பூமியின் சிறுதுகள்களையுமெண்ணினாலும் இரயுக்குவமுனிவருடைய தானதருமதவங்களை யெண்ணமுடியா. இவ்வரசன் செய்த தானதருமங்களழிவுடையன. சிவபத்தியிற்சிறந்த அம்முனிவரது சத்தியஞானம் மேருமலையினுமதிகமோங்கி யழிவுபடாது. அவரே நாமெல்லாரும் வணங்கத்தக்கவர். அவரது புகழையே நீயெடுத்துப்பேசுதி. சூரியனிருக்க விளக்கை மெச்சுவார் யாவர்! நீ அற்பனாகிய அவ்வரசனைத்துதிப்பின் அறிவுடையோர் உன்னைப்பழிப்பர். ஆதலினாலவனை நீ மெச்சாதிருக்குதி. மகாயோகியர்களு மொப்பில்லாத பிறவிமுடவராய அந்த ரயுக்குவமுனிவரோ கங்கையமுனை கையை ஆகிய முத்திர்த்தங்களையுங் கந்தமாதனமலைச்சாரலில் வரும்படியழைத்த மந்திரசித்தியுடையவர். சிவபெருமானது அகண்ட பரிபூரணத்தி லுலகடங்குவது போலத் திரிலோகங்களிலுமுள்ள சீவராசிகள் செய்ததவமெல்லாந் திரண்டவடிவுடையவர். ஆதலினால், கடினவாக்குடைமன்னனைப் புகழ்வதொழித்துப் பேரறிவாளராகிய அம்முனிவரது புகழையேபேசுதி” என்று சொல்லியது. இங்ஙனமே அறிவிலே சிறந்த தேவவடிவாகிய அன்னங்கள், அரசனுக்குக் கேட்குமாறு ஆட்சேபசமாநானமாக ஒன்றோடொன்றுபேசிப் பிரமலோகமடைந்தன.

தன்னைத் தருமசீலனென மதித்திருந்த சானசுருதிமகாராசனும் அன்னங்கள் பேசியவார்த்தையைக்கேட்டுத் தன்னைமறந்து, மனம் நொந்து, வாடிப்பெருமூச்சுவிட்டு, அன்றிரவுமுழுதும் நித்திரையின்றி அந்த ரயுக்குவமுனிவரைத் தியானித்து உலகமுழுதுமரசாளுகின்ற ஏகசக்கிராதிபதியாகிய என்னை யிசழ்ந்து, பிறவிமுடமாகிய துறவிவேதியரைப் பறவைகள் புகழ்ந்துபேசுமாயின், இந்தவுலகவாழ்வில் யாதுபயன். இல்லாச்சிரமத்திலொருபயனுமில்லை. ஆதலினிவைகளை வெறுத்து அந்த முனிவரையடைந்து மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறக்கடவேனென்று நினைத்து விடியற்காலத்தெழுந்து சாரதியை நோக்கி “சாரதியே, நீவிரைவாக பிறவிமுடவர், பண்டியிலேறித் திரிபவர், சத்தியப்பிரமஞானி, தருமசுருபி ஆகிய இரயுக்குவமுனிவர் என்கேயிருக்கி னூரென்பதனைச் சிவத்தியானபரர்களாகிய முனிவர்களிருக்கும்

பர்ணசாலைகளினும், ஆலயங்களினும், மலைமுழைஞ்சுகளினும், பிராமணாலயங்களினும், வெண்மணற்குன்றுகளினும், மிருகசஞ்சாரவனங்களினும், பெரியோர்களுக்குமிடங்களினும், ஆற்றிடைக்குறைகளினும், பூஞ்சோலைகளினும், இவை ஆதிய பலவிடங்களினுந்தேடிப்பார்த்து அறிந்து வருகுதி” யென்று கட்டளை யிட்டனன். சாரதியானவன், அரசனது வார்த்தையைக்கேட்டுத் தேரிலேறிப் பலவிடங்களினுமாராய்ந்து காணாது வருந்தித் தேடி வரும்பொழுது, சமுத்திரதீரத்திலே கந்தமாதனமலைச் சார்பிலுள்ள முத்திர்த்தக்கரையிலே தனதரசன்சொன்ன சூண்ங்குறியுள்ள புண்ணியவடிவிருக்கக்கண்டு, கண்களித்துத் தேரினின்றும்பிறங்கிவந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று, “ஐயனே, தங்கள் திருநாமம் யாது” என்றனன். முனிவர் பெருமானு மவனை நோக்கி “உலகத்தவர் என்னை இரயுக்குவனென்று கூறுவர்” என்றனர். அதுகேட்டபாகனும், நமதரசன் குறித்த புண்ணியமூர்த்தி இவர்தான். இதற்சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லையென்று தேறி, இவருக்கு இவ்வாழ்க்கை நடாத்தும்பொருட்டுப் பொருளிலே விருப்புளதென்றெண்ணி விரைந்துசென்று அரசனைக்கண்டு வணங்கி, முனிவரிருக்குமிடத்தையு மவரதுகருத்தையும் வெளிப்படுத்தினன்.

சானசுருதிமகாராசனுமதுகேட்டு மகிழ்ந்து அறுநூறுபகுவும், குதிரைபூட்டியதேரொன்றும், ஒருபாரம் பொன்னுமாகிய மூவிதப்பொருள்களையுங் காணிக்கையாக அன்போடு எடுத்துக் கொண்டு, முனிவரையடைந்து வணங்கித், தான்கொண்டுவந்த காணிக்கைப்பொருள்களை அவரது திருவடிகளுக்கு முன்னாக வைத்துவணங்கி “ஐயனே, தேவரீர் எனது அஞ்ஞானந்தகாரத்தை யொழித்துத் தமிழேனை யடிமைக்கொண்டருளுக” என்று வேண்டினன். முனிவர் பெருமானும் அரசன் சொல்லியதைக் கேட்டு மனம்வருந்தி, “அரசனே, காலங்கடந்து நெடுங்காலம் அருந்தவம் புரிந்திருக்குமெனதுவீடு நீ கொடுத்த இந்தமுன்று பொருள்களாலும் நிறைவுறாது. இதனிலும் நூறுமடங்கு அதிகமானாலுமற்பமாகும். அரசனே, திருப்பாற்கடலிற் நிவலைபட்டு ஞானசாகரமானது திரையொழிந்து சகதிநீங்காததுபோல, முனிவர்களது மனம் சலிநிதிசூழ்ந்த சகப்பொருள்களானிறைவுபடாது. அவர்களுக்குக் கருப்பஞ்சாறு வேப்பிலைச்சாதே. பலாக்கனி கஞ்சிரங்களியே. தேவலோகத்தரம்பையர்கள் மரப்பாலைகளை என்றால், மேருமலையுமற்பமாகும்” என்றருளினர். அதுகேட்ட அரசனும் “ஐயனே, தேவரீர் இவற்றைக்கொள்ளினு

ங்கொள்ளுக. கொள்ளாதொழியினு மொழியுக. தேவரீர் தந்தருளும் பேரின்பபூரணத்துக்கு இதுவிலையல்ல. தேவரீர் திருவடியைச் சூடடித்தொண்டுகொண்டருளுக” என்று பின்னுங்குறையிரந்தனன் அதனை இரபுக்குவமுனிவர் கேட்டுச் சிறிதுளமிரங்கி “அரசனே, இல்வாழ்க்கையில் வெறுப்பும்; புண்ணிய பாவம் சம்புத்தியும் யாவரிடத்துண்டோ அவர்களே ஞானவீடுடையவர்கள். உன்னிடத்திலே பெண்டு பிள்ளை பண்டபதூர்த்தப்பற்றுக்களில்லையாயினும் முன்னிரண்டுபிறப்புக்களினுள்ள இருவினைகளின் வாசனையுள்ளது. அவை யோக சாதனையுடையாருக்கும் அனுபவித்தன்மிய நீங்கா. நீயோ எம்மை நம்பிவந்தனை. இக்கந்தமாதனமலைச்சாரலிலுள்ள கங்கை யமுனை கயைய யாகிய முத்திர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து அநேகர் ஊழ்வினைப்பாவத்தொடர்ச்சிகணிங்கி இட்ட சித்திகள் பலவுமடைந்து மோகநம்பெற்றனர். ஆதலால், நீயுமிதில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து ஊழ்வினைப்பாவங்கணிங்கி அகத்தாய்மையடைந்து நாமுபதேசிக்குமந்திரத்தை விதிப்படி செபிக்குதி என்றனர். அதுகேட்டு அரசனுமிருமகிழ்ந்து அப்படி முத்திர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, அகத்தாய்மையடைந்து, மந்திரோபதேசம்பெற்று, அம்முனிவரது திருவருளினால் உமாதேவிபாகராகிய சிவானுகிரகம்பெற்று உண்மைஞானியாயினன்.

இதரபுக்குவன்சுண்டமுன்றாவிநீரிறைபவுத்திரன்சென்றுதோய்ந்தாசையாலதுவெண்ப்படுபங்கநீங்கீறிலாவருளையுற்றிடுந்துங்சமாண்காதைதான் [வாமுதாமறைப்பலந்துன்றுநோன்போவிலா முனிவிரிப்பழஞ்செஞ்சொலிங்கோதுருதுசெவிக்கொளும் பண்பினுங்கேண்மையோருவர்பிறப்பகன் றென்றுகாண் [பார்களே.

முத்திர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

கோடி திர்த்தச் சருக்கம்.

முனிவர்கள், முத்திர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள், பின்பு கோடி திர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தன் முறையாகும். கோடி திர்த்தமானது, தருமசுவரூபமாய் உலகமுமுதும் பரம்பிய புகழையுடையது. சகலசௌபாக்கியங்களுக்குங் காரணமாயுள்ளது. சகலதீவினைகளையுந்தம்மிடத்து ஸ்நானஞ்செய்பவர்க

ளுக்கு நீக்குவது. நினைவினால்வுரும் பாவங்களையும், தீக்ரனாவினால் வரும்பாவங்களையும், இது தன்னை நினைத்தமாதிரித்தேகெடுக்கும். இத்தீர்த்தத்தை ஸ்ரீ இராமனானவன் இராவணனைக்கொன்ற பிரமகத்திரீங்கும்படி பிரதிடடைசெய்த இராமனாதனுக்கு அபிடேகஞ்செய்யும்பொருட்டு அவ்விவிங்கத்தினருகேவிறகபூந் திறுற் பூமியைத்துளைத்து, கங்கையைவரும்படி நினைத்து விலையிழுத்தனன். கங்கையானது பாதாளத்தினின்று மவ்வழியே வந்தது. அதனைக்கண்ட ஸ்ரீராமன் மனமகிழ்ந்து அக்கங்காசலத்தினால் இராமனாதனுக்கு அபிடேகஞ்செய்தனன். ஸ்ரீராமன் தனது விற்கோடியினுற்றுளைக்க எழுந்த அத்தீர்த்தத்தை உலகத்தாரகோடிதீர்த்தமென்றழைப்பார்.

சந்தமாதனமலைச்சார்பிலுள்ள ஏனைய தீர்த்தங்கண்முழுவதின்னும் ஸ்ரீராமனஞ்செய்தபின்னரே இந்தக்கோடிதீர்த்தம் ஸ்ரீராமனஞ்செய்யத்தக்கது. அப்பொழுதே தீவினைகணிங்கும். ஏனையதீர்த்தங்களினைத்தினாலும் நீங்காதபாவங்க ளிந்தக்கோடிதீர்த்தத்தினானிங்கும் என்று சொல்லிய அளவில், முனிவர்களனைவருஞ்சந்தேகமுற்றுச் சூதமகாமுனிவரை நோக்கி, “தத்துவபேதங்களை யறிந்தவரே, வேதவியாதமுனிந்தீரரது ஞானக்களஞ்சியமே, பதினெண்புராணங்களுக்கும் வேதாகமங்களுக்கு முள்ள சமரசமுணர்ந்த மெஞ்ஞான வைபவமே, தேவரீரது வாக்கு மாறுகொளக்கூறுவதாக விளங்குகிறது. அது, கோடிதீர்த்தமாடினவர்களுக்கு வேறுதீர்த்தங்களாடுவதிறுற் பயனில்லையென்று சொல்லியதே. யாரும் இந்தக்கோடிதீர்த்தமொன்றிருக்க ஏனையதீர்த்தங்களிலாடுதல் மயக்கமோ? தேவரீரிந்தச் சந்தேகத்தை நீக்கியருளுக” என்று வேண்டினார். அதுகேட்ட சூதமுனிவர் சொல்லுவார். உங்களுடையகேள்வி மிகநன்று. இதனை முற்காலத்துச் சிவபெருமானிடத்திலே நாரதமுனிவர் கேட்டனர்; நீவிரின்று கேட்டீர்கள். ஆதலின், அந்த இரகசியத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

முனிவர்கள், உலகத்திலே தீர்த்தயாத்திரைககென்றுசெல்லுவோர்கள், வழியிலே சந்தித்த தீர்த்தங்களில் ஸ்ரீராமனஞ்செய்து க்ஷேத்திரங்களைத்தரிசிப்பதே முறைமை. அங்ஙனஞ்செய்யாது மறந்தாயினுஞ் சமையமின்றியாயினுமவற்றை விடுத்தது அப்பாலொன்றைக்குறித்துச் செல்லுவோர்கள், தீமையினினும் நீங்கார்கள் பூமிதேவியும்வாகளை யேன்சமக்கிறேனென்றிகழுவள் இதனால், சந்தமாதனமலைச்சாரலிற தீர்த்தயாதிரை

செய்யவிரும்புவோர், அங்குள்ள சக்கரதீர்த்தநாதி தீர்த்தங்கள்
 னேத்தினும் ஸ்நானஞ்செய்து முடிந்தபின் கோடிதீர்த்தத்திலே
 ஸ்நானஞ்செய்வார்கள். அது யானுகாரணத்தாலெனில், மற்
 றையதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தபொழுது போகாதெஞ்சிய
 பாவசேடங்களனைத்தும் இந்தக்கோடிதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்
 செய்தவுடன் முற்றாக நீங்கும். உடனையவர்கள் அந்தத்தலத்
 தினெல்லகடந்து அப்பாலே தங்குதல்வேண்டும். பரசுராமனுயி
 ர்தத்தீர்த்தத்திலே முழுக்கி இராமலிங்கத்துக்கு அபிடேகஞ்செ
 ய்து தரிசனமுடித்துத் தன்னோடு கூடிவந்தவர்களோடு மங்கே
 நிமிடமுந்தங்காமலேகினன். ஆதலினால் யாவருங் கோடிதீர்த்த
 மாடினவுடனங்கு சிறிதுத்தங்காமலேகுதல்வேண்டும். கங்கை
 யானது பாதாளலோகத்துநின்றும் பூமியிலே வெளிப்பட்டதா
 லும், ஸ்ரீராமன் முன்பு இராமலிங்கேசனது சடாமுடியிலபிடே
 கஞ்செய்து இராஷணக்கொலைப்பழியை நீக்கியதாலும், ஸ்ரீராம
 னாடினதினாலும், சிறந்தகோடிதீர்த்தத்தினது பெருமையை யா
 வர் கூறவல்லார். ஸ்ரீ கிருட்டினனும் மாமனாகிய கஞ்சனேக்கொ
 ன்றபாவத்தை இக்கோடி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து நீக்கி
 னன் என்று சூதமுனிவர் சொல்லியவளவிலே, மற்றை முனிவர்
 கள் தடுத்தது “என்னையனே, கிருட்டினன் மாமனாகிய கஞ்சனேக்
 கொல்லவந்த காரணம் யாது? அந்தப்பாவங் கோடிதீர்த்தத்தில
 முழுக்கி நீக்கியதெப்படி? அவற்றைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுக”
 என்றுவேண்டினர். சூதமுனிவருமதுகேட்டுச் சொல்லுவாரா
 யினர்.

முனிவர்கள், யதுகுலத்திலே சூரனென்பவனொருவனிரு
 ந்தான். அவனுக்கு வசுதேவனென்னு மொருபுத்திரன்பிறந்து
 தேவகனுடைய மகள் தேவகியென்பவளை விவாகஞ்செய்தனன்.
 தேவகன் என்பவனுடைய மகனும் தேவகியின் சகோதரனுமாகி
 யகஞ்சனென்பவன் சாரதியாகிச் சகோதரியாகிய தேவகியோடு
 வசுதேவனாகிய மைத்துனனையுந் தேரிலேற்றி வீதிவலம் வருங்
 காலத்து, அசரீரிவாக்கானது கஞ்சனே விழித்து “கஞ்சனே,
 நின்சகோதரியை மைத்துனனோடு தேரிலேற்றி வெற்றியொடு
 செல்கின்றாய், இவள் பெறும்பிள்ளைகளில் எட்டாம்பிள்ளையினு
 லுனக்குமரணமுண்டு. இது சத்தியமாகும்” என்றது. அதுகே
 ட்டகஞ்சனானவன் சிறிதுகலங்கி, இவளைக்கொன்றாலெனதுயிர்
 நிலைபெறுமென்று நினைத்து, அவளைக் கொல்லுமபடி பெழுந்
 தான். அப்பொழுது வசுதேவன் எழுந்து மைத்துனனே மன்றாடி

அவனுக்கு அன்புபிறக்குமாறு சொல்லுவான். “மைத்தானே, உன்னைக்கொல்லுவது இவளல்ல இவளது புத்திரனே சொல்லுவான். இவள்பெற்றபிள்ளைகளை நினது கையிலே தருகிறேன் அவர்களையே கொல்லுதி. இவளைக்கொன்றதினாலொருபயனுமில்லையே, இவளை விட்டுவிடு” என்று பலமுறைபிரந்துவேண்டினன். அதுகேட்ட கஞ்சனும் மனமிரங்கி, அப்படியே செய்குவேனென்று தேரை நடாத்தித் தனதுரையடைந்து எட்டுபிள்ளைகளைப்பெறுமவரையு மவ்விருவர்காலிலும் விலங்கிடஞ்சி றையில்வைத்துக் காவலாயிருந்தனன். வசுதேவனுந் தேவகியோடு சிறையிலேயிருந்து அவள்பெற்றபிள்ளைகளைக் கஞ்சன்கையிலொப்படைத்தனன். இருகால்மிருகங்களுக்கொப்பாகிய கஞ்சனுஞ் சிறிதுமிர்க்கமின்றி ஆறுபிள்ளைகளையுங் கொன்றான்.

இதனைக்கண்டுமகாவிட் னுவானவர் மாயாதேவியையேவி, ஏழாவது புத்திரன் பிறந்தவுடனே அக்குழந்தையை எட்டுபி ள்த்து இடையசேரியிலே நந்தகோபனது வீட்டிலே உரோகணி வயிற்றிற் பிறந்ததாக அங்கேவிடுத்து, மற்றொருகுழந்தையைத் தேவகிபக்கத்துக்கிடக்கச் செய்து, பின்பு தானுந் தேவகிவயிற் றிலே கருப்பமாகிப் பத்துமாதம் நிரம்பியவுடன் சக்கரம், வாள், சங்கு, தண்டு, ஆகிய ஆயுதங்கள்தரித்த நான்குகைகளோடும், முடி கோடிசூரியப்பிரபைவிசத்தூளபமலை புயங்களிலையை வீசி த்திரமாகிய குழந்தைவடிவாகத் தோன்றினர். தந்தை தாயரது சிறைத்துன்பத்தையுந் தன்னை வணங்குமடியவர்கள் துன்பத்தை யுங் கெடுத்தருளு மக் கண்ணபிரான் அறிதுயில செயதனன். வசுதேவனுந் தேவகியோடு குழந்தையினது பேரழகைக்கண்டு கஞ்சனுக்கு அஞ்சி ஸ்ரீமன்னாராயணனே குழந்தைவடிவாபி னுனென்றறிந்து தோத்திரஞ்செய்வானாயினன். “ஸ்ரீமன்னாரா யணனே, இவ்வுலகமும் உலகமுதல்வனும நீயே. இவ்வுலகத் துக்கு முதல் துணை நிமித்த காரணனும் நீயே. மகத்தும் அப்பிர தானனும் விராட்டும் சுராட்டுஞ் சமிராட்டும் நீயே. பஞ்சபூதங் களைமுறைப்படியே கோப்பவனும் அம்முறை பிறழாது காப்ப வனும் நீயே. எல்லாவஸ்துவும் நின்கண்ணதே. அவற்றைக்கா ண்பது நீயன்றி வேறியார். பஞ்சாயுதபாணியே, பகைவரைவெ ல்லும் வீராதிவீரனே, உல்களந்த உனதுவடிவை யாகாண்ப வர் நீ இவளதுவயிற்றிற் பிறந்தமை மிகவும் அதிசயம். நாமோ அன்பிலாமனுடர்கள். எல்லாவறறையும படைத்துக்காக்கின்ற நீ எமக்குப் புத்திரனாக வந்தாயென்றால், நாமென்னசொல்லு

வேரம். தேவரீரே யொங்களை, ரட்சிக்கவேண்டுமென்று வேண்டினன். அதுகேட்டபுரீ கிருட்டினனும் நகையாடி, தந்தைதாயி ருவரும்கிழ, அவர்களைநோக்கிச் சொல்லுவான், தந்தைதாயர்களை, மயக்கமொழியின், நும்மை நெடுங்காலமவருத்திய கஞ்சனை யானேகொல்லுவேன். எனது மாயாசத்தியை அசோதை பெறறிருக்கிறாள். அந்தமாயை கிடக்குமிடத்தி லென்னைக்கிடத்தி நான்சிடந்த இவ்விடத்து அந்தமாயாசத்தியைக் கொண்டு வந்துகிடத்துதிர்” என்றனன். அதுகேட்ட வசுதேவனுமப்படியே மாறிக்கிடத்தினன், கஞ்சனது குலபத்தினிகள் பதறியமும் அழுகைச்சத்தம்போல மாயையானவள் தேவகியினது பக்கத்துக்கிடந்தழுதனள், கஞ்சனானவன், இந்த அழுகைச்சத்தத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தே கடுங்கோபமடைந்துவந்து, சூழந்தையைத்துக்கியெடுத்துக் கற்பாறையிலோங்கியடித்தனன். உடனே மாயையானவள் கோபமடைந்து, தனது எட்டுக்கைகளிலும் பலவித ஆயுதங்களையேந்தி அவன் தன்னைப்பிடித்த கையைபுதறிப் பக்கத்தினின்று சொல்லுவாள். “தூர்ப்புத்தியையுடைய மூட்சிரோன்மணியாகிய கஞ்சனே, பயந்தோடாதே நில்லு. உன்னைக்கொல்லும் இயமன் வேறிடத்திருக்கின்றான்; அவனைத்தேடிப்பிடியாது என்னையேனிழுக்கின்றனை” என்று சொல்லி அம்மாயை வேரோரிடத்துப்போயிருந்து அங்கேயுள்ள தன்னடியார்கள் செய்யும் பூசைகொண்டருளி வீற்றிருந்தனள், கஞ்சனு மந்தவார்த்தையைக் கேட்டு மனமயக்கங்கொண்டு பதைபதைப்போடு பின்னும் பாலாரிட்டம் விழைவிக்கும் பூதனையாதி பசாசுகளை நோக்கி “எனது பகைவன் சிறுகுழந்தைவடிவாக மறைந்திருக்கிறான், அவனைக் கொல்லும் பொருட்டு அவன் வயதுக்குழந்தைகளை தையுங் கொல்லுங்கள்” என்றேவினன்.

பூதனையாதி பசாசுகளும் கஞ்சனிட்டு கட்டளையைக் கேட்டு “அரசனே, அங்ஙனஞ்செய்வோ” மென்று இடையசேரியிற் சென்று அங்குள்ள சிறுகுழந்தைகளை அதனதன் தாய்மார்களின் வடிவுகொண்டு நச்சுப்பாலூட்டிக் கொல்லுமிடத்து, அச்சிறுவர்களு ளொருவனாகிய கிருட்டினன் பால்குடிப்பான்போன்று பூதனையி னுபிரைக்குடித்த தனது கணங்களையெல்லாம் வதைத்தோட்டினன். பின்பு, கண்டவர்களனைவருங் களிக்குமாறு கிருட்டினன் பலராமனோடுகூடிப் பல இடைய சிறுவர்கள் சூழப்பள்ளாங்குழல் வாசித்துப் பண்டைப்பழக்கங்கொண்டு பசுக்கன்றுகளை மேய்த்து, இடைச்சேரியிலேயிருந்து வளர்ந்தனன். அஃதறிந்த கஞ்சனானவன் சகடாசுரனாகியரையனுப்ப, அவர்களை

பும் வதைத்தன்ன் கஞ்சன், கூரனென்னுமரக்களை நோக்கி, நீ சென்று அவ்விருவரையும் பிடித்துவருகுதி' யென்று அனுப்பி ன்ன். அதுகேட்ட கூரனென்பவனுஞ் சென்று, கிருட்டினை யும் பலராமனையுங்கண்டு, ஒருபாய்மாகத் தேவாகள வியக்கும் படி யழைத்து வடமதுரையின்கண் வைத்துக் கஞ்சனுக்குத் தெ ரிவித்துத் தனதுரை யடைந்தான். பலராமனும் ஸ்ரீ கிருட்டி னனும் வடமதுரையிலிருந்து அங்குள்ள வீதியலங்காரங்களினை த்தையு முலாவிப்பார்த்து வருங்காலத்து, அங்குள்ள பெண்கள் இவர்களைப் பேரழகைக் கண்டு மயங்கி, எரிந்து சாம்பராகி யுருவி ழந்த மனமதன் இப்போது இரண்டுருக் கொண்டு வந்தாலே வென்று அவர்களைப் பின்புறாடர்ந்து பசுக்கன்றுகளை யெறி ந்து விளையாடுங் கைகளைக் கண்டு தங்கள் கைகளிலிருக்கும் வலையலை வீழ்த்தியும், பூதனைப்பேயின் தனத்தை அவருயி ரோடு முண்டமைகேட்டுப் பேயத்தன மயக்க மிகுந்தும், இடை ச்சியர்களிடத்துப் பாலாடைகவர்ந் துண்டமைகேட்டுத் தங்கள் பாலாடைகளை யிழந்தும், திருப்பாலாழிக்குடையவனென்றுண ர்ந்து தங்கள் விரலாழிகளை யிழந்தும் வருந்தினர். ஸ்ரீ கிருட்டி னனும் தன்னைக்கண்டு மயங்கிய பெண்களுக்குத் தன்றமையனது வெண்ணிறத்தைக் கொடுத்துச் செல்லும் வழியில் பெரிய வில் லொன்று கிடப்பக்கண்டு, காவலாளர்களை வெருட்டி அதனைக் கையிலெடுத்து வளைத்தபொழுது, அஃதிரண்டாய் முரிய, அச் சத்தங்கேட்டு வந்து அடல்விளைத்த அரக்கர்களை அந்த விறறு ணிகளால் வதைத்தும், வாயிலில் நிற்குங் குவலையா பீடமென னும் யானையின் மருப்பை யொடித்தும், முரித்த அக்கொம்போ டி கஞ்சனது சபையை யடைந்து கஞ்சனாலேவப்பட்ட சானூ ரன, முட்டிகள் முதலிய பலமல்லர்களையும் வதைத்து அச்ச பையிலுள்ள மஞ்சத்திலே பலராமனோடுமிருந்து தன்னை யொ ருசிறிது மதியார் தவமதித்த கஞ்சனது கால்களிற பிடித்துத்துக் கிச் சுற்றி யாவருமஞ்ச நிலத்திலடித்துக் கொன்றனன். அதன் பின் அவனது தம்பியர்களைணமர் வெகுண்டிருந்தலைக் கண்டு பலராமன் கொன்றனன்.

ஸ்ரீ கிருட்டினைனும் பின்பு தந்தை தாயர்களைச் சிறைமீட் டும், கஞ்சனுக்கஞ்சிய பலரைப் பாதுகாத்தும், அந்த நாட்டை அவனமகனாகிய உக்கிரசேனனுக்கு முடிசூட்டியும் வைத்துத் தன்னைத் தரிசிக்கவந்த பலமுனிவர்கள் 'மாமனைக்கொன்றது மகாபாதக' மென்றிகழ், அதுகேட்டு அமமுனிவர்களுள்ளேநார தரை நோக்கி, 'ஐயனே, கஞ்சவஞ்சகளைக் கொன்றது பாவமா

கள்

யினஃது நீங்கும் வழியைத் தேவரீரே கட்டளையிடுக” என்று வேண்டினன். அதுகேட்ட நாரதரும் “கிருட்டினனே, மேலானமுதல்வனாய், ஆநந்தரூபனாய்க் குணங்குறி ஊர்பேர் உற்றூர் பற்றூர் மரணசனனம் இன்பதுன்பமாதிய இல்லாத மாதவனே, உனக்கும் நல்வினை தீவினையுண்டா! இல்லையாயினும், மற்றையவியிர்க ளுப்யும்படி முன் மாதிரிகாட்டவேண்டுகையின் ஸ்ரீராமன் இராவணப்பிரமகத்தி போக்குமாறு இராமலிங்கப்பிரதிபடைசெய்து அதனுக்கபிடேகஞ் செய்தற்பொருட்டு அவ்விளிங்கத்தினருகிலே வில்லின் கழுந்தாற்றுளைத்து பாதாளகங்கையை வரவழைத்தனன்; அதற்குக் கோடிதீர்த்தமென்று பெயர். அதிலே ஸ்நானஞ்செய்யின் உனது பிரமகத்தி நீங்கும்” என்று சொல்லிப்போயினர். அதுகேட்டு ஸ்ரீ கிருட்டினனுங்கோடிதீர்த்தத்திற்சென்று சங்கற்பித்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து பலவித தானங்களு முடித்து இராமனாதனைத் தரிசித்து மாமனைக்கொன்றபழி யகற்றிப் பலவித சிறப்புக்களையும் பெற்றுவடமதுரையடைந் தின்புற்றிருந்தனன்.

மெய்த்தவத்தினர்காளி துரத்தினேன்வெற்றியிற்கிளர்மாமனையட்டவா றித்தகைத்துயர்கோடியெனச்சொன்னிச்சீசவைத்திஃதேவநவிறுறுவா ரத்தவர்க்கிலேவேதியரைக்கொறித்தபினுற்றிசிலாடியமுத்தர்பான முத்தொழிற்குரியோருமுவப்பர்தாமுச்சகத்தினும்வேறியொப்பதே.

கோடிதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

சாத்தியாமிர்த தீர்த்தச் சருக்கம்.

முனிவர்கள், ஸ்ரீராமனியற்றிய கோடிதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தபெரியோர்கள் பின்பு சாத்தியாமிர்த தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வார்கள். இத்தீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்த பெரியோர்கள் துன்பங்கள் வறுமைகளினீங்கிப்புண்ணியங்களனைத்தையும் பெற்று, அகச்சுத்தியடைந்து இடடசித்திகளனைத்தையும் பெற்றுப் பலவித யாகங்கள் செய்த பலனையடைந்து யாவரும் மதிக்கு மேன்மையுடையர்களாய்த் தீவினைகளினின்றும் நீங்குவர். அகமருடண மந்திரத்தோடு ஸ்நானஞ்செய்பவர் வைகுண்டலோகமடைந் தின்புறுவர் இளமையிலே பெருந்துயரடைந்தவர்கள் இந்தத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்யின் முதுமையிலே அரோக திடகாதிரமடைந்து பெருஞ்சி

சாந்தியாமிாததீர்த்தச்சுருக்கம். கங்க

தப்படைவர். இதில் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை. பிறவிநீக்க விரு
ம்புபவர்கள் இதில் ஸ்நானஞ் செய்தல் வேண்டும். ஒருவருடை
ய எலும்பு இத்தீர்த்தத்தி லெவ்வளவுகாலங்கிடக்குமோ அவ்வ
ளவுகாலஞ் சிவானந்தமனுபவித்து ஞானசூரியனைப்போல விள
ங்குவர். புரூரவாவென்னுமரசன் இத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நான
ஞ்செய்து தும்புருவினாலிட்ட சாபம் நீங்கி யுருப்பசியை மணந்
தின்புற்றான். ஆதலினாலிதனிற் சிறந்த தீர்த்த முலகத்திலேயி
ல்லை யென்று முடித்தனர். அதுகேட்ட முனிவர்கள் வணங்கி
“ஐயனே, உருப்பசி மணவாளாகிய புரூரவாவரசனுக்குத் தும்
புருவினது சாபமடைந்த வரலாறு சொல்லியருளவேண்டும்”
என வேண்டினர். சூதமகாமுனிவரு மதன் வரலாறு சொல்
லுவாராயினர்.

முனிவர்கள், முற்காலத்திலே புரூரவா வென்னுமரசன்
அநேகம் யாகங்களைச் செய்து பலவித தானங்கள் கொடுத்த பு
ண்ணிய விசேடத்தினால் பெரும் புகழ் பெற்று இந்திரனுக்கு
யந்திரியாகி நீதியோடு உலகரசாண்டிருந்தான். அக்காலத்தி
லே உருப்பசியானவள் மித்திராவருணனுடைய சாபாக்கினியி
னால் வெதும்பித் தேவருலகம் விட்டுப் பூமியை யடைந்து புரூ
ரவாவினது நகரத்தினருகேயுள்ள பூஞ்சோலையில் மனமதனு
டைய எக்காளமாகிய சூயில் கூவுவது போல வீணையை மீட்டி
ப்பாடினள். அதுகேட்டு உடம்பெடுத்த வுயிர்களைத்தும மன
ங்குழைந்தன. மிருகங்களும் பறவைகளும் பககத்திலே வந்து
மயங்கிச்சேர்ந்தன. விருகங்களும் கேட்டுத் தளிர்ந்து மலர்
ந்தன. சூரியனுந்தனதுளங் குளிர்ந்தனன். இங்ஙனம் பாடிய
சங்கீதவிசையானது பாலொடு கலந்த தேனின்கவைபோல அரச
னுஞ் செவிவழியாகக் கேட்டுக் குதிரைமேலேறி அநேகம்
பெண்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவரச் சென்று பூஞ்சோலையிலே ம
யில்போல நடித்துப் பாடுங் சூயிலிசையைக் கேட்டு மனமுருகி
யவளருகுசென்று பெண்களுக்கமே, நீ யெனது மனைவியாயினு
யிர்பிழைப்பேனென் றிரந்தனன். உருப்பசியானவள் அதனைக்
கேட்டு மிக்க வருத்தமுற்றவள் போன்று “அரசனே, உனதெ
ண்ண மிகவு நன்று. எனது மனந் தைரியப்படுமபொருட்டு நீ
யொரு சத்தியஞ்சொல்லுவையேல் உனது மனைவியாவல் அல்
லது உடன்படே னிதுசத்தியமென்றனள். அதுகேட்ட அரச
னும “பெணமணியே, நீ விரும்பியசத்தியத்தைக்கேட்குதி. செ
ய்துதருவ” லென்றனன். உருப்பசியு மகிழ்ந்து “அரசனே,
எனது இரண்டு மக்களாகிய தகர்களைபுங் காக்குதி; மனைவியெ

ன்ற உரிமையோடு எச்சில் கொடுக்கா தொழிவை; அரையிலே ஆடையின்றி யானிற்கு மிடத்து வருதலை யொழிசூதி. இமமூன்று வாழந் தந்து என்னை மனைவியாக்ருதி யென்றனீள். அரசனு மப்படியே யாகுகவென்று சத்தியஞ்செய்துகொடுத்து அவனைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று, மனைவியை வெறுத்து உருப்பசியோடு வாணியாற்றங்கரையிலே சயித்திரரதமென்னுந் தனிவனத்தை யடைந்து நூற்றறுபஃது வருடம் அவ்ளோடு கலந்து இன்புற்றிருந்தான். உருப்பசியானவள், தேவலோகத்தைபுஞ் சுற்றத்தையு மறந்து, தேவர்கள் மானுடர்களினும் அற்பரென்று அவமதித்து அரசனோடுதழுவிக்கலந்தனள். இங்ஙனமாகப் புரூரவாவு முருப்பசியுங் கலந்திருக்குங் காலத்திலே, தேவர்க ளுருப்பசியை யில்லாது தங்கள் சபை பொலிவிழந்தமை கருதி, அவனைத் தேட விரும்பினர். அதுகண்ட விசுவாவசு வென்னுங் கந்தருவன் இவர்கள் நித்திரைசெய்கின்ற இடத்தை யடைந்து, இவ்விருவர்கள் பக்கத்திலே கிடந்த இரண்டு மக்களாகிய தகர்களுள் ஒன்றை யெடுத்துக்கொண்டு மேலே போயினான். விசுவாவசுவினது கையிலகப்பட்ட புத்திரன் பதறியழ அதனை யுருப்பசியானவள் கேட்டுத் துன்பமுற்று “எனது புத்திரனை யாரோ திருடர்பிடித்துச் செல்கின்றீர்கள், என் புத்திரனை விடுவிக்கும் பொருட்டு யாரிடஞ் சொல்லுவேன்” என்று கதறினள். புரூரவாவரசனு மதனைக் கேட்டு “இவ்விருட்காலத்திலே யிதனை விடுவிக்கும்பொருட்டு நான் செல்வேனே யானால் நிருவாணியாகக் கண்டு உருப்பசி யென்னைப் பிரிவாள் யான் பேசாதுகிடத்தலே தகுதி” யென்று பேசாது கிடந்தனன். அதனைக் கண்ட கந்தருவார் மற்றை யாட்டுக்குட்டியாகிய புத்திரனையுந் தூக்கிக்கொண்டு சென்றனர். அது மிகவுங் கதறக் கேட்ட உருப்பசியானவள் “ஐயையோ!! வஞ்சக மிகுந்த திருடர்கள் எனது இரண்டு புத்திரர்களையுந் திருடிச் செல்கின்றனரே! இந்த ஆபத்துநேரத்தில் தஞ்சமாவா ரொருவருமில்லையே! மன்னவனை நம்பி மதியிழந்து மருவி மானமிழந்து மாழ்கிறேனே” என்று மிகவும் புலம்பினள். அதுகேட்ட புரூரவாவரசனும் ஆற்றாது நக்கினரூபமா யிருளென்ற கரும்படாமுடுத்து வெளியே லீந்து “திருடர்கள் நமது மக்களைக் கொண்டு போகா தொழியுங்கள் விட்டுப்போங்களென்று பின்னொடர்ந்தனன். கந்தருவரினது ஏவலினால் திசை முழுதுமூடிய இருள்கலும்படி மின்னலொன்று தோன்றியது, உருப்பசியும் அரசனது தொடை மூலத்தைக் கண்டனள். விஞ்சையர்களுந் தங்

களைண்ணம் நிறைவேறியதென்று ஆட்டுக்குட்டிகளை விட்டுப் போயினர். அரசன் சொல்லிய சத்தியபுந் தவறியது. உடனே உருப்பசியும் விடுதலைபெற்றுச் சென்றனள். அரசனுந் திரும்பிவந்து படுக்கையில் உருப்பசியைக் காணாமல் மிசுந்தது என்பமடைந்து சித்தப்பிரமையுடையவனாய்ப் புடைவையின்றிப் பூமியிலே பலவிடங்களினுந் திரிந்துழன்று வருங்காலத்துக் குரு பூமியிலே பூந்தடாகத்தருகில் வரும் பொழுது, நான்கு தேவப் பெண்களோடு உருப்பசியும் நின்று ஸ்நானஞ்செய்வதைக்கண்டு கண்களால் அவளழகு முழுதாரவுண்டு “பொற்பாவாய, பைந்தொடியே, நீ யென்னை விட்டுப்பிரிதற்கு உனக்கு யான் செய்த குற்றம் யாது” என்று இன்னொரன்ன பலவாகிய இரப்புரைகளைக்கூற உருப்பசியானவள் கேட்டு, “மன்னே, ஏன்வினேபிதற்குகின்றனை; உன்னோடு கலந்தமையால் சருப்பமுற்றேன். பத்துமாதஞ் சென்றபின்பு மகளைப்பெற்று உன்னோடு ஒருநாள சேருவேன். வேறொன்றும் பிதற்றா தொழிகுதி” யென்றனள். அதுகேட்டு அரசனுந் தன தூரையடைந்தனன், உருப்பசி தோழிமார்களை நோக்கி “தாதிமார்களே, இவ்வரசன் நினைத்தவேடங்கொள்ளுவன். என்னோடு புலநாளின்ப மனுபவித்திருந்தனன் நானு மிக்க நண்புகொண்டு கலந்திருந்தேன்” என்றனள். அது கேட்ட தோழியர்கள் பெண்ணரசியே நாமுமில்வரசனோடு கலந்திருக்க வேண்டுமென்றனர். உருப்பசி பிரசவிக்குங்காலத்தை யாராய்ந்து அரசனு மவ்விடத்து வந்தனன். அவனும் ஆயு வென்றொரு மைந்தனைப்பெற்று அவன்கையிற் கொடுத்து அவனோடு மன்றிரவு கலந்திருந்து ஐந்து புத்திரர்களைப்பெறக்கூடிய சருப்பமொன்றடைந்து அரசனை நோக்கி “அரசனே, என்மேற்கொண்ட விருப்பத்தினால் அதோ நிற்குங்கந்தருவர்கள் நீ கேட்ட வரங்களைத் தருவர்கள் அவர்களை யடைகுதி” யென்றனள். அதுகேட்ட அரசனு மகிழ்ந்து விரைவாகக் கந்தருவர்களை யடைந்து வணங்கிக் “கந்தருவர்களாள், தும்மிடத்து வரமொன்று பெறுமாறு வந்தேன். நான் பெருஞ் செல்வ மடைந்திருக்கிறேன். இன்னுஞ் சிலகால முருப்பசியோடு கலந்திருக்கும் பேராசையுற்றேன். அது கொடுத்தருள வேண்டுமென்றனன் அதனைக் கந்தருவர்கள் கேட்டு “அரசனே கேட்குதி, இந்த மடபாத்திரத்தைத் தருகிறேம் இதனை மூன்று கூறுக்கி யாகமொன்று செய்வையேல் உருப்பசி ஏக்காலத்து முன்பைப் பிரியா” ளென்றனர். அரசனுந் தான்பெற்ற மடபாத்திரத்தைக் கொண்டுவரும் வழியில் ஒருகாட்டினிடத்து வேறொரு நினைவுவா “ஐயை

யோ! நான் புத்திகெட்டேன். இந்த மடபாத்திரத்தால் உருப் பூசி வரமாட்டாள் இது வீணாய் முடியும். சுடுகின்ற அக்கினி ப்பாண்டத்தைச் சமந்துபோவதென்றொருபயனுமில்லை” என்று அந்த மண்தாலியே அவள் கழுத்திற்குரியாகி அவளுலகத்தைக் கொடுக்குமென்ப துணராமல் அதனை அக்காட்டினிடத்துவைத்துத் தனது நகரியை அடைந்து நித்திரையில்லாமல் விருப பமதிகரித்து அன்னிரவுமுழுதும் பெருந்துயரடைந்து பின்பு யோசிப்பான். “ஐயையோ! சிறந்த கந்தருவர்கள் தந்த தழற்றா லியைக் கொண்டுவராமல் யாவரு மஞ்ச மெரிவனத்தி விட்டுவந்தேனே பாடி” யென்று பதைத்து விடிந்தபினெழுந்துபோய்க் காட்டிலே தான் முன்வைத்தவிடத்தி லதனைக்காணாமல் நெருப் பையுள்ளேபொதிந்த ஒரு அரசமரத்தைக் கண்டு “நான் முன் னிவ்விடத்துவைத்த தழற்றாலியே இம்மரமாயிற்று” என்றுசிந் தித்து “இதனையே கொண்டுபோய்ப் பலகையாக்கி அக்கினியை ப்பிறப்பித்து யாகத்தை யொப்பேற்றுவேன்” என்று யோசித்து அம்மரத்தைவெட்டி இருபத்துநான்கு அங்குலங்கொண்ட க டைகோலாக்கி அதனிடத்துத் தீயைப் பிறப்பித்து அதீயை மூன்றுகூறிட்டு அவற்றைக்கொண்டு வேதவிதிபிறழாது யாகத் தைப் பூர்த்திசெய்து அப்பேற்றினுறுருப்பசியோடு கலந்து கந் தருவர் இருக்குமிடங்க ளெங்குஞ் சென்றினிது பார்த்து முன் னிருந்தமயக்கமெல்லா மொழிந்து பலவிதபோகங்களையு மடைந்தின்புற்றனன்.

தேவருலகத்திலே இந்திரனானவன் தன் சபையிலே தும் புருபாடப் பலவித வாத்தியகோஷத்தோடு தேவப் பெண்கள் நாட்டியஞ்செய்வதைக் கண்டனன். உருப்பசியினது மயக்கவ லையிற் சிக்கிக்கொண்ட புரூரவாவென்னு மரசனும் அத்தே வநடனத்தைக் காணாமபேகையோடுஞ் சென்றிருந்தனன். தே வரம்பையர்கள் முறை முறை நடனஞ்செய்துபோக, உருப் பசியினது முறை வந்து நடிக்கும்போது அவள்மனச் செருக் கினால் புரூரவாவை நோக்கி நகைத்தனன் புரூரவாவு மவளை நோக்கி நகைத்தனன். அதுகண்ட நடன ஆசிரியனாகிய தும் புருவென்பான் “இவர்கள் இத்தேவசபையிலே காரணமின் றி ஒருவரை யொருவர் நோக்கி நகைத்தல் சாலாது, ஆத லால் இவ்விடத்தை நீங்குக” என்று சபித்தான். சாபமடை த்த புரூரவாவும் இந்திரனை அடைக்கலமாகப் புகுந்து வணங்கி “என்னையனே, உருப்பசியினது பிரிவாற்றாது பலயாகங்களைச் செய்து வருந்தினேன். தேவரீர் இந்தவேளை அடியேனைக்கா

க்கவேண்டும்” என்று பலவாறு இரந்தான். அதுகேட்ட இந்திரனுஞ் சிறிதிரங்கி “அரசனே, ஆஞ்சதலொழிகுதி, சாபம் நீங்குமாறு சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீ ராமனாலுண்டாக்கிய சேதுவிலே சாத்தியாமிர்தமென்னுந் திவ்விய தீர்த்தமிருக்கிறது. அது யாணர், இயக்கர், சித்தர், கந்தருவர், தேவர்கள் முனிவர்கள் சொல்லிய சாபங்களைத் தையும் நீக்கும். சித்திபுத்திகளைத் தரும், அரசனே, இது ஞானத்தினால் டையப்படுவதாகிய மோக்ஷத்தைத் தன்னை யடைந்தோருக்குக் கொடுத்தலினாலே சாத்தியாமிர்தமென்னும் பேருண்டாயிற்று. ஆதலால் நீ இதில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து தும்புரு கொடுத்த சாபத்தை நீக்கி இவ்விடம் வந்து உருப்புசிபோகத்தை யடைவாய்” என்றான்.

புரூரவாவரசனு மதுகேட்டு அப்படியே செய்கிறேனென்று இந்திரனை வணங்கி, பூமியிலே வந்து, இராமேச்சரத்தையடைந்து, சாத்தியாமிர்த தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து சாபம் நீங்கி உருப்பசியோடு தேவவிமானத்திலேறித் தேவருலகடைந்து இன்புற்றான்.

முனிவர்கள், இந்தச் சாத்தியாமிர்த தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் தீமைகணிங்கி விரும்பிய போசுகளை அனுபவிப்பர். நிஷ்காமியமாயாடுபவர் மீண்டுலகத்திலே பிறவார்கள். முற்காலத்திலே பிரமன் சொல்லச் சனகாதி இருடிகள் கேட்டனர். சவுனகாதி முனிவர்களே, நீவிர் இன்று எனது வாக்கினாற் கேட்டீர்கள். இச்சரித்திரத்தை வாசிப்போர்கேட்போர்களுந் தீமை நீங்கி நன்மையே யடைவார்கள்.

அப்பகல்கேட்டனர் சனகராதியோரற்புத சாத்தியவயிர்தமேன்ஓமதானுப்புவி யாக்கிய நனின்வாயினாலொப்பறநேர்ந்து யர்சவுனகா தியீரிப்பகல்கேட்டனிரெனதுவாயினாலெச்சமில்வேட்டையிலினிதுநீவிர்தாங்கைப்படுமீட்டியர்கதியின்மேவுவார்கற்பவர்கேட்பவர்கசடுதீருமே.

சாத்தியாமிர்ததீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

ச ரு வ தீ ர் த் த ச் ச ரு க் க ம்.

முனிவர்கள், சாத்தியாமிர்த தீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்த பெரியோர்கள் பின்பு உலகெலாநதுதிக்குமபெ

ருமைபூண்ட சருவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வார்கள் தரு
 மூரூபமாகிய சருவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வோர்களுக்குப்
 பிறவி நோய்க ணீங்கும்; தீமைகளனைத்தும் அஞ்சும்; பிறப்புவே
 தனையொழியும்; இன்னும் அச்சருவதீர்த்தமானது யார்கஞ்செ
 யத பலனையும், மந்திர செபங்கள் செய்யும் பலனையும், வேதாத்
 தியேன பலனையும், சிவார்ச்சனபலனையும், விடநுணு பூசாபல
 னையும், விரதநியமங்களால் வருபலனையும் கொடுக்கும் என்று
 சொல்லிய அளவில், இதற்குச் “சருவதீர்த்தமென்று பெயர்வந்
 தகாரணத்தைக் கடைசித்தருளுக” என்று வேண்டிய முனிவர்
 களைக் கொக்கிப் பின்னுஞ் சொல்லுவார். முனிவர்கள், பிரமகுல
 த்திலே சிவபத்தராகிய பிராகுஷின் புத்திரர் விரதநியதிபூண்ட
 வர். பிறவிக்குருடர், நோயுழந்து நரைநிரை மிகுந்த வலியற்ற
 சரீரமுடையவராகிய காரிசனர் என்னும் பெயருடைய விப்பிர
 ரானவர், தீர்த்தங்களிற் சென்றுஞ் சத்தியற்றவராயினும் உல
 கத்திலுள்ள தீர்த்தங்களைத்தினும் ஸ்நானஞ்செய்யும் விருப்பு
 டையவராய்க் கந்தமாதனமலையிலே சிவலிங்கப்பெருமானை வை
 த்து வேதமுறை சிறிதும் பிறழாது முப்பொழுதுஞ் சிவார்ச்ச
 னை செய்து வணங்கி அன்போடு தோத்திரங்கள் செய்து சிவ
 சின்னதாரணராகித் தன்னிடத்து வருகின்ற யாவருக்கும் அன்
 னதானஞ்செய்து வேனிற்காலத்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும்,
 குளிர்காலத்துத் தண்ணீரிலும், மழைக்காலத்து வெளியிடத்தி
 லுமிருந்து தவஞ்செய்வார். இவ்வாறு பத்து வருடகாலங்கொ
 ண்ட நியதியிற் சிறிதுந் தவறாது குருடயுயிருந்து வாடித்தவஞ்
 செய்வதைச் சிவபெருமான் திருவுளங்கொண்டு, கொன்றைமா
 லையோடு கங்கையணிந்த சடையும், நெற்றிக்கண்ணும், இடப
 வாகனமும், உமாதேவியின் முலை வளைத் தமும்பு பெற்ற மார்பு
 மும், சருப்பமாலையும், விபூதியோடு முபவீதமணிந்த மார்பும்,
 எலும்பு மாலையும், காளகண்டமும், கல்லாலவிருகநீழலிற் சன
 காதி முனிவரற்கு ஞானமுணர்த்திய பவளவாயும், கண்ணபிரா
 ணங் கண்ணப்பநாயனரு மருச்சித்த கண்மலர்களும் உடையவ
 ராகித் தேக காந்தியினால் இருள்களகன்று சோதிமயமாய் விள
 ங்கவும், சூலப்படையோடு மழுவாயுதம் பிரகாசிக்கவும், பால
 சந்திரனொளி வீசவும், மரன்கன்று துள்ளவும், புலியதளாடை
 பொலியவும், பூதவேதாளங்கள் சூழவும், அரியயனுமிந்திராதி
 தேவர்களும் வணங்கித் துதிக்கும்படி யெழுந்தருளிச் சதரிசன
 மகாமுனிவருக்கு முன்பாகத் தோற்றித் தம்மைத் தரிசிக்குமாறு
 கண்களைக் கொடுத்தருளினார்.

பிரமவிட்டுணுக்களுக்கு மரிய சிவபிரானது திருவடிவே, யன்றி மற்ருன்றையும் பார்க்கிலெனென்று பிறவிதொடங்கி மறைந்திருந்த கண்களை விழித்துச் சுதரிசன மகாமுனிவருஞ் செகசோதியாகவிளங்கிய சிவரூபத்தைக் கண்டு விரைந்தோடி அவரது திருவடிகளிலே அடியற்ற மரம்போல விழுந்து வணங்கித் தனது கண்களாகிய மலரைச் சாத்தித் தோத்திரஞ்செய்வாராயினர். “உமாதேவிபாகரே, அம்புலி அரவு கங்கையணிந்த சடாமுடியரே, அக்கினி யேந்திய சருப்பகங்கண மணிந்த திருக்கரத்தையுடையவரே, சருப்பாபரணரே, பிரமகபால மா லாபரணரே, அகலங்கரே, அரகரவென்னு மபிதானமுடையவரே, இகலோக வெறுப்பானவர்கள் வணங்கு மேலவரே, திருடா களாகிய கரிய வஞ்சக அசுரர் வசிக்கு முப்புரதகனரே, புராதனரே, விட்டுணுவாகிய அம்பை யேந்தியவரே, மேருவாகிய வில் லையுடையவரே, வேதார்த்தஞானங்களைச் சனகாதிகளுக்குபதே சித்த சூருவே, வெள்ளிய இடபாருடரே, இயமனையுதைத்த திருவடியுடையவரே, தேவர்களது உயிரை மீட்கும்படி நஞ்சையுண்டவரே, மதனசங்கார தழல்விழியரே, தேவர்கள் வணங்குந் திருவடியுடையவரே, பத்தரகூடகரே, திகம்பரரே, வேண்டாதார் பாபமேலீடுபற்றி வெறுப்பானவரே, கனகசபாநாதரே, நம்பி வழிபடுவாரது உள்ளத்திலே சிலம்போசைகேடகத் திருநடனஞ் செய்பவரே, பாசமோசனப் பிரகாசரே, வேதாச்சுவருடரே, அன்பருக்கன்பரே, விபூதிசாதனரே, ஸத்துக்களாற் பூசிக்கப்படுபவரே, சருப்பக்கச்சுடையவரே, செந்தாமரைபோலுந் திருவதனமுடையவரே, வியாக்கிரசருமாம்பரரே, ஆதார ஆதேயரகிதரே, மேருவில்லுடையவரே, ஞானரூபியே, தற்சமானரே, அகோராத்திர தோத்திர சித்தாசனரே, சத்திய ஞானதரிசனரே, அக்கினியத்தரே, செவ்வொளியுடையவரே, சந்தேகவிபரீதமற்ற தவத்தர் வணங்குந் தலைவரே, சருதிமாக்கா தூரியரே, ஞானவினோதரே, கிராதரூபபாதரே, சங்குணடலரே” என்றிவ்வாறு பலதிருநாமங்களைச் சொல்லி “எனது தந்தை தாயர் தேவரீரேயன்றி வேறில்லை. இன்று கண்களைத்தந்த தேவரீரே, பிரசன்னமாகுதிர். பிரசன்னமாகாதொழியில், எனது கண்களை முன்போல மறைக்குதிர்” என்று வணங்குவாரா; எழுந்து தோத்திரிப்பாரா; முன் வணங்கியதை மறந்து பினனும் வணங்குவார்.

சிவபெருமானும் சுதரிசன முனிவரது ஆராமையைக் கண்டு “சுதரிசனனே, இனித் தோத்திரங்கள் போதும், நீ விரும்பிய வரங்களைக் கேட்குதி; அவற்றை யுனக்கருள் செய்யுமாறு வந்தனம்” என்றருளினார். அதுகேட்ட சுதரிசன மகாமுனிவரும் பூமியில் விழுந்து வணங்கி “எம்பெருமானே, உலகத்திலே யுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்க ளனைத்தினும் ஸ்நானஞ்செய்யும் விருப்புடையேன், சரீரமோ வெழுப்படைந்து நரை திரை மிகுந்தமையாலுங் கண்கள் குருடானமையாலும் அவற்றிற் சென்றாடுஞ் சத்தியில்லேன். தேவரீர், பிறந்த நாட்டொட்டு மறைந்த கண்களைத் தந்ததுபோலத் தீர்த்தங்க ளனைத்தினுமாடுஞ் சத்தியைத் தந்தருளவேண்டும்” என வேண்டினார்.

சிவபெருமானு மதனைக்கேட்டு “முனிவனே, பெருஞ்சிறப்புடைய விந்தக் கந்தமாதனமலையிலே, சருவதீர்த்தங்களையும் வரவழைக்கிறேன்” என்று சொல்லிப் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் முழுதையும் வரும்படி நினைக்க, அவை முழுவது மவ்விடத்து வந்தன. உடனே சிவபெருமான் முனிவரை நோக்கி “முனிவனே, இத்தீர்த்த மூழ்வினைக ளனைத்தையும் போக்கும். இது சகலதீர்த்தங்களு மொன்றாகி வருதலினாலே, ‘சருவதீர்த்தம்’ ஏன்றும், மனதினானினைத் தழைத்தமையால் ‘மானததீர்த்தம்’ ஏன்றும் பேர் பெறும். இம்மையிலே பல இன்பங்களையும், மறுமையிலே பேரானந்த மோகூத்தையுங் கொடுக்கும்; பாவக்காடுகளை யெரிக்கு மக்கினியாகும்; காமமுதலாகிய வாறையு முடைக்குங் காற்றாகும்; பிறப்பு இறப்பு என்னும் பெருமுதலைகள் வசிக்கும் குடும்ப சாகரத்தைக் கடந்து கரையேற்றும் புணையாகும்; சுத்தவேதாந்த ஞானமன்றி மோகூத்தையுந் தரும்; நரகமார்க்கத்தை யடைக்கும். ஆதலால் முனிவனே, நீ இதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்குதி” என்றருளினார்.

அதுகேட்ட சுதரிசன மகாமுனிவரு மதிலே விதிப்படி சங்கற்பித்து ஸ்நானஞ்செய்து, சமுத்திரத்துதித்த சூரியனைப்போல நல்ல பேரொளியுடைய வடிவத்தோடெழுந்தனர். அதனைக்கண்ட தேவர்கள் “இதில் ஸ்நானஞ்செய்தவனோ கிழவன்! இங்கே வேறொருவ னெழுந்திருக்கிறான். அக்கிழவன் இந்தத் தீர்த்தமகிமையினாலே” நரை திரைகளொழிந்து இந்தவிடிவாகி யெழுந்தனனோ!” என்று பலவாறதிசயித்துச் சிவபெருமானது திருவருளை விபந்து துதித்தார்கள். சுதரிசனமுனிவருந் தனது

தேககாந்தியைப் பிளமைப்பருவத்தையுங் கண்டு, தன்னோடுசேர்ந்த முனிவர்களோடு நின்று தீர்த்தத்தையுஞ் சிவபெருமானையுந் தோத்திரித்தனர். சிவபெருமானு மம்முனிவாபெருமானே நோக்கி “முனிவனே, நீ இதிலே எப்பொழுதும் என்னை நினைத்து ஸ்நானஞ்செய்து தென் கரையிலே யிருக்குதி. வேறு தீர்த்தங்களுக்கு நீ போகவேண்டாம், பிராரத்த முடிபில் மோகூழ் முனக்குக் கிடைக்கும். உன்னையன்றி யாவர் இதில் ஸ்நானஞ்செய்யினுமவருமிருமையின்பங்கனையடைவர்” என்றுகட்டளையிட்டு மறைந்தருளினர். அதன்பின் சுதரிசனமுனிவர் சிவத்தியானத்தோடு நெடுங்காலமங்கிருந்து ஸ்நானஞ்செய்து சிவானந்த வாழ்வடைந்தனர். முனிவர்கள், உங்களுக்குச் சருவ தீர்த்த மகத்துவத்தைச் சொல்லினோம். இச்சரித்திரத்தைச் சொல்லினவர்களுங் கேட்டவர்களும் பாவசாகரத்தினின்றும நீங்கிப் பேரானந்தமடைந் தின்புறுவர்கள்.

ஆனதற்பின்வேதியனப்புனலாடியுற்றுயிராகம்கற்றிவிண்
போனவக்கணமேவினன் முத்தியிற்போதநற்றவிர்யா முமுமக்கிவண்
மானதப்புனல்வாய்மைநவிற்றினமாசிலிக்கதையோதியவுத்தமர்
பானநற்செவியாலடைவுற்றவர்பாதகக்கடறுளெழுவற்றுமே.

சருவதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

தனுக்கோடி தீர்த்தச் சருக்கம்.

பௌராணிகசாஶரமாகிய சூதமகாமுனிவரானவர், நைமிசாரணிய முனிவர்களை நோக்கி முனிவர்கள், ஸ்ரீ ராமனானவன் இராவணசங்காரஞ்செய்து மீண்டுவரும்பொழுது, தான்வகுத்த அணைவழியாக இராக்கதரும் பிறரும் இலங்கையினின்றும் வந்து சத்துக்களைப் பின்னும் வருத்தாவண்ணந் தடுத்தற்பொருட்டுத் தனது வில்லினது கோடியால் அவ்வணையை முரித்த இடமே தனுக்கோடி யாகும். அது, சமுத்திர ரூபமாயிருந்து தன்னிடத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்வோருக்கு இஷ்ட சித்திகளனைத்தையுங் கொடுக்கும். அதனை நினைத்தவர்களும், தரிசித்தவர்களும், புகழ்ந்தவர்களும், அதிற்படிந்து வருங் காற்றுப்படடவர்களும், திவலை தொடடுகொண்டவர்களும், ஸ்நான

ஞ்செய்தவர்களும், நெடுங்காலம் பெருவருத்தங்களைக் கொடுக்கும் இருபத்தெண்கோடி நரகங்களினும் நின்று நீங்குவர். அவர்கள் மோக்ஷமடைதல் மிகவுமெளிதாகும், அந்த இருபத்தெண்கோடி நரகங்களுக்குங் கோடிக்கொன்று தலைமையுடையதாக இருபத்தெட்டு நரகங்கள் விசேடமுடையனவாய் விளங்கும். கிளைகளாகிய இருபத்தெண்கோடி நரகங்களின் பெயர்களையும் அவை செய்யும் வருத்தங்களையுஞ் சொல்லுதல் முடியாதாகையால், அவற்றின் தலையாய இருபத்தெட்டு நரகங்களை யுமவற்றினது வடிவு தொழில்களையுஞ் சொல்லுதல்கேட்பீர்களாக என்று சொல்லுவாராயினர்.

முனிவர்கள், தமம், அந்ததமம், ரௌரவம், மகாரௌரவம், சும்பிபாகம், காலசூத்திரம், அசிபத்திரவனம், சூகரமுகம், கிருமிபக்ஷணம், அந்தீகூபம், சந்தஞ்சம், சன்மலி, சூர்மி, வைதரணி, பிராணரோதம், வைசசம், லாலாபக்கணம், வீசி, சாரபக்ஷணம், வச்சிரகண்டம், காரம், பிசிதபக்ஷணம், சூலப்பிராரந்தம், விதோதகம், தந்தசூகம், பரியாவருத்தம், அகோரம், மகாகோரம் என்பன. இவற்றிற்கு வேறு பரியாயப்பெயர்களுமுள்ளன. இவற்றின் வடிவுவெதனைகளிற் சிலசொல்லுவாம்.

க. தமம். அது இருண்டமையுள்ளது. அதிலே காலதூதுவர், மனைவியினது சீதனப்பொருள்களையும், மக்களது முதுசொப்பொருள்களையும் திருடிச்சீவிப்பவர்களை விட்டுவருந்துவர்.

உ. அந்ததமம். அது, பேரிருள் வடிவாய்திகங்குளிருள்ளது. அதிலே, அரசனை நேர்யுத்த முகத்திலன்றி வதைத்தேனும் வஞ்சித்தேனுஞ் சீவிப்பவர்களை விட்டுவருந்துவர்.

ங. ரௌரவம். அது, சருப்பங்களும் பலவித விடசெந்துக்களும் நிறைந்து பேராள நீள அகலமுடையது. அதிலே, பிறவுயிர்களுக்குத் தீமைசெய்து தன்விடு நிறைப்பவர்களை வருத்துவர்.

ச. மகாரௌரவம். அது, பலவித விஷசெந்துக்களும், முள்ளுகளும், ஆயுதங்களும் நிறைந்துள்ளது. அதிலே, தந்தைதாய் மனைவி மக்கள் பசியிருக்கவைத்துத் தானறனியிருந்துண்பவனையு முண்பவனையும், பசியால் வருந்தித் தனது தசையைத் தின்னுமபடி விட்டு வருந்துவர்.

ரு. சும்பிபாகம். அது, அதிக ஆழ நீளமுள்ள கொதியெண்ணெய்க் கிணறுமயமா யுள்ளது. அதிலே, காடழிலே வசிக் கும் பறவை விலங்குகளைக் கண்ணி குத்தியாவது, வலைவீசியாவது, அம்பு முதலிய ஆயுதங்களைச் செலுத்தியாவது, சுட டாவது, கல்லுப்பொல்லுகளா லெறிந்தடித்தாவது, வதைத் துச் சீவனஞ்செய்தவர்களைப் புயமுரியக் கடடி யமுக்கி வரு த்துவர்.

சூ. காலசூத்திரம். அது, பதினாயிரம் யோசனை ஆழ நீள ஆக லமுடையதாய் மேலே அதிக வெய்யிலினாலும், கீழே தணி யாதெரிகிற பெருநெருப்பினாலு முருக்கித் தெளிந்த கெம்பு நீர் மயமா யுள்ளது. அதிலே, கடவுளையும், அந்தணராதி பெ ரியோர்களையும், தந்தை தாய் தமயனாதியரையும் நிந்தித்து அவமானஞ்செய்தவர்களை நெடுங்காலங் கிடந்தமிழ்ந்துமபடி விட்டு வருத்துவர்.

எ. அசிபத்திரவனம். அது, இலை காய் பூவனைத்தும் அரிவாள் போன்ற கூர்மையாகிய செடிக ளிடையெளி சிறிதுமின்றி நெருங்கிய வனமா யுள்ளது. அதிலே, வேதாகம விதிகளை மாற்றி அதற்கு மாறாக நடப்பவர்களை விட்டு வருத்துவர்.

அ. சூகரமுகம். அது, பெருமுள்ளுகளும், காட்டுப் பன்றிக ளும் நெருங்கிய பெருவனம். அதிலே, தங்கிழ் வசிப்பவர்களை அநீதியாக நடாத்தும் அரசர், அமைச்சர், தண்டத்த லைவர், கிராமாதிபதி, குடித்தலைவராதியோர்களை விட்டு வரு த்துவர்.

கூ. கிருமிபக்ஷணம். அது, பலவித நாற்றங்களோடு கிருமி கள் நிறைந்த ஆழமான கிணறுவடிவா யுள்ளது. அதிலே, தானுண்ணும்பொழுது, தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து; ஓக்கலாதியோரை உபசரனை செய்யாதவர்களையும், தேவ யாகம் முதலிய ஐவகை யாகங்களைச் செய்யாதவர்களையும், தன்னோடு சம்பந்தியா யுண்ணக கூடியவர்கள் புறத்தே பசி யோடு பாத்திருப்பக் கொடாதுண்பவீர்களையும் பசியால் வருந்தி அக்கிருமிகளை உண்ணாமபடி விட்டு வருத்துவர்.

க0. அந்தகூபம். அது, ஆணிமுடிகளாலே நிறைக்கப்பட்ட ஆழ மான இருடகிணறு வடிவாயுள்ளது. அதிலே, எல்லாஞ் சிவ சசெயலேயன்றி எனது செயல் யாதொன்று மில்லையென்று,

உடல் பொருள் ஆவி மூன்றுமொப்படைத்துப் பிராரத்த முடிபுவரையும் உலகர் போலத் திரியும் மெஞ்ஞானிகளுக்கு, மனம் வாக்குக் காயங்களா விடர்செய்யும் பாவினை இட்டு வருத்துவர்.

கக. சந்தஞ்சம். அது, காய்ந்த இருப்புக்கடாரத்தினுள்ளே ஈக்கள் நிறைத்துள்ளது. அதிலே, தேவப்பொருள்களையும், பிராமணர்களது பொருள்களையும், அந்நியர்களது பொருள்களையும் வலாற்காரமாயேனும் திருடியேனும் எடுத்துத்தன் வீடு நிறைப்பவர்களை விட்டு வருத்துவர்.

கஉ. சன்மலி. அது, முள்ளிலவமரங்கள் நிறைந்த காடாயுள்ளது. அதிலே, பிறவுயிர்களைப் பலவிதத்தாலேனும் வருத்துபவர்களை முட்கள் தொழுவியிழுக்கும்படி விட்டு வருத்துவர்.

கங. சூர்மி. அது, இருப்புப் பலகையிலே ஆண் பெண் வடிவாகச் செய்த பாவைகளை நெருப்பெழக் காய்ச்சி நிறைத்துள்ளது. அதிலே, புணர்தற்பாலமல்லாதாரைப் புணர்ந்த ஆடவர் பெண்களை, முறையே அப்பாவைகளை மாறிப் புணரும்படி விடுத்து வருத்துவர்.

கச. வைதரணி. அது, நெருப்பாறு வடிவாயுள்ளது அதிலே, பிறர் செய்த தருமங்களைக் கெடுத்தவர்களையும், தருமஞ்செய்பவர்களைத் தடுத்தவர்களையும் விட்டு வருத்துவர்.

கரு. பிராணரோதம். (பெருநரகு) அது, ஊன், உதிரம், கோழை, மலமூத்திரம், சீ, பித்தநீர் ஆதியவற்றூன்றைக்கப்பட்டுத் திபயங்கரமாயுள்ளது. அதிலே, வேதாகமவொழுக்கந்தவறி, மானமில்லாமல் தனது குலாசாரமுறை பிறழ்ந்து பெருங்காமுகராய்க் கட்டுடித்துக் காட்டு விலங்கு போலத் திரிபவர்களை விட்டு வருத்துவர்.

ககூ. வைசசம். (வீபற்சம்) அது, கூரிய வாள்களு முள்ளு களும் நிறைந்த பெருங்குழிவடிவா யுள்ளது. அதிலே, காட்டு விலங்குகளை நாய் முதலியகொண்டு வேட்டையாடியும், கடலிடத்து மேனையீர்நிலைகளிடத்துந் தாண்டில வலைமுதலிய இட்டுச் சீவவதை செய்து சீவிப்பவர்களை விட்டு வருத்துவர்.

கௌ லாலாபக்கணம். அது, கூரிய அரிவாடகோரைக ணீறை த்துள்ளது. அதிலே, மது மாமிச விருப்பங்கொண்டு சத்தி பூசையாதியவைகள் செய்தும், துட்ட தேவதைகளுக்குப் பலிகொடுத்தும், அகங்காரத்தினுற் பிறவுயிர்களை வதைத்தும் உண்பவர்களை விட்டு வருத்துவர்.

கஅ. வீசி. (ரேதகுண்டம்) அது சுக்கிலநீர்நிறைந்த பெருங் கிணறுவடிவாயுள்ளது. அதிலே, தன் மனைவி முதலிய பிற ரைத் தனது சுக்கிலநீரை புண்ணச் செய்தவர்களையும், புமமை துனம், விலங்குப் புணர்ச்சி முதலிய செய்தவரையும் விட்டு வருத்துவர்.

கக. சாரபக்ஷணம். (காரநீர்குடித்தல்) அட்டைசுணிறைந்த காரநீர்க் குளமாயுள்ளது. அதிலே, வியாபாரிகளிடத்தும் பிற ரிடத்தும் பின் தருவாமென்று கடன்வாங்கியுண்டு அது கொ டாதவர்களது இரத்தத்தை வாங்கும்படி விட்டு வருத்துவர்.

உ௦. வச்சிரகண்டம். அது, வைரவூசிகள் செடில் முள்ளுகள் நிறைந்துள்ளது. அதிலே பிறவீடுகளுக்கு நெருப்புவைப்ப வர்களையும், நஞ்சூட்டி வதைப்பவர்களையும் விட்டு வருத்து வர்.

மேற்சொல்லிய பாவிகளனைவருந் தனுக்கோடி தீர்த்தத்தி லே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்வாராயின், கொடிய நரகவேத னையை அடையார். இவைகளையன்றி, வேறு பலவிதமாகிய வேதனைகளைச் செய்யு நரகங்களு முள்ளன. இதிலே ஒருமுறை ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் அவ்வேதனைகளை யடையாது அசுவமே தயாகபலனை யடைவர்.

இந்தத் தனுக்கோடி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்யின் அவ ர்களுக்கு உண்மைஞானம் உண்டாகும்; சாலோக சாமீப சா ரூப சாயுச்சிய பதவிகளுங் கிடைக்கும்; பாவக்கொடிகள் பட ரா; துன்பங்களனைத்தும் நீங்கி இன்பமுண்டாகும்; ஆயிரந்து லாபாரதானபலமும், ஆயிரங் கோதானபலமுங்கொடுக்கும்; ந ல்ல கீர்த்தியும், நல்ல செல்வமும், கல்வியும் உண்டாகும்; அஞ் ஞானம்கலும்; பஞ்சமகாபாதகங்க ளொவ்வொன்றிலும் ஐம்பதி னாயிரம் போக்கும்; அன்றி, உபபாதங்களனைத்தையும் போக் கும், ஆசையாகிய சமுத்திரத்தைத் தூர்க்கும்; மனவுறுதியைத் தரும். முனிவர்களா, தனுக்கோடி தீர்த்தத்தைக் குறித்திங்கே

சொல்லியவைகளி லொருசிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை. இது சத்தியம் என்று காய்ந்த மழுவை நாவினாலெடுப்பேன்.

நாஞ்சொல்லிய பெரிய இந்தத் தனுக்கோடியினது மகத்துவத்தை, உபசாரமென்று சொல்லுபவன், சங்கரசாதியிலே பிறந்து தருமவிரோதியாவன். மயக்கத்தை யொழித்து இம்மைக்குப் பலவித சுகபோகங்களையும் ஞானத்தையுங் கொடுத்து மறுமைக்கு மோகத்தை யுங் கொடுக்குமிந்தத் தனுக்கோடி தீர்த்தமிருக்க, வேறு பலதீர்த்தங்களை விசேடமென்றாட்சு செல்லுதல அறிவில்லாதவர்களது தொழிலே. நன்றியற்றவர்கள், அவர்களது மயக்கமிகுதியைச் சொல்லமுடியாது. இந்தத் தனுக்கோடியினது பெருமையைப் பாராட்டுபவரும், விரும்பித் தரிசிப்பவரும், நினைப்பவரும், தீண்டுபவரும், சிறிது உட்கொள்ளுபவரும் மேலே பிறவியெடார்கள் என்றருளிய சூதமகாமுனிவரை, மந்தைய முனிவர்களுக்கி “ஐயனே, இதற்குத் தனுக்கோடியென்றபெயர் வந்த காரணம் யாது? கட்டளையிட்டருளுக” என்று வேண்ட, அதனைச் சொல்லுவாராயினர்.

ஸ்ரீராமனானவன், தசமுகராவணனைக் கொன்றபொழுது, சுக்கிரீவனாற் பறித்துவந்த கிரீடத்தை விபீடணனுக்குச் சூட்டிச் சிறையினின்றுமீட்ட சீதாபிராட்டியாரோடும், இலக்குமணன் அனுமான் வானரச்சேனைகள் நூற்றெட்டுத் தலைவமாராதியர்கள் சூழ, சித்தூர், சாரணர், கந்தருவர், தேவர்கள், அரம்பையர், தவத்திகளாகியோர் திரண்டு வாழ்த்தத் தரித்த வில்லோடு மீண்டு இலங்கையை விடுத்து உல்லாசத்தோடுவந்து கந்தமாதனமலையிலிருந்தனன். அத்தருணத்தில் விபீடணனானவன், ஸ்ரீராமனது கல்லைப்பெண்ணாக்கிய கழல்முன் விழுந்துவணங்கி “என்னையனே, இந்த அணையை யுடைக்காதுவீடின், இதுவே வழியாக வலிய ராக்கதர்கள் என்னை விரும்பிவந்து இங்குள்ளார்களை மிகவும் வருத்துவர்; ஆதலாலவர்கள் வராவண்ண மிவவழியை யுடைக்கவேண்டும்” என்று வேண்டினன்.

அதுகேட்ட ஸ்ரீராமனு மங்ஙனஞ் செய்வேனென்று தனது வில்லினுதியினு லவ்வணையை யுட்தனன். அதனாலே தனுக்கோடியென்று பெயராயிற்று ஆதலாலிதனைத் தரிசித்தவர்கள் உண்மைஞானிகளாய்ப்பிறவியடையார்களாயின, ஸநானஞ்செய்தவர்களுடையும் மேன்மையை யானறிவேனோ! நருமதையாற்றிலே ஸநானஞ்செய்து தவஞ்செய்பவன் மனத்தெழுந்த

பாதகங்களைப் போக்குவன். கங்கையிலே யிறந்தவன் பாசபந்தங்
கணீங்கிப் பரிசுத்தனான். குருகூத்திரத்திலே தானஞ்செய்
தவன் பிரமக்கொலைப்பாவத்தினின்றும் நீங்குவன். ஆகவே,
தவந் தானம் மரணமாகிய மூன்றினையுஞ் சேதுக்கரையிலே செ
யய ஒருவனுக்குக் கிடைக்குமாயின், இட்டசித்திக ளனைத்தை
யும் பெற்று மோகூமடைவன். இதிற சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை.
ஒருவனது பெருமை முழுதையுங் கெடுக்கிற தீவினைக் ளனைத்
தையும் நாசமாக்கும். இத்தனுக்கோடி தரிசனமே இந்திர பிர
மவிட்டுணு ருத்திர பதவிகளுக்குச் செல்லுவதற் கேணியாகும்.
அருந்தவம், தானம், யாகம், செபம், தருமமாதிய செயல்களால்
வரும் பேறுகளைத்தையுந் தரும். இதிலே அன்போடு ஸ்நா
னஞ்செய்பவர்கள் வேறு புண்ணியஞ்செய்யவேண்டாம். காசி
யிலே மரிக்கச்செல்லுபவர் தனுக்கோடியைக்கண்டால் அங்கு
ச்செல்லார்கள். உணவின் றிமூன்றுநின மித்தனுக்கோடியிலாடா
தவனும் பொருள்களைத் தானஞ்செய்யாதவனும் வறியனானா
ன். அத்தனுக்கோடியிலாடுதற்கு விருப்பம் வைத்தவர்களும்
அதற்கென்று பொருள் தேடிவைத்தவர்களும் அனேக யாகபு
லனை யடைவார்கள். உலகத்திலுள்ள அனேககோடி தீர்த்தங்க
ளெல்லாந் தனுக்கோடியைத் தரிசிக்க அங்கு வந்திருக்கும். மு
ப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் மும்மூர்த்திகளு மவரவர் சத்தி
மார்களோடு மத்தனுக்கோடியில் வந்து வீற்றிருப்பார் மோகூம்
டைந்த முனிவர்களும் திருப்பாற்கடலமுதருந்திய தேவர்களு
ம் போகமோகூ சித்திகளை யடைந்தது அத்தனுக்கோடியிலே
ஸ்நானஞ்செய்த விசேடத்தினாலாகும். இத்தனுக்கோடியிலே
ஸ்நானஞ்செய்து தேவகடன் பிதிர்கடனைச் செய்பவர்கள் தீவி
னைகளினீங்கி மேலான மோகூம்பெற்று விளங்குவர். இந்தச்
சேதுவிலே ஸ்நானஞ்செய்து ஒரு பிராமணனுக்கேனு மன்ன
மருத்தினோர்கள் பலவீருட நீங்காது பேரின்பநாட்டில் வீற்றி
ருப்பார். அஸ்வமேகாதி பல யாகங்களைச்செய்து வருந்தாது சா
கமுலுபலாதிகளை உண்டு தம்முயிரைக்காத்துத் தனுக்கோடியி
லே ஸ்நானஞ்செய்பவர்க ளெவ்வகைப் புண்ணியங்களையும
டைந்தின்புறுவர். நான்கு குலத்தவருள்ளு மிதிலே ஸ்நானஞ்
செய்பவர் பின் பிறவியடையார்கள் மாசிமாதத்திலே இதிலே
ஸ்நானஞ்செய்பவர்களுடையுந் பேறையான் சொல்லுந் தரத்த
தன்று. அவன் பகீரதியாதி தீர்த்தமாடிய புயனையடைந்து விரு
ம்பிய நாடுகளில் விரும்பிய போகங்களைப் பெற்றுப் பின்பு
மோகூமடைவன். பெண்களாயினு மாண்களாயினும் பிறந்த

நாள்முதற் செயத தீவினைகளைத்தையந் தனுக்கோடியிற் செய்த ஸ்நானமொன்றே நீக்கும். தேவர்களுள்ளே சிறந்த ஸ்ரீராமனது காருண்ணியம்போல வற்றாத தீர்த்தங்களைத்தினுந் தனுக்கோடி தீர்த்தமே அதிக விசேடமுடையது. எவரெதனை விரும்பியாடினு மதனைத் தனுக்கோடிதீர்த்தமொன்றே கொடுக்கும். மாசிமாதம் முப்பதுநாளும் பஞ்சப்புலன்களை வென்று ஸ்நானஞ் செய்தவர் சிவபதமடைவர். மாசிமாத முப்பதுநாளினு மொருகாலப்போசனத்தோடிருந்து கோபாதி குற்றங்களின்றி ஸ்நானஞ் செய்பவர் பிரமகத்தி தோஷத்தினிலும் நீங்குவர். மாசிமாதஞ் சிவராத்திரி புண்ணிய தினத்திலே நான்குயாமத்திலு மிராமனாதனைப் பூசித்து, மறுநாளுதயத்திலே தனுக்கோடியிலே ஸ்நானஞ்செய்து நித்தியகருமங்களை முடித்து இராமனாதனைப் பூசித்து வணங்கியபின்பு, இயன்றமாத்திரம் பொன் பூபி பசு நெல்லு எள்ளுமுதலிய பலவித தானங்களைச் செய்து பிராமணபோசனஞ்செய்து அவர்களாசீர்வாதம் பெற்று, பின்பு பாரணஞ் செய்தவர்களுக்குச் சிவபெருமான் இருமையின்பங்களையுங் கொடுத்தருளுவர். மோக்ஷமடையும் விருப்புடையவன், எவ்வகை வருத்தங்கள் வரினுமவற்றைச் சிந்தியாது தனுக்கோடியிலே ஸ்நானஞ்செய்வன். இதுவன்றியும், அத்தோதய மகோதய புண்ணியகாலங்களிலே தனுக்கோடியிலே ஸ்நானஞ் செய்தவன் இருமையின்பங்களுமடைந் தின்புறுவன். அன்றி மும்மூர்த்திகளு மவன்வசமாகுவர். சந்திர சூரியோதயங்களிலே இதில் ஸ்நானஞ்செய்பவர்களுக்கு மேலே பிறவியில்லை. எவ்வகைப்பட்ட பாவிசுளுந் தாங்கள் செய்த பாவத்துக்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்யாமல் இத்தனுக்கோடியிலே ஸ்நானஞ் செய்வாராயின் - குறித்துச் சங்கற்பித்தபாவம் நீங்குதலோடு பலவித யாகபலனுமுண்டாகும். சந்திர சூரிய கிரகண காலங்களிலே தனுக்கோடியில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்பவர்கள், பிரமகத்தி தோஷத்தினும் நீங்கி மேலான பேரின்பமடைவர். மற்றையவ்வகைப் பாவங்களினும் நீங்குவர். அவர்கள் மற்றெல்லாத் தீர்த்தமாடின பலனையுமடைவர்.

முனிவீரர்கள், உங்களுக்கு இருவகையின்பத்தினும் விருப்புளதாயின், தனுக்கோடியிலே ஸ்நானஞ்செய்யும்படி இதோ செல்லுங்கள். தனுக்கோடியின் கரையிலே பிண்டதருபுராதிகள் செய்யில் அபிதிர்களுந் தாமுங் கற்பகாலம் பேரின்பமடைந்து களிப்புறுவர். கந்தமாதனத்திலேனுஞ் சேதுவிலேனுந்

தனுக்கோடியிலேனும் பிண்டதருப்பணஞ் செயதவர்களுக்கூ
மேலே பித்திர்கடன்கள் செய்யவேண்டுவதில்லை. இந்த மூன்று
மே தென்புலத்தார் கடன்றீர்கும வழியாகும். அசுவத்தாமன் நி
த்திரையிலே பலரையுங்கொன்ற பாவத்தை இந்தத் தனுக்கோ
டியிலே ஸ்நானஞ்செய்து போக்கினன்.

ஆதலிற்றனுக்கோடியிலாமொறா ருயிர்க்கிளைப்பாயினுமேகுவிர்
மோதடநீசிலைத்தேசினீடுசேய்மூரிவிற்பரித்தாமன் முன்னாடினான்
போதுநித்திரைக்காதலினாவிவான் போகவிட்டவத்தீவீனபோக்கவே
யாதனைப்பவத்தீதறுமாதவீர் துமக்கிசைத்தேயிவண்யாமரோ.

தனுக்கோடித்தீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

அசுவத்தாமாச்ச சருக்கம்.

பிரமணைநிகர்த்த முனிவர்கள் சூதபௌராணிகரை நோக்
கி ஐயனே, சருப்பங்கண் அசுவதுபோல நெடுமூச்செறிந்து
நித்திரை செய்வாரை அசுவத்தாமன் கொன்றதனா லவனுக்கு
வந்த பாதகம் கழிந்தவாறென்னையென்று அறிய விரும்பினும்
அதனைத் தேவரீர் கட்டளையிட்டருளுக. தேவரீர் கட்டுரைச்
ய்புந் தேவாமிர்த்ததைச சிந்தையாரத் தேக்கியுந் தெவிட்டவில்
லை. எம்மேற்கொண்ட காருண்ணியத்தா லதனைக் கடாட்சித்த
ருளவேண்டுமென வேண்டினர்.

அது கேட்ட சூதமகாமுனிவர், தனது குருவை வணங்கி
அம்முனிவர்களைநோக்கிச் சொல்லுவாராயினர்.

முனிவர்கள், முற்காலத்துப் பஞ்சபாண்டவருந் தூரியோ
தனாதியரும் பூமிகாரணமாகப் பெரும்போர் விளைத்தகாலத்தி
லே, பத்தாநாள் ஸ்ரீ வீட்டுமன்றிறந்தனன்; அதன்மே லைந்துநா
ளிலே துரோணசாரியன் இறந்தனன்; அதன்மேல் மூன்றுநா
ளிலே கன்னனும், சல்லியனுமிறந்தனர்; அந்தப் பதினெட்டா
நாளிலே, வீமனுடைய காலுதையினாலே தூரியோதனை தொ
டைபிளந் திறந்தனன்போலக் குற்றயிராகக்கிடந்தனன் அப
பொழுது, பஞ்சபாண்டவர்களுந் திட்டத்துயமன் சிகண்டி சிஞ்
சயன கிருட்டினன் சாததகி ஆதிய அரசரோடு வெற்றிச்சங்கு
முதலிய பல வாச்சியங்கண் முழக்க விரைந்து தங்கள் பாசறை

யை அடைந்து மடங்குமாளிகையிலிருந்தனர். அப்பொழுது படைவீரரும் அமாத்தியர்களுந்திரண்டு துரியோதன மகாராசனது நகரத்தையடைந்து பலதிரவியங்களை யுங் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு வந்து வைத்துப் பாண்டவரை வணங்கினர்.

பின்பு ஸ்ரீகிருட்டினன் ஏதோ உறுதிமொழிபேசுவான்போன்று, பாண்டவர்களைப் படங்குவீட்டினின்றும் அழைத்துக் கூடாரத்தின் புறத்தே சிறிது தூரத்திலுள்ள ஆற்றங்கரையின் மணற்குன்றின்மீது பல வினோதக்காட்சியோடு மாகவேண்டியவைகளை யோசித்திருந்தனன்.

இப்பால் கிருபாசாரியனுங் கிருதவன்மனும் அசுவத்தாமனுஞ் சூரியனத்தமிக்குமுன் துரியோதனன் யுத்தகளத்திலே, வீமசேனனுடைய தண்டாயுதப்போரினால் தொடை பிளந்து தரையிலே நிணச்சேறுமிக்க இரத்தக்குழியிற் கிடந்து வருந்துவதைக்கண்டு மிகவுங் கலங்கினர். குற்றயிராகக்கிடந்த துரியோதனனும் அம்மூவரையுங்கண்டு கண்ணீர்சொரியப் புலம்பி அழுதனன்.

அதுகண்ட அசுவத்தாமன் கண் பொறிபறக்க உதடுதுடிக்கக் கடுஞ்சினமடைந்து, துரியோதனனை நோக்கிப் பிறிதுபேசநீணமுற்றுச் சொல்லுவான், “அரசனே, பாண்டவர்கள் வஞ்சகத்தினுற் பொய்சொல்லி எனது தந்தையைக்கொன்றனர். தாண்டப்படாத அத்துயார்க்கடலைத் தாண்டினும் நீ கிடக்குந்துயரத்தைக் கண்டு தாங்கமாட்டேன் ஆதலின், இப்பொழுதே உத்தரவு தருவையாயின் இன்று இரவு விடியமுன் நான் செய்த புண்ணியத்தினுணைப்படி பாண்டவர்களைச் சிஞ்சயனாகியரோடு கொன்று மீளுவேன்” என்றனன்.

அதுகேட்ட துரியோதனன், நீர் சொரியுந் தனது கண்களால் அசுவத்தாமனை மகிழ்ந்துநோக்கி “ஐயனே, நீ அங்ஙனஞ் செய்தாலன்றி எனதுயிர் நீங்காது. இந்த ஆபத்துநேரமுனது தஞ்சமன்றி வேறில்லை” என்று கிருபாசாரியனைச் சேலுதிபதியாக்கிப் பேசராசனோடு மூவரையுமனுப்பினன். அம்மூவருந் துரியோதனனது உத்தரவோடு பொழுதுபோகுமுன் விரைந்து, பஞ்சபாண்டவரிருக்கும் பாசுறையை அடைந்து, அங்குள்ள ஆரவாரங்களை யு மவர்களுற்சாகத்தையுங் கண்டு, இடிகண்ட சருபம்போல நாணி நடுங்கிக் காலகள் தடுமாறிப் பின்

னிடடோடிச் சிறிதிடம்போயிருந்தின்பாறி, “நாம் மீண்டுசென்று தூரியோதனைக்கண்டென்ன சொல்லுவோம், எமது சத்தியம் பொய்க்குமே” என்று மன்மவாடி, பக்கத்திலுள்ளவோர் சோலையைக்கண்டு அங்கே தாமரைத்தடாகங்கள் பலவகையிருக்கங்கள் பறவைகள் கொடிசெடிகள் முதலிய நெருங்குதலாற் சிறிதுமிடைவெளியின்றி மறைவிடமாகிய அச்சோலையை அரணமாகக்கொண்டு நுழைந்து, சூதிரைக்குத் தண்ணீர்கொடுத்துத் தாமுமுண்டு, அங்குள்ள ஒரு ஆலமரநீழலிற்றங்கி, வோவையாற்றி, உடம்பைச்சுத்தப்படுத்தி, நித்தியகருமவிதியை முடித்துச் சூரியாத்தமயமானபின் பகலிலே சஞ்சரிக்கு முயிர்கொடுங்கவும், இரவிலே சஞ்சரிக்குமுயிர்கள் விழிக்கவும், வருமிராக்காலத்திலே, பகலிலே வருத்தமுற்ற மூவருள்ளே கிருபாசாரியனும் போசனுந் தரையே பாயலாகக் கிடந்துறங்கினார்.

அசுவத்தாமன் தான் சொல்லிவந்த சபதத்தினாலும் கோபாக்கினியினாலும் வெதும்பி மனம் நொந்து, நித்திரையின்றி யானைமுதலிய விலங்குகளின் முழக்கத்தைப் பகைவரது முரசுவோசையெனவுன்னி “மற்றையவேந்தரது கொடிகள் வீணையொலிப்பதுமுளது, தருமனுடைய கொடி வீணையொலிக்கா” தென்றிரங்கியும், மரங்களை முரித்துக் கையிலேநதும் யானையைக்கண்டு “தண்டாயுதத்தோடு வீமன் வருகிறானே” வென்றஞ்சி “எனது தந்தைபோல நானுமிறப்பதன்றித் தப்புவதில்லை” என்னிப்படி வந்தேன்” என்றிரங்கியும், இரவெரிமரங்களினருகிலேபெரிய பசியமுகில்களுறங்குவதைக் கண்டவுடனே “நாமவந்தசேதியை யாரோ அருச்சுனனுக்குச்சொல்ல அவன் அழகிய தேரின்மீதேறி வருகிறானே” வென்று அசைந்து இரங்கிச்சோர்ந்தும், ஒரு மரையின் முதுகிலேபாய்ந்து அதன்மலையைப் பிடுங்கமாட்டாது. சோர்ந்து வாடி யோடிவருகிற சிங்கத்தைப்பார்த்து “இது நகுலனானவன் அதிகவேகத்தோடு செலுத்துகின்ற சூதிரை வருகிறதே” யென்று சரீரம் நடுங்கிச்சோர்ந்தும், யாற்றினின்றிங் கிளர்ந்து மேலோங்கி வளைந்துவீழும் வானை மடசங்களினது ஒளியைக்கண்டு “இது சத்துருக்களது மார்பைப்பிளக்குஞ் சகாதேவனது கைவாணைளி” யென்று அஞ்சியும், இங்ஙனமன்றிரவிலே யுறங்காதிருந்து, பல காகங்கள் கண்ணுறங்கு மாலமரத்திலே பகலிலே அவற்றிற்கு அஞ்சியொதுங்குங் கூகையொன்று வந்து பெருஞ்சத்தமிட்டு அவற்றினைக் கலைத்து அவைகளைக்கொன்று எவ்விடங்களிலும் தலை

கனும் முக்குகனும் வால்களுஞ் சிறைகளுமாகக் கிடப்ப்ச்செய்
 னு வெற்றிகொண்டிருப்பதைக்கண்டு பசல்முழுதுமதனை யலைத்
 ததீமை இரவிலே தமக்குக் கிடைத்ததென்று வருந்துங் காக்
 கைகனிந்து அபசெயத்தையும் “முற்பகல் தோற்றோர் பிற்பக
 ல்வெவ்வர்” என்றபடி வென்ற கூகையினது செய்கையைக்
 குருவாக்காகக்கொண்டு தானுமப்படியே செய்து இரவிலே ச
 த்துருக்களனைவரையுங் கொல்லுவேனென்று அசுவத்தாமன்
 எழுந்து நினைப்பான்.

“நானே புத்திமோசமாகத் துரியோதனனோடு வீரம்பே
 சிவந்தேன் போர்செய்து பஞ்சபாண்டவரைக் கொல்லுதல் அ
 ரிது; எண்ணிய செய்கைகளை இயன்றளவு உபாயத்தைக் கடை
 ப்பிடித்து லேசாக முடித்தல் ஆன்மசபாவமாகும். நெருங்கி
 யபோரிலே மாயவஞ்சனைகள் செய்து பகைவரை வெல்லுதல்
 நிருபருக்குரிய விதியாகும். அந்நிருபரேவலின்படி நிற்குமென
 க்குமதுதகும். சத்துருக்களு முபாயத்தினாலேயன்றோ நம்மர
 சனையுங்கொன்றார்கள். யுத்தசாத்திரபண்டிதர்கள் உணவுகொ
 ள்ளுபவரையும், வழிநடப்போரையும், ஓரிடத்திலே தங்குபவ
 ரையும், இரவில் நித்திரைசெய்பவரையும், களைத்துக்கிடப்பவ
 ரையும், அடியினால் புண்பட்டு வருந்துபவரையும், பூமியில் வி
 முந்துகிடப்பவர்களையும், நிராயுதர்களையும், தொன்றுதொட்
 ட்பகைவராயிற் கொல்லலாமென்று விதித்தலின்; நானுமங்ஙன்
 ன்செய்தல் குற்றமாகாது” என்று ஒரு முகூர்த்தநேரம்யோசித்
 து, கிருபாசாரியனையும் போசனையுமெழுப்பிச் சொல்லுவான்.

“நமது அன்பர்களே, கேளுங்கள், இராசாதிராசனாய் வலி
 யோருக்கு வலியனாய் சிறுதும் புன்மையற்ற நம்மரசனைச் சத்
 துருக்களுபாயத்தாலே கொன்றார்கள். நம்மரசனது வணங்கா
 முடியினிடத்தே வீமனன்றோ காலாலே யுதைத்தான். ஆ! ஆ!
 இதையுங்கேட்டு இன்னு முயிரோடிருக்கலாமா! ஆதலினால் ப
 ஞ்சபாண்டவர்களை இவ்விரவிலே பிடைவைக்கூடாரத்திலே
 வளைந்து வெளிப்படவிடாமல் அம்புகளைச்செலுத்திக் கொல்
 லுதல்வேண்டு” மென்றான். அதுகேட்ட கிருபாசாரி சொல்லு
 வான்.

“எனது அருமைமைத்துனர் துரோணசாரியரது புண்
 ணியபுத்திரனே கேளு, நித்திரைசெய்வோரைக் கொல்லுவது
 தருமமல்ல; இன்னும் தேர் குதிரை முதலிய வாகனமின்றியும்
 வாள்முதலிய ஆயுதமின்றியும் ஆயத்தமில்லாமலிருப்பவர்களைக்

கபடமாகக் கொல்லுவது நீதியுமல்லப் பெருமையுமல்ல; இவ்
 வெண்ணத்தை விடுக்குது மருமகனே, யாரும் நின்னையிகழுவா
 ராகள். ஆயினும் அவன்றந்தையாகிய திருதராட்டிரனும், விசு
 ரனும், தாயாகிய காந்தாரியுஞ் சொல்லுவார்களாயிற் கொல்
 லலாம்” என்றனன். அதுகேட்ட அசுவத்தாமன் சிங்கம்பேர
 லெழுந்து கடுங்கோபமடைந்து சொல்லுவான், “மாமாவே,
 சென்றநாள் யுத்தத்திலே, எனது தந்தையைப் பாண்டவர்கள்
 கொன்றது வஞ்சனையல்லவா? அதுமட்டோ! வில்லாசிரியராகி
 ய என்றந்தையை அற்பனாகிய திட்டத்துய்மன் கொன்றானெ
 னது கதையெழுப்பிவிடலாமா? அன்றியும், பாட்டனாகிய ஸ்ரீவீ
 டமரை அருச்சுனனே சிகண்டியாகிய தண்டினாலடித்துக்கொ
 ன்று அறவேலியை யழித்தான். ஆகவே என்னருமைமா
 மாவே, இனிஇதனை மறுதொன்றும் நீர் பேசவேண்டியதில்லை
 இவ்விரவிலே பஞ்சவர்களைக் கொல்லுகிறேன் நீரிருந்தறிமின்”
 என்று குதிரைகளைத் தேரிலேபூட்டி விரைந்தேறிசென்றான்
 கிருபாசாரி போசனென்னு மிருவருமவன்பின்னரே போயினர்

அசுவத்தாமன் பிடைவைக்கூடாரத்தின் புறத்தே போய்நி
 ன்று அங்குள்ள காவல்மிகுக்கையடி மவர்களினுற்சாகததையு
 ங்கண்டு சிவானுக்கிரகத்தாலன்றி யொன்றுஞ் சித்திக்காதென
 த்தெளிந்து, சிறிதுநேரஞ் சிவபெருமானை நினைந்து தோத்திரஞ்
 செய்தனன். சிவபெருமானு மவன்றுதிக்கிணங்கி ஒருவாள் கொ
 டுத்தனர். அசுவத்தாமனு மவ்வானையேந்தி மகிழ்ந்து, அதனொ
 ளியையே விளக்காகக்கொண்டு கூடாரத்தின் வாயிலிலே கிரு
 பனையுங் கிருதவன்மனையும் வைத்து மிக்ஷவலிமையோடு முள்
 ளேறுழைந்து பலவிடங்களிலுஞ் சுற்றிப்பார்த்துத் திட்டத்து
 ய்மனுடைய கிருகத்தினுழைந்து அங்கே திட்டத்துய்மனாகியோ
 ர் சென்றபோரின் ஆயாசத்தினாலும் சத்துருக்களை வதைத்
 துத் தாங்கள் வெற்றிபெற்ற மகிழ்ச்சியினாலும் கவலையின்றி நி
 த்திரை செய்தலையும், இளம் பஞ்சபாண்டவர்கள் பிடைவையா
 லயசயனத்திலே நித்திரை செய்தலையுங் கண்டு, திட்டத்துய்
 மனைக் காலாலுதைத்துப் புரட்டி விழுததி அவன் குடுமியிற்பற்
 றியிழுத்து நித்திரைச்சோகந்தெரியாத அவனது கழுத்தை ஆ
 டடின்கழுத்து அரிவதுபோலரிந்து விண்ணொறகடடி அங்கு
 ளா டேனைகள் முழுதையுங்கொன்று இளம் பஞ்சபாண்டவர்
 களையும் சிகண்டியையுஞ் சோமகர் முதலாயினொரையுங் கொ
 ன்றனன். அங்கு நடந்தகலகத்தைக் கண்டு வெளியே புறப்படு

வோரை வாயிலில் நின்ற இருவருங் கொன்றனர். அம்மூவருமி
வ்வாறு பெருங்கலகம் விளைத்துப் பஞ்சபாண்டவருக்கஞ்சி மன
ங்குலைந்து ஒருவரையொருவர் சேராது தீவினை தூய்ப்பவோ
டினர்.

அசுவத்தாமனிவ்வாறு கலங்கியோடிவருமிடத்து இரேவை
யென்ற இடத்திற் பலபெரியோர்கள் கூடியிருந்து வேதசிவாஜி
ம ஆராய்ச்சி செய்திருப்பதைக் கண்டு, வேர்வைகொண்ட சரீர
த்தோடு மவாகளையடைந்தனன். அவ்வந்தணர்கள் அசுவத்தா
மனது மனப்படபடப்பைக்கண்டு, யோகசாதனையினால் நடந்த
சம்பவங்களையறிந்து, அவனைநோக்கி “அடேபாபி, நித்திரையி
லே பல மன்னவர்களைக்கொன்ற நீ இழிந்த மறையவன் இங்குவ
ராதே நில்லு, உன்னைப் பார்க்கும் நாங்களு மிழிந்தவராவோம்,
உன்னோடுபேசினு லெங்களையும் பிரமகத்திதொடரும், உன்பா
ரத்தை நாங்களும் வாங்கிச்சுமப்பது நன்மையல்ல, இங்கே நெ
டுநேரம் நின்று பழியடைவியாதே அப்பாலோடு” என்றனர். அ
துகேட்ட அசுவத்தாமனும் அபிமானுக்கினியினால் வெதும்பி
நாணி அங்கேபுகாது, காசிக்ஞ்சுச்சென்று அங்குள்ளவர்களுமிக
ழ்ந்துபேச நாணி நெடுநாளுலைந்துதிரிந்து வேதவியாதமுனிவ
ரையடைந்து வணங்கியமுது நின்று. “எம்பெருமானே, நித்தி
ரையிலே பலரைக்கொன்றபழி மிகவுமென்னை வாட்டுகின்றது,
இதற்கென்னசெய்வே” எனன்று பதறியமுதனன். வியாதமுனி
வரதுகேட்டு, அசுவத்தாமனைச் சிறிதுநோக்கி, “அடே சத்தவீ
ரர்களை இரவில் நித்திரையிலே கொன்ற பதகனே, இங்கே வரா
துநில்லு, உன்னைக் காண்கினு முன்னோடு பேசினும் பெரும் பா
வமுண்டு ஆதலாலென தாச்சிரமத்தினில்லாமலேகுதி” யென்
றனர். அதுகேட்ட அசுவத்தாமன் மனங் குலைகுலைந்து சொல்
லுவான் “ஐயனே, தேவரீர் என்னைக் காக்காதொழியின், பசு க
ன்றையணையாது; தாய் குழந்தைகளை யணையாள்; உலகத்திலே
இரக்கமில்லையாகும்; கருங்கடலிலமிழ்ந்தினோரைக் காப்பவர் யா
வர்! உயர்ந்த மரங்கள் பறவைகளைவீசினு லவைகளைக் காப்பதெ
து? பெரியோர்களெல்லா மென்னை யிழித்துத் தள்ளப் புகலிட
மின்றிவந்தடைந்தேனைத் தேவரீரும் விலக்குவீராயின் யானெ
ங்குபோகுவேன், யாரோடு சொல்லுவேன், ஏழைகளிடத்தன்
றே அறிவுடையார்களது இன்னருள். ஆதலால், தேவரீரே
யென்னைக் காத்தருளவேண்டுமென்று பலவாறிரந்து கேட்
டனன்.

அதுகேட்ட வேதவியாதமுனிவர் சிறிதுநேரம் யோசித்து மனமிரங்கி “அசுவத்தாமனே, இதற்கு யாது பரிகாரமுள்ளது! ஆயினுஞ் சேதுவிலே தனுக்கோடியென்றொரு தீர்த்தமுள்ளது; அது, பூமியனைத்துந் துதிக்கவிளங்கும். தன்னிடத்தடைந்தவர்க ளுக்குச் சகலதீமைகளையும் நீக்கி யெல்லாநன்மைகளையுங் கொ டுக்கும். த்ருமரூபமாகச் சிறந்தோங்கும். வறுமை நீக்கும். மன ச்சுத்தமுண்டாக்கும். சொற்கத்தைத் தரும். துன்பங்களை நீக் கும். மயக்கத்தை மாற்றும். பேராநந்தத்தைத் தரும். குற்றமா கிய கிருத்களை நீக்கும். தேவர்களையும் வணங்கச் செய்யும் சாந தியாதிதவவழிகளைத் தரும். துன்மரணத்தை நீக்கும். வெற்றியும் ஆயுசுவிருத்தியுந் தரும். பலவித சுகபோகங்களைக் கொடுக்கும். அசுவத்தாமனே, அதனது மேன்மையை என்றாற் சொல்லமுடி யாது. அத்தனுக்கோடியிலே ஒருமாதந் தவறாது விரதநியாத் தோடு சங்கற்பவிதி பிறழாது தீர்த்தமாடுதியேல், உன்னையடை ந்த பிரமகத்தி நீங்கும்” என்று அவ்வேதவியாதர் கூறினர். அது கேட்ட அசுவத்தாமன் வரை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்று சேதுவில் தனுக்கோடிதீர்த்தத்தை யடைந்து சங்கற்பஞ் சொ ல்லி விரதநியமானுட்டானத்தோடு ஒருமாதவரை யிடைவிடா மல் முக்காலங்களிலுந் தீர்த்தமாடி இராமனாதனை வணங்கினன். இப்படி ஸ்நானஞ்செய்த கடைசினாளில் உபவசியாகப் பஞ்சா ஷ்டாசெபஞ் செய்து நித்திரையின்றியிருந்து மறுநாளுதயத்தி லெழுந்து தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்து இராமனாதனது சன்னிதானத்தை யடைந்து தரிசித்துக் கண்ணீர் சொரிய முன் னின்று ஆனந்தக்கூத்தாடிப் பரவசனாக நின்று தோத்திரித்த னன். அது கண்டு சிவபெருமான் மனமிரங்கிப் பிரசன்னராயி னார். அசுவத்தாமன் அவரைக் கண்டமாதிரத்திலே விரைந் தெழுந்து வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்வானாயினன். “குருசித பாதரே, காலாதீதரே, அன்று பிரமன்றேடியறியாத சேகரரே, கருணாகரரே, சாமகீதரே, பாதிபசுமைத் திருமேனியுடையவ ரே, மத்தமாலாபரணரே, கபாலகரத்தரே, கங்காதரரே, சுத்த சொயஞ்சோதியே, பத்தசோதகரே, தாயினுஞ்சிறந்த தயாநி தியே, சார்பிலாதவரே, எல்லாமானவரே, காளகண்டரே, அன் பருக்கினிமையானவரே, சந்திரசேகரரே, எலும்புமாலாபரண ரே, நறுமணமாலையுடையவரே, பொன்போன்ற சடாமுடியரே, புடபங்களை யணிந்தவரே, இன்பவீடுடையவரே, எனதுபவ நாசரே, மாதுபாகரே, பருபபதவில்லரே, தேவசேனாபதியே, வேதமுதல்வரே, ஒற்றையிடபாருடரே, புலித்தோலுடையரே,

நாகநேத்திரரே, பாலநேத்திரரே, சங்ககுண்டலரே, மதனசங்காரரே, பொற்கமலபாதரே, நான்குபாதானுக்கிரகரே, தேவ தேவரே, தடாதகைப்பிராட்டி தலைவரே, விட்டுணுபாணரே, ஆலாகல அசனரே, அரியுந்தேடியறியாதவரே, என்னையாரும் பொருட்டு என்மாதாவோடெழுந்தருளிய பிதாவே, தேவரீரையான் தரிசிக்கும்படி செய்த தவம் யாதோ! புயங்க புராதன பூரண தேவரீருக்கு வணக்கம். அடியேனைக் காத்தருளுகவென்று வணங்கினன்.

ஆடுகாலவகாலவன்றம்புய
ஹிசேகரநற்கருணாகர
பாடுசாமமெய்ப்பாதிக்கொள்சாமமா
னீடுமத்தநெடுந்தொடைமத்தனே.

தீயகங்கையாய்சென்னியிற்கங்கையாய்
தூயசோதியாய்தொண்டரைசசோதியாய்
தாயினல்லனேசார்புளனல்லனே
யாயகண்டனேயல்லுறழ்கண்டனே.

அன்பர்க்கண்ணியாயம்புலிக்கண்ணியா
யென்பின்றிரினாயெண்கடித்தாரினாய்
பொன்கொள்வேணியாய்போதகவேணியா
யின்பவீட்டினாயென்பவம்வீட்டினாய்.

பாகவில்லனேபற்பதவில்லனே
மாகநாதனேமாமறைநாதனே
வேகவானனேவேங்கைக்கவானனே
நாகநேத்திரநன்னுதனேத்திரா.

கம்புட்காதினாய்காமனைக்காதினாய்
செம்பொற்பாதனேசெப்புநாற்பாதனே
யும்பர்க்கும்பனையோர்முலைக்கும்பனே
யம்புமாலனையார்தருமாலனே.

என்னையாளவென்றேமுலகினறிடு
மன்னையோடுமடைந்தனையையனே
முன்னையாலயன்காணருமுர்த்தியா
முன்னையான்றெழுச்செய்தவமுள்ளதே.

போற்றிபோற்றிபுயங்கபுராதன
போற்றிபோற்றிபொருவிரிபூரண

போற்றிபோற்றிபுரவெனப்போற்றினு
னேற்றினுன்மகிழந்துள்ளமியம்புவான்.

சிவபெருமான் அவர் வணக்கத்தைக் கேட்டு மகிழந்து, “அசுவத்தாமனே, வருகுதி. நீ நித்திரையிற் பல அரசர்களைக் கொன்ற பாவத்தினின்று நீங்கினை. இன்னும் நீ வேண்டியவர்களைக் கேட்குதி” என்றருளினார். “ஓ! ஞானசுவரூபியே தேவரீரை வணங்கிப் பாவத்தினின்றும் நீங்கினைன். பூருவசனமங்களிலே தருமஞ்செய்யாதவர்கள் கோடிசன்மமெடுத்து வருந்துவர். தேவரீரது திருவடிக்கன்பேயன்றி மற்றொன்றும் வேண்டிவதில்லை” யென்று வேண்டினன். சிவபெருமானும் அங்ஙனமருள்செய்து மறைந்தருளினார். அசுவத்தாமனும் பாவங்களினீங்கிச் சிறந்தனன், ஆன்றுதொட்டு அவனைக் கண்ட பெரியோர்களைவருமெச்சிப்பாராட்டினார். முனிவர்கள் உமக்கிந்தச் சரித்திரத்தை விரித்துச் சொல்லினோம். இச்சரித்திரத்தைக் கேட்டோர்களும் வாசித்தவர்களுஞ் சிவானுக்கிரகம் பெற்றுத் திருவடிநீழலிலே வீற்றிருப்பார்கள்.

வருதிர்மாதவிர்வாம்பரித்தாமனேர்வளசிராகவன்வான்றனுக்கோடிநீர்
பிரிவிலாதெழும்வாஞ்சையற்றூடுநீள்பெருமையாலிடர்தீர்ந்தருட்குடினான்
விரிவினாலினிதீங்குமக்கோதினும்வினாவெலாமிதுதான் றுனைக்காதினாற்
பருகுவாரெவர்தாம்படிப்பார்கடாம்பரமகாரணபுங்கழற்சேர்வரே.

அசுவத்தாமாச்சருக்க முற்றிற்று.

தருமகுத்தச் சருக்கம்.

சூதமகாமுனிவரானவர் சவுனகாதி முனிவர்களை நோக்கி, முனிவர்கள், இன்னமந்தத் தனுக்கோடிதீர்த்த மகத்துவமொன்று சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக. முற்காலத்திலே சந்திரகுலத்திலே நந்தனென்னு மரசனுடைய புத்திரன் தருமகுத்தனென்றொருவனுள்ளான். மன்னாதி மன்னர்கள் வணங்கும் வெற்றியையுடைய நந்தமன்னவனானவன், தானரசசெய்த நிலத்தைத் தனதுமகனாகிய தருமகுத்தனை அரசாளவைத்து பஞ்சப்புலன்களாகிய பகையை வென்று வனத்தையடைந்து உணவின்றித் தவஞ்செய்தனன். அவன் குமாரனாகிய தருமகுத்தனுய் நீதி தவறாது செங்கோல செலுத்தி அரசாணி வருங்காலத்து,

அளவிலாத யாகங்களை இந்திராதி தேவர்கள் மகிழுமாறு செய்து பிராமணர்களுக்குப் பலவித தானங்களையுஞ் செய்தனன். அந்நாட்டில் நான்கு வருணத்தாருந் தத்தங் குலாசாரமுறைபிறழாதொழுகினர். திருடராதி தீத்தொழில்கள் செய்பவரு நற் றொழிலையே செய்வாராயினர்.

இங்ஙனமே அரசியல் நடாத்திய தருமகுத்தராசன், பின் னொருநாள் வேட்டையாடும்படி காட்டிற்சென்று மூலபபலா சண்பகம் புன்னை மாதூளம் வேங்கை கோங்கு மா கடம்பு அசோகு பச்சிலை பன்னி குமிழ் பாதிரி ஆத்தி அகில் அரசு முதலிய விருகூங்களிளடர்த்தியையும், தாமரைமலரிற்றங்கிய வண்டுகள் பாடுகின்ற யாழிசைபோலு மினிய கீதங்கணிறைந்த தடாகங்களையும், யானை கரடி கலைமான் முதலிய மிருககூட்டங் களையும், கிளிகள்பாடவும் முயில்களாடவும் வண்டுகளிசைகூட் டவும் குயில்கள் வாசிக்கவும் தூக்கணக்குரீகள் தூங்குமஞ்சங் களிவிருந்து ஊஞ்சலாடவும் ஆகியசிறப்பையும், புறத்தே செ ய்யும் பலவித புண்ணியத்துறைகளடங்கிய யாகங்களையும், பல விதகலைக்கியான வாராச்சிகளையும், வேதவாராச்சிகளையும், மாறு பட்ட புறமதவாராச்சிகளையுமே தினந்தோறும் வினோதமாகக் கொண்டொழுகும் அகத்தியர் முதலிய இருடிகள் வசிக்குஞ் சிறப்பும் நிறைந்துள்ள அவ்வனத்தினது சிறப்பையுங்கண்டு மகி ழ்ந்து கொண்டாடிவருமளவில், சூரியாத்தமயனமானது. அப் பொழுது சந்தியாவந்தனமுதலிய நித்திய கருமங்களை முடித் துக் கவசமந்திர பாராயணத்தோடு சிங்கம் புனி முதலிய மிருக ங்களுக்கஞ்சி யொருபெரியமரத்திலே யேறியிருந்தனன்.

தருமகுத்தராசன் இங்ஙனமேயிருப்பா, ஒரு கரடியானது தன்னைத் தூரத்திவருகிற சிங்கத்துக்கஞ்சியோடிவந்து அரசனி ருந்த அந்தமரத்திலேயேறி யங்கிருக்கு மரசனைக் கண்டு சொல் லுகின்றது. “அரசனே, நீ யஞ்சாதே. இந்தக்காட்டில் இம்மர த்திலே விடியுமளவு நாமிருவரு மிருப்போம். இதனடியிலே என்னைக் கலைத்துவந்த சிங்கமிருக்கிறது. ஆதலால், முற்சாமம் நான் விழித்திருக்கிறேன் நீ கித்திரைசெய். பிற்சாமம் நீ விழி த்திரு நானித்திரைசெய்கிறே” னென்றது. அரசனும் நல்லதெ ன்று உடன்பட்டு அப்படியே கரடிகாத்திருப்ப நித்திரைசெய தனன். அங்ஙனமே அரசன் நித்திரைசெய்வதைக் கண்ட சிங் கமானது கரடியையேநோக்கி “ஓ கரடியே, மனுடருள்ளே அரசர்

மிசவுங் கொடியவர். எங்களுக்கு வழிவழியான சத்துருக்கள் ஆதலாலிவ்னை நீ தள்ளிவிடு நாணுண்டு செல்கிறே” னென்றது. அது கேட்ட கரடியானது “ஓ மிருகராசனே, காட்டிலே சஞ்ச ரிக்கின்ற நீ தருமத்தின் புகுப்பறியாய். நம்பியடைந்தவரைக் கொன்றவர்கள் அஞ்சத்தக்க கோடிநகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலங்கிடந்து வருந்துவர். அவர்கள் பதினாயிரம் யாகங்களைச் செய்தாலும் அப்பாவம் நீங்காது. பிரமக்கொலைமுதலிய பாதகங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமுண்டு. நம்பிக்கைத்துரோகஞ் செய்தவர்களுக்குப் பரிகாரமெங்குமில்லை. அவரடையும் பாவத்தோற்றம் மேருமலையிலும் பெரிதாகும். ஆதலின் அது நான் செய்யே” னென்றது. அது கேட்ட மிருகராசன் நாணிப் பேசா திருந்தது.

அதன்பின் தருமகுத்தன் விழித்து கரடியை நித்திரை செய்ய விடுத்தனன். கீழேகாத்துநின்ற சிங்கமானது அது நித்திரையாகுஞ் சமையமறிந்து அரசனை நோக்கி “அரசனே, எனக்குணவாகு மிக்கரடியைக் கீழேதள்ளி விழுத்துதி, மேலுனக்கி டையூறென்றும் வாராது. விடிந்தால் யான் போய்விடுவேன் எனக்கஞ்சியிருந்த கரடியோ கூரிய நகங்களுடையது. உன்னைப் பிழைக்கவிடமாட்டாது” என்றது. அது கேட்ட அரசன் சிறிது மாராயாமல் அதன்சொல்லை நம்பித் தனது மடியினித்திரை செய்யுங் கரடியைக் கீழேதள்ளி விழுத்தினன். கரடி விதிவலியினாலே, கீழே விழாது கூரியநகங்களினால் கொம்பை யிறுகப்பிடித்து மேலேறியிருந்து “ஓராசபுத்திரனே, உனக்கு நானொரு குற்றமுஞ் செய்திலேன். நீ தருமவழிக்கு மாறுசெய்தாய் நான் பிருகுமுனிவர் வம்மிசத்தவன். நினைத்தபொழுது வேண்டிய வடிவங்களை யெடுப்பேன் செய்த தபோபலத்தால் வீளையாட்டாக விந்தக் கரடிவடிவெடுத்தேன். என் பெயர் சானகாட்டன. அரசனே, நீ சிறிதுமுணராது நித்திரைசெய்யுமென்னைச் சிதைக்கநினைத்த பாவத்தா லுன்மத்தனாகக் காடெங்கும் அலைந்து திரிசுகுதி” என்றரசனைச் சபித்து, பின்பு சிங்கத்தை நோக்கி “மிருகராசனே, நீ குபேரனுடைய மந்திரி பத்திரனென்னும் பேருடையை. ஒருநாளிமயாசலத்தை யடைந்து நின்மனைவியைத் தழுவும் பேராசையினால் வேறென்றுங்கருதாது பலவித லீலா வினோதங்கள் செய்திருந்தபொழுது, கௌதம மகாமுனிவர் சமித்தொடிக்கும்படி காளகண்டருக்கோடு கன்னிகையைக் கொடுத்தருளிய அவ்விமயமலைச்சாரலிலே வருமபொழுது, நீ நிருவாணியாக நிற்கும் நிலையைக் கண்டு, மிருகராசனாகி வனத்

திற்பிரிசூதியென்று சபித்துச்சானகாட்டமுனிவரைக்கண்டு பேசிவிது நீங்குமென்று கட்டளையீட்டருளினர். உடனே பத்திராகிய நீ சிங்கவடிவடைந்தனை. என்னைக்கண்டவுடனே அது நீங்கியது” என்று சொல்லியது. சிங்கவடிவுநீங்கிய பத்திரனும் கரடிவடிவாய்நின்ற சானகாட்டமுனிவரை வணங்கி, விமானத்திலேறி அளகாபுரியை யடைந்தனன். பின்பு சானகாட்டமுனிவராகிய கரடியுந் தனதிட்டப்படி தேசசஞ்சாரஞ்செய்தது. தருமகுத்திராசனும் பைத்தியகாரனாகித் தனது நகரியை அடைந்தனன். அதனை மந்திரிமார்கள் கண்டு, ரேவைக்கரையிலே தவஞ்செய்திருந்த அவன் தந்தையாகிய நந்தனிடத்துக்கொண்டு சென்று வணங்கி, பயித்தியங்கொண்ட சங்கதியை முறையிட்டார்கள்.

நந்தனு மிக்க துயரமடைந்து சைமினி முனிவரிடத்துத் தன்மகனை யழைத்துக்கொண்டுபோய் வணங்கி “ஐயனே எனது பத்திராகிய இவனது பயித்தியம் நீங்கும் வழியைக் கட்டளையீட்டருளுக” என வேண்டினன். அது கேட்ட சைமினிமுனிவருஞ் சிறிது நேரஞ் சிவத்தியானஞ் செய்து ஞானத்தினாலே பார்த்துச் சொல்லுவார். “அரசனே, உனது மகன்வனத்தில் வேட்டையாடச் சென்றபொழுது, நம்பிக்கைத்துரோகத்தினால் விளைந்த கொடும்பாவத்தால் அலகை தீண்டியது. அது தனுக்கோடியிலன்றித் தீராது. எல்லாத்தீவினைக்கும் நன்மையாகும். இம்மைக்குச் சிறந்த செல்வத்தையும், மறுமைக்கு மோகூததையுந் தரும். வேதாந்தவுண்மைகளை விளைக்கும். ஆதலின், நினது மகனோடு அத்தனுக்கோடிதீர்த்தத்தை யடைந்து ஸ்நானஞ்செய்குதி” என்றருளினர். இராசமுனிவனு மதுகேட்டுச் சைமினி முனிவரை வணங்கி உத்தரவுபெற்றுத் தன்மகனோடு தனுக்கோடிதீர்த்தத்தை யடைந்து சங்கற்பித்து ஸ்நானஞ்செய்து எழும்புமுன் தருமகுத்தனைத் தொட்ட பசாசுநீங்கி யுன்மத்தமாறிற்று. பின்பு இராமசுவாமியை வணங்கி அங்கிருக்கு மொருநாளில் தன்மகனிடத்திலுத்தரவுபெற்றுத் தபோவனமடைந்தான். தருமகுத்தனும் இராமலிங்கப் பெருமானுக்கு வயல்களும் திரவியங்களு மாடையணிகளும் பிறவுங்கொடுத்து வேதியர்களுக்கும் வேண்டிவன தானங்கள் செய்து சேனைகளோடு தனது நகரத்தை யடைந்து துன்பம்நீங்கி யுலகத்தை யரசாண்டனன். ஆதலினால் முனிவர்கள், ஒருமுறை தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்பவர்களிடத்தில் பசாசு தேவதைகளும் குமரகண்டன் முதலிய கொடியநோய்களும் நீங்கும். இது சத்தியம். இத்தகைய தனு

க்கோடியைவிட்டு வேறுதீர்த்தங்களைத் தேடுபவன், பசுப்பாலிருக்கக்கள்ளிப்பாலை விரும்புதல்போலும். இதிலே ஸநானஞ்செய்தவர்களுக்கு பிரமலோகப் பிராப்தி யுண்டாகும். இலக்குமி கடாக்ஷமுண்டாகும். சிவானுக்கிரக முண்டாகும். வேண்டிய இடடசித்திகளனைத்து முண்டாகும். இச்சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்களுக்குப்பொற்களவு முதலிய தீமைகளோடு மறறைய பழிகளனைத்தும் நீங்கும். தருமத்துக்கு வீடாக்கும்.

முரணகற்றுந்தாயசீர் முனிவீர்மற்றிங்கோதினோ
மிருசெவிக்கொண்டோர்க்பாலிரணியத்தின்சோரமே
பரமகத்தின்கேண்மையோர்பழியனைத்தும்பாறவே
தருமறத்தின்றூதையாந்தருமகுத்தன்காதையே.

தருமகுத்தச்சருக்க முற்றிற்று.

பராவசுச் சருக்கம்.

சூத்பெளராணிகர் பின்னும் செளனகாதிமுனிவர்களை நோக்கி முனிவர்காள், பேரற்புதத்தை விளைக்குஞ் செல்வநிறைந்த தனுக்கோடியினது மகத்துவ மின்னுமொன்றுளது அதனையுஞ் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக.

பராவசு என்னும் வேதியன் நான்குவேதங்களையு மத்தியே னஞ்செய்தவன். அவனொருநாள் தன்பிதாவை இன்னொன்று தெரியாது கொன்றனன். அந்தப்பாவ மிந்தத் தனுக்கோடியிலே நீங்கியது என்றனர். அது கேட்ட முனிவர்கள் “ஐயனே, அப்பராவசு தன்றந்தையை அறியாது கொன்றதும் அப்பாவம் நீங்கிய வழியையும் விரிவாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளுக” எனவேண்டினர். அதுகேட்ட சூதமுனிவர் மகிழ்ந்து அச்சரித்திரத்தை விரிவாகச் சொல்லுகின்றனர்.

முனிவர்காள், பிருகத்துய்மனென்றொரு மன்னவன் உலக முழுதுந்தனது செங்கோல் செலுத்தி அரகாளுபவன். சத்திர வேள்வியை இந்திராதிதேவர்களை வென்று செய்யும் அதிவிசிட டராகிய இரயிப்பிய முனிவரையே குருவாகக்கொண்டு வேறு வேறு பலவிதயாகங்கள் செய்து பூர்த்திகீண்ட பேறுடையவன் அங்ஙனமே பேர்பெற்ற பிருகத்துய்மனென்னுமரசன் சத்திர வேள்விசெய்யும் பேராசையுடையனாகத் தனதெண்ணத்தைத்

ROJA MUTHIAH

47, HOSPITAL STREET

KOTTAIYUR-623 106

D. M. DIST. - TAMIL NADU - INDIA

தன்குருவுக்கு அறிவித்தனன். அவர் தனது புத்திரர்கள் பராவசு அருவாவசு என்னுமிருவரும் ஆறுசாத்திரம் நான்குவேதம் முதலாய அலைத்தினும் வல்லவர்களாயிருந்தலால் அவர்களை அவ்வரசனது கருத்தின்படி யாகத்தைச் செய்துவாருங்களென்று அனுப்பினர். தேவமருத்துவரை நிகாத்த அவ்விருபுத்திரர்களும் தந்தையினது கட்டளைப்படி அரசனையடைந்து சத்திரவேள்வியை நடாத்தினர். பிருகத்துயமராசனது அழைப்புப்பத்திரத்தினாலே கௌதமர் அத்திரி காசிபர் நாரதர் பராசரர் மார்க்கண்டர் புலத்தியர் குர்ச்சர் வசிடடர் சதாநந்தாவேதவியாதர் கிருதுத்தக்கன் புலகன் கவி வான்மீகி தெளமியன் சாப்ரலி கௌசிகர் ஆதியமுனிவர்கள் தங்கள் புத்திரபுத்திராதியரோடு வந்தார்கள். அரசனும் அங்குவந்த முனிவர்களை அவரவருக்குத் தக்கதக்கபடி அருக்கிய பாத்திய ஆசமனீயாதி அருச்சனைகளினாலுவப்பித்தனன். வேறுபல அரசர்களும் அந்தயாகத்துக்குரிய பலவித உபகரணங்களோடு சேனைகள்சூழ வந்தனர். மேலும் கொடையாளர்களும் எட்டிகளும் வன்னிகளும் இல்லாச்சிரமிகளும் வானப்பிரத்தர்களும் சன்னியாசிகளும் வந்தனர்.

அரசனுந் தான் செய்யும் யாகத்தைத் தரிசிக்கவந்த அனைவரையும் தக்கபடி யுபசரித்து, பருப்பு ரெய் தேன் பால் ஆதியவற்றோடு மைவகைப்பட்ட வுணவுகளையும் இரத்திபைரணங்களையும் பீதாம்பரம் பட்டுவஸ்திரமாதியவற்றையுங் கொடுத்து மகிழ்வித்தனன். அந்தச் சபாமத்தியிலே இரயிப்பிய முனிவருடைய குமாரர்களிருவரும் யாகத்தைச் சிறிதும் விதிபிறழாது நடத்தியசித்திரத்தை வசிட்டராதியோர் கண்டு “இந்த யாகம் நடத்துஞ் சாமர்த்தியத்தில் இவர்களைப்போலொருவரையுங் கண்டிலே” மெனப் புகழ்ந்து தலையசைத்தார்கள். அதுகண்ட மற்றனைவருங் களித்தனர். அவ்விடத்திலே சிலயாகக்கிரியைகளைச் செய்த பராவசுவென்பவர் மூன்றாம் யாமத்துச் செய்த கிரியைமுடிவில் தான் நியதமாகச் செய்யுங் கிரியையை முடித்துவரும்படி தனியே ஆச்சிரமத்துக்குப்போகும் வழியில், காட்டினிடத்தே பேரிருளில் மானோரல்போர்த்துத் தவஞ்செய்திருந்த தந்தையை உள்ளபடியறியாமல் ஏதோ தன்னைக் கொல்லவந்த மிருகமென்று நித்திரைமயக்கத்தினால் நினைத்துத் தான்தப்பும்நிமித்தமவரை வெட்டித் தனதரிசிரமத்தையடைந்து தாயைக்கண்டு தந்தையைக் காணாமையினால் ஒருவாறு தான்வழியிலே கொன்றது தந்தையைத் தானென நிச்சயித்து “ஐயையோ! இக்கொடுமை

க்கினி யாதுசெய்வே” எனன்று அழுதுபுலம்பித்தான்குறிததுவந்ததொழிலை முடித்துத் தம்பியாகிய அருவாவசுவிடத்து வந்து கண்டு நினையாப்பிரகாரமாகத் தந்தையைக் கொன்ற சங்கதியை யறிவித்தான். அது கேட்ட அருவாவசுவாகிய தம்பியு மிகவருந்தித் துன்புற்றனன். பராவசு என்பவன் ஒருவாறு அவனைத் தேற்றி “தம்பியே, நாமோ அரசனது சத்திரவேள்வியை நிறைவேற்றுவோமென்றொப்புக்கொண்டு தொடங்கினோம்; இதனை இடையிலே சிதையவிடுத்தல் தகுதியன்றே. குருவும் பிதாவுமாகிய தந்தையை அறியாதுகொன்ற பாபத்திற்குப் பரிசாரமுஞ் செய்தல் வேண்டும், நீ இதனை முடிக்குந்திறமையுடையயல்லை. ஆதலின் நான்செய்த கொலைப்பாவத்தை நீ யொப்புக்கொண்டு விரதநியமத்தோடு பிராயச்சித்தஞ் செய்தல்வேண்டும். நான்தனியே இந்த யாகத்தை முடிக்கவல்லேன்” என்றனன் அது கேட்டு அருவாவசு சொல்லுகின்றான். “ஐயனே, துயரத்தை விட்டுத் தொடங்கிய யாகத்தை முடிக்குக. நான் உமக்குவந்த பழியை, ஒப்புக்கொண்டு பிராயச்சித்தஞ் சிறிதுந் தவறாது செய்து பழிநீக்கிவருகிறேன்” என்று யாகசாலையை நீங்கிச் சென்றனன். தமையனாகிய பராவசு யாகத்தை நடத்தினன். தம்பியாகிய அருவாவசு பன்னிரண்டுவருடம் அரிய விரதமிருந்து தந்தையைக்கொன்ற பிரமக்கொலை நீங்குமாறு பிராயச்சித்தஞ்செய்துமுடித்து யாகஞ்செய்யுமிடத்து வந்தனன்.

அவனைக்கண்ட தமையனாகிய பராவசுவென்பவன் அரசனை நோக்கி “அரசனே, இவன் பிரமக்கொலைசெய்தவன்; இவனிவ் விடமிருப்பி னுஞ்செய்யும் யாகம் சித்திக்காது. இவனை யப்பாற்போக்குதி” யென்றனன். அரசனு மதுகேட்டு பராவசு அறியாமல் தந்தையைக் கொன்ற பழியைத் தாறொப்புக்கொண்டு பிராயச்சித்த முடித்து வந்த தனது தம்பிக்கு விரோதஞ்சொல்லுகிறுனென்பதை யறியாமல் “அருவாவசுவே, நீ எனது யாகத்திலிருக்கப்படாது செல்லுதி” யென்றனன். அதுகேட்ட அருவாவசுவானவன் அரசனை நோக்கி “அரசனே, நான் பிரமக்கொலை செய்திலேன்; எனது தமையனாகிய இவனை செய்தனன். இவன் தனது பழியை நீக்கும்பொருட்டு என்னையொப்புக்கொண்டு அதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துவரும்படி யேவினன் நானு மப்படியே யொப்புக்கொண்டு பன்னிருவருடங்காறு மருந்தவஞ் செய்து தொலைத்து வந்தேன் ஆதாலாலிவன் சொல்வது பொய்யென்று தடுத்தசு சொல்லினன் அதுகேட்ட

அரசனும், அந்தப் பராவசவிடத்தில் விருப்பமுடைமையால், அவனது குற்றத்தை விசாரியாமல் “அஃதாயினுமாகுக, நீ அப்பாற் செல்லுதி” யென்று விலக்கினன். கோடாமல் அரசுசெய்வது கடனாயினுந் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களைக் காப்பது மரசர்கடனே. அரசன் விலக்கியபின், அங்குள்ள முனிவரனைவரும் மவனை விலக்கினார்கள். அருவாவசவானவன் அதனான் மிகவுமச்சமடைந்து வேறொருவனத்திற் சென்று சிலகாலம் பிறரொருவராலு மனுட்டித்தற்கரிய விரதத்தையனுட்டித்துச் சூரியனை நோக்கித் தவமியற்றினன். சூரியதேவனு மத்தவத்துக்கிரங்கி மனமகிழ்ந்து இந்திராதி தேவர்கள் சூழ விரைந்துவந்தனன். அருவாவசவன் சூரியனது வரவைக் கண்டு விரைந்தெழுந்து வணங்கினன். சூரியனு மவனை நோக்கி “மைந்தனே, நீ பிரமசரிய நிலையோடு செய்யும் அரிய தவத்தினாலும் வேதாத்தியேன விசிட்டத்தினாலும் பரிசுத்தனாயினே. உன்னை உன்றமையன் பொய்சொல்லி விலக்கவுந்தனித்தனை. அதனையும் பொறுத்து அவன் செய்த கொலைப்பழி நீங்குமாறு பலவித பிராயச்சித்த விரதமியற்றி மிகவருந்தினை. உன்னை யாவர் குற்றஞ் சொல்லுவர். நாமவனைத்தள்ளி யுன்னையே கொள்ளுவோம். இன்னும் நீ விரும்பிய வரங்களைக் கேட்குதி” யென்றனன். அருவாவசவானவன் அதுகேட்டு மனமகிழ்ந்து இந்திராதிதேவர்களோடு சூரியனை நோக்கிச் சொல்லுவான் “ஐயனே, எனது தந்தை யுயிர் பெற்றெழும்புமாதும், என்றமையன் அறியாது தந்தையைக் கொன்றபழி நீங்குமாறு மருள் செய்ய வேண்டு” மென்று மிரந்தனன். சூரியதேவனும் மகிழ்ந்து “உன்றந்தை யெழும்புமாறு அருள் செய்தோம். உன்றமையனுக்குத் தந்தையைக் கொன்றபழி எப்படி நீங்கும். தந்தையைக் கொன்றபழி மற்றவர் செய்த தவத்தினான் மாறாது. வேறென்ன தவத்தைச் செய்யினு மதுநீங்காது. அதற்கு வேறு பரிதாரமுமில்லை” யென்றனர். அருவாவசவு மதுகேட்டு மீட்டு மவர்களைப் பலமுறை வணங்கி “என்னையர்களே, எவ்விதமாயினு மெனக்காக என்றமையனுய்யுமாறு உபாயஞ் சொல்லுதிர்” என்று பின்னு மிரந்தனன். அதுகேட்ட சூரியாதிதேவர்கள் நெடுநேரம் யோசித்துத் தெற்கே சமுத்திரதீரத்திலே ஸ்ரீ இராமன் விற்கோடியினுற்றுளைத்துண்டாக்கிய கோடிதீர்த்த மெனப் பெயரிய தீர்த்தமுளது. யாரதன் பெருமையைக்கூறவல்லார். அது அனைகவரங்களையும், அனேகதருமங்களையும், பிரமகத்தியையும், கள்ளுண்டுகளித்த பாவத்தையும், பொற்களவாண்ட பாவத்தையும், குருமனைவியைக்கொண்ட பாவத்தையும் போக்கும அன்றியு மொன்றையுங்

சூரியாது ஸ்நானஞ்செய்யின் மோக்ஷத்தையுங் கொடுக்கும். தீக்
கனுவையும் நரகத்தையு மடையவிடாது. இன்னும் வேண்டிய
இடடசித்திகளைக் கொடுக்கும். திருக்கைலாயமலையை யடைவிக்
கும். மூன்று முறை தனுக்கோடியென்று சொல்லினும் தருமா
ர்த்த காமமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும். கடனை யொழிக்கும். இவ்
விதப்பெருமைகளைபுடைய தனுக்கோடியிலே நின்றமையன் செ
ன்று விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்யி னபபாவமொழியும் இந்த இர
கசியத்தை யுனக்குச் சொல்லினோம்” என்றருள் செய்து அவர்
கள் மறைந்துபோனார்கள். அது கேட்ட அருவாவசுவென்பவன்
முன்னே தன்னை விலக்கிய தமையனை யடைந்து, அவனைத் தனு
க்கோடிக் கழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சங்கற்பஞ்சொல்லி முழு
குவிததனன். அவன் முழுகி எழுந்தவுடனே ஓர் அசரீரிவாக்கா
னது “பராவசுவே, தந்தையைக் கொன்றதனால் நீ நரகத்திலே
விழாமல் விலகினாய்” என்றெழுந்தது. பராவசுவ மதுகேட்ட
மாத்திரத்தே மனத்துயரொழிந்து தம்பியோடு களிப்படைந்து
தனுக்கோடியை மீட்டும் வணங்கி இராமனாதேச்சுரரையும் பணி
ந்து தோத்திரித்துத் தனது தம்பியோடு ஆச்சிரமத்தை யடை
ந்து பிழைத்திருந்த தந்தையையும் வணங்கி இன்புற்றிருந்தனர்
பின்பு பராவசுவ மனைவராலு மதிக்கப்படடுச் சிறப்படைந்த
னன். முனிவர்காள், இச்சரித்திரத்தை அன்பினாலுமக்குச் சொ
ன்னோம். இச்சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்களும் படிப்பவர்களும்
சுராபான முத்தலிய தீமைகளினின்று நீங்குவர்.

எற்பராவருட்போதவறத்தினீரிப்பராவசுப்பாவமொழித்தவர்
றற்பினாலுமக்காக்நவிற்றினோம்பமார்கரைப்பானமுதற்கனார்
பொற்பிலாவினைத்தீமைகணத்திலேபுக்கடானுமுற்சேரிருளொப்பவே
கற்பரேலிசைகா திலடைப்பரேற்சைப்புறுதவிக்காதையகற்றுமே.

பராவசுச்சருக்க முற்றிற்று.

கவிசம்புச் சருக்கம்.

முனிவர்காள், இன்னுந் தனுக்கோடியின் மகத்துவமொன்
றுள்ளது. அதனையுஞ் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக என்று சொ
ல்லுவாரா. ஒருவனத்திலே ஒரு குரங்கானது மற்றொரு நரியோடு
சினேகமுற்றது. மனுடவடிவாகிய முற்பிறப்புத்தொடங்கி இந்த

இரண்டு மொன்றை யொன்று பிரியாநண்பு கொண்டிருந்தமை யின், இப்பிறப்பிலும் பிரியாநண்பு கொண்டிருந்தன. அவற்றுட் குரங்கானது சடலையிலே பிணந்தின்று களித்திருக்குந் தனது சினேகிதனாகிய நரியை நோக்கி வினாவுகின்றது “வாராய் நண்புனே; நீ இச்சடலையிலிறந்தபேர்களது புழுத்தநிணத்தை யுண்டுகளித்தலைந்துலையுமாறு முற்பிறப்பில் யாது பாவஞ் செய்தனை சொல்லுதி” யென்றலும், அதுகேட்ட நரியும் உள்ளபடி சொல்லுகின்றது. “அன்பனே, நான் முற்பிறப்பிலே வேதசாத்திரங்களைக் கரைகண்டுணர்ந்த விப்பிரன். யாகாதி கருமங்களனைத்தையு மறிந்தேன். அக்காலத்துத் தேவசன்மா வென்னுமோர்வேதியனுக்குச் சிராத்தத்தின்பொருட்டு நானாழிநெல்லுத்தருவேனென்று சொல்லிப் பின்னது கொடுத்திலேன். அந்தக் கொடும்பாவத்தால் இப்பிறப்பிலே நரியாகி இந்த எரிவனத்து இறந்த பிணங்களி னெலும்பு நிணங்களை யெடுத்துண்டுமூலுகின்றேன். யாவரேனு மொருவருக்கு ஒன்றையிலையென்று சொல்லலாம் அது குற்றமில்லை; ஒன்றைத் தருவேனென்று வாக்குப்பண்ணி அதனைக் கொடாதொழியில் அப்பொருள் சிறிதாயினும் பெரிதாயினுந் தீராதது. அந்தப்பாவத்தால் மறுபிறப்பில் நரியாகப் பிறந்து வருந்துவர். ஒருவருக்கு ஒன்றைத் தருவோமென வாக்குப்பண்ணிப் பின்பு அது கொடாதவர் விரும்பிய எல்லாவற்றையுமிழந்து வருந்துவர். பேடியினிடத்துப் பிள்ளைப் பேறிலாமைபோல, அவர் பத்துப்பிறவிகளிலுஞ் செய்த புண்ணியங்களெல்லாமிழந்து வருந்துவர். அதுமட்டோ! நூறு அசுவமேதயாகங்கள் செய்யினு மவர்கள் பாவம் நீங்காதாயின் எனது பாவ நீங்குவதெங்ஙனே! பெரியோர்கள் ஒருவருக்கொன்றைத் தருவோமென வாக்குப்பண்ணார்கள். பண்ணினாலது கொடாமல் விடார்கள்” என்று நரியானது நண்பினுலே தனது வரலாறு முழுதையுஞ்சொல்லி “நண்பனே, நீ குரங்குருவாகவிருந்து பறவைகளைப்பிடித்து வருத்துவதென்னை சொல்லுதி” யென்றது.

குரங்கு மதுகேட்டுத் தனது வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது. “என்னன்புடைத்தோழனே, நான் பிராமணகுலத்திலே விசுவநாதனென்னும் வேதியனுக்குக் கமலாலையமென்னு மனை விவயிற்றிலே வேதநாதனென்னும் பெயரோடு பிறந்தேன் அக்காலத்தும் நீயும் யானும் பிரியாநண்புடையேம். யான் சிவார்ச்சனேசெய்த புண்ணியப்பேற்றினால் முற்பிறப்பிற் செய்கைகளனைத்துமெனக்குத் தெரிகின்றது. நீ அப்புண்ணியப்பேறில்

லாமையாலறியாய், கலைச்சியானவாழ்வாகிய ஒருவேதியன்சமை த்துவைத்தகறியைக் களவாண்ட பாவத்தினுலே யிக்குரங்குருவ மாயினேன். பிராமணர்களுடைய சிறிய பொருள்களையும் அபக ரிக்கலாகாது. அபகரிப்பவர்கள் பெறுவது கொடிய நரகமே. நஞ்சையுண்டவன் ஒருவனே சாவான். பிராமணப்பொருளர கிய நஞ்சை எவன்திருடியுண்டானோ அது அவனை மாததிரமன்றி அவன் குலமுழுதையு மழிக்கும். பிராமணருடைய பலகாரவ கைகளைத் திருடினவன் கும்பிபாக நரகத்தில் நெடுங்காலங்கிட ந்து வருந்தி அந்தப்பாவசேடத்தாற் குரங்குருவமடைதலுண் மை. பெரியோர்கள் பிராமணர்களது பொருளைச் சிறிதேனுந் தொடர்கள். அவர்கள் பக்கலினுந் நெருங்கிச் சேரார்கள். அப பிராமணர்களறியாம லொருதவறுசெய்யினு மதனைப் பொறுப்ப தன்றிக் குறைநினையார்கள். சிறுவர்களாயினும் வறியவர்களா யினும் லோபர்களாயினும் வேதங்களிலே சிறிதும் பயிற்சியில லாதவராயினும் அந்தப்பிராமணர்களைச் சிறிது மவமான்ஞ்செ ய்யலாகாது. பிராமணர்கள் கோபித்தா லக்கோபம் நெருப்புப போலெரிக்கும். மிக்க நண்புடைய இகலனே கேளு, இப்பிறப பிலே இருகாலச்செய்கைகளுள் சிலவற்றை யறிவதன்றி மேலெ திர்காலச்செயல்க ளொன்று மறியேன், இஃதென்ன கொடுமை யோ!! இந்த வஞ்சகப்பிறவி எஞ்ஞான்றொழியும் இப்பிறவி நோயைக்கெடுக்க வழிசொல்லும் நல்லாசிரியர் யாவர்” என்றி வ்வாறு சொல்லிப் புலம்பிய குரங்கோடு நரியுங்கூடக் கலந்து துயரமுற்றிருந்துழி, சிவநாமதோத்திர பாராயணரும், விபூதிவி ளங்கிய தேசோமயசரீரியும், உருத்திராக்கமணிந்த மார்புடைய ரும், உருவெடுத்த வுருத்திரமூர்த்தி போன்ற தோற்றமுடைய ரும், அருட்செல்வம்நிறைந்த றேன்மைபுடையருமாகிய சிந்து தீபரென்னுந் தேவமுனிவர் அவ்விடத்து வந்தனர்.

அவரது வரவைக்கண்ட குரங்கும் நரியும் பூருவசனம தபோபலத்தினுலெழுந்து அவரது உபைய திருவடிகளில் வீழ் ந்து வணங்கி யெழுந்து நின்று அவரை நோக்கி “எம்பிரானே, எங்களை இரகூதிக்க வேண்டும். மனாதிகளுக்கெட்டாத வேதவு ணாச்சியுடையவரே, தேவரீர் நீர் எந்தத்தருமங்களினும் வல்ல வா. சகிக்கலாற்றாத துயரமடைந்த வெம்மீது திருக்கணசாத்தி யருளும். இழிந்தபிறப்பாகக் கிடைத்த இந்த உடம்பை யினிச சமக்கலாற்றேம். பெரியோர்கள், ஏழைகளிடத்தும், வருந்துப வாகளிடத்தும், சிறுமைபுடையோரிடத்தும், குழந்தைகளிடத் தும், பெருநோயாளரிடத்தும் பிரதியுபகாரங் கருகாது இயன்ற

உதவிசெய்து சாப்பாற்றுவார். ஆதலினால் சிவதொண்டரே, தேவரீர் கடைக்கண்சாத்தி இந்த இழிபிறவி நீங்குமுபாயத்தை யறிந்து கருணைசெய்க” என்று மீடும் வணங்கிநின்றன.

சிந்துதீபமுனிவரு மதுகேட்டுச் சிறிதுநேரம் ஞானதிருட்டியால் அவர்களது பூருவசனம் பாபத்தொடர்புகளை யறிந்து சொல்லுவார். “சம்புவே, நீ முற்சனனத்திலே தேவசனமென்னும் வேதியன். இவன் வேதநாதனென்னும் வேதியன். நீவிரி ருவரும் அக்காலத்திலும் பிரியாநண்புடையீர்கள். அக்காலத்தில நீ ஒருவேதியனுக்குச் சிராத்தத்தின்பொருட்டு நான்கு நாழிநெல்லுத்தருவேனென்று வாக்குப்பண்ணி அதுகொடாமையால் நரியாக இப்பிறப்பெடுத்துழலுகின்றாய். இவன் மற்றொருவேதியன் சமையல் செய்துவைத்து நித்தியநியதிமுடிக்கச்செல்ல, அவனதுகறியைத் திருடிய பாவத்தால் நெடுங்காலம்நரகத்திற்கிடந்த முந்திக் குரங்காகப் பிறந்துமுன்றனன். நீவிரி அக்காலத்திலேகொண்ட நண்பினுலிச்சனனத்திலும் பிரியாநண்பராயினீர்கள். இந்த இழிபிறவிகணிங்கி நல்வழியடையு முபாயமொன்றுளது; அதனைச் சொல்லுதுங் கேளுங்கள். தென்றிசையிலே இராமேச்சரத்திலே ஸ்ரீ இராமனூற்செய்த தனுக்கோடியிலே போய் விழுந்து முழுசுவீரேல், நும்பாவங்கணிங்கும். இந்த இழிபிறவிகளகலும், அதற்கு இன்னுமொரு திருடடாந்தஞ் சொல்லுதுங் கேளுங்கள். முற்காலத்திலே சுமதியென்னு மொருவேதியன் கடகுடித்துக்களிப்புமேலீட்டினால் ஒருவேட்டுவப்பெண்ணோடு கலந்தனன். அந்தப்பாவம் இத்தனுக்கோடியிலே முழுக்கி நீங்கி நன்மையடைந்தனன்” என்றனர். அதுகேட்ட கவிசம்புக்கள் அம்முனிவரை வணங்கி “ஐயனே, தேவரீர் சொல்லிய வேதியன் இவ்வுலகத்திலே யாவரது புத்திரன்? அவன் தன் குலவொழுங்கு தவறியெப்படிக்கட்குடித்தனன்? அவனெப்படி வேட்டுவப்பெண்ணைத்தழுவினன்? இவைகளை யுள்ளபடி சொல்லுக” வென வேண்டின. அதுகேட்ட முனிவர் சொல்லுவார்.

மராட்டேயத்திலே எச்சதேவனென ஒரு வேதியனுளன். அவன் சிவபெருமானையும் விட்டுணுவையும் பூசிப்பவன். தினந்தோறு மதிதிபூசை தவறாதியற்றுபவன். வேதவிதிதவறாத ஒழுக்கமுடையவன். அவனுடைய புத்திரன் மதனசாஸ்திரத்திலதிதுட்பமுடையவன். அவன் *சுமதியாயினுஞ் சுமதியென்றழைக்கப்படுபவன். தனது சொந்தமனைவியோடு கலப்பில்லாதவன்.

*சுமதி - கெட்டபுத்தியுடையவன்.

இந்தச் சமதியானவன் தந்தை தாய் மனைவியாறியரைவிட்டுப்பிற
கலநாடடையடைந்து தனது குலமுறைதவறிக் காழுசர்களோடு,
கலந்து களித்துவருங்காலத்துத் தாழ்ந்த வேட்டுவகுலப்பெண்
ணொருத்தி கொலையினால் இயமனை நிகர்த்தவள். தனது குலவே
டுவர்கள்போல வழிச்செல்பவர்களை வெட்டிக் கொலைசெய்து
பொருள் பறிக்காது, அன்புவார்த்தைகள் பேசி அதரவமுதரு
த்தி, அவர்களுயிரோடு பொருளுங்கவருபவள். அவ்வாறாய் வே
டுவப்பெண் பொதுமகளாயிருக்கும் வழியிலே, இச்சமதியென்
னும் மறையவன் செல்லக்கண்டு, இவனது மனமுருகுமாறு பல
வித இன்பவார்த்தைகளைப் பேசக்கேட்டுத் தன்மனமுருகித் தன
றவம் வாய்த்ததென்றவளோடு கூடிக்களித்து, இவள் மிகவும வறிய
யவளென்று பலவிதப்பொருள்களையுந் திருடிக்கொணாந்துகொ
டுத்து, இடைவிடாது அவள் போக மனுபவித்து, ஒருகலத்திலே
யுண்டு, கட்டுடித்துக்களித்து, மயக்கத்தோடு மந்நாட்டிலே திரு
டவிரும்பி மற்றை வேடுவரோடு மறுவேடம்பூண்டு நடியாவா
போலப் பிராமணசன்னியாசி இலாடவேடம் பூண்டு, பிராமண
வீடுகளினுழைந்து அங்குள்ள பிராமணர்களுயிரையும் பொருள்
களையுங்கவரந்து வேடுவிச்சிகையிற் கொடுத்துத்திரியுங்காலத்து,
இவன் இருளிற் களவாடாமல் செங்குஞ்சியாகிய விளக்கேந்திக்
கொலை களவு செய்யவிடுவதுபோல கரியபுடைவையுடுத்தி, இடி
போலுங் கடுமொழியாற்றிக்குகளி னுள்ளாரைக் கலககப பிரமிக
த்திப்பேயானது பின்னொடர்ந்தது.

கவிசம்புக்களே, சமதியானவன் இங்ஙனமே தன்பினொரு
டர்ந்த பிரமகத்திப்பேய்க்கஞ்சி நாடு காடு மலைமுதலிய பலவிட
ங்களினுஞ் சுழன்று தடுமாறி உலைந்து நல்வினைத்தொடர்பினால்
வழிமாறித் தனது நகரையடைந்து தன்பிதாவைக்கண்டு வண
ங்கி “என்னையனே, தீவினைவசத்தால் இங்ஙனந் தடுமாறி வருந்
தினேன். இனியாற்றேன். என்னைக்காத்தருளுக” வென்று வணங்
கினன். பிதாவும் புத்திரசோகத்தால் வருந்திக்கண்ணருள் செ
ய்து “என்மைந்தனே, அஞ்சாதே வாவென்றழைத்தனன் அப்
பொழுது அவனைத்தொடர்ந்த பிரமகத்தியானது வெளியாகத்
தோன்றி, அவன்றந்தையினது முகத்தைப் பார்த்து “ஓ வேதிய
னே, இவனுக்கு நீ யருள்செய்யாதே. இவன் எத்தனையோ பிரா
மணரைக்கொன்றவன். கட்டுடித்தவன். காமதுரந்தரன் பொற
களவன். இவன் செயல்களைத்தும் மகாபாதகச் செயல்களே
தந்தைதாயரை யுபசரியாது வருத்தியபர்வி. கொண்டமனைவி

பைக் கைவிட்டருமதி. இவனை நீ கைக்கொள்ளுவையேல், உன்னை யு முன்குலமுமுதையுங் கெடுப்பேன். ஒழுககத்தையுடைய உனக்கிடர்செய்யேன். இவனொருவனுக்காக உன்னை யு முன்குலத்தையுங் கெடுத்தல் மரபன்று. தருமநூல்களையறிந்த பரிசுத்த னுகிய நீ இவனைப்புறத்தேகழித்தொழுகுவதே முறையாகு” மென்றது. அது கேட்டு வேதியர்பெருமானும் “ஓ பிரமகத்திக்கடியே, இழித்துத்துரத்துங் குணமுடையனாயினும் யான்பெற்றபிள்ளையல்லவா!! உலகத்தவர் பெற்றபிள்ளையிறந்தால் மனங்கரைந்து கரைந்து அழுது அதனோடு தாமுஞ் சாகத்துணிவார்களன்றோ. உயிரோடிருக்கிற இவனிமக்க நானுடன்படுவதெப்படி? தீராத புத்திரக்காதல் விடுத்திலதே யானென்செய்கே” நென்றான். அது கேட்ட பிரமகத்திப்பேயானது “தனக்குரிய விதியொழுக்கமும் குலவொழுக்கமும் ஆச்சிரமவொழுக்கமுமாதிய வுண்மைவழிகளை விடுத்து நழுவிய பசிதனை விடுக்குதி. இவனைக் காணுதலு மிவனோடு கலத்தலு மதிபாதகத்துக் கிடமாக்கும்” என்று சொல்லி அவன்றந்தை பார்த்திருக்கும்படியாகத் தனது கையினாலே அவனது எலும்புகளெல்லாம் நெறுநெறெனமுரியும்படி அடித்தது. அவ்வடிபட்டவுடனே “என்னையகோ என்னம்மகோ” என்று துடித்துப் பதைத்து நிலத்திலே விழுந்தான். அது கண்ட அவன்மனைவியும் தந்தை தாயருந் தங்கடங்கள் முகத்திலேயடித்து “இவனிற்றந்தா” நென்று நிலத்தில்வீழ்ந்து புரண்டு கதறிப் புலம்பினர். இங்ஙனமே பலரும்புலம்புஞ் சத்தத்தை சிவவடிவாகிய துருவாச மகாமுனிவரானவர் கேட்டு, அவ்வெச்சதேவனுடைய வீட்டிலே வந்தனர். அவரது வரவைக்கண்ட எச்சதேவனும் விரைந்து முனிவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கியவரது பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு சிவரூபமாகிய நற்றவத்தரே, தேவரீரதுதரிசனம் தீயாருக்குங் கிடைக்குமா! எனது ஏகபுத்திரன், கட்டுடித்துப் பிராமணரைக் கொன்று பொன்களவாண்டு பலதீமைகளைச் செய்தனன். ஆதலாலவனைக் கொல்லும்படி பிரமகத்திப்பேய் தொடர்ந்து மிகவும்வருத்துகின்றது. அது மாறும் வழியைத் தேவரீர் கட்டளையிட்டருளாதொழியில் இவனிற்றப்பன். இந்த ஏகபுத்திர னிறக்கி லெனக்குச் சந்ததியில்லை. அஃதில்லையாகப் பிதிரர்கடன்றீராது. ஆதலினால் தேவரீரிதுநீங்கும்பாயத்தைக் கடைசித்தருளுகவென்று பலமுறை வேண்டினன்.

அது கேட்ட துருவாசமகாமுனிவரும் பரிசுத்தமுடைய எச்சதேவனுக்காக மனமிரங்கி, நெடுமபோது ஆனமாக்களது

பிறவிவேதனையகற்றும் பெருமானுடைய திருவடிகமலங்களைத் தியானித்து, அவரது திருவருளிணுலயிந்து சொல்லுவார். “ந வேதியனே, உனதுமகன் செய்த பாவங்களோ மிகக்கொடியன. வேதங்களில் விதித்தபடி பிராயச்சித்தங்களைப் பதினாயிரவகையாய்ச் செய்யினு மவை தீரா ஆயினு மொருபாயஞ் சொல்லு துங்கேட்குதி. தென்றிசையிலே, ஸ்ரீராமனுவியற்றிய தனுக் கோடியிலே, விதிப்படி சங்கற்பித்து ஸ்நானஞ்செய்விப்பின் இவ னைத்தொடர்ந்த பிரமகத்தி நீங்கும். முற்காலத்திலே, துருவி நீதன் என்னுமொருவேதியன் குருபன்னியைக் கலந்த பாதகத தை அத்தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்து நீக்கினன்” என்றரு ளினர். அது கேட்ட எச்சதேவனு மனமகிழ்ந்து, முனிவர் பெ ருமானே, தேவரீர் சொல்லிய துருவிநீதன் யாரது புத்திரன்? அவன் குருபத்தினியை யெங்ஙனஞ்சேர்ந்தான்? அவன் தன்பா வத்தை எப்படித் தனுக்கோடியில், வந்து ஸ்நானஞ்செய்து நீக் கினன்? இவற்றை யுள்ளபடி திருவாய்மலர்ந்தருளுக” என வே ண்டினன். அது கேட்ட துருவாசமகாமுனிவரு மதனைச் சொ ல்லுவார்.

பொருளையாறு சூழ்ந்த பாண்டி நாட்டிலே, பிராமணகுலத்தி லே, எண்ணெழுத்திலேற்றம்பெற்ற இத்துமவாகன் என்னும பெ யருடைய வொருவனிருந்தான். அவனுக்குத் தேவாமுதினும்மி க்கசுவையையுடைய உருவருசி யென்னும் பெண்மணி மனைவியா யினள். அவள்வயிற்றிலே துருவிநீதனென்னும் புத்திரன் பிறந்து சிறுபிராயத்திலே தந்தை யிறந்தனன். துருவிநீதனானவன், இத்து மவாகனானதந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளை விதிப்படி செய்து முடித்துத் தானுந்தாயுமாக அங்கிருந்து வாழங்காலத் துப் பன்னிரண்டு வருட மழையில்லாமலுலகத்திலே பஞ்சமுண் டாகக் கொடை மடமுதலியவற்றிலே யிருப்பவர்களுங் கொடை க்குணமில்லாது விடு மதிக பஞ்சகாலத்திலே தானியவிலையேற்ற மாகுச் சீவிக்க வழியின்றித் திருக்கோக்கன்ன மென்னுந் திவ்விய சேஷத்திரத்தை யடைந்து அங்கே தாயோடு மனங்களித்து வா ழுந்தனன். துருவிநீதனானவன் இங்ஙனமிருக்குங்காலத்திலொ ருநாள், பூருவசன்ம பாபத்தொடர்பினால் மன்மதபாணத்தினால் வருந்தி, பலமுறையுந் தாயானவளிது முறையன்றென்று தடுக்க வுமடங்காதவனாய், வலாற்காரமாகத் தன்றாயோடு கலந்தனன். தன்னை வருத்திய ஆசையகன்றபின்பு, அறிவு தெளிந்து, “கை மையாகிய தன்றையைக் கலந்து சுகிததேனே” என்று புலம்பிக்

கதலி “இது தக்கதன்மே! இத்தீமையினின்று நீங்குந் தருமவழி யாதோ! ஊர்வனவற்றுட் பாம்புபோலவும், உலாவுவனவற்றுட் புளிபோலவுங் கொடியதுட்டனையினேன், எனக்கொப்பான்பாவி யுலகத்திலே யாவர்! யானின்னு மிவ்வுடம்போடு மிருக்கவேண் டுமோ! தாயாகிய விவளன்றி யுலகத்தில் வேறுபெண்களில்லையோ! பொதுப்பெண்கள் வேரோடு சழிந்தனரோ! பிறர் மனோவியரைக்கலந்தாலும் பிராயச்சித்தமுண்டே! இனியாவரென்னைக் கர்ப்பவார்! இதுதீர்க்கு முபாயம் யாது! யானிங்நனமிருந்து புலம்பியாவதென்னை. மகாதபத்திகளையடைந்து இதுதீர்க்கும் வழியை யாராய்ந்து கேட்டங்நனமே செய்வே” னென்று அத்துருவிநீதனானவன் முனிவர்குழர்மிருச்சுந்தபோவனமடைந்து, அவர்கள் பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி முறையிடுவான். “தபோதனர்க்களே, வலாற்காரமாகத் தாயோடு கலந்த பாபத்தைத்தகைச்ச்கும்வழி யாதோ? உங்களையன்றி யடியேனுக்குத் தஞ்சமில்லை. இதுதற்கிறப்பதே பிராயச்சித்தமாயினு மதுசெய்வேன். வேறு நீங்களைதனைச் சொல்லினு மதுசெய்வே னிதுசத்தியம். வேதவிதிகளை யாராய்ந்துள்ளபடி. சொல்லுங்கள்” என்று மீட்டும் பணிந்திரந்து நின்றனன். இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட முனிவருள்ளே சிலர் இந்த மகாபாவியைப் பார்க்கினும் பரிசாரமில்லையென்று கண்களை மூடினர். சிலரிவனோடு கலந்துபேசினும் பெருப்பழியடுக்குமென்று பேசாதிருந்தனர். சிலர் இக்கொடுமொழியை எமது செவி கேட்குமாவென்று சிவநாமஞ்சொல்லிச் செவிகளைப் பொத்தினர். சிலமுனிவர் சாந்தகுணம் விடுத்திடுங்கடுங்கோபமடைந்தனர். சிலமுனிவர்கள் மகாபாதகனே, நீ யெங்கள் முன்னிலையி னில்லாது விரைந்து செல்லுதியென்றனர். இவைகளைத் தையுங்கேட்டு துருவிநீதன் பேசவழியொன்று மில்லாமல் நாணமடைந்து தலைகுனிந்து நின்றனன். அதுகண்ட வியாதமுனிவர் சிறிது மனமிரங்கி அன்பினாலே, துருவிநீதனது முகத்தை நோக்கி, அவனது பாதகங்கழியு முபாயத்தைக் கட்டளையிடுவாராயினர்.

“துருவிநீதனே வருகுதி, நீயஞ்சாதே. உன்தாயோடு தென்றிசையிலே ஸ்ரீராமனாஸியற்றிய தனுக்கோடியிலே விதிப்படி இருவோருஞ் செய்தபாவத்தைச் சுட்டிச் சங்கற்பித்து ஸ்நானஞ்செய்யின். உங்களது பாவமகலும், வேதபுராணங்கள் ஸ்மிருதியூதி பலவித சாத்திரங்களும் “எந்தவித பஞ்சமகா பாதகங்களும் இந்தத் தனுக்கோடியிலே ஸ்நானஞ்செய்தால் நீக்கு” மென்று முழங்கும். அத்தனுக்கோடியைத் தரிசித்த மாந்திரத்திலே

நீங்காதபாதகங்கொன்று மில்லை. எனது வார்த்தை பிசகாதென்று நினைக்குதி. எல்லாத்தீவினைகளுந் தனுக்கோடியென்று பேர்சொல்லவே நீங்கும். மனுஸ்மிருதிகளிலே யிதற்குப் பரிகாரம் வேறுவிதமாக விதித்திருப்பினும், அது உனக்கு அரிதாகும். இதுவே நீ யிப்பொழுது செய்யத்தக்கது” என்று சொல்லினார். அது கேட்ட துருவிநீதவிப்பிரனும் “ஐயனே, இன்றுமுதலென்னை யடிமைபாகக் கொள்ளுக” என்றொப்படைத்து வணங்கி விடைபெற்றுத் தனது தாயோடுந் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சங்கற பித்து வெளிப்பட்டித் தனுக்கோடியை யடைந்து குறித்தபாவத்தைச் சுட்டிச் சங்கற்பித்து தைமாதம் முப்பது நாளும் வியாத முனிவரிடடகட்டளை தவறாது உபவசியாக ஒவ்வொருதினமுந் தவறாது ஸ்நானஞ்செய்து, பலவிததானங்களுஞ் செய்து, தீவினைபிணியும்நீங்கிப் பரிசுத்தயை இராமனாதனை வணங்கி மீண்டு வேதவியாதமுனிந்திரரையடைந்து நமஸ்கரித்துத் “தேவரீரது கட்டளைப்படி தவறாது தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்து இராமனாதனை வணங்கி விடைபெற்று வந்தேன், இனித் தேவரீரைச்சரணாகவடைந்தேன், மேல் நான் நடக்கும் வழியைக் கட்டளையிடுக” என்று வணங்கினான்.

வேதவியாதமுனிவரும் அவனை நோக்கி “வேதியனே, தாயைப்புணர்ந்ததோஷம் நீங்கியது. உனது தாயும் பரிசுத்தமுடையளாயினள். இது சத்தியம். நீ நம்மை யடைந்தபடியினாலும், தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தனாகிவந்தமையினாலும், பிராமணர்களுந் தவத்தர்களும் உன்னை விரும்பி மேற்கொள்ளு வார்கள். இனி நீ சென்று நின் குலத்திலே யொருகன்னிகையை விவாகஞ்செய்து இல்லறநடாத்திப் பலவுயிர்களுக்கு மின்பத்தை விளைவித்துத் தருமவழியிலே நிற்குதி. தீயோர்கூட்டத்தை வெறுத்து நல்லோர்கூட்டத்தை யடைகுதி. திரிகாலசந்திகள்தவறாது செய்குதி. பஞ்சேந்திரியவழி மனதை விடாது தடுத்து நல்வழியிலே செலுத்திச் சிவபெருமானையும் விடடுணுவையும் பூசித்து வழிபாடு செய்குதி. பிறருக்கு அபவாதஞ்செய்யாதொழுகுதி. பிறர் கல்வி செல்வங்களைக் கண்டு பொறாமை கொள்ளாதே. பிறர் பொருளை விரும்பாதே. குலாசாரந்தவறாதே. வேதாதிகலைகளை மறவாமலோதுதி. பசிததவர்களுக்கு அன்னங்கொடுக்குதி. விதித்த சிரந்தாதிகளைத் தவறாது செய்குதி. பொய் குறளை வஞ்சம் கடுஞ்சொல் பயனில் சொற்களைச் சொல்லாதொழிகுதி. தீயோருக்கஞ்சுதி. வேதம வேதாங்கம் ஆகமம்

இதிகாசம புராணம் ஸ்மிருதி கலைக்கியானம ஆதிய நூல்களை ஐய ந்திரிபின்றி யற்குதி. சிவநாம மரிநாம பாராயணஞ் செய்குதி. வெட்கமின்றி விபூதி யுருத்திராட்சந் தரித்துக்கொள்ளுதி. வேதாசமவிதி தவறாமல் துளசியினால் விட்டுணுவையும் வில்வத்தினால் சிவபெருமானையும் ஒவ்வொரு தினத்திலும் ஒருகர்லமிருகால முக்கால்ங்களினு மியன்றபடி யருச்சித்து வழிபாடு செய்குதி. துளசியையும் சலத்தையுங்கொண்டு அவ்விருதேவர்களுக்கு மற்பித்த வன்னத்தில்விட்டாபோசனஞ் செய்குதி. வைசுசுவதேவபலியிடுகுதி. உபவாசமுஞ் செய்யவேண்டிய தினங்களிற் செய்குதி. வீட்டிலே வருந்துறவிகளை யுபசரிக்குதி. தந்தை தாய் பிரமசாரி நோயாளர் அநாதர்களானோரை யியன்றவரையு முபசரிக்குதி. சிவத்தியானத்தோடு பிரணவாதி ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர செபஞ் செய்குதி. ஸ்ரீமன்றாராயணனது அட்டாக்ஷரங்களையும் மற்றைத்தேவர்கள் து மந்திரங்களையுஞ் செபிக்குதி. வேதங்களில் விதித்த மற்றைப தருமங்களிலு மியன்றவற்றைச் செய்குதி. இங்ஙனமே சிரத்தையோடுஞ் செய்துவருவையேல், தேகாந்தத்திலே மோக்ஷவீடடைந்து பேரானந்தம் பெறுவை” என்றுபதேசித்தனர்.

துருவிந்தனும் வேதவியாதமுனிவரது உபதேசமொழியைக்கேட்டு, அவரை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்று, அவ்வாரொழுக்கி மோக்ஷமடைந்தனன். தனுக்கோடி ஸ்நானவிசேடத்தினால்வனது தாயுஞ் சிவகதியடைந்தனள்.

“எச்சதேவனே, துருவிந்தனது சரித்திரத்தைச் சொல்லித்தனுக்கோடிமகத்துவத்தை யுனக்கு விளக்கினோம். இப்போது நீயுமுனது மகனொடு தனுக்கோடியை யடைந்து சங்கற்பித்து ஸ்நானஞ்செய்குதி, இத்துயரம் நீங்கு” மென்று துருவாசமுனி வருபதேசித்தனர். அது கேட்ட எச்சதேவனுமப்படியே தன்மகனொடு தனுக்கோடியை யடைந்து, அவரது கட்டளைப்படி ஆறு மாசவரை தவறாது விரதநியமம பூண்டு சங்கற்பித்து ஸ்நானஞ் செய்தனன். அவ்வெல்லையில் அசரீரிவாக்குத் தோற்றி “எச்சதேவனே, உன்மகன் வேட்டுவப்பெண்ணைப் புணர்ந்த பழியும், கட்டுடித்தபாவமும், பிரமகத்திதோஷமும், பொற்களவெடுத்த தோஷமும் நீங்கப்பெற்றுய்ந்தனன். இதிலே சந்தேகப்படாதே” என்றருளியது. எச்சதேவன் அது கேட்டவுடனே மனங்களித்துத் தனுக்கோடியின் பெருமையைப் பாராட்டி வணங்கி இராமனொதனையும் வணங்கி விடைபெற்றுத் தன தூரையடைந்து மகிழ்

ந்திருந்தனன். “ஆதலின் கவிசம்புக்களே, உங்களிழிந்தபிறவி நோய்நீங்கி நன்மையடையவேண்டுமாபின் தனுக்கோடியை யுடையுங்கள். அதற்காகச் சுமதிகதையை யுங்களுக்குச் சொல்லினேன். இப்பாவம் வேறு பிராயச் சித்தங்களினாலும் நீங்காது” என்று சிந்துதிபமுனிவர் உபதேசித்தனர். அதனைக்கவிசம்புக்கள் கேட்டு ஆவரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தங்கள் மனத்துயரமொழிந்து காடு மலை நாடு முதலிய பலவற்றையுங் கடந்து சென்று தனுக்கோடியை யடைந்து வீழ்ந்து முழுகி விலங்குடலொழித்து மற்மைய டாவங்களும் நீங்கித் தேவவுருவமாய்ப் பொன்முடியும் வாசுவலயங்களும் மற்றையபூட்டணங்களும் விளங்கத் தேவவிமானத்திலேறித் தேவப்பெண்கள் சாமரமிரட்டத் தேவர்கள் பூமழைபொழியப் போய் வேற்றுமையின்றித் தேவ விந்திரனோடு மோராசனத்திருந்தார்கள். முனிவர்களும், கவிசம்புக்கள் தனுக்கோடியிலே ஸ்நானஞ்செய்து தேவவுருவிடைந்த சரித்திரத்தை யுங்களுக்குப் பதேசித்தோம். இவ்வுலகத்திலே இச்சரித்திரத்தைப் படிப்பவர்களுங் கேட்பவர்களும் தனுக்கோடியிலே முழுகிய புண்ணியப்பேறடைவர்கள்.

சம்புவோடுகவிதனுக்கோடிவாய்த்தங்கள் பாவவினைகெடப்போனதோர் நம்புகாதையிவனுமக்கோதினோரன்று கூறுமறநெறிக்கேண்டையீ ரிம்பர்யாருமிதுதனைப்பேசுவாரின்பமோடுசெவிபுகப்பேணுவா ரம்புலாவகொடுமரக்கோடிநீரங்கண்மூழ்குபயனவர்க்காகுமே.

கவிசம்புச்சருக்க முற்றிற்று.

துராசாரச் சருக்கம்.

சூதமகாமுனிவரானவர், சவுனகாதிமுனிவர்கள் கேட்குமாறு பின்னுந்தனுக்கோடிதீர்த்த மகத்துவமொன்றுளதென்று சொல்லுவாராயினர். முனிவர்கள், துராசாரனைன்னுமொரு வேதியனிந்தத் தனுக்கோடியில ஸ்நானஞ்செய்து மோகூதமடைந்தனன். அதனை விரித்துச் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக பெருவளம்படைத்த கௌதமியாற்றங்கரையிலே, துராசாரனென்றொருவேதியனுளன் அவன் தன் குலாசாரமுழுதும் வழுவிய காணத்தாலிந்தபெயரை யடைந்தனன். துன்பமுற்றல யாவரி

டத்து மிழிதொழிலே செய்பவன். நஞ்சோடுகலந்த நெருப்பு
 பம்போலத் தீயவரோடு கலந்து தீத்தொழிலே செய்யுந் தீயன
 தனது பிராமணகுலாசார மொரு சிறிதுமில்லாதவன். எவனொ
 ருவன் தன்குலாசாரம் நழுவி இழிந்தவர்களோடு ஒருதினங்கல
 ந்துவசிப்பனேல் காற்பங்கும், இரண்டினங்கலந்து வசிப்பனேல்
 அரைப்பங்கும், மூன்றுதினங்கலந்து வசிப்பனேல் முக்காற்பங்
 கும், நாலுதினங்கலந்து வசிப்பனேல் முழுமையுநீங்கி, அவருக்
 குந்தனக்கும் வேறுபாடிலாவன். தருமப்பால்வழிக்கும் பூனொ
 க்கொப்பாகிய துராசாரன் தன்குலாசாரம் வழுவியதினால், அவ
 னஞ்சுமாறு வேதாளம்பிடித்து வருத்தப் பலபலதேயங்களிலும்
 வனங்களினுந் திரிந்துமூன்று நெடுநாள் மிகவருந்தி, முன்னொரு
 நாட்செய்த புண்ணியவசத்தினால் தனுக்கோடி தீர்த்தக்கரையை
 யடைந்தனன். வேதாளமானது முற்படவஞ்சிப் பின்னிட்டுநி
 ன்று தானவனை யதிலமிழ்த்துவதினால் தனக்குப்பிரிவுவருமென்
 றறியாது அவனொடெழுந்த கோபத்தினால் அவனைப்பிடரிலே
 பிடித்தமிழ்த்தியது. துராசாரனு மதிலே முழுகியெழுந்தவுடன்,
 அவனைத்தீண்டமுடியாது தன்வேதாளவடிவை யொழிந்து தேவ
 வுருவாயது. துராசாரனுங் கரையேறித் தான்கொண்ட மயக்கம
 னைத்துமொழிந்து தெளிவடைந்து நினைக்கின்றான். “கௌதமியா
 ற்றங்கரையிலிருந்தயான் இச்சமுத்திரக்கரையை யெப்படியடை
 ந்தேன் இஃதென்னமாய” மென்று யோசிக்குமளவிலே, உத்த
 மகுணமுடையோராய் யோகாப்பியாசமுடையோராய் கலைக்கி
 யானபண்டிதராய்ச் சிறந்த தத்தாத்திரயமுனிவர் தனுக்கோடிக்
 கரையிலே ஸ்நானஞ்செய்யும்பொருட்டு வந்திருந்தனர். அவ
 ரைக்கண்டமாத்திரத்தே பேரன்போடு வணங்கியெழுந்து குவி
 த்தகையோடு நின்று சொல்லுவான்.

“ஐயனே, இஃதெந்தநாடு! கௌதமியாற்றங்கரையிலிருந்த
 யான் றனியே யிங்கு எப்படிவந்தேன்! இஃதெனக்கு மயக்கமாக
 விருக்கிறது, தேவரீர் கட்டளையிடடருளுக” வெனவேண்டினன்.
 பதிலுபகாரங் கருகாத முகில்போன்ற தத்தாத்திரயமுனிவரும்
 அதுகேட்டுச் சிறிதுநேரஞ் சிவத்தயானஞ்செய்து ஞானதிருட
 டியானோக்கி யுள்ள சங்கதிகளை யறிந்து, துராசாரனை நோக்கிச்
 சொல்லுகின்றார். “துராசாரனே கேட்குதி, நீ குற்றமற்ற வே
 தியகுலத்தவன், கூடாவொழுக்கம்பூண்டமையால் பிராமண
 வொழுக்கம் நீங்கியது. அப்போது வேதாளமானது உனைப்பி
 டித்து நிலைகுலைத்து நெடுநாளாகக்காடுமலைமுதலிய விடங்களொ

ல்லாங் கொண்டலைத்து வருக்தி இங்கே நீனையாப்பிரகாரமாய்வந்து தனக்குப் பிரிவுவருமென்பதை யறியாது, உன்னைக்கொல்லவிக்கடலுள் விழுத்திற்து. நீ சுத்தமுடைய தனுக்ரோடியில் விழுந்துழுழ்கியெழுந்தமையால், பாவங்களைங்கிப் பரிசுத்தவானாயினே. அதுகண்டு வேதாளமுன்னைத்தீண்டவஞ்சியோடிற்று. அந்தவேதாளமிப்படி வருந்துதற்குக்காரணம், வருந்துவென்னுமொருவேதியன், புரட்டாதிமாதத்திலே அபரபக்கத்திலே மகாளயசிராத்தத்தை முறைப்படி யக்கினிவளர்த்துச் செய்தலன். தென்புலத்தார் அதனால் வருந்திக் கோபமுற்று வேதாளமாகுவென்று சபித்தனர். அதுவே புன்னை வருத்தியது. அந்தவேதாளமுந்தனுக்ரோடியைத் தரிசித்தவளவிலே முந்திய பாவத்தோடு வேதாளவடிவுமொழிந்து தேவவுருவாகி வீட்டுணுவலகடைந்தது. ஆதலினுற் துராசாரனே, எவராயினும் புரட்டாதிமாதமகாளயபகூத்திலே மகாளயசிராத்தஞ்செய்யாது விடுவராயின், அவர்கள் வேதாளவுருவமடைந்து வருந்துவது சத்தியம். அந்தமகாளயபட்சத்திலே, தங்கள் தங்கள் பிதிரர்களைச் சுட்டிச் சற்பாத்திரமாகிய பிராமணர்களை வரித்து, அன்னசிராத்தஞ்செய்தவர்கள் ஓறுமையடையாது பெருஞ்செல்வராவர். மேலேசொல்லிய வகுந்துவென்னும் வேதியனும் ஒழுக்கந்தவருதவனாயிருந்தும், மகாளயசிராத்தஞ்செய்யாத குற்றத்தினால் வேதாளவடிவமாகி யுழன்றுதிரிந்து ஒழுக்கந்தவறிய உன்னைபுந்தீண்டி வருத்தினன். இந்த மகாளயசிராத்தம் புரட்டாதிமுதல் கார்த்திகைமாதம்வரையிலுஞ் செய்யலாம். ஆயினும் புரட்டாதிமாத அபரபக்கமே மகாளயசிராத்தத்திற்குச் சிறந்தது. புரட்டாதிமாத அபரபக்கப்பிரதமைமுதலாக ஒவ்வொருதிதியிலுஞ் சிராத்தஞ்செய்தவர்கள் பெறும்பேற்றையுஞ் செய்யாதவர்களடையும நரகநோயையுந் திரட்டிச்சொல்லுதுங் கேட்பாயாக.

௧—யாவராயினும் பிரதமையிலே சிராத்தஞ்செய்யின், அக்கினிதேவன் மனமகிழ்ந்து தனதுலகடைவிப்பன். அவர் வழிப்பிதிரர்கள் பதினாயிரங்கற்பகாலம் மனங்களிப்பர். அங்ஙனஞ்செய்யாரேல், பிதிரர்கள் சாபம்நுழைந்து அவனது செல்வத்தைககெடுக்கும். அவனது வயல்களும் வினையாது டீக்கும்.

௨—துதிகையில் மகாளயஞ்செய்வரேல், சிவபெருமான் மகிழ்ந்து தனதுலகத்திருத்துவர். வெள்ளிநிலேபோலச் செலவமிக்கும். பிதிரர்களிருபதினாயிரவருடங் களிப்படைந்து சந்ததிபெருகச்செய்வர். அங்ஙனஞ் செய்யாரேல், இடபக்கொடியுடைய

சிவபெருமான் கோபித்துச் சந்ததிகள குன்றும்படிசெய்து இ ரௌரவநாகத்தினுங் காலசூத்திரநாகத்தும் புகுந்து வருந்தும் படிசெய்வார்.

௩—திருசிகையில் மகாளய சிராத்தஞ் செய்வரேல், மும் மூர்த்திகளுமவன்வசமாவர். குபேரனு மனுக்கிரகஞ் செய்வன். நவநீதிகளு மவன் முற்றத்துக்கிடக்கும். பிதிரர்களு முப்பதியி ரவருடங் களிப்படைந்து சந்ததியை வளர்ப்பர். அங்ஙனஞ்செ ய்யாரேல் தேவர்களும் பிதிரர்களும் வெறுப்படைந்து செல்வ த்தைக்கெடுத்து வறுமையைவருவித்துப் பின்னரகடைவிப்பர்.

௪—சதுர்த்தியில் மகாளயசிராத்தஞ் செய்வரேல், விநாயக மூர்த்தி மகிழ்ந்து புத்திராதி செல்வங்களைத் தந்தருளுவர், பிதி ரர்கள் நாற்பதியினாயிரம்வருடங் களிப்படைந்து சிறப்பர். அங்ங னஞ்செய்யாரேல், சண்டகோலாகலநாகத்திலே வீழ்ந்து வரு ந்துவர்.

௫—பஞ்சமித்தியிலே மகாளயஞ்செய்வரேல், இலக்குமி மிகவுங் களிப்படைந்து அவனது வீட்டினடம்புரிந்து ஆவன்செ ய்த எவ்வகைப் பயிர்களையும் வளரச்செய்வள். அவனது புகழ் சந்திரனுள்ளவரையும் கிலைத்தோங்கும். பிதிரர்கள் ஐம்பதியி ரவருடங் களிப்படைந்து சந்தானசௌபாக்கியாதி கொடுத்தரு ளுவர். அங்ஙனஞ்செய்யாரேல், இலக்குமி வெறுப்படைந்து நீங் குவள். மூதேவிவந்துபுகுந்து பெருங்கலகஞ்செய்வள். பெருநர கத்துன்பமுண்டாகும்.

௬—சட்டித்தியிலே மகாளயசிராத்தஞ்செய்வரேல், அறு முகக்கடவுளருள்செய்வர். செல்வமதிகரிக்கும். அவனது புத்தி ரர்கள் பாலக்கிரகப்பசாசால் வருந்தார்கள். பிதிரர்கள் அறுபதி னாயிரவரும் பெருமகிழ்வடைவர். அங்ஙனஞ்செய்யாரேல், அறு முகக்கடவுள் வெறுத்துச் சிறுவர்களைப் பாலக்கிரகப் பசாசால் வதைப்பர். பூதனாதிபைசாசங்களும் வருத்தும். அறுமுகக்கடவு ளாணையால் அவன் அக்கினிச்சவாலையென்னுங் கொடியநரகி னால் வருந்துவன்.

௭—சத்தமியில் மகாளயசிராத்தஞ் செய்வரேல், சூரியதே வன் மகிழ்ந்து சந்தானசௌபாக்கியாதி பெருவளங்களைக் கொ டுத்து நோய்களொன்று மனுகாமற்காத்துப் பேரருளபுரிவன். பிதிரர்கள எழுபதியிரமவருடங் களிப்படைந்து ஆசீர்வதிப்பர் அவர்கள் சந்ததி எஞ்ஞானமும் வளர்ந்தோங்கும். அங்ஙனஞ்செ

ய்யர்தவர், உயரோகாதிநோய்களினால் வருந்துவர். பிதிருஞ்சா
பமிடுவர். அதனால் வருந்திப் பின்பு ஆத்திரசய்யாநகடைந்து
வருந்துவர்.

அ—அடமியிலே மகாளய சிரர்த்தஞ் செய்வரேல் அட்
டமூர்த்தியநுள் சுரப்பர். மிருத்தியுவை வெல்லுவர். மோட்ச
வுலகமவர்வயத்ததாகும். அவர்களுக்கரியபொருள் பதினான்கு
கத்தினுமில்லை. பிதிரர்கள் எண்பதினாயிரம்வருடங் களிப்படை
ந்து சந்தான் செளபாக்கியாதி செல்வமதிகரிக்கும்படி ஆசீர்வ
திபபர். அங்ஙனஞ்செய்யாதவர், பஞ்சேந்திரியப் பிராந்திபிடித்
துவருந்துவர். உடுபதியுள்ளவம் வைதரணியர்ற்றில் விழுந்து
வருந்துவர்.

கூ—நவமியிலே மகாளய சிரர்த்தஞ் செய்வரேல்; பாலைக்
கிழத்தி மகிழந்து பயனளித்து மிக்கவலிமையுடைய குமரகண்
டன், குத்திரம், பேய், கயரோகம், பிரேதபீடை; குட்டம்
முதலிய நோய்கள் வராமற் காத்து அவரை மகிழ்விப்பள். பிதி
ரர்கள் முப்பத்துமூவாயிரங் கற்பகாலங் களிப்படைந்து சந்தர்
னசெளபாக்கியங்களையுங் கொடுப்பர். அங்ஙனஞ்செய்யாதவர்,
மேலே சொல்லிய வியாதிகளினுற் றுன்பமுற்றுப் பெருநக
டைந்து நெடுங்காலம் வருந்துவர்.

கூ—தசமியிலே மகாளய சிரர்த்தஞ் செய்வரேல்; சந்தி
ரன் மகிழ்ந்து பேரருள் புரிந்து பலவிதப்பயிர்களையும் பலிக்
கச்செய்து நல்விளைவை யுண்டாக்குவன். பிதிரர்குழாம் நூறு
யிரங் கற்பங் களிப்படைந்து வாழுவர். சற்புத்திரப்பேறுண்டா
கும். இயன்றவரையிலேனு மத்திதியிற் செய்யாரேல், அவர் செ
ய்வனவெல்லாம் வீண்செயல்களாகும்; அவர்கள் செய்யும் பயிர்
கள் நாசமாகும்.

கக—ஏகாதசியில் மகாளய சிரர்த்தஞ் செய்வரேல்; உரு
த்திரமூர்த்தி மிக்ககளிப்படைவர். சத்துரு செயமுண்டாகும்.
பதினாயிரம் பிரம்கத்திரீங்கும். பலவித யர்கங்கள் செய்த பய்
னுண்டாகும்; பிதிரர்கள் இருநூறுயிரங் கற்பகாலம் பெருமகி
ழ்வடைவர். சந்தான் செளபாக்கியங்கள் வர்த்திக்கும். அங்ஙன
ஞ்செய்யாரேல், சத்துருக்களால் வருந்துவர்; அவர்கள்செய்த
ம்ற்றைய யர்காதி கருமங்கள் பயனடையர்.

கஉ—துவாதசியில் மகாளய சிரர்த்தஞ் செய்வரேல், மகா
விட்டுணு களிப்படைவர்; மற்றைய வ்யிர்க்ளெல்லாங் களிப்ப

டையும், பூமிதேவியுங் களிப்புடைந்து பயிர்களை வளர்ப்பள், சீதேவி குணகலமடைவள். விட்டுணுவினது கௌமோதகியென்னுந் தண்டாயுதமுங் குமரகண்டன்முதலிய பேய்களையோட்டும். சக்கரம் பகைவரையழிக்கும், பிதிரர்கள் அநுநூரூயிரகற்பகாலங் களிப்படைவர். சந்தான சற்குணவிருத்தியுண்டாகும். அங்ஙனஞ் செய்யாதொழிவனேல், குமரகண்டன் முதலியபுசாசுகள் வருத்தும். பூமிவளம் பொன்வளங்கள் குறையும். அத்திபேதமென்னும் நரகையுமடைந்து வருந்துவர்.

க௬—திரயோதசியில் மகாளய சிராத்தஞ் செய்வரேல், மன்மத னன்புகூர்ந்து பூமலை மிருகமதஞ் சந்தனம் போகமாதர் முதலிய போக்கியப் பொருள்களைக் கொடுத்து மகிழ்விப்பன், சன்னாதி மரணாந்தவரையுஞ் சுகத்தையேயடைவர். பிதிரர்கள் இலக்ககற்பகாலங் களிப்படைவர். சந்தானசௌபாக்கியங்கடழைத்தோங்கும். அங்ஙனஞ் செய்யாதொழிவனேல், மன்மதனும்வெறுப்படைந்து போகங்களைக்கொடுப்பன். வாழ்கணிறைந்து அங்காரசையாப் பிரமணமென்னும் நரகடைந் துன்புறுவர்.

க௭—சதுர்த்தசியிலே மகாளய சிராத்தஞ் செய்வரேல், சிவபெருமான் விரும்பிய இட்டசித்திகளனைத்தையுங் கொடுத்து மெஞ்ஞானவிளக்கத்தோடு மோட்சங்கொடுத்தருளுவர். பொண்களவு கள்ளுண்டலாதிய பதினாயிரம் பாவங்கள் குறையும். சண்டாளி விடலிகளைத்தழுவிய தோஷம் நீங்கும். அவர்வழியினரகத்தினுள்ள பிதிரர்களுஞ் சுவர்க்கமடைவர். சந்ததி விருத்திக்கும். பதினொராயிரம் அசுவமேதம் பஷண்டரிகாதி யாகபலனைக்கொடுக்கும். பிதிரர்கள் நூற்றுப்பத்திலட்சகோடிவருடகாலங் களிப்படைவர். அங்ஙனஞ்செய்யாரேல், இருட்டுவடிவாகிய மயக்கக்கிணற்றிலே நூறுகோடிகற்பகாலம் விழுந்துவருந்துவர். அதனைமாற்றும் பிராயச்சித்தமுமீரிது. பொன்களவாண்டபாவமுங் கட்டுடித்தபாவமுமுண்டாகும். வேறெந்தத்தருமங்களைச்செய்யீனும் பயன்படாவாம்.

க௮—அமாவாசியில் மகாளய சிராத்தஞ் செய்வரேல், உமாமகேச்சுரர் களிப்புடைந்தருள்செய்வர். பூசுரரைவரித்தன்ன சிராத்தஞ்செய்யின், பிதிரர்கள் அமுதபானஞ்செய்த தேவர்களினுமதிகமகிழ்ச்சியடைவர். பிரமக்கொலைமுதலிய பஞ்சபாதகங்கணிங்கும். விதிவழுவாது செய்த யாகாதிகருமபல்னுண்டாகும். மேலான பிரமஞானமுண்டாகும். மும்மலங்களுமகன்று அத்துவிதமோகூதத்தையடைவர். அங்ஙனஞ்செய்யாரேல், அந்த

மூடரது சந்ததியிலுள்ள பிதிரர்கள் பிரமலோகத்திருப்பினும் னாநரக்கடைவர். சந்ததி விருத்தியாகாது. பிதிரர்கள் இது புரட்டாதி யென்றவளவில் “நமது சந்ததியார் நம்மைக்குறித்து மகாளயஞ்செய்வார், நாங்களிப்படைவோம்” என்று கூத்தாடுவர்.

இங்ஙனமன்றிப் புரட்டாதிமாதமுழுதினும் ஒரு சற்பாத்திரப்பிராமணனுக்கு அன்னதானஞ்செய்யின் அவர்களது இருவழிப்பிதிரர்களு மன்புசெய்வார். புரட்டாதிமாதம் மகாளயபட்சத்திலே எண்ணெய் கறி நெய் பருப்பு முதலியவற்றோடு சற்பாத்திரப்பிராமணர்களை வரித்தமுதுசெய்விப்பின் அவர்வழிப்பிதிரர்கள் ஒருகற்பகாலங் களிப்படைவர். புரட்டாதி யபரபட்சத்தசமிமுதலாயேனும் துவாதசிமுதலாயேனும் அமாவாசியந்தம் மூன்றுபிராமணர்களை வரித்தமுது செய்விப்பின் இருவழிப்பிதிரர்களு மிக்ககளிப்படைவர். இவற்றுளியன்றபடி எதனையேனுமொன்றைச் செய்யாதவர்கள் செல்வங்களெல்லர்மீழ்ந்து வறியராவர். யாவரும் பெற்றபொருளிலே லோபமில்லாமல மகாளய சிராத்தஞ் செய்தல்வேண்டும். பாயசம் பால் தயிர் நெய் பலவிதபணிகாரங்கள் பருப்பு தேன் நால்வகையுண்டி ஐவகைக்காயம் ஆறுசுவைகளோடு பச்சரிசியன்னத்தை அருத்துவிப்பரேல் மும்மூர்த்திகளும் இந்திராதிதேவர்களுந் தென்புலத்தார்களுங் களிப்படைவர். யாவரும் விதிப்படி மகாளய சிராத்தஞ் செய்வரேல், திரிபுவனங்களுங் களிப்படையும். இருவழிப் பிதிரர்பொருட்டுஞ் சற்பாத்திரப்பிராமணரை வரித்து இயன்ற தக்கிணையோடு மன்புகொண்டு மகாளயஞ் செய்தலவேண்டும். யாகஞ்செய்வார்க்கும் அன்போடு தக்கிணைகொடாதொழியின் யாக பலன் கிடையாதவாறுபோல, மகாளயஞ் செய்வார்க்கும் அன்போடு தக்கிணைகொடாதொழியின் அந்த மகாளயபலனையடையார்கள். சிராத்தஞ் செய்பவர்கள் இயன்றளவு சிறிதாயினுந் தக்கிணைகொடுத்தலவேண்டும். புத்திரரில்லாதவிதவையுந் தன்னையகளைச்சுடடி பூரிபோசனமாகத் தக்கிணையின்றி மகாளயஞ் செய்யுதல் வேறுவிதமாகச் செய்யினவன் நரகடைவள.

துராசாரணே, மகாளயமென்னுஞ்சொல்லு மா லயம் என இரண்டாகப் பிரிக்கப்படும் மா என்பது இலக்குமி லயம் என பது ஒடுக்கம். ஆகவே விதிப்படி மகாளயஞ் செய்வரேல், அவர் அவ்விருமொழி மங்கலப்பொருளாகிய இலக்குமி விலாசத்தோடு நன்மங்கலப்பேறடைவர் அங்ஙனஞ் செய்யாதவர் பின்மொழியாகிய லயமென்னுஞ் சொற்பொருளாயுள்ள ஒடுக்கமென்

னும் பொருளுக்கிடமாகி வழிசபரம்பரைகெட்டுத் தனிமையாகி பிரமகத்தியாற் பீடிக்கப்பட்டிக் கொடிய பாவத்துக் கிருப்பிடமாவார்.

துராசாரனே, இன்னுந் தந்தைதாயரிற்றந்த திதியிலே சிராத்தஞ்செய்ய இயலாதவர்கள் என்னபிரயாசப்பட்டும் மகாளய சிராத்தஞ் செய்தல்வேண்டும். (எவராயினும் பகற்போசனழில்லாது கிடப்பினும் இராப்போசனமில்லாது கிடத்தலரிது. அதுபோலப் பகற்போசனம் அவரவரிற்றந்த திதியிற் செய்யும் வருடசிராத்தம்; இராப்போசனமே மகாளயம். ஆதலின் இது நியதியாகச் செய்தல்வேண்டும். பதினைந்து திதிகளுக்குமேலே பலன்சொல்லியிருப்பினும் எந்தமாதத்திலே எந்தப்பக்கத்திலே எந்தத்திதியிலே யிறந்தவர்களுக்கும் புரட்டாதமாதத்திலே மகாளய பகஷத்திலே அவ்வத்திதியிலே செய்தலுத்தமம்) தம்மிடத்திலே மகாளயஞ் செய்தற்குப் பெர்ருளில்லையாயின் முதல்வருணத்தவராகிய பிராமணரிடத்திலேனும், அவரிடமில்லையெனில் இரண்டாம் வருணத்தவராகிய சத்திரியரிடத்திலும், அவரில்லையெனில் மூன்றாம்வருணத்தவராகிய வைசியரிடத்திலும், அவரிடமில்லையெனில் நான்காம் வருணத்தவராகிய சூத்திரரிடத்திலும் யாசித்து மகாளய சிராத்தஞ் செய்யுக. பூமியிலே பிரயாசப்படடு வினைகளைத்திரட்டி ஆயிலொருபங்கு அரசனுக்கிறுத்து எஞ்சிய ஐந்து கூறுகொண்டு தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தாமென்கின்ற ஐம்புலங்களையுங் காக்குமவரிடமு மில்லையெனில் பதிதர் கைப்பொருள் வாங்கிச் செய்தலாகாது. இவ்வாறியாசித்தேனு மகாளயஞ் செய்யவழியில்லையாயின், தேவரூபமாகிய புகுக்களுக்கு யாதேனும் வரையுறையைக்கொடுக்க. அதுவும் வழியில்லையாயின் விலங்குகள் திரிகின்ற காடடிலே சென்று தமதிரண்டு கைகளாலும் வயிற்றிலேயடித்துக் கண்ணீர்சொரிய “நமது சந்தான்வழியாகிய பிதிரர்களே, பாவிகளாகிய வெம்மிடத்துயாதுமில்லை. யாசிக்கவெளிப்பட்டிந் தருவாரில்லை. நும்மைச்சுடடி மகாளயஞ் செய்தற்குத் தவஞ்செய்திலேன் கிருபையுடைய நீவிரிதனைப் பொறுத்தருளுதி” யென்று வாய்விட்டுப் புலம்பினால் பிதிரர்கள் அளவில்லாத சற்பாத்திரப் பிராமணர்களுக் கருத்தியபேறுகொண்டு மகிழ்வார். இந்த மகாளய சிராத்தஞ் செய்தற்குச் சூதகாகியிடையூறு வருமேயாயின், கார்த்திகைமாதம் வரையினுஞ்செய்யுக.

இங்ஙனமே மகாளய சிராத்தஞ் செய்யுமிடத்துச் சற்பாத்திரப்பிராமணர்களையே வரித்துச் செய்யுக. அசற்பாத்திரப்பிராமணர்களை வரித்துச் செய்யின், மகாளயபலங்குறைதலொடு பாப

முண்டாகும். மகாளயஞ் செய்புமிடத்து பிதா பிதாமகர் பிரபி
தாமகர் எனப் பிதாவழியின் மூன்றும், மாதுப்பிதாமகர் மாதுபு
பிரபிதாமகர் மாதாமகர் என மாதாவழி மூவருக்குமாக இருவழி
க்கு மாறுபேரையும் விசுவதேவர்பொருட்டு இருவரையும் சாட்
பூதமாக மகாவிட்டுணுவிற்பொருட்டு இருவரையுமாக ஒன்பது
பேரை வரித்துச் செய்துக. (சில் ஆகமவிதி:—மாதாவழி பிதாவ
ழியிரண்டுக்கும் ஆறுபேரும், நந்திமாகாளர்பொருட்டிருவரும்,
அதிதி அப்பியாகதர்பொருட்டு இருவரும், குருவிற்பொருட்டு
ஒருவருமாகப் பதினொருபேரை வரிக்குக என்பது) இங்ஙனஞ்
செய்தல் கூடாதாயின், மாதாப் பிதா இரண்டுக்கு மிருவரையும்,
விசுவதேவருக்கும் விட்டுணுவுக்கு மிருவரையுமாக நான்குபே
ரை வரிக்குக. (நந்திமாகாளருக்கொருவரையும், அதிதி அப்பியா
கதருக்கொருவரையும், குருவுக் கொருவரையுமாக ஐவரையும்வ
ரிக்கலாம்) இங்ஙனமே செய்யின் பிலவிதயாகங்கள் துலாபாரதா
னஞ் சாந்திராயணமுதலிய விரதங்கள் நான்குவேதாத்தியேனம்
காயத்திரிசெபம் இதிகாச புராணபடன சிரவணமாதிய செய்தப
யனையடைவர். மும்மூர்த்திகள் பதவிகள் பெறுவர். இது நித்த
காமியமாதலில் தவறாது செய்தல்வேண்டும். செய்யாரேல், கே
டுண்டாகும். இதற்கொப்பாகிய வேறுதருமங்களுமில்லை விரதங்
களுமில்லை.

துராசாரனே, ஆதலினால் விதிப்படி மகாளயசிராத்தஞ்
செய்தவர்களிடத்திலே இராக்கத பூத வேதாள மண்ணை சாகி
னி இடாகினி முதலிய பிசாசகூட்டங்களணுகா. செல்வமதி
கப்படும். தசரதமகராசன் வசிட்டமுனிவரது உத்தரவினால்
மகாளயஞ்செய்து ஸ்ரீராமன் முதலிய நான்குபுத்திரருடனிறவா
ப்புகழையும் பெற்றான். யயாதியென்பவன், இந்தமகாளயத்தைச்
செய்து யதுமுதலிய பல புத்திரர்களைப்பெற்றுத் துறக்கமடைந்
தான். துட்டியந்தன் மகாளயப்பேற்றால் பரதனைப்பெற்றுப் புக
ழடைந்தான். நளமகாராசன் மகாளயப்பேற்றால் தமையந்தியை
விவாகஞ்செய்து புட்கராகிய பகைவனைவென்று கலியையோ
டடி இந்திரசேனைப் பெற்றுவாழ்ந்தான் அரிச்சந்திரன் மகா
ளயப்பேற்றினால் விசுவாமித்திரமுனிவரது வஞ்சனையைவென்
று சத்தியகீர்த்தியென்னும் பெயரைநாடடி விலையாகவிற்றமனை
வியையு மிறந்தமகனையும் பெற்று இறவாப்புகழடைந்தான் கார்
த்தவீரியன் மகாளயபலத்தாற் பதினெண்ணிலத்தையு மரசாண
டான். ஸ்ரீராமன் வனவாசமானகாலத்திலே மகாளயஞ்செய்த
பலகதினால் சென்னி நெற்றி மூக்கு வாய் கண்டமென்னுமைந்

துறுப்பு மொவ்வொன்று பப்புக்தாய யைமபதென்னுந் தொகை
யையும் புருவம் கண் செவி தோள் கை என்னுமைந்துறுப்பு
மொவ்வொன்று இருபாரிரூபானாய் நூறென்னுந்தொகையை
யும் பெற்ற பெருவலிபடைத்த இராவணனைவென்று சீதையை
ச்சிறையினின்று மீட்டான். தருமன் வனவாசத்திலே இயன்ற
மகாளயஞ்செய்தபேற்றினால் நூறு சத்துருக்களையும் வென்று
உலகரசாண்டு பெரும்புகழடைந்தான்.

கொளதமர் அத்திரி வசிடடன் பரத்துவாசன் அகத்தியன்
பிருகு குற்சன் விசுவாமித்திரன் வியாதன் பராசரன் அங்கிரா
மிருகண்டு காசிபன் முதலிய விருஷிகள் மகாளயப்பேற்றினால்
யாவராலுந் துதிக்கப்பட்டு அட்டமாதி சித்திகளடைந்து சீவன்
முத்தராயினார்.

துரசாரனே, இங்ஙனமாக வநேகர் மகாளய சிராதத்தஞ்
செய்தபேற்றினால் இம்மைப்பயனாகிய பல இன்பங்களையும் அழி
யாப்பெரும் புகழையும் மறுமைப்பயனாகிய பேரின்பத்தையும்
பெற்று வாழ்ந்தனர். மகாளய சிராதத்தஞ்செய்யாதவர்களுக்கு
இச்சனனத்திலு மச்சமுண்டு. வறியவர்களும் பெருநோயாளரு
ம் கடனாளிகளும் துக்கமுடையவர்களும் சந்ததியில்லாதவர்க
ளும் உறுப்புக் குறைந்தவர்களும் பூதவேதாளப்பேய்களினுற்
பீடிக்கப்படுபவர்களும் ஆகிய இவர்களையே முற்பிறப்பில் மகா
ளயஞ் செய்யாதவர்களெனக் காணலாம். உன்னை அறிவுகெடுத்
து அஞ்சும்படி, பிடித்தின்னாள்வரையு மலைவுசெய்த வேதாள
மானது யாரெனில், குசற்பலியென்னும் நகரத்திலேவசித்தவ
ன் பிராமணகுலத்தவன் பிரத்துவாசனென்பவனுடைய புத்திர
ன் வேதநிதியென்னும் பெயருடையவன் மகாளயஞ் செய்யாத
பாபத்தினால் பிதிரர் சாபம் பெற்று வேதாளவடிவாகித் திரிந்து
முன்று குலாசாரம் நழுவினவர்களை அலைப்பதே தொழிலாயுள்
ளவன். நீயுங் குலாசாரீந் தவறியபடியால் இதுநாள்வரையும்
வேதாளத்தாற் பீடிக்கப்பட்டனை. இத்தனுக்கோடிஸ்நான தரிச
னாபலத்தினு ளீருவருஞ் சுத்தமானீர்கள், இனி நீ புரட்டாதிமா
தத்தில் மகாளய பகஷத்திலே மகாளயஞ் செய்தால் வறுமை நி
லைக்காது. பெருஞ் செல்வமுண்டாகும். இனித் தீயார்கூட்ட
த்தைவிடுத்து உனதுநகரத்திற் போய்ச் சுகமே யிருக்குதி" எ
ன்றனர்.

துரசாரனும் இங்ஙனமே சொல்லிய தத்தாத்திரய முனிவ
ரைவணங்கி விடைபெற்று அச்சமிஸ்லாமல தனதுரையடைந்
து, பாபத்தொழில்களைவிட்டுப் பலவிதபுண்ணியங்களோடு மகா

ளய சிராத்தஞ்செய்து தன்னையடைந்தவர்களுக்குத் தனுக்கோடி மகத்துவங்களையும் மகாளய விசேடங்களையு முபதேசித்து நெடுங்காலஞ் சுகபோகங்களையனுபவித்து மோக்ஷமடைந்தனன்.

இருசொல்லாகிய “தாலே” என்பது ஒருசொன்னீர்மைத்தாமாறுபோலத் திரிபதார்த்த நிர்ணயப்பேறுணர்ந்த அத்துவிதநானமுடைய சவுனகாதிமுனிவர்காள், உமசுருத் துராசாரனது சீரித்திரத்தை யுபதேசித்தேம். இத்தனுக்கோடி பிராயச்சித்தங்களானீங்காதி தீமைகளைநதையும் நீக்கும். சூத்திரமுற்பிரதிடடைசெய தருச்சிக்குஞ் சிவலிங்கத்தையாவது விட்டுணுவாதி தேவர்களையாவது தரிசிகளும் பிராமணனுக்கும், பிராமணர்களை யுந் துறவிகளையும் குருணையும் தந்தைதாயரையும் தமையனையும் வேதாசுமங்களையும் கடவுளையும் சிவசரித்திரங்களையும் நிந்திப்பவனுக்கும், தாழ்ந்தசாதியாரது அன்னத்தைபுசிக்கும் பராப்பானுக்கும், தமையன் தம்பிமார்களது மனைவியரைப் புணர்பவனுக்கும், செய்நன்றிமறப்பவனுக்கும், நம்பினவரைக் கொலை செய்பவனுக்கும், சூதிரையையும் பெண்பிள்ளைகளையும் வேதபுத்தகங்களையும் தேவவிக்கிரகங்களையும் தாசநீரையும் செய்ததருமத்தையும் அனுட்டித்த விரதத்தையும் விலைச்சு விற்பவர்களுக்கும் பிராயச்சித்தம் நூல்களிற் பேசப்படவில்லை. முனிவர்காள், ஸ்ரீராமனாற்செய்த தனுக்கோடி தீர்த்தமே மேற்சொல்லிய பாபங்களனைத்தையுங் கெடுத்தருளும், ஆனால் தனுக்கோடி மகத்துவத்தை யிதுகாறுஞ் சொல்லினோம் இச்சரித்திரத்தை வாசித்தவர்கள் செய்தபாவங்களெல்லா நீங்குவர், என்றருளிச் செய்தனர்.

வீறுவார்தனுக்கோடி நீர்மேன்மையாமுமக்கோதினோங்
கூறுவார்களிக்காததான் கூடுபாதகக்காடெலா
நூறுவார்விடைப்பாச னூர்நோன்மைசாலருட்கோலமார்
நீறுவார் துதற்பாலனூர்நேயமாதவத்தீர்களே.

துராசாரச்சருக்கமுற்றிற்று.

பாலோடைச் சருக்கம்.

சூதமகாமுனிவரர்னவர் சவுனகாதிமுனிவர்களது முகத்தைநோக்கி முனிவர்காள், இதுகாறுஞ் சூக்கரதீர்த்தநீதொடங்கித் தனுக்கோடியந்தமாகிய இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்களது மகத்துவங்களைச் சொல்லினோம், இன்னுமங்கே பல தீர்த்தங்களுஞ் சரித்திரங்களுமுள்ளன. அவைகளையுங் கேட்குமாதரவு துமக்குளதாயிற் சொல்லுதுங் கேளுங்களென்றருளினர் சவுனகாதி முனிவர்களதுகேட்டு “ஐயனே, பாலோடையென்றெருருதீர்த்த

தஞ் சக்கரதீர்த்தத்தின் பாங்கேயுள்ளதென்று சொல்லியதே; அதனது விசேடமும், அப்பெயரதற்குவந்த வரலாறுங்கடாட சித்தருளவேண்டுமென்றனர். அவர்களது பேராசையைச் சூத மகாமுனிவரறிந்து பெருமகிழ்ச்சியுடையவராய்ச் சொல்லுகின்றனர்.

முனிவர்கள், அது மகிடாசுரனைக்கொன்ற தூர்க்கை வீற்றிருக்குந் தேவிபுரத்திற்கு மேற்றிசைக்கணுள்ளது, புல்லக்கிராமத்திலே தசரதச் சக்கிரவர்த்தியின் புத்திரனாகிய ஸ்ரீராமனியற்றிய அணைமூலத்தின் பக்கத்திலே பாலோடையென்னுந்தீர்த்தமுளது. அது தீராததீவினைகளைத்தூந்தீர்க்கும், அதனைத்தரிசிக்கினும், தீண்டினும், அதன்புகழைக்கேட்பினும் மேற்பதவியுண்டாகும். முற்காலத்திலே வேதவிதி தவறாத முற்கலரென்னும் பெயரையுடைய மகாமுனிவரானவர் விட்டுணுவைக்குறித்து யாகஞ்செய்தனர். விட்டுணுமூர்த்தியதுகண்டு மனமகிழ்ந்து கருடவாகனராயெழுந்தருளிவந்து நின்றனர். அவரது கருமேசம்போன்ற திருமேனியழகையும், உலகமுண்ட செவ்வாம்பல்போலுமதர்த்ததையும், புன்மூரலினொளியையும், சங்கு சக்கரந்தண்டேந்திய திருக்கரங்களையும், சீதேவியுங் கௌத்துவமணியும் பிரகாசிக்கின்ற திருமார்பத்தையுங்கண்டு களித்து விரைவாக அவர் சந்திதானத்திற்சென்று வீழ்ந்து வணங்கிச் சரீரபுளகரிடைந்து திருவாய்மொழிகளைப்பாடிக்கண்ணீர்சொரிய நின்றது “மைவண்ணரே, ஆகாயா திபூதங்களையழித்து மத்தியில்வைகி முதலையீனுகின்ற தீரிவிதருபரே, தசாவதரரே, தாரகப்பிரமமான்வரே, பரமானந்தரே, சேஷசயனரே, பூமிதேவி சீதேவிநாயகரே, தாமோதரரே, தேவரீரது காருண்ணியத்தை விலையாகப்பெற்று இன்றென்னை விற்கிறேன், யானே பொய்யன்றி மெய்சொன்னநாளில்லை. பெரியோர்களைப்பழிகூறலாதிய இழிதொழிலையன்றி நற்றொழில்களொன்றுமறியேன். விரைந்தழிகிற புத்தியன்றி முடிபறிகிற புத்தி சிறிதுமில்லை. சாத்திரவுணர்ச்சிகளுமறியேன், பேய்போலமயக்கமுற்றேன். வேணவா வஞ்சகம் அறியாமை கோபம் இரக்கமின்மை அழுக்காறு வலாற்காரம் லோபம் முதலிய தீயெண்ணங்களையுடையேன். பிறர் மனைவியர்களது தொடைகளாரெறிபட்டுத் துன்பத்துக்காளாய தீயேனையாட்கொண்டருளும்; ஆதிமூலமேயென்றழைத்த யானைக்கெதிரே வந்திடர்தீர்த்த காருண்ணியத்தைச் சிறியேன்மீது வைத்தருளவேணு” மென்று துதித்தனன்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனும முற்கலமுனிவரது இனிய தோத்திரவாசகங்களைக்கேட்டு மகிழ்ந்து சொல்லுவார் “முற்கலனேகேட்குதி, நீ செய்த யாகத்தினும் தோத்திரத்தினும்கிழ்ந்

தேம் நீ செய்த யாகத்தி லவிர்ப்பாகஞ் செய்தருளவேண்டுமென்
றனர். அதுகேட்ட முற்கல முனிவனும் மகிழ்ந்து யானுமெனம்
னைவியு முய்ந்தேம் எனதுவிரதமும் என்குலமும் என்பிள்ளைகளு
ம் யானனுடடித்த ஆச்சிரமமும் தேவரீர் வருதலினாலே நல்ல
வாயின, யோகிகளது மனமும் யாகசாலையு மொன்றாகக்காட்டித்
தேவரீரது காட்சியையுந் தந்தருளினீர். இது அனேக்கோடி பல
னைத்தரும் யாகமென்று சுகர்சனம் சுகந்தம் சுமனசமாதிபூசோப
கரணங்களாற் பூசித்துக் குற்றமற்ற யாகப்புரோடாசமாதியவிப்
பாகத்தை நைவேதித்தனர். உலகுண்டவனு முண்டருளினன், மு
ற்கல முனிவரும் யாகத்தில் வந்திருந்த வேதியர்களாதியோர்களுங்
களித்திறும்பூதடைந்தனர். உலகத்திலே சராசரபேதங்கள் திரு
ப்த்தியடைந்தன. ஸ்ரீமன் நாராயணரு “முற்கலனே, உனதன்புக
ண்டிமகிழ்ந்தேன், நீ வேண்டிய வரங்களைச் சொல்லுதி” யென
றனர். முற்கலமுனிவரும் “தேவரீர் அடியேன் செய்தயாகத்தி
லே வந்தவிப்பாகமுண்டருளினீர். இதனிணும் பார்க்க வேறு வ
ரங்கள் பெரிதோ! ஆயினும், சிலையைப் பெண்ணாக்கிய திருவடிக்
கன்பொன்றுமே வேண்டும். இன்னுந்தேவரீருக்குக் காலை மாலை
யிரண்டினும் பால் வேள்விசெய்ய விரும்பினேன். வேதங்களுமி
தனைமிகவியந்து சொல்லும். ஆதலினால், பசுபபால மிகவும்பூ
ருவமாக விருக்கின்றது. அதனைத் தேவரீர் கடைசித்தருள வே
ண்டிமென்று வேண்டினர்.

ஸ்ரீ நாராயணரு மதற்கிசைந்து தேவதச்சனை யழைத்துத்
“த்பத்யே, பொன்னினாற்கரைகோலி பூமிக்கழகென்று சொல்
லும்படி படிகத்தினால் படிகட்டிக் கீணிலமுமுதும் வெள்ளியா
ல் ஓடையொன்று கட்டுதி” என்றனர். தேவதச்சனும் படியே
செய்தனன். அதுகண்ட விட்டுணுமூர்த்தி மனமகிழ்ந்து காம
தேனுவை வரும்படியழைத்துச் “சுரபியே, இந்தமுனிவன் யாக
ஞ்செய்தற்பொருட்டி ருகாலமும் நீ வந்து இந்த வோடையைப்
பாலினால் நிரப்புகி” என்றனர். சுரபியும்ங்ஙனஞ் செய்வேனெ
ன்றெழுந்து தன்பாலினால்வோடையை நிரப்பியது. விட்டுணு
வுமதனைக்கண்டு மகிழ்ந்து முற்கலமுனிவரைநோக்கி “முனிவ
னே, இந்தத்தடாகத்தி னிறைந்திருக்கும் பாலினாலிருகாலமுந்த
வறாமல் யாகத்தைச்செய்குதி, உனக்கதனாலிட்டசித்திக ளனைத்
துமுண்டாகும். இது பாலோடை யென்று பெயருண்டாகும்.
இதிலே ஸ்நானஞ்செய்பவர்கள் பஞ்சபாதகங்களினின்று நீங்கு
வர். ஆதலினால் முற்கலனே, நீ இங்ஙன மிருந்து நெடுங்காலம்

யாகஞ்செய்து தேகாந்தத்திலே யெமமையடைகுதி” யென்று
 தேமுவி நிற்கச்செய்து மறைந்தருளிஞர். முற்கலமுலிவரும் விட
 டுணுவைவணங்கிப் பாவினற் பலவேள்விகளைமுடித்துப் புல்லக்
 கிராமத்திருந்து பேரறிவு படைத்துப் பிற்காலத்து விட்டுணுவி
 ன் சார்பம் பெற்றனர். முனிவர்காளி துவே பாலோடையினது
 விசேடம். இந்தப்பாலோடையிலே கத்துருவென்னும் பெண்
 கொடிதனதுநாயகனது கட்டளைப்படி ஸ்நானஞ் செய்து தன்னை
 ச்சிறையிலிருத்திய மாற்றாட்டியாகிய சகோதரியை வென்று ஏ
 னைய பாபங்களையு மழித்துப் பெருமையடைந்தனள்.

இந்தத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் விதப்படிசெ
 ய்தயாகத்தோடு பிறபுண்ணியப்பேறுகளையுமடைவர். அதன்காற்
 றுப்பட்டவர்கள், பிரமலோகத்திருந்து மோக்ஷமடைவர் இதி
 லே சூரியோதயத்தின்புன் முழுகினவர் வைதரணியாற்றையும்
 ஏனையநாகங்களையும் நீந்துவர். இந்தப்பாலோடையிருக்கவேறு
 நீரை விரும்பினவர்கள், பசுப்பாலிருக்க எருக்கலம்பாலே விரு
 ம்புபவராவர். இதிலே முழுகினவர்கள் பெருத பேரெழுந்துமிஷ
 லை. அதுமோக்ஷத்தையுந்தரும். இதுசத்தியம் கையுயர்த்திச்
 சொல்லுவேன். இருகாலஞ் சத்தியம்.

நாலோடுபோன நுனிகூர்நோலாருஞானமுனிவீர்
 நீலாழிகுமுநிலமேனீழ்காதையீ து நுவல்வார்
 சாலார்வமோடு துளைசேர்தாழ்காதிநாளு நுகர்வார்
 பாலாகுமாசில்புகழார்பாலோடைமூழ்குபயனே.

பாலோடைச்சருக்கமுற்றிற்று.

கத்துருச் சருக்கம்.

இங்ஙனமே சூதமகாமுனிவர் சொல்லியதைக்கேட்ட சவு
 னகாழிமுனிவர்கள் எழுந்து வணங்கி “ஐயனே, பாலோடையி
 லே கத்துருவென்பவள் யார்? வஞ்சகத்தினாலவளுக்குஞ் சகோ
 தரிக்குமெப்படிப்பகைவந்தது? அவள் யாரதுமனைவி? பின்னெ
 ப்படி அதுநீங்கினள்? அவற்றையறியும் பேராசையுற்றேம், தேவ
 ரீர் கட்டளையிட்டருளுகவென வேண்டினர். அஃதறிந்த சூதமு
 னிவரானவர் மகிழ்ந்து முறையே சொல்லுவார்.

முனிவர்கள், முற்காலத்துக் கிருதயுகத்திலே பிரசாபதி
 யிடத்தி லிரண்டுபெண்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் முதலவள்

விட்டுணுவினது தசாவதாரங்களுள் மற்சாவதாரத்தைக் கண்ணாலும், கூர்மாவதாரத்தைப் புறவடியாலும், நரசிங்காவதாரத்தை யிடையாலும் வென்ற பேரழகுவாய்ந்த கத்துருவென்னும் பேருடையவள். அவளதுதங்கை, காந்தள்மலரை வென்றகைகளையும், மேனகையை நகைத்திகளும் பேரழகு வாய்ந்த வினதையென்னும்பெயருடையவள். இவ்விருவருங் காசிபமகாமுனிவருக்கு முனைவியராகவிருந்து கத்துரு அனந்தன் முதலிய சர்ப்பக்கூட்டங்களையும், வினதை கருடன் அருணன் என்னுமிரண்டு புத்திரரையும் பெற்றாராள். அவ்விருவருங் களிப்படைந்திருக்குங் காலத்திலொருநாள் இந்திரனுடைய உச்சைசிரவா வென்னுங்குதிரையானது வந்தது. அதனை யவ்விருவருந்தாரத்தே கண்டனர். கத்துருவானவள் வினதையைநோக்கிப் “பெண்ணே! இக்குதிரையினதுவால் வெண்மையோ கருமையோ சொல்லுதி” என்றனள். அதற்குவினதையானவள் “அது வெண்மை” என்றனள். கத்துருவானவள் தனது தங்கையுடைய சொல்லைமறுத்து “அது கருமை” என்றனள். இருவருமிங்ஙனமேமாறுபட்டு “இது யாவர் சொல்லு மெய்யாமோ அவருக்குத் தோற்பவரடிமையாதல் சத்திய” மென்று சபதம் பேசிக்கொண்டனர். பின்பு கத்துருவென்பாள் தனது புத்திரர்களாகிய சருப்பங்களை நோக்கி மக்காள், நானெனது தங்கையோடு புத்தியினமாகப் பொய்ச்சபதம் பேசிக்கொண்டேன் அது மெய்யாகும்வண்ணம் இந்திரனதுகுதிரையின்வெண்ணிறவாலை புங்கள்வல்லபத்தால் கருமையாக்கிவாருங்கள்” என்றனள். தாயினதுவாக்கைக் கேட்டபுத்திரர்கள், அது நீதியினமாதலின் “அது எங்களால் கூடா” தெனமறுத்தனர். அது கண்டு தாய் கோபங்கொண்டு “மக்காள், எனது சொல்லைமறுத்து நீவிரன்னியரானீர்களாதலால், பரிக்கிது வென்னு மன்னவனது யாகத்துக்கவியாகி யெல்லீருமிறப்பீர்களென்று சபித்தனள். அப்புத்திரருள்ளே கார்க்கோடெனன்பவன் தாயினது கோபசாபத்துக்கஞ்சி யெழுந்து வணங்கிச் சொல்லுவான் “தாயே, வருந்துதலொழிக, நானேசென்று அக்குதிரையினது வாலையிருட்டுழம்பென்று சொல்லும் வண்ணஞ் செய்து வருகிறேன் கோபஞ் செய்யாதிருக்க” வெனவேண்டினன். கத்துருவுமதுகேட்டு மகிழ்ந்து “மகனே, நீ விரைவிலப்படிச் செய்குதி” யென்றனள். கார்க்கோடனும் விரைந்து சென்று, அக்குதிரையின்வாலைத்தனது கரியவருவத்தால் வளைத்துச் சுற்றிக் சூவளைமலாமாலை தொங்குவதுபோல மறைத்திருந்தனன். அதன்பின் அவ்விருபெண்களும் நவரத்தினங்களுக்கும் சங்கந்தி பதுமந்திக்கும் பாஞ்சசன்னி

யத்துக்கும் சீதேவிக்கும் திங்களுக்கும் தேவயானைக்கும் பிறப்பி
 டமாகிய திருப்பாற்கடலின் புறத்தேபோய், விரைந்துசெல்லுங்
 குதிரையினது வால் கருநிறமாக விருக்கக்கண்டனர். வினதையா
 னவள் தன்வாக்குக்கு மாறாக விருந்ததேயென்று நடந்த சங்க
 திதெரியாமல் வருந்திச் சத்துருவாகிய கத்துருவுக்கு வீட்டுவே
 லைக்காரியாயினள். கருடனானவன், தனது மாற்றானுக்கு வஞ்சக
 மாக அடிமையானதைக்கேட்டுக் கோபமுற்று, மேருமலையெழுந்
 ததுபோலெழுந்தனன். உலகமுழுது மதனல்வருந்திக் கருடனை
 த்துதித்தன. அதுகண்டகலுழனு மனமிரங்கித் தனதுடலை யொ
 டிக்கிச் சினந் தெளிந்து, அருணனது முதுகிலேறித் தாயிடத்து
 வந்தனன். அவனதுவரவைக் கண்ட கத்துருவானவள் தன்னடி
 மையாகிய வினதையை நோக்கித் தாகியே, நாம் பாதலவுலகத்
 துக்குப் போதல்வேண்டும், எனது மகளை நினது மகளைச் சுமந்
 துவரும்படி சொல்லுதி” யென்றனள். அதுகேட்ட, வினதையு
 மனவருத்தமுடையவளாய்த்தன்மகன் கருடனைநோக்கி “என்மக
 னே, இந்தக் கத்துருவை யான் சுமந்துசெல்லவேன்; இவளது
 புத்திரர்களாகிய சருப்பங்களை நீ சுமந்து வருகுதி” யென்றனள்.
 கலுழனு மதுகேட்டு ஏளிப்படியென்று வினாவாது அவர்களைமு
 துகின்மேலேறித் தாயின்பின்குகச் செல்லுமிடத்துச் சூரியகி
 ரணஞ் சுமிதலினால் பாம்புகள் வருந்துதலைத் தாயாகிய கத்துரு
 க்கண்டு இந்திரனைவணங்கினள். இந்திரனுமுகில்களையேவி மழை
 யை வருவித்தான். மழையினாலே குளிர்ச்சியடைந்து சருப்பங்க
 ள் வருத்த மொழிந்து பாதளஞ்சென்றபின்பு, கருடனைநோக்கிக்
 கலுழனே, நீ தாதிமகனாகையால், இப்பூமியினுள்ள பிறதீபங்களி
 ன் சிறப்பைப் பார்க்கும் விருப்புற்றேம், அது பார்க்கும் நிமித்த
 மெங்களைச் சுமந்து செல்லுதி” யென்றனர். அதுகேட்ட கலுழ
 ன் தன்றறையேநோக்கி “அன்னையே, நீ இந்தக் கத்துருவைச் சும
 ந்து இவள்பணித்த ஏவல்செய்வதற்கு வந்தவழக்கியாது? இவ
 ளது மக்கள் என்னைத்தாதிமகனென்றுபழிமொழிபகருதற்குக்கா
 காரணமென்னை? இவற்றையானறியும்படி சொல்லுதி” யென்ற
 னன். அது கேட்டதாயுந் துன்பமுற்றுத் தன்மகளை நோக்கிச்
 சொல்லுவாள். “என்னரும்பேறே, ஒருநாள் கத்துருவும் யானு
 மிருந்துழி இந்திரன்து குதிரைவரக்கண்டு இதனது வால்வெ
 ண்மையென்றேன். அவளதனைமறுத்துக் கருமை யென்றாள். இ
 திலே தோற்றவர்கள் இவன்றவர்களுக்கு அடிமையாகுக. வென்
 று சப்தம்பேசி நாமிருவருமொப்புக்கொண்டு திருப்பாற்கடலரு
 கேசென்றுபார்க்குமிடத்து வஞ்சகத்தினால்தனைக் கருமையாகும்

வண்ணஞ்செய்து வென்றான். அன்றுமுதல் யானீவட்குத் தாதி யாயினேன்; என்மகனாகிய நீயுமிவர்களுக்கு அடிமையாயினே” என்றான்.

அதுகேட்ட கலுழனும் மனம்மிகவருந்தி “அன்னாய், இவ் வடிமை நீங்குதற்கு உபாயம் யாது விரைந்து சொல்லுதி” யெ ன்றான். தாயுமதனைக்கேட்டு “மகனே, முன்னே நாஞ்சாபநி விர்த்தி குறித்துப் பேசிக்கொண்டதென்று, நீயுபாயமாக அவள் புத்திரர்களாகிய சருப்பங்களைக்கேட்குதி” யென்றான். கலுழ னுமதுகேட்டவுடனே சருப்பங்களையடைந்து, தலைவர்களே, எ னது தாய் சிறையினின்றும் நீங்கும் பொருட்டு நீங்கள்விரும்பி யதெவையோ அவற்றைச் சொல்லுகிர் அதனைவிரைந்து செய து சிறையை மீட்டுக்கொள்ளுவேன்” என்றான். சருப்பக்குழா ங்களதனைக் கேட்டுக் “கலுழனே, நீ தேவருலகிற் சென்று தே வாமுதங்கொண்டு வந்துதருவையேல், உனதன்னை சிறையினி ன்றும் நீங்குவள்” என்றார். கலுழனுமதுகேட்டு மகிழ்ந்து தன் றுயை நோக்கி “அன்னாய், உன்சிறை நீக்கும்பொருட்டுத் தேவா முதங் கொண்டு வருவதற்குத், தேவருலகஞ் செல்கின்றேன், வ ழியிலே பீசியாறும் வண்ண மேதேனுமுணவு தருகுதி” என்றன ன். வினதையும் “என்னைருமைமகனே, இது மிகவுமநன்று, தே வாமுதமெடுத்து வரவிரும்பினையாயின், வழியில் வசிக்குமவே ட்டிவர்களை யுத்தஞ்செய் தள்ளியுண்டு வருகுதி. அவருள் ஒருவி ப்பிரன் வேடுவப்பெண்ணொருத்தியை விரும்பியங்கிருக்கின்றன அவனைக் கொலைசெய்யாதே. அக்கினி முதலிய தேவர்களெ ல்லாரும் நிற்பக்கமாகி யுனதுறுப்புகளைத்தையுங் காவல செ ய்குவர்” என்றாசீர்வதித்து வழிக்குணவுங் கொடுத்து விடுத்த னன்.

கலுழனுந் தாயினதாசீர்வாதம் பெற்று, மனமகிழ்ந்து தே வலோகத்தை நோக்கி விரைந்து சென்று வழியில் வசிக்குமவே டர்களனைவரையும் வாரி வாயிலிட்ட துக்குமிடத்து விழுங்கப்ப ட்டிக் கழுத்தழவிற்சென்ற பிராமணன் கனல, அதுவே தாய்வி லக்கும்படி சொல்லிய விப்பிரனென்றறிந்து அவனையுமிழ்ந்து “விப்பிரனே, நீ போகுதி” யென்றான், விப்பிரனும் “ஐயனே, எனதுபாரியாகிய வேடுவிச்சியையும் விடுக்குதி” என்றுவேண் டினன். கலுழனும் அவனையுமிழ்ந்து “விப்பிரனே, இனி நீ இங்கேயிராதேகுதி” யென்றனுப்பிச் செல்லுமிடத்துக் காசிபமு

னிவரைக் கண்டிவணங்கினன். காசிபமுனிவரும் “மகனே, நீ எங்
 குச செல்கின்றாய்” என்றனர். “ஐயனே, எனதுதாய் மாற்றாளு
 க்கடிமையாகி வருந்துகின்றாள், அதுநீக்குமாறு தேவாமுதங்
 கொணரச் செல்கின்றேன், ஐயனே, பசிப்பிணி வருத்துதலால்
 சிறகு கருநீளாதேயாகின்றன. வழியிலெத்தனையோ வேடரைப்
 புசித்தும் பசிதீரவில்லை அதுநீக்குமாறு தேவரீர் சிறிதருளவே
 ண்டி” மென்றான். காசிபமுனிவரு மதுகேட்டுச் சொல்லுவார்
 “கலுழனே, முன்னாளிலே, விபாவசுவென்னும் பெயரையுடைய
 யபிராமணனுக்கும் அவன் தம்பியாகிய சுப்பிரதீகனுக்கும் பகை
 யுண்டாகி இருவரும் பொருட்பங்கு காரணமாகச் சண்டையிட்
 டிக் குரோதமுடையவராய் யொருவருக்கொருவர் மாறிச்சாபமி
 டடனர். தம்பி சுப்பிரதீகனுடைய சாபத்தினால், தமையன் ஆறு
 யோசனையுயர்ச்சியும் பன்னிரண்டுகளையோசனை பருமையுமுடைய
 கல்லானையாயினான். தமையன் விபாவசுவென்பவனுடைய சாபத்
 தினால், தம்பி மூன்றுயோசனை யுயரமும் பத்துயோசனைபருப்ப
 முமுடைய ஆமையாயினான். அவ்விரண்டுமிக் தடாகத்திலே யி
 ருந்து முன்னேக் கோபாவேசத்தாற் போர்ஷினைக்கின்றன. மைந்த
 னே, நீ அவ்விரண்டையு முனதலகினுற் கவ்வியுண்டு பசியை
 யொழித்துத் தேவுலகடைந்து அமுதகலசத்தை யெடுத்துக்கொ
 ண்டி வருகுதி” என்றனர். கலுழனுந் தந்தையைவணங்கி விடை
 கொண்டுவிரைந்துசென்று பேருருக்கொண்டு ஆமையையும் யா
 னையையுந் தனது காவினாற்றாக்கிமேலெழுந்து விளம்பம் என்னு
 ம்பொய்கைக் கரையை யடைந்துழி, அதன்கரையினிற்கும் உ
 ரோகிணி என்னும் பெரியகிளைகளையுடைய விருகூமானது கலு
 ழனைநோக்கிச் சொல்லுகின்றது, “ஓ! கலுழனே, நூறுயோசனை
 யுயர்ந்த வளியகிளைகளையுடைய வெனது கொம்பரிலே நீயேறி
 யிருந்து யானையையு மாமையையு முண்டினைப்பாறிச் செல்லுதி
 யெனவேண்டிற்று. அதுகேட்ட கலுழனு மகிழ்ந்து அக்கொம்ப
 ரில் வந்திருந்தான். அம்மரக்கொம்ப ரவற்றைத் தாங்கலாற்றா
 தொடிந்து விழவும் கலுழனுனவன், அக்கொம்பரிலே வெளவா
 ல்போலத் துங்குகின்ற வாலகில்லிய முனிவரைக் கண்டு “ஐக்
 கொம்பர் கீழே விழுமாயினிவரும் விழுந்து வருந்துவாரென்றஞ்
 சி அக்கொம்பரையுந் தூக்கிக்கொண்டாசாயத்தற் செல்லுவதை
 க்கண்ட காசிபமுனிவர் தனது புத்திரனைநோக்கி “மைந்தனே,
 இந்தமரக்கோட்டை பரந்தமலை மீதிலெறிந்து போடாது மிரு
 துவாக வைக்குதி” என்றனர். கலுழனுந் தந்தையினது சொற்

றவருது அம்மாக்கொம்பை மலையீது மிருதுவாகவைத்து யா
னையையும் ஆமையையுமுண்டு பசியொழிந்து தேவலோகத்திற்
சென்றனன்.

இந்திரனானவன் தனது தேவலோகத்திலே பலவித உற்பர
தங்கணிகழக்கண்டு தனது குருவைநோக்கி “ஐயனே, இங்ஈப
லவித வற்பாதங்கணிகழுகின்றனவே யிஃதென்னை! ஆராய்ந்து
சொல்லுக” வென்றனன். அதுகேட்ட குருவும் பலமுறையோ
சித்து இந்திரனேநோக்கி “இந்திரனே, முற்காலத்திலே தசப்பிர
மாக்களுளொருவராகிய காசிபமகாமுனிவரானவர். ஒருயாகத்
தைச் செய்து அதற்குவேண்டிய உபகரணங்களைக்கொண்டு வரு
ம்படி மற்றைய முனிவர்களையுஞ் சித்தர்களையும், இயக்கர்களை
யும், கந்தருவர்களையுங், கின்னரர்களையுமேவி வாலகில்லியரைப்
பண்ணிகாரங் கொண்டுவரும்படி யேவினர். அவர்களவ்வாறே
கொண்டுவருமிடத்துப் பெருவிரலளவு சிறியவடிவுடைய வால
கில்லியர்கள் பெருத்த பண்ணிகாரச்சுமைகளைத் தலையிலே வை
த்து வரும்பொழுது பசுவினது குழம்பமிழந்திய நீரிலே வடிவ
முழுதுந் தாமும்படி யமிழந்தி வருவதைக்கண்டு நீ சிரித்தனை.
அதுகண்டவாலகில்லியர்கள் கண்கள் பொறியெழும்பக் கனன்று
உனக்குவிரோதியாக வொரு புத்திரனுதிக்க வென்று நினைந்து
அப்பண்ணிகாரங்களை அக்கினியிலோமஞ் செய்தனர். அதனாலே
காசிபமகாமுனிவரிடத்தில் ஒருபக்கச்சிறகினாலுலகத்தை முடுகி
ன்ற பெருவலிபடைத்த கலுழன் பிறந்தனன். அவனே நீவைத்
திருக்குமமுதத்தைக் கவருமாறு வருகின்றனன். அதனாலுற்பா
தம் நிகழுகின்றது” என்றருளிஞர்.

அதுகேட்ட இந்திரனும் அக்கினியாதி முப்பத்து முக்கோ
டிதேவர்களைநோக்கி “தேவர்கள், பறவைவேந்தனாகிய கலு
ழன் அமுதமபகரிக்கும் பொருட்டு யுத்தசன்னத்தனாய் வருகி
ன்றான். ஆதலால் நீவிர் அமுதத்தையெடுக்க வொட்டாது காக்
குதிர்” என்றனன். அதற்கு உடன்பட்ட அக்கினிமுதல் முப்ப
த்துமுக்கோடி தேவர்களும் மதத்தயானையினது வரவைத்தடுக்க
முயன்ற குறுமுயற்குழர்ம்போல அமுதத்தை வளைந்துகாவலா
ய் நின்றனர்.

கலுழனுனவன் மலைகள் வேர்பறிந்து சாயவும், உடுக்கள் ஆலங்கட்டிபோலச் சிதறவும், ஆயிரகோடி காததாரத்துக் கப்பாலுள்ள அண்டங்கள் கிடுகிடெனவுங் கொடிய பெரிய சிறகுகளை வீசிவந்தனன். தேவர்கள் அவனது வரவைத் தாரத்தே கண்டி மிகவுமஞ்சி “ஐயையேர்! மனுடர்கள் போல அச்சமுற்றவழி மூடும்படியான கண்களைப்பெற்றேமாயினிவனைக்கண்டிப்பெரிமுது நாமஞ்சவேண்டிவதில்லையே” யென்றனர். தேவர்களிங்ஙன மச்சமுற்று அமுதத்தைச் சூழ்ந்து நிற்குமளவில், கருடன் விரைந்து வந்து பலகிளைகளைபுடைய மரங்களை ஒரு குடாரந்தறிப்பதுபோலத் தனதலகினு லத்தேவர்களனைவரையுங் கொத்தியிழுத்துத் தறித்தெறிந்தனன். எறிபட்ட தேவர்கள் வெம்பித்தங்கள் கைப்படைகளைச் சிதறினர். கருடன் றன்மேல் வந்துவிழும் படைக்கலங்களனைத்தையுஞ் சிறகுகளினாலுங் கால்களினாலு மூக்கினாலு முதறிப்பிடித்து முரித்தெறிந்தனன். அங்ஙனமெறிதலுந் தேவர்கள் சிதறித் திகாந்தரங்களில் வீழ்ந்தனர். இவனது சிறைக்காற்றிலெழுந்த சுவர்க்கலோகமின்னும் வீழாமலந் கரத்திலிருக்கிறது. தேவர்கள்⁰ அதுசமையத்தில் பெருங்கோபமடைந்து பிண்டிபாலம், சக்கரம், வாள், இருப்புலககை, பாணம், மராமரம், தாறு, சிறுசவளம், தண்டு, வேல, மழு, கணையமுதலாகிய பலவித ஆயுதங்களைக் கருடன்மீதெறிந்து ஆரவாரித்தார்கள். அது கண்ட கலுழன் அவைகளைத்தையுஞ் சிறகாலடித்துப் பூமிநடுங்கும்படி யெறிந்து பூதூளிகளை யெழுப்பி இமையாத கண்களைப் புதைக்கத் தேவர்களனைத் தாங்கலாற்றுகண்கணீர் சொரிந்து மயங்கித் திசைதெரியாமல் வருந்திவாயுதேவனாற் பூதூளியை மாற்றினர். கருடன் மிக்க கோபமடைந்து சூரியர்களையும், தேவமருத்துவரையும், உருத்திரர்களையும் வசக்களையும் மூக்கினாற் குத்திக்கிழித்துத் தூரத்தினன். அதுகண்டதேவர்களனைவரும் பின்னிட்டோடினர். அவருள்ளே அக்கினிதேவன் பெருங்கனல்சொரிந்து அஞ்சாது நின்றனன். அவனைவெல்லும்படி, கலுழன் ஆயிரமுகங்கொண்டு அனேகநதி நதங்களைப் பாணஞ்செய்து வந்து அக்கினிதேவன்மீதுசொரிந்தனன். அக்கினிதேவன் தக்கனது யாகத்திலே கரியாயவாறு போல வெளியிழந்து கிரியாயினன். வேதர்களனைவரும் அக்கருடனுக்குத் தோற்றசங்கதிக்குச் சாட்சியாமாறு போலக் கரி

யாகி யக்கினிதேவனுந் தோற்றபின்னர்க் கருடனு மமுதமெடு
 க்கப் போகுமிடத்து, அங்கே அக்கினிப்பொறிகள் சிதறும்படி
 யோர் சக்கரஞ் சுழன்றுகொண்டு கிடப்பக் கண்டு, தனது பே
 ருருவையொடுக்கி, யணுரூபமாகி யுள்ளே நுழைந்தனன். அங்
 கே, இரத்தினம்பிரகாசிக்குஞ் சுடிகையுடனே பிளந்தவாயையீ
 ம், நஞ்சுக்கும் பற்களையும் பட்டபொழுதே யாவரையுங்கொ
 ல்லும் பெருமூச்சையுமுடைய இரண்டு சர்ப்பங்களிருப்பக் க
 ண்டு, தனதலகினாலவற்றைக் கொத்திக் கார்க்கதிகை விழக்குக்
 கொப்பாகச் சுற்றி நிலத்திலடித்து அவற்றையிரையுண்டு, உடம்
 பையும் விழுங்கிக் கடத்தை யுடைத்து அமுதத்தை யள்ளிக்கொ
 ண்டு ஆகாயத்திலெழுந்தனன். விட்டுணுமூர்த்தி யவ் வயினதே
 யனைக் கண்டு, “ககபதியே, உனது பராக்கிரமத்தைக் கண்டு மெ
 ச்சினேன். நீ நினைத்தவரங்களைக் கேட்குகி” யென்றனர். கரு
 டனு மிகநன்றென்று “பெருமானே, நீ ரெப்பொழுது மென்மீ
 திவருதல் வேண்டும்; அன்றியும், எக்காலத்தும் நரைதிரை மா
 ணமிலரதிருக்கவும் வரந்தருதல் வேண்டு” மென்றனன் விட்டு
 ணுவு மனமகிழ்ந்து அவ்வாங்களைக் கொடுத்தனர். கருடன் அவ்
 வரங்களைப் பெற்றபின்னர், விட்டுணுவைநோக்கி, “பகவானே,
 நீருமென்னிட மொருவரம் பெறுக” என்றனன். விட்டுணுவு
 மகிழ்ந்து “ககபதியே, நீ வாகனமாதலன்றி யெனது தேரின்
 மீது துவசமுமாகுகி” யென்றனர். கருடனு மப்படியே கொடு
 த்தனன். இருவருமிங்ஙனமே வரங்களை யொருவருக்கொருவர்
 மாறிக்கொடுத்து, ஆகாயமார்க்கமாக வெழுந்து சென்றனர்.

இந்திரனைவன் கருடன்மீது பெருங்கோபமடைந்து “அ
 ருந்தவ்வாணரைப் பொருந்தாப்பூலோகப் பறவை வெல்லுதலு
 மாயிற்றே” யென்று புழுங்கி விரைந்துசென்று கருடன்மீது
 குவிசப்படையை விட்டெறிந்தாரவாரித்தனன். அதுகண்ட பற
 வைவேந்தன் இந்திரனை நோக்கி “இந்திரனே, யுனது குவிசப்ப
 டை” யென்மீது படுகினும் படாதொழியினும் விசேடமில்லை;
 இதனாலெனக் கபாயம் வருவதில்லை; ஆயினுமுனது குவிசம்
 வெற்றியடையு” வென்று தனதிறகிலொன்றற யிலையுதிர்ப்பது
 போலுதிர்த்தனன். அந்த இறகினது பேரொளியினாலே தேவ
 லோகமுழுதும் பேரொளி குறைந்துபோயிற்று. அது கண்ட
 தேவர்கள் பேரதிசயமடைந்தனர். ஆதலினாலவனைச் சுபன்ன
 னென்று கூறுவர் பின்பு கருடன் பெருங்கெறுவமடைந்து இந்
 திரனை நோக்கி “இந்திரனே, இங்குள்ள எல்லாவற்றோடு

முன்னையுமேந்தும் பராக்கிரம முடையேன். அன்றியு முன்னே நிகராகிய ஆயிரமிந்திரர்களொருங்கு திரண்டவரினு மென்னை வெல்லமாட்டார்கள். நீயோ வெனக் கெதிராகவல்லே. ஆதலினீயென்றோடெதிர்த்து இறவாமலோடுதி” யென்றனன் இந்திரனு மதுகேட்டுப் “பறவை வேந்தே, நீ சொல்லியது நியாயமாயினும், பெறுதற்கரிய தேவாமுதத்தை நீ வினாகக் கொணர்ந்து பிறருக்குக் கொடுத்தால் அவர்களதனை யுண்டு சாவாது நிலைத்து எங்களோடு யுத்தஞ்செய்து மிகவும் வருத்துவர். ஆதலினால் கசபதியே, யாங்களுய்யும் வண்ண மமுதை யிங்கேவைத்துச் செல்லுதி” எனப் பலமுறைவேண்டினன். இந்திரனது வேண்டுகோளுக்கிரங்கிய கருடன் மனமிகமகிழ்ந்து, “இந்திரனே, யானொரு சபதத்தினால் சகோதரர்களுக்குத் தருவேனென்று வாக்களித்துவந்தேன், அதன்பொருட்டுக் கொண்டுசென்று அவர்கள் காணவைப்பேன், நீ அவ்விடத்துக் கவர்ந்துகொண்டு செல்லுதி” யென்றனன். இந்திரனதுகேட்டு மனமகிழ்ந்து, கருடனைநோக்கி “கருடனே, அது மிகவும் நன்று! நீ வேண்டிய வரங்களைக் கேட்குதி” என்றனன். கருடனு மதுகேட்டு அண்ணலே, எனது தாய் வஞ்சகத்தினாலே நாகர்க் கடிமையாயினள். அவளது மக்களெனக்குச் சத்துருக்கள். அவர்களைக் கொல்லும்படியான வரந்தருதல்வேண்டு” மென்று வரத்தைப் பெற்று, அமுதத்தைபுங்கொண்டு விரைந்து தாயிடங்கொண்டுவந்து சருப்பங்களைநோக்கி “சருப்பங்காள், நீங்கள் விரும்பிய அமுதங்கொண்டுவந்தேன். நீயிர் சாவதானமரகவைத்துச் சரீரகத்திசெய்து நித்தியகருமங்களை முடித்து அமுதபானஞ் செய்மினென்று கொடுத்தனன். சருப்பங்களதுகேட்டு மனமகிழ்ந்து கருடனே, நாமமுதமொப்புக்கொண்டோம், உனது தாயு மின்றே யடிமைத்தொழிலினின்றும் நீங்கினள். நாம் ஸ்நானஞ் செய்து நித்திய கருமமுடித்து வருகின்றன” மென்று அமுதத்தைத் தருப்பாசனத்தில் சேமித்துவைத்து நீங்கினர். இந்திரனுங் கருடன் அமுதங்கொண்டு வரும்பொழுது அவன் பின்னாகவந்து மறைந்து காத்து நின்று சருப்பங்கள் ஸ்நானஞ்செய்யச்சென்ற சமையம் பார்த்து அமுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மறைந்துபோயினன். மதுரமான பழங்களையுண்ணும் பழக்கமுடையா ரெட்டிப்பழத்தை துகருவாரோ! பிறருக்கு நஞ்சைக் கொடுப்பவர்களுக்கு அமுதங்கிடைக்குமா! அமுதபானஞ்செய்யும் விதியில்லாத சருப்பங்கணிய திகளை முடித்துவந்து அமுதத்தைக் காணாமல திகைத்தேங்கி மனமயங்கி, அமுதாசனமாகிய தருப்பையை நக்கி நாக்குக்கிழிய

ப்பெற்று வருந்தினர். அமுதம்வைத்த ஆசனமாகிய தருபைச் செடி மிகவிளக்கமடைந்தது. தாயை மிகவு மகிழ்ச்செய்த கருடனானவன், மிகக்கோபமடைந்து தந்தையுரையை மறுத்து வஞ்சனையினாலே தாயைத் தாதியாக்கிய நீவிர் தந்தைதாய்க் குரியரல்லீரென்று சரபமிட்டு விரும்பியவிடத்தே போயினன். கத்துருவும் புத்திரர்களுந் தந்தையாகிய காசிபரை யடைந்து வணங்க, அவர் இவர்களது முகம்பாராது கோபித்து “நீ வினதை மனம் வருந்தும் வண்ணம் வஞ்சகத்தினாலே தாதியாக்கிய வுண்ணைப்போலவொரு நீலியைக் கண்டிலேம். நீ யென்னிடம் வருதற்குத் தகுதியுடையயல்லை. உனது வஞ்சகமோ நின்மக்களது கண்டத்திற்கு கறையாய் விளங்குகிறது. புலவர்கள் பெண்களை வஞ்சியர்களென்பது அவர்களது இடையை நோக்கி யன்று இந்த வஞ்சகங் குறித்தல்லவா! உனது சகோதரி யுனக்கடிமையானால் உனக்கது இழிபன்றோ! தேவர்கள் கருடனா லபசயமடைந்ததற்குக் காரணம் நீயல்லவா? உனதகத்தேயுள்ள சூதன்றோ. உள்ளத்துளடங்காம லுரத்தே வெளிப்படடிருகொங்கைகளாயின. யாவராவது வஞ்சகருடைய பேர் சொல்லினும் பெரும்பாதகமாகுமே. இங்ஙனமாய வஞ்சகரோடு பேசினும், அவரைக் காணினும், அவரோடொருபந்தியிற் கலந்துண்ணினும், அவர்கள் வீட்டில் வசிப்பினு மீளாநரகடைவர். இந்தமகாவஞ்சகரை நினையாப்பிரகாரம் யாவர் காண்பரோ அவர்கள் நீநையேனும் அக்கினியையேனுந் தரிசித்துச் சுத்தராதல் வேண்டும். கோணுதலைக் குளத்தேயன்றி யுளத்தேயுமுள்ள நின்னைக் காண்பிக வருத்தமுறுகின்றேன். நாணமாதி நாக்ருணமுமிழந்த நீ யெனது முன்னிலையி னிற்குந் தகுதியுடையயோ! கத்துருவஞ்சகியே, யென்முன்னில்லா தேகுதி. வினதையே, நீ நன்றாகவாழுகி” யென்றருளினார்.

கத்துருவு மிதனைக் கேட்டு மனமேங்கி நாணித் தனது நாயகனது உபய திருவடிகளிலே சரணாகதியடைந்து கண்ணீரினால் நிலத்தைச் சேறாக்கிக் கூந்தலிலே புரளுமாறு விழுந்து புலம்பினள். அதற்குங் காசிபமுனிவர் சிறிது மிரங்காத வராக்கப் புறக்கணிக்க, வினதையானவள் தன் னுயகளை வணங்கி “எனது பிராணநாயகரே, தேவரீர் குற்றம்பார்க்கில பூமியிலே யெது சுத்தமாகும். பெண்பேதைகள் நன்மை தீமை யறிவார்களோ! அறியாமையினு விவள்செய்த பிழையைப் பொறுக்குகிர் உயிர்த்துணையாகிய நாயகர் வெறுத்தொழிப்பரேல், பெண்

களிறப்பதன்றிப் பிழைப்பது முளதோ! பின்னுந் தேவரீரைச்
 சரணடைவதேயன்றி இவள் வேறெங்ஙனஞ் செல்வளோ!” எ
 ன்றவருக்கு அன்பு பிறக்குமாறுரைத்தனள். அதனைக் காசிப
 மகாமுனிவர் கேட்டுச் சிறிது மனமிரங்கி “வினதாய், இவளது
 மனமோ மிகக்கொடிது. அதற்கொருசர்ந்திசெய்தாலன்றி மும்
 முறையும் நின்னாணைப்படி யிவளை விடும்பேன்” என்று மறுத்
 தனர். வினதையு மதுகேட்டு எனது பிராணநாதரே, இவளது
 குற்றத்துக்குத் தக்க பரிகாரத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுக. இ
 வள் தேவரீரது கட்டளை தவறாது செய்குவள். என்னொருந்தே
 வரீரது உரிமையையே இவளுக்கு வேண்டும்” “தீமைசெய்த
 வருக்கும் நன்மையே செய்’ என்றபடி தன்மனதிலே சிறிதுங்
 களங்கமில்லாத வினதையானவள், தன்னை வருத்திய சுத்துருவு
 க்குதவியாக மிகவுமிரந்து வேண்டினள். இங்ஙனமே காசிப
 மகாமுனிவர் வினதையினது வேண்டுகோளுக்கிசைந்து, சிற்ச
 றாநடேசமூர்த்தியைத் தியானித்து ஞானதிருடடியா லுணர்ந்து,
 “பெண்ணே, பூமியிலே தென்றிசையிலே சமுத்திரதீர்த்திலே
 மேலாகிய மோட்சத்தைக் கொடுக்கிற புல்லக்கிராமத்திலே பா
 லோடையென்றொரு தீர்த்தமுள்ளது, அது குற்றமனைத்தையும்
 நீக்கத்தக்கது. அதிலே இவள் சென்று விதிப்படி சங்கற்பித்து
 ஸ்நானஞ்செய்யி லிக்குற்றத்தினின்றும் நீங்குவள். வேறு பதினா
 யிரம் பிராயச்சித்தங்கள் செய்யினும் நீங்காது” என்றருளினர்.
 சுத்துருவு மதுகேட்டு அவரை வணங்கி விடைபெற்றுத்தனது
 புத்திரர்களாகிய சருப்பங்களோடும் பாலோடையை நாடிச் செ
 ன்று விதிப்படி மூன்றுநாள் ஸ்நானஞ்செய்து நாலாநாளும்
 ஸ்நானஞ்செய்தெழுந்தவுடன் அசரீரிவாக்கானது “பெண்ணே,
 நீ சலஞ்சாதித்தகுற்றத்தோடு சருடசாபமும் நீங்கியது. இனி
 நீ அன்புடையளாய் மூர்சி புத்திரராகிய காசிப மகாமுனிவரது
 கட்டளை தவறாது நடக்குதி. அவரு முன்னை விரும்பித் தழுவு
 வர்” என்றருளியது. அது கேட்டவுடனே சுத்துருவு மகிழ்ந்து
 ஆகாயவாணியைத் துதித்து பாலோடையையும் வணங்கி அங்
 குநின்றுந்தனது புத்திரர்களோடு நீங்கிக் காசிபமகாமுனிவரை
 வந்து வணங்கினள். அவரு மிகமகிழ்ந்து சுத்துருவைத் தனது
 பணிவிடைகருரியளாக்கினர்.

முனிவர்கள், இச்சரித்திரத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லினோ
 ம் இதனை வாசிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் பாலோடையிலே

ஸ்நானஞ்செய்த பயனையடைந்து தேவசுந்தையிலே முழுநிய
பயனையும் பெற்று அசுவமேதயாகபலனையு மடைவர்.

மீனுலாவுமதிக்குடைமாரவேள்வேகமோடுபிறக்கிடவீறுசீர்
ஞானமாதவிரிக்கதைகாதினாடுவார்படிப்பவர்நாளுமே
யூலாவமுதத்தடமாடினேராவர்தாமடைகிற்பர்சளாசிலா
வானியாறுகுளித்திடுசீரோடேவாசிமேதமியற்றியபேறுமே.

சுத்துருச்சருக்க முற்றிற்று.

க வி தீ ர் த் த ச் ச ரு க் க ம்.

சூதமகாமுனிவரானவர் பின்னும் முனிவர்களை நோக்கி,
“முனிவர்களாள், சுந்தமாதனமலைச்சார்பிலே குரங்குகளானவை
கூடி மிக்கவிருப்பத்தோடு கவிதீர்த்தமெனப் பெயர்கொடுத்த
தங்கள்பேரினாலொரு தீர்த்தமுண்டாக்கின. உலகத்துயிர்களு
க்கு அது மிக்க வுபகாரமாகவிருக்கும். இராவணன் முதலிய
இராக்கதர்களிறந்தபின்னர், குரங்குகள் கூடிவந்து கிண்டி அதி
லே தீர்த்தமாடிக் கரையேறின. அதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்
கள் பஞ்சமகாபாதகங்களும் நீங்கி மோக்ஷமடைவர். அவர்கள்
வறுமை, துன்பமென்பவைகளை யடையார். அதிலே ஸ்நானஞ்
செய்யவேண்டுமென் றெழுந்தவர்கள் நரகடையாது சுவர்க்ஷம
டைவார். அதற்கிணையானதீர்த்தம் பிறிதில்லை. குரங்குகள் இரா
மனை வணங்கி “ஐயனே, எங்களுக்கொருவரந் தரும்பொருட்
டுத் தேவரீரை யாசிக்கின்றேம்” என்றதை, ஸ்ரீராமன் அன்பு
கொண்டு “வானரங்காள், நீங்கள் விரும்பிய வரத்தைத் தருகின்
றேன். கங்கை பிரயர்கை யாதிய பூமியிலுள்ள தீர்த்தமாடியப
லனும், நான்குவேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தபலனும், உமா
மகேசுரரையும் விட்டுணுவையுந் தரிசித்தபலனும், விதிப்படி
பலவித யாகங்களைச் செய்தபலனும், பலவித மந்திரசெப்பலனு
ம், இதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தவரைச சேரும்” என்றரு
ளினார். குரங்குகளியாவுமகிழ்ந்தன. பிரமன், சூரியன், சந்தி

ரன், அக்கினி, நிருகி, வந்ணன், வாயு, இயக்கா, விச்சுவதேவர், விசுக்கள், சாத்தியராதிதேவர்கள், குற்சர், அத்திரி, பிருகு, கௌதமர், அநத்தியர், கண்ணுவர், கௌசிகர், சுதீக்கிணர், பராசரர், சனகர், நாரதர் முதலிய முனிவர்களும், ஸ்ரீராமன் கொடுத்த வரத்தினது பெருமையை வழுத்தித் தாங்களும் அன்று அதிலே விதிப்படி முழுக்கி “இத்தீர்த்தம் நெடுங்காலம் நிலைத்திருக்குக” என்றாசீர்வதித்தனர். மோக்ஷமடைய விரும்புவோர், கவிதீர்த்தத்திலே முழுக்குவர்.

முனிவர்கள், அரம்பையென்பவள் கௌசிக முனிவரது சாபத்தினுற் கிடைத்த கல்லுருவமொழிந்து தேவருலகடைந்தனர். அவள் கல்லுருவமடைந்ததும் கவிதீர்த்தத்தின் முழுக்கி அஃதொழிந்த சங்கதியும் நீவிர் கேட்கும் விருப்பமுடையீராதலிற் சொல்லுதுங் கேளுங்களென்று சொல்லுவார்.

முனிவர்கள், பூமியிலே குசிகர்குலத்திலே விசுவாமித்திரனென்னும் பெயருடைய மகாராசனென்பவனொருவனிருந்தனன். தனக்குநிகரில்லாத வலியுடைய அவ்வரசன், அளவில்லாதசேனைகள் சூழப் பூலோகத்திலுள்ள பலவளப்பங்களையு மாராயும்பொருட்டுப் பலவிடங்களிலுந் திரிந்துலாவி வசிட்டமகாமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை யடைந்தனன். வசிட்டமகாமுனிவரும் அரசனது வரவை யெதிர்கொண்டுபசரித்துக் காமதேனுவினால் அரசனுக்கும் படை சேனைகளுக்கும் விருந்தளித்து மகிழ்வித்தனர். அரசன்றனது சேனைகளோடு விருந்துண்ட சுவையிகுகியினாலே யதனை வருவித்த காமதேனுவைக் கவரவினைத்து, வசிட்டமுனிவரது சன்னிதானத்தை யடைந்து அக்காமதேனுவைத்தரும்படி கேட்டனன் அவர் அது தகாதென மறுக்க அரசனுங் காமதேனுவினது வலியை நோக்காது அதனையிழுத்துக்கொண்டு போகும்படி சுற்றிவளைக்கக் காமதேனுவு மளவிலாத மல்லர்களைபுண்டாக்கி யரசனது படைகளனைத்தையு மழித்தது. அரசனும் பெரிது மாச்சரியமுற்றுச் சிவபெருமானை வழிபட்டுத் தோத்திரஞ்செய்யச் சிவபெருமான் பிரசன்னராய்ப்பிரமாஸ்திரமுதலிய பல்வித படைக்கலங்களையும் வரங்களை

யுங் கொடுக்கப்பெற்றுச் சென்று வசிடடமகாபூ.னிவாமிது ப
 டைக்கலங்களனைத்தையுஞ் சொரிந்தனன். வசிடட முனிவரும்
 தான்வைத்திருந்த பிரமதண்டத்தை முன்னாகநடடி அவைகள
 னைத்தையுந் தடுத்தனர். அரசனுந் தனதுபடைகளழிந்த தன
 மையை நினைத்து நாணமுற்று ஒருவேதியருக்கு அனைகமரசர்
 கூடினாலுமொப்பாவரோ!! எனது ஆயுதங்களனைத்தையு மிவ
 ரது பிரமதண்டு தடுக்குமானு விவரெதிர் செல்லில் யாவர் முன்
 னிற்பர். வெட்கமற்று நாமுலகரசாளுவது பெருமையன்று”
 என மனமிகவருந்தி இனிப் பிராமணரது சிறப்பைப் பெறும்
 பொருட்டு அருந்தவஞ்செய்வேனென்று காடடிவேபோய்க்
 கீட்டிசையிற் றவஞ்செய்தனன். அங்கே பலபல இடையூறுக
 ணிகழ்தலு மவ்விடத்தை விட்டுத் தெற்குமேற்காகிய திசைகளி
 ற்சென்று தவஞ்செய்துங் கைகூடாமல் வடநிசையை யடைந்து
 இமயமலைச்சாரலில் கௌசிகையாற்றங்கரையிலே பஞ்சேந்தி
 ரியங்களையு மடக்கி யுணவையொழித்து அனைவரும் வியக்கும
 படி ஆயிரந்தேவவருடம் பஞ்சப்புலன்களாகிய புலிகணுழையு
 முளஞ்சுகளையடைத்து மனமாகிய கயிற்றினால் துரியத்திலே
 பிராணவாயுவாகிய பாம்பைப்பிடித்துக்கட்டிக் கோபமாகிய யா
 னையைத் தளைபூட்டிப் பகைநட்பு நொதுமலில்லாமல ஆவுரோ
 ஞ்சு தறியாகி ஆனி ஆடிகளி லக்கினிமத்தயிலும், மாசிபங்கு
 னியில் தண்ணீரிலும் ஆவணிபுரட்டாநியில் தான் கற்குங்கலை
 பபோர்வையேடு வெளியிடத்திலேயுமிருந்து தவக்கொடிபோ
 லத் தனது கையை யுயர்த்தி மிக்கவிருப்பத்தோடு மருந்தவமி
 ழைத்தனன்.

இந்திரானவன் விசுவாமித்திர முனிவர் செய்யுந்தவத்தை
 யறிந்து, தேவரம்பையை நோக்கிச் சொல்லுவான் “அரம்பைய
 யே, விசுவாமித்திரன் கௌசிகியாற்றங்கரையிலே யருந்தவஞ்
 செய்கின்றான். உனது கருங்கண்ணினால் பலவிதலீலாவினை
 தங்கள் செய்து அவன்செய்யுந் தவத்தைக் குலைக்குதி. பெண
 கள்சிகாமணியே, உன்னை யொப்பான வழகுடையவ ரெங்கேனு
 முண்டோ! நீ நினைத்தாலுன்னிடத்திற் சிக்காது மோகூழ்மடை
 பவர் யாவர்?” என்றனன். அரம்பையு மதுகேட்டுச் சொல்லு
 வான். “மன்னாதிமன்னே, கௌசிகமுனிவருமெனது கண்
 வலையிற் சிக்குவாரோ! அவரிடத்தில் நான் போகில சிவபெருமா
 னேடு போர்செய்யப்புகுந்த மனமதனடைந்தகதியே யெனக்கு

மாகும். விசுவாமித்திரமுனிவருடைய சரீரகாந்தியைக் காணவே நான்ஞ்சுகிறேன். இதுவொன்றைவிட்டுத் தேவரீர் வேறொதைச் சொல்லிணுஞ் செய்வேன்” என்று மறுத்தனர். இந்திரனதுகேட்டுச் சிறிது மனம்வருந்திப் பின்னரவள் மனதிலே படுமீபடியாகச் சிலசொல்லுவான். “கட்டிக்கரும்பே நீ யஞ்சாதே, உனக்குப்பின்னே மன்மதன் கருப்புவில்லோடும் இளவேனிற் காலத்தோடும் குயிலிசையாகிய வெக்காளத்தோடும் வருகுவன். நானு முனக்குத் துணையாகவருகிறேன். நீ சிறிதுங் கவலைப்படாது செல்லுதி” என்றான்.

தேவரம்பையு மவனது சொல்லை மறுக்கமாட்டாமல் சென்று, விசுவாமித்திரருக்கு முன்பாக மின்னற்கொடிவழுவியது போலத் தனதழகுமுழுதும் பிரகாசிக்கத்தோற்றிநின்றனர். வசந்தகாலம்வந்தது. குயில் கூவிற்று. மன்மதனும் கருப்புவில்லை வளைத்துப் பஞ்சபாணங்களைச் செலுத்தினன். விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் தவஞ்செய்யுந் தனதுமனமொருப்படாமற் குலைவதைக் கண்டு கண்களை விழித்து எதிரேநிற்கு மரம்பையைக்கண்டு இது தேவேந்திரனுடைய சூதென்றறிந்து கடுங்கோபமடைந்து அரம்பையை நோக்கி “அரம்பையே, வீணாகவெனது கோபத்துக்கிடமாய்; ஆதலால் பதினாயிரம்வருடங் கல்லாகக் கிடக்குதி. அந்தப்பதினாயிரம் வருடங் கடந்தபின்பு, ஆகமவேதங்களையறிந்த சுவேதமகாமுனிவரால் கல்லினது மேனியை விடித்துத் தேவருலகஞ்செல்லுதி” யென்று சபித்தனர். இங்ஙனம் விசுவாமித்திரராலே அரம்பை கல்லுருவமடைந்தனர். தவசிரேட்டர்களுக்கு வஞ்சகமியற்றி யாருலகத்திலே தப்பினவர்? அவளையேவித் துணையாய்வந்த இந்திரனும் மன்மதனும் அஞ்சியோடினர்.

விசுவாமித்திரரது சீர்பத்தினால் அரம்பையென்பவள் கல்லுருவமாகி அவரது பாணசாலையிலிருந்தாள். விசுவாமித்திரர் முன்போலத் தவஞ்செய்து பெரும்புகழை நிறுத்தி வசிட்டமுனிவராலே பிரமரிஷியென்றழைக்கப் பெற்றனா. அவரதாச்சிரமத்தினருகே அகத்தியமகாமுனிவரது மாணுக்கராகிய சுவேதமுனிவர் சிவகதியை விரும்பித் தவஞ்செய்தனர். அங்ஙனமவர் தவஞ்செய்யுமிடத்தொழுநாள், அங்காரகையென்னுமரக்கியானவள்வந்து, சமுத்திரம்போ லாரவாரித்தெழுந்து, மலசலததால் முனிவரது சரீரத்தை யசுசிப்படுத்கினள். அதுகண்டு சுவேத

முனிவர் கண் சிவந்து கடுங்கோபமுற்று, அரம்பையாகிய கல்
 லேத்தாக்கி யவளுக்கெறிந்தனர். அவ்வரக்கி தென்றிசைபிலு
 ள்ள சமுத்திரக்கரையை நோக்கி யோடினள். அரம்பையாகிய
 கல்லும் பின்றொடர்ந்தது. தன்னைத் துரத்திவருதலைக் கண்ட
 அரக்கியரன்வள் ஓடியாற்றாது கவிதீர்த்தத்துள் விழுந்தனள்.
 அரம்பையாகிய கல்லும் விரைந்து அத்தடத்துள்ளே விழுந்து
 அணர் தலையை யுடைத்தது. உதிர வெள்ளம் பெருக்கெடுத்த
 தோடியது. அரக்கியு மிறந்தனள். அரம்பையரன்வள் முனிவ
 ரிட்ட சாபத்தின் காலவெல்லையிலே கவிதீர்த்தத்தில் முழுகிய
 புண்ணியப்பேற்றினால் சாபத்தாற் கிடைத்த கல்லுருவத்தை
 நீங்கித் தேவர்கள் பூமழைபொழியப் பேரழகுவாய்ந்து உருப்
 பசிமுதலாகிய தேவப்பெண்கள் மெச்சத் தூண்டாவிளக்குப
 போல வெளி சிறக்க விமானத்திலேறித் தனது சாபத்தை
 நீக்கிய கவிதீர்த்தத்தை வணங்கி, இராமநாதனையுந் தேர்த்திரளு
 செய்து தேவருலகமடைந் தின்புற்றனள். அரக்கியும் முற்ச
 ன்னத்திலே கிருதாசி யென்னும் பெயர் பூண்ட தேவதாசிகளு
 ளொருத்தி; அவள் அகஸ்தியருடைய சாபத்தால் அரக்கியாகி
 நெடுநாளுழன்றுதிரிந்து புண்ணியவடிவாகிய கவிதீர்த்தத்திலே
 முழுகிய பேற்றினால் சாபநீங்கிச் சொர்க்கலோகமடைந் தின்பு
 ற்றனள்.

முனிவராகாள், கிருதாசி அரம்பையாகிய இருவரும் சுவே
 தமுனிவருடைய காருணணியத்தினால் கவிதீர்த்தத்திலே ஸநா
 னஞ்செய்து சாபநீங்கி யின்புற்றனராயின; நீவிருஞ்சரீரம் வரு
 ந்தியாவது கவிதீர்த்தத்திற் சென்று விதிப்படி ஸநானஞ்செய்
 து பேரின்பமடைவீர்களாக.

ஒருகிருதாசியரம்பையாகிய வுவரிருவோர்களுமும்புரீனி
 லிருடி சுவேதனதன்பினான் முனவிடர்படுசாபமகன்றுமேவினர்
 வருமுறையர்விநிரந்தவா வியின்மனனொடுமேனிவருந்தியாயினு
 மருமுனிவீர்களவிரும்பியாடுமினறநெறிநீடுநலங்களசேரவே

கவிதீர்த்தச்சருக்க முற்றிற்று.

காயத்திரிசரசுவதி தீர்த்தச்சுருக்கம்.

சூதமகாமுனிவரானவர் சவுனகாதிமுனிவர்களை நோக்கிச் சொல்லுவார்; முனிவர்களாள், இன்னும் அங்கே காயத்திரிசரசுவதியென்னு மிரண்டு தீர்த்தங்கள் உள்ளன. அனை உலகத்திலுள்ளவர்களை யதிகத்தஞ் செய்விக்கும். சொல்லுதற்கரிய மோகூத்தைத் தரும். தமது பெருமையைப் படிப்பவர்கள் கேட்பவர்களது பாவங்களைக் கெடுக்கும். தம்மை நினைப்பார்க்குத் தருமங்களனைத்தையுந் தரும். அவர்களை நரகத்திலே விழுத்தாது சனனத்தை யொழிக்கும். ஆதலினால் விரண்டு தீர்த்தப் பெருமைகளைத் தையும் தும்மனோருக்குச் சொல்லுவேன் கேளுங்கள். முனிவர்களாள், பிரமாவின் மனைவியர்களாகிய சாயத்திரிசரசுவதி யென்னு மிருவரு மெக்காலத்து மங்கு பிரியாதிருப்பவராதலின், தமது பெயரற்றடாகங்களை வருவித்தனர். அவர்களெதற்காக வந்திருந்தனரென்பிரேல், விட்டுணுவின் புத்திரனாகிய பிரமன் தான்படைத்த சரசுவதியினது கலவியை விரும்பிப் பெருமயக்கமுற்றுப் பின்றுரந்தனன். சரசுவதியுந் தன்னைத் தொடருஞ்சங்கதியை யறிந்து நாணமடைந்து பெண்மாளினுருவெடுத்தோடினன். பிரமனுங் கலைமான் வடிவுகொண்டு துரந்தனன். யுடைக்குந் தொழிலுடைய பிரமன் தான்படைத்த மகள்மீது பேராசைகொண்டு பின்னொருவானுனால் தருமத்தை யாவர் அதுட்டிப்பர்! தேவர்களாள், “இத்துணைப்பெருமையுடைய பிரமன் இவ்விழிதொழிலைச் செய்யலாமா” வென்று இகழ்ந்தனர். சிவபெருமான் வேட்டுவ வடிவுகொண்டு பிணைகமென்னும் வில்லை ளுணக்கி ஆதனிடத்தோரம்பூட்டிச் சரசுவதியாகிய பிணைமாளை வலிதிற் புணரும் பிரமனாகிய கலைமானுக் கெய்தனர். பிரமனாகிய மானின்றலை வெட்டுப்பட்டுச் சோதிருபமாகி நகூத்திரமண்டலத்திலே மிருகசிரமாக வின்னும் விளங்குகின்றது. சிவபிரானுந் திருவாதிரை நாளாகியின்னு மந்தமான்றலையை வருத்துகின்றார். சரசுவதி காயத்திரியாகிய இரண்டு பெண்களும், நாயகனாகிய பிரமனிற்றந்த பின்னர், அமங்கலிகளாகிப் பலவிடங்களிலுந் திரிந்துழலுவாராகித் திருமகளுந் திருமாலும், இந்திரனு மிந்திராணியுங் கலந்து

லாவுங் கோலாகலத்தைக் கண்டு, நாணியுடல் வெதும்பி, நாளு
க்குநாள் வெழுப்படைந்து தங்கள் தனிமையை நினைந்து சொ
ர்ந்து தங்கனாயகன் பின்பு தோற்றுமாறுபாயஞ் செய்துகொள்
ளும் பேராசையுடையோராய்ப் பலசிவஸ்தலங்கடோறுஞ் செ
ன்று பார்த்து விரும்பிய பேறுகளனைத்தையுங் கொடுக்கும் பெ
ருமையுடையதாகிய கந்தமாதனமலைச்சாரலை யடைந்து தங்கள்
பேரினா லிரண்டுதடாகமுண்டாக்கி அதிலே மும்முறை ஸ்நா
னஞ்செய்து சிவபெருமானைத் தியானித்துக் காமாதிகளைக் கழ
ந்து நித்தியோபவாசிகளாய் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்து
அருந்தவஞ்செய்தனர்.

சிவபெருமானவ்விருவரது அருந்தவங்கண் டருள்செய்யு
மாறு உமாதேவியர்ரும் விராயகப்பெருமானும் சுப்பிரமணிய
ப்பெருமானும் பக்கத்திலே வரத் தேவர்கள் போற்றப் பிரசன்
னராயினர். காயத்திரி சரசுவதியாகிய விருபெண்களும் சிவ
பெருமானது வரவைக் கண்டு களிப்படைந்து, அன்புக்குறியீ
டுகளோடு புட்பாஞ்சலி செய்து பதறி அவரது திருவடியில்
வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தோத்திரஞ்செய்வாராயினர். “சூலாயு
தகரரே, இடபக்கொடியுடையரே, கொடியிடைபாகரே, சருவ
சராசரங்கடோறுங் கலந்துங் கலவாதவரே, காலாதீதரே, புனி
த்தோலாடையுடையரே, சந்திரசேகரரே, தமது சொருபத்
தியானஞ்செய்வார்களுக்குப் பேரருளுடையரே, விராயகர் சுப்
பிரமணியருடைய தந்தையே, திருக்கயிலாயமலையையுடையரே,
மேருவில்லையுடையரே, சந்திரனையுஞ் சருப்பத்தையும் பகைநீ
க்கித்தரித்த கங்காதரரே, அடியார்கள் வேதகோஷத்தோடுசூழ்
ந்து தோத்திரஞ்செய்யும் புடையுடையோரே, முலைவளைத்தமு
ம்புடையரே, அடியார்களிதையாரவிந்தழீடரே, விட்டுணுவா
திதேவர்கட்கரியவரே, முப்புரதகனரே, பாபவிமோசனரே,
திகாம்பரரே, மதனசங்காரரே, பத்தசகாயரே, சருப்பகுண்டல
ரே, இயமனையுதைத்து மார்க்கண்டரை ரக்ஷித்தவரே, நஞ்சமு
நாசனரே, நினைத்தற்கரியவரே, கோடிசூரியப்பிரகாசரே, அடி
யாகளெண்ணப்படி யருளுபவரே, வெண்ணீற்றரே, கொன்
றைச்சுடையரே, சனனமற்றவரே, யானெனதற்றவர்களது சித்
தாசனரே, உன்மனாதித்ஞான்சூரியரே, ம்முமானேந்திய கரத்த
ரே, தேவாரையன்றி யன்னியரை முழுமுதலென்றுகருதி' வழி

படுவார் கதியாதோ! அக்கினியேந்திய கரத்தரே, நடனகுஞ்சித
பாநரே, தேவரீரது தேககாந்தியைத் தேர்ந்தறிபவர் யார” எ
ன்று பலவாகிய தோத்திரங்களைச் சொல்லிக்கண்ணீர்சொரியத்தி
ருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர். சிவபெருமானவ்விருவரை
யும் பார்த்து, “பெண்களே, நீங்கள் செய்த அருந்தவங்கண்டு ம
கிழந்தேம். நீவிர் வீரும்பிய வரங்கள் யாவை சொல்லுங்களே
ன்றனர். அதுகேட்டவுடனே அவ்விருபெண்களுஞ் சொல்லு
வார்கள்.

“ஐயனே, முற்காலத்திலே எங்கள் நாயகரும் விட்டுணுவு
ம் அன்னமாயும் பன்றியாயும் முடியடிதேடியறியாத தேவரீர் அ
டியேங்காணவெளிவந்தீர். இதுவொன்றும் போதாது, வேறு
வரங்களும் வேண்டுமோ! ஆயினும் நாங்கள் சரீரத்திலே மங்
கலமாகிய பெருமையை யிழந்தோம், நஞ்சுண்டு தேவரைக் கா
த்த நம்பனே, தேவரீர் தாதையாதலின் புத்திரிகளாகிய எங்
களை தேவரீருடைய அம்பினால் வதைத்த நாயகருடைய பிரா
ணனைத்தந்து ரக்ஷிக்கணும்” என்றிரந்தார்கள். அதனைக் கே
ட்டு மனமகிழ்ந்து சிவபெருமானுவர் நந்தி பிருங்கியாகிய பூ
தகணத்தலைவரை நோக்கிக் “கணத்தவர்களே, நீவிர்சென்று பிர
மீனது பிணத்தை யெடுத்துவாருங்க’ ளென் றெடுப்பித்து அறுப்
புண்டதலையையுமுடம்பையும் ஒன்றாகப்பொருத்தியொட்டி உ
றங்கிக்கிடப்பவ்வரை யெழுப்புவதுபோல எழுப்பினர். காயத்திரி
சாவித்திரிகளிருக்கும்படியாக வெழுந்தபிரமன் தனது மனைவி
யரோடு சிவபெருமானே வேதவாக்கியங்களாற் றுதித்துக் கண்
ணீர்பொழிந்தழுது “கிருபாசமுத்திரமே, அடியேன் தருமநீதிக்
குமாராய் நடந்தவைசண் முழுவதையும் பொறுப்பவரே, மேலி
னியங்ஙனம் நடவாமலினுக்கிரகிக்கவேண்டுமென” வணங்கின
ன். சிவபெருமான் பிரமனைநோக்கி யருள்செய்து “பிரமனே,
திரிகரணங்களிலுலு மேலினி யித்தீவினைகளைச் செய்யாதே. இத்
தீயசெயலை யார் செய்யினு மவர்தலை யறுப்போ மிதனை யறிகு
தி” என்றருளிப்பினை காயத்திரி சரசுவதியை நோக்கிப் “பெண்
காள், பிரமனுக்குயிர்கொடுத்தோம் நீவிர் அவனோடு பிரமலோ
கஞ்சென்று களிப்பதை ந்திருங்கள், நீங்கள் வருவித்த தீர்த்தங்
களிரண்டும் தும்மிருவோரது பெயரையும் பெறுக. இவற்றி
லே ஸ்நானம்பண்ணுவோர் பிறவியடையார்கள். பேரானந்தப்

பேற்றையடைவர். தீர்த்தங்க ள்ளைத்தினு மிவை யதிசுத்தமு
டையன. இன்னும் இவை தம்மைத் தரிசிப்போருக்குப் பரிசு
ங்களினைத்தையுங் கெடுக்கும். பெரிய சாந்திகளையுந் தரும். பெ
ருஞ்செல்வத்தையுந் தரும், இவைகளில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்
களை விட்டுணுவுக்கும் நமக்கும் அதிப்பிரீதியுடையர்களாக்
கும், இவற்றிற்கு ஒப்பான தீர்த்தங்க ளுலகத்திலில்லை, நித்தநை
மித்தகாமியீ மூன்றையுஞ் செய்யாதவரும், தருமந் தவமுதலிய
வற்றிற் சிறிது முயலாதவரு மிவற்றைத் தரிசிக்கி னவர்க ளப்
பேறுகளினைத்தையு மடைவர்” என்றருளிச்செய்து இடபாருட
ராய மறைந்தருளினர். பிரமனுந் தனது தேவிமார்களோடு தன்
னகரமடைந்தின்புற்றனன்.

முனிவர்காள், தருமவழிக்கு மாறுபட்டவர்களுக்கு இத்
தீர்த்தங்களே தக்க சாந்தியளிப்பன். பிரமனானவன் வெட்டுப
பட்ட தலையைத் தனது மனைவியர்களது வேண்டுகோளினபடி
பெற்றுப்பிழைத்த சரித்திரத்தைச் சொல்லிவோம். இதனைப்ப
டிப்போருங் கேட்போரும் பாராட்டி மெச்சுவோரு மிவற்றிலே
ஸ்நானஞ்செய்த பேறடைவர்.

நனையுலாவனசத்தலர்வேதனார்நவிரம்வேறுபடுத்தாமீளவே
மனைவிமார்கள்வழுத்தலுமீசனார்மறையனாவியளித்ததுமோ திடேனும்
வினையிலாததவத்துறைவாணர்காள்விரைகொணரிவையிற்படிபேறெலா
மினையகாதைபடிப்பவர்கேள்வியாரெதிர்வினாவும்விருப்பினர்சேர்வரே.

காயத்திரிசரசுவதிதீர்த்தச் சருக்க முற்றிற்று.

—:—:—

காசிபச் சருக்கம்.

• முனிவர்காள், காயத்திரி சரசுவதிதீர்த்த மகத்துவம் இன்
னுமொன்றுளது அதனையுஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள் எ
ன்று சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

முனிவர்காள், அத்தினுபுரியிலே பஞ்சபாண்டவர் குலத்தி
லே பரிக்கிது என்னு மரசன் மனுமுறையறஞ் சிறிதும் பிறழா
மலரசாண்டிருந்தனன். அருச்சுனனுடைய புத்திரன் வாளபி
மன் அவனது புத்திரன் பரிக்கிது. அவனே அறுபது வருட

ம் பூமியை யாசாண்டு களிப்படையுங்காலத்திலொருநாள், மிரு
 டிலோடடையாடவிரும்பிக் கொடியகாட்டைச் சேனைகளோடும
 டைந்து வேடடையாடிவரும்வழி யொருமான் அரசன் செலு
 த்திய அம்பினால் வருந்தியோடி மறையவும், அரசனானவன் அத
 னை அந்தக் காடுமுழுதிலுந் திரிந்துபார்த்துக் காணாமல் பசிதாக
 மதிகரிக்க மிக்க வருத்தத்தோடு தேடி வரும் வழியிலே சமீக
 முனிவரானவர் வேதங்களை யாராய்ந்து மனோவேகமடங்கி, மர
 வுரி புனைந்து பஞ்சப்புலன்களை வென்று அருந்தவஞ்செய்தலை
 க்கண்டு அவரை நோக்கி “ஐயனே, நீ ரிங்கே விழித்துப்பார்த்
 தபடியிருக்கிறீர், நானெய்த அம்பினால் வருந்தி யொருமாளோ
 டிவந்தது. அது எங்கே போயிற்று? அல்லது நும்மான் மறைக்க
 ப்பட்டதோ சொல்லுதீர்” என்றனன். அம்முனிவரது மனமா
 னது கற்பனைகளைக் கடந்து விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் சிவத்
 தோடு கலந்திருத்தலினால் அரசன் சொல்லியது கேளாமலு மத்
 ற்குப் பதில்சொல்லாமலு மிருந்தனர். புலன்கள் மனதோடு பொ
 ருந்தாதவிடத்து அறிவுண்டாகுமோ! அரசன் கோபமடைந்து
 பக்கத்திலே பிணமாகக்கிடந்த பாழ்பை வில்லின் கழுந்தினுற்
 றாக்கி அவரது கழுத்திலே யிட்டு வேட்டையாடுதலை விடகுத்
 தனது நகரமடைந்தனன்.

சமீகமுனிவரது புத்திரர் சிரிங்கியென்பவர் அயலாச்சிர
 மத்திலிருக்கும்பொழுது கிருசனென்னு மவரது சினேகிதன்
 வேறொரு சம்பவத்தினால் சிரிங்கியை நோக்கி “சிரிங்கியே, நீ
 யதிகமேன்மை பேசுகிறாய் உனது தந்தை செத்தபாம்பைச் சும
 ந்திருப்பதை யறியாய் உனக்கென்ன மேன்மையிருக்கிறது போ
 போ” என்றனன். அதுகேட்டவுடனே சிருங்கி அதிககோபம
 டைந்து இவ்வயகீர்த்தியை வருவித்தது பரிக்கிது மன்னென்
 றறிந்து அவ்வரசன் ஏழுவாரத்துக்குள் தக்ககனென்னும் பாம்பு
 பாற் கடிபட்டிற்றக்கக் கூடவென்று சபித்தனர். சிரிங்கியான
 வர் விழித்துத் தன்மீது கிடந்த பாம்பை யகற்றித் தனது மக
 னரசனுக்கிட்ட சாபத்தை யறிந்து மகனை நோக்கி “மகனே, நீ
 யாதுசெய்தனை. பூமிதேவி அவ்வரசனை யிழந்து மங்கலம்பெ
 றுவாளா! தவத்திகளுக்கு யாரிடையூறு செய்வார் யாரவரை
 நிறுத்துவர் மனதைத் தருமவழிக்குத் துணையாகிய பொறுமை
 யில்லாமல் கோபத்தைப் பொருளாகக்கொண்டவர் நனமையு
 டைவாரா.

சினத்தினால்வருந்தீமையத்தீமைப்பிறப்பு
மனத்தினீடியமருடகையும்வறுமையுநரகு
மனைத்துநல்கிடுமாநலாலொருபொழுதயாத்தந்
தனக்குநல்லவன்வளர்ப்பனேசீற்றமாந்தழலை.

கோபமே தீய பிறப்பையும், மனமயக்கத்தையும், வறுமையை யும், நரகத்தையும், வேறுபல தீமைகளையுந் தரும். ஆதலால் தனக்கு நல்லபெரியோர்கள் மறந்தாயினுங் கோபாகுனியை வளர்க்கார்கள். மகனே, பொறுமையினு லின்பமுண்டாகுமென்று சிந்திக்கவேண்டிய நீ யுண்மையை யுணராதிங்ஙனஞ் செய்யலா மா” என்று மனமுருகி வருத்தமுற்றுத் தனது மாணாக்கர் பலருள்ளே கௌரமாமுகனென்பவனை நோக்கி “மகனே, நீ பரீக் கிதுவேந்தனையடைந்து நமது மகன் தக்ககுகனென்னும் பாம்பி னால் நீ ஏழுவாரத்துளிப்பாயென்று சபித்ததைத் தெரிவித் து அதனைத் தடுக்குதி யென்றறைந்து வருகுதி” யென்றேவினா. கௌரமாமுகனும் அங்ஙனமே பரீக்கிது வேந்தனுக் கறிவுறுத்து வந்தனன். பரீக்கிது மகாராசனும் “வினைவினைந்தே” யென் று துன்புமுற்று இதற்கினியாது தீரவெனயோசித்துக் கங்கை யாற்றிலே தனது செங்கோல்போல ஒருதம்பத்தைக் கட்டுவித் து அதன்மேலொரு மண்டபத்தை யுண்டாக்கித் தானங்கே கு டியேறி விட்டுணுவினிடத்தே மிக்க பத்தியுடையவனாய் நஞ் சையோட்டுகின்ற பலவித ஒளஷதங்களையும், புல விடவைத்தி யர்கூட்டத்தையும், தேவர்களையும், அந்தணர்களையும், முனி வர்களையும் வருவித்துத் தன்னைக் காக்கும்படிவைத்துத்தக்ககனு க்கஞ்சித் தனது மனத்துயரைத் தன்குலமுதல்வனாகிய சந்திர னுக் குணர்த்துவான்போன் றுயர்ந்தமண்டபத்திலே தன்னை யி வ்வாறு பாதுகாத்திருந்தனன்.

பரீக்கிதுமகாராசன் மாந்திரிகரை வரும்படி வெளிப்படுத்தி ய பிரசித்த விளம்பரத்தைக் கேட்டு காசிபன் என்னும் வே தியனொருவன், சர்வவிஷங்களையும் போக்கும் மாந்திரிக வலை பன், தனது வறுமையினாலே அரசனது விடத்தைப்போக்கிப் பொருள் பெறுமாறு வழிகொண்டு வருமிடத்து, தக்ககனான வன் தனது நஞ்சணிந்த தலையே பின் சூடுமியாக வசையவும், வெண்மைவரிகளே புபவீதமாக விளங்கவும் பிராமணவடிவு கொண்டு காசிபனைச் சந்தித்துக் காசிபனை நோக்கி “ஓ உயர்

வெர்ப்பில்லாத வேதியர்பெருமானே” யாதுகாரியத்தைச் சுட ழியெங்குப்போகின்றனை சொல்லுதி” யென்றனன். அது கே ட்ட காசிபனும் “ஐயனே, தக்ககன் என்னுஞ் சருப்பமானது ஏதோ சாபகாரணமாகப் பரீக்கிதுமகர்ராசனைத் தனது நஞ்சா ற்றகிக்குமாறு போவதாம், அதனை மந்திரவலியாற் கெடுக்கும் படிபோகின்றேன்” என்றனன். அது கேட்ட தக்ககனென்னுங் கட்செவியானது காசிபனை நோக்கி “வேதியர்பெருமானே, ப ரீக்கிது மன்னனைக் கொல்லும்படிவந்த தக்ககன் யானே, நீ மய க்கமுற்றனையோ! யாவராயினும் நானூட்டிய நஞ்சை நூறுவரு டஞ்செல்லினும் விலக்குமாற்றலுடையரோ! நானிவ்வாலமர த்தை நஞ்சுட்டிப் படச்செய்கின்றேன், நீ இவ்வாலைத் தளி ர்க்கச்செய்வையே லரசையுந் தழைக்கச் செய்குவை. ஆயின் உனது மந்திரவலியைக் காண்பெனென்று பக்கத்திலே நின்ற ஆலமரத்தைக் கடித்து நஞ்சுட்டியது. பெரியோர்கள் பூதச த்தியிலே தியானவிசேடத்தா லுடம்பு சாம்பராயவாறு போல அவ்வாலமரமும் இவ்விருவருடறியாம லதனுள்ளிருந்த ஒரு மனுடனும் வெந்து சாம்பராகி ஆகாயவாசிகள் கண்களைச் சி மிழ்ப்பப் பறந்தது. விட்டுணுவுக் கோரிலையைச் சயனஞ் செ ய்யும்படி கொடுத்து உலகமுழுதுந் தனது நிழலைப்பரப்பிய வட விருகூத்தைக் கணப்பொழுதிற் சாம்பராக்கிய விடத்தினது பெருமையைக் கண் டு வியந்து தக்ககனை நோக்கிச் சபதமிட்டு “எனது தவவலியின் பெருமையைச் சற்றே நின்று பார்க்குதி” யென்று தனது மந்திரமாகிய அமுதத்தை யூட்டி உருத்திரமூ ர்த்தி யழித்த வுலகத்தைப் பிரமன் பின் படைக்குமாறுபோல அம்மரம்பட்டது பொய்யென்று சொல்லும் வண்ணம் முன் போலத் தழைத்துநிற்கும்படி செய்தனன். அது கண்ட தக்க கனு மக்காசிபனை வணங்கி “ஐயனே, ந்தெனக்குப் பேரதிசயத் தை விளைத்தது. ஆயினும் சமீகமகாமுனிவர் புத்திரன் சபித்த சாபத்துக்குத் தவறிழைத்தலாகாது. உனக்கு அரசன்றரும்பொ ருளி னிந்ருமடங்கு தருகின்றேன்” என்று அளவிறந்த இரத்தி னங்களை வருவித்துக் கொடுத்தனன். காசிபனும் அரசனது வயது அற்பமென்றெண்ணி யப்பொருளை வாங்கிக் கொண்டு த ன்திருப்பிடத்தை யடைந்தனன்.

எவரையும் மனந்திரிப்பதுமீன்றவர்தமக்குத் தவறிழைத்திடப்புரிவ துந்தையலார்தங்கள்

கவரில்கற்பினையழிப்பதுங்கறகுநூற்கலைக்
ளவையெலாங்கெடக்கெடுப்பதும்பொருள்விருப்பனறே.

எவாமனதை மாறுபடச்செய்வதும், தந்தைதாயருக்குத் தவ
றுசெய்யவேவுவதும், சிறிதும்னந் திரியாத் பெண்களைத் திரி
வுபடுத்தி யவர்கற்பைக் கெடுப்பதும், கற்றகல்விகளினொழுங்கு
களைக் கெடச்செய்வதும், பொருள்விருப்பல்லவா! இங்ஙனமே
பொருளாசையால் காசிபன் மீண்டுசென்றதைக் கண்டதக்ககன
மனங்களித்துத் தன்னினமர்கிய ச்ருப்பங்களை வரவழைத்து
“நீவிர் தவவேடம்பூண்டு பலவித கனிகளைக் கொண்டுபோயர்
சனுக்குக் கொடுத்து நல்வரவுசொல்லுங்க” ளென்றேவித் தா
னும்வர்கள் கொண்டுபோகுங் கனிகளுள்ளே, ஒரிலந்தைக்க
னிக்குட் சிறுபுழுவினது வடிவா யவரொருவரு மறிவுருவண
னஞ் ச்ருங்கிய வடிவோடு மறைந்திருந்தனன் அரவினங்குளா
கிய தவத்தர்கள் பலவிதகனிகளையு மரசனுக்குக் கொண்டுபோ
ய்க கொடுத் தாசீர்வதித்தனர். அரசனு மவைகளனைததையும்
பெற்று மகிழ்ந்து, வந்தவர்களைத் தக்கதக்கபடி யுபசரித்து, அ
ப்பழங்களையுந் தன்னைச்சூழ்ந்த முனிவர் பலருக்கும் கொடுத்
தும்கிழந்தீ; தக்ககன் மறைந்திருந்த இலந்தைக் கனியைக் கை
யிலே யெடுத்து “முன்கண்ட கனிகளுள்ளே இஃததிக பரும
முள்ளது” என்று மகிழ்ந்து பார்த்திருக்குஞ் சமையத்தில சூ
ரியனு மத்தமித்தனன். தவத்தரும் அரசர்களும் “சிரிங்கிமுனி
வருடைய சர்ப தின மின்றே, அதோ தவறாது! என்னவாகு
மோ!” என்று மனங்கலங்கி யிருக்குமிடத்து; அரசனும், இய
மராயன் தன்னைக் கொல்லவந்திருப்பதை யறியாதவனாய்த், தா
ன்வைத்திருந்த இலந்தைக் கனிக்குள்ளே யிருந்து சிறுபுழுவொ
ன்று வெளிப்படக் கண்டு “இதுவும் நம்மைக் கடிக்குமோ” எ
ன்று பரிசாசமாயத் தனது கழுத்திலே வைத்தழுத்தினன். உ
டனே தக்ககன் விரைந்தெழுந்து அரசனது சரீரத்தை யிறு
கப்பிடித்து எலும்புகள் முரியும்படி கூற்றினன். அவனுக்குத்த
நஞ்சினது வெப்பத்தைத் தாங்கலாற்றாது, பக்கத்திருந்த முனி
வாக் ளரசராதியோர் வெருவிநீங்கினர். நஞ்சினு லரசன் வெ
ந்து சரம்பராயினன் கங்கையினிடத்தே ஓடுகால்மண்டபத்தி
லே நஞ்சினுல மரணம் வருமென்று தன்னைப்பாதுகாத்திருந்த
பரீக்கிதும்னனைப் பாதலத்திலே வசித்த பாம்புவந்து கொல
லுமாயின; பெரியோர்கள் விதிக்கு மேலாக வேறொன்றுளதெ
ன்றெண்ணுவார்களோ!

நதிக்கடைமோர்கான் மிசைமண்டபஞ்சப்பண்
 மதிக்குலத்துயர்பற்குனன்றிருமகன்மகனைக்
 கதிக்கொள்பரதலத்துறையராவணைந்துபிர்கவர்ந்தான்
 விதிக்குமேலொருதெய்வமுங்கொள்வரோமேலோர்.

சீரிங்கிமுனிவர், அரசனைச் “சருப்பத்தாலிறக்குதி” யென்று
 சபித்தாரே, சருப்பத்தைப் புழுவாகுதியென்று கூபிக்கவில்லை
 யே. இங்ஙனமாறிவருவது ஊழினைப்பயனெனனும் வழக்கினு
 ல் உலகமனைத்தும் ஊழினூற்றிடைத்த கன்மவடிவேயன்றி வே
 றல்லவென்றெண்ணுக.

பரீக்கிதுமகாராசனிநந்து தேவருலகடைந்தபின்பு, வேதி
 யர்களும், அரசர்களும், இடடர்களும், உறவினர்களும், மந்தி
 ரிமார்களு மாதிய பலருங் கூடித் தூக்கமடைந்து, பிரேதக்கிரி
 யைகளை முடித்துத் த்கனஞ் செய்தபின்பு, அவன்புத்திரனாகிய
 சன்மேசய மகாராசனை முடிசூட்டி யரசாளவைத்தனர்.

இஃதிங்ஙனமாக, உலகத்திலேயுள்ள காடு நாடு நகரங்களி
 லுள்ளவர்களனைவரும் அரசனுக்குவரும் விடத்தைமாற்றி யுயி
 ர்க்குறுதிசெய்து காக்க நினைத்துவந்து, பொருள் விருப்பத்தினு
 ல் மீண்டு சென்ற காசிபனை நிந்தித்துப் புறக்கணிப்பாராயினர்.
 காசிபனு மதுகேட்டு “இனி என்னைப் பழிப்பாரிடத்துப்போ
 கே” னென்று சில நட்பாளரிடத்துப் போக, அவர்களு மிழித்
 துரைப்பக் கேட்கக் கண்ணீர்சொரிய வேங்கியமுது, தன்னை
 ப்பலரு மிவ்வாறிழித்துரைப்பதற்குக் காரணம் யாதென்றும்,
 இதற்கு யாதுசெய்வதென்றும், யாரிடத்துச் செல்வதென்றும்
 ம்னவியாகுலத்தோடு வருமிடத்துச் சாகல்லிய முனிவரைக்க
 ண்டி வணங்கி “ஐயனே, தேவரீரைச் சரணாகதியடைந்தேன்.
 உலகத்திலே என்னையனைவரும் பழிக்கின்றனர். நான் பிரமக்
 கெலை செய்திலேன், கட்டுடித்திலேன், களவெடுத்திலேன், கா
 மித்திலேன், இந்தப் பாவிக்களோடு கூடியுமறியேன் என்னை வீ
 ணாக அனைவரும் பழிக்கின்றனர். யான்செய்த பாதக மின்னதெ
 ன்றறியேன், தேவரீர் என்னிடத் தறியாது புகுந்த பாதகத்தை
 யின்னதென்று கடாட்சித்தருளுக” என்று வேண்டினன். அது
 கேட்ட சாகல்லியமுனிவர் ஒரு முகூர்த்தகாலஞ் சிவத்தியான
 னுசெய்து, உள்ளபடிபறிந்து, காசிபனைநோக்கிச் சொல்லுவாரா
 யினர். “காசிபனே, உன்னிடத்திலே குற்றமில்லாமல் பெரி
 யோர்களுனையிகழார்கள். நீ பரீக்கிது வேந்தனுடைய விடத்

தை மாற்றக் குறித்துச் சென்று, அதுமாற்று மந்திரவலியிருந்து
ஞ் செய்யாம விடைவழியிலே பொருள்விருப்பினால் தருமத்தி
நோக்காது திரும்பினே. பெண்களையும் குதிரைகளையும் விற்ப
வர்களுக்கும், நன்றி மறப்பவர்களுக்கும் பரிகாரமுண்டு. ஒரு
நோயை நீக்கும் வல்லமையுடையவன் அந்நோயுடையானொரு
வன் வருந்தக் கண்டு, அஃது நீக்காதொழிவனேல் அவனைப்
ஞ்சமாபாததன், விடத்தைமாற்று மந்திரசித்தியிருந்தும், அது
மாற்றாதொழிவனே லவனுக்குப் பிராயச்சித்தமில்லை அவனை
க் காணாதல் பேசாதல் கலத்தல் செய்வாருங் குற்றமுடையர்.

நீக்கலா முறைநீண்மறைவல்லனாய்த்

தாக்கிரஞ்சந்தலைக்கொளுவார்தமைக்

காக்கிலா நெனிற்காமமுன்னுயிரி

லாக்கினானவனேபவமஞ்சையம்.

வல்லனாகியும்வல்விடமாற்றுத

வில்லனேற்பரிகார முமில்லை

மல்லனோடொருபந்தியயின்நிடல்

சொல்லல்காண்டலீம்முன்றினுந்தோமுறும.

அந்த அரசனே இரக்கமுடையவன். விட்டுணுவிடத்தி லன்பு
ள்ளவன். யோகசாதனையுள்ளவன். நான்குவருணத்தவராதி பி
யிர்களை நன்று காப்பவன். சுகப்பிரம முனிவரிடத்திலே விட்டு
ணுவாதி தேவசரித்திரங்களைக் கேட்டவன். அவ்விதப் பெரு
மைகளையுடைய அரசனைக் காக்காது மனம் வேறுபட்டு இடை
வழியிலே திரும்பினே. பெரியோர்களுயிர்களுக்கு ஆபத்துவரின
தனை இயன்றவரையி லுதவிசெய்து காக்காமல் திரும்பிவரார்கள்
இதுவே நீ செய்த குற்றம். இதனால் நீ நிந்திக்கப்படுகின்றாய்”
என்றருளினர்.

காசிபனுமது சரிதாளென் றொப்புக்கொண்டு “ஐயனே,
தேவரீர் கருணைவைத் திந்தக் குற்றமகலும்படியான வுபாயத
தைக் கட்டளையிடுக” வென்று வணங்கினன். சாகல்லியமுனிவ
ருஞ் சிறிதுநேரஞ் சிவத்தியானத்திருந்து வழியறிந்து, காசி
பனை நோக்கி, “காசிபனே, தென்றிசையிலே கந்தமாதன மலை
ச்சார்பிலே காயத்திரி சரஸ்புதி என்னும் இரண்டு விசேட தீ
ரத்தங்கள் உள்ளன. அவற்றிலே ஸ்நானஞ் செய்தால் தீமைக்
ளனைத்தும் நீங்கும். சுவர்க்கலோகபதவி உண்டாகும். அவற்றி

லே படியுங் காற்றுப்படினும், இடடசித்திகளெல்லாம் அபைப
 பும ஆதலின், நீ இப்பொழுதே விரைந்துசென்று விதியபடி
 தீர்த்தமாடிப் பரிசுத்தனாகுதி” என்றருளினார் காசிபனும் அது
 கேட்டு, அவரது பாதங்களை வணங்கி விடைபெற்று, கந்தமா
 தன்மலையை அடைந்து, தீர்த்தங்களிரண்டையுங் கண்டு வணங்
 கி, அவற்றின் சமீபத்திலுள்ள தெண்டபாணியையும் வைரவகு
 க்டவுளையும வணங்கி எழுந்து, தானசெய்த பாவத்தைச் சூட்
 டிச் சங்கர்ப்பஞ்செய்து, அவற்றிலே ஸநானஞ்செய்து, தன
 பாதகத்தை நீக்கி, நித்தியகருமத்தை முடித்து, அக்கரையிலே
 சிறிதுநேரம் இருந்தனன் அப்பொழுது, அவ்வேதியன கரிணு
 மாறு காயத்திரி சரஸ்வதியாகிய இரண்டுகன்னியரும் வந்தன
 ர், காசிபன் அவ்விருவரையுங்கண்டு எழுந்து வணங்கி “பெண்க
 ளே, நீவிர் யாவர்” என்று வினாவினான் அவ்விருவரும் அது
 கேட்டு “நாங்கள் பிரமாவினுடைய மனைவியர்கள். காயத்திரி
 சரஸ்வதி என்னும் பெயரையுடையேம், எப்பொழுதும் இங்
 கே வசிப்பேம், நீ எமது பெயர்பூண்ட இத்தடாகங்களிலே ஸ
 நானஞ் செய்தபடியால் உனது பாவம் நீங்கியது. நீ விரும்பி
 ய வரங்களைத் தரும்படியாக வந்தோம் கேட்குதி” என்றனர்.
 காசிபன் அச்சொல்லாகிய அமிர்தத்தைக் காதின்வழியாகக்
 கொண்டு களித்து, அவரை நோக்கித் துதிப்பாறையினன்.

பிரமதேவரது பத்தினிமார்களே, நாம் கற்கும் கலைகள் வ
 டிவாகினீர், அவற்றின் பொருளுமாகினீர், அட்சரங்களுமாகி
 னீர், வாக்கியங்களுமாகினீர், அவற்றின் தாற்பரியமுமாகினீர்.
 சிவபெருமான் து இடப்பாகத்திலிருக்கும் உமாதேவியும் விட
 டுணுவினது மார்பிலே யிருக்கும் இலக்குமியும் உண்மையாக
 ஆராயுமிடத்து நீவிரே, உலகங்களனைத்தையும் படைப்பவரும்
 காப்பவரும் நீர், உங்களையின்றி உலகத்தில் நிலைப்பவர் யாவர்,
 பிதிரர்களுக்கும் தேவாகளுக்கும் செய்யுங்கடன்கள் உங்களை
 யன்றி இல்லையே. உலகத்தை உண்டாக்குவதன்றி அதன் மு
 டிபைக் காண்பவரும் நீவிரே. சந்திரசூரியர்கள் பிறவிருளை ஒ
 ட்டிவர்கள், நீவிரே அகவிருளை ஒட்டும் பேரொளி யுடையீர்.
 அவ்விருவரும் உங்கள் கண்களே. ஆதலின், நீங்கள் கண்களை
 விழித்தலினாலே உலகந் தோற்றுதலும், மூடுதலினாலே உலக
 ம் அழிதலும் உண்மை. வேதாகமம் என்னும் இருபெயர் பூண்
 டி, சிவபெருமானுடைய திருவாயினினறுந் தோன்றிய பெண்
 களே, உங்களது பெருமையை யான எனனசொல்லித் துதிப்

பேன் உங்கள் பிரசன்னத்தால் எனது கவலைகளெல்லாம் ஒழிந்தேன். இனி என்னுடையமனம் தருமவழியிற் செல்லவும் பாவவழியை நீங்கவும் அருள் செய்வீர் அன்றியும் என்னையாவரும் பழிக்காது சிறப்புச் செய்யவுந் திருவருள புரிவீர் என்று அவர்களுடைய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களிலே வுணங்கினன். காயத்திரி சரஸ்வதியென்னும் இருபெண்களும் காசிபுன் கேட்ட மூன்றுவரங்களைபுங் கொடுத்து, அவ்வாடிகளில மறைந்தருளினர். காசிபனும் அவ்விருவரையும் அவ்விரு தீர்த்தங்களையும் வணங்கி விடைபெற்று வரும்பொழுது, அவனைக் கண்ட முனிவராதியனைவோரும் பெருநண்புகொண்டு பாராட்டிப் புகழ்க்கேட்டுத் தனது நகரத்தை யடைந்து இன்புற்றனன்.

முனிவர்காள், காசிபனது சரித்திரத்தை உமக்குச் சொன்னோம். இச்சரித்திரத்தை விரும்பி வாசிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் அவ்விரண்டு தீர்த்தங்களிலும் ஆடியபேற்றை அடைவார்கள்.

உலகிலன்றுயர்காசிபனும்மாமொருவனந்தணன்மாசறுகாதையா நிலவுமிங்கிதுபேசிமொசையோர் நிறையுமன்பொடுகேள்விகொணர்மையார் பலருமைம்புலவேடர்களோடவேபழுதில்வென்றிகொண்மாதவமேலையீ. நிலகுபங்கயநீண்மனைமாதராரிருதடங்களுமாடினராவரே.

காசிபச்சருக்க முற்றிற்று.

பலதீர்த்தச்சருக்கம்.

சூதமகாமுனிவரானவர் சனகாதிமுனிவர்களை நோக்கி முனிவர்காள், சமுத்திர தீர்த்தினுள்ளே இன்னும் பல தீர்த்தங்களுள்ளன. பாதகங்களைத் தீர்க்கின்ற அவற்றின் தன்மைகளைச் சொல்லுதும். அவற்றுள் இருணமோசன மென்றொரு தீர்த்தமுள்ளது. மனுடர்களினுள்ளே யாராவது வந்து அதிலே ஸநானஞ் செய்வரேல், இருடிகள் கடன் தேவர்கள் கடன் பிதிரர்கள் கடன் என்னும் மூன்றுகடன்களும் நீங்குவா அக்கினிகாரியஞ் செய்யாதவனே தேவர்கள் கடனான யாகஞ் செய்யாதவன் இருடிகள் கடனான புத்திரரில்லாதவன் பிதிராகடனான இதீர்த்தமானது தன்னிடத்திலே ஸநானஞ் செய்வார்களுக்குள்ள இமமூன்றுகடனைபு நீக்குதலா விதற்கு இருணமோ

சனமென்னுங் காரணப்பெயருள்ளதாயிற்று. [இருணம் - கடன், மேசனம் - நீக்குவது.]

சவுனகாதிமுனிவர்காள், பிரமசரிய விரதத்தோடு மிருந் து தேவர்கள்கடன் இருடிகள்கட னொழிப்பவர்களாயினும், இ ருணமோசன தீர்த்தத்துண் மூழ்காராயின் சிறந்த மகிழ்ச்சிய டையாரா. உலகத்திலே கடன்பட்டு வறுமையடைந்தவர்கள் இ திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்வார்களாயின், கடன்கொடுக்க றுந் தனவந்தரர்வர்கள். பிறரிடம்வாங்கிய கடன்கேட்கப்பட்டு வருந்துவோர் தாம் பிறர்க்குக் கொடுத்த கடனைக் கேட்டு மகிழ் வர். இதனதுதொழில் இருணமோசனமாதலின், அனைவீரு மி திலேபடிந்து இருணமோசனராவீர்கள்.

தருமபுத்திரர் முதலிய பஞ்சபாண்டவர்கள் யாகஞ் செய் தற்பொருட்டு நறுமணநிறைந்த தடாகத்தை யுண்டாக்கினர். அ திலே பதினாயிரகோடி தீர்த்தங்க ளெக்காலத்தினு மிருக்கும். அட்டவசுக்களும், பதினொருருத்திரர்களும், மற்றைய தேவாக ளு மென்றுமங்கிருப்பர். தேவர்களுக்கும் பிதிரர்களுக்கு மிதனா ல்பிடேகஞ் செய்யி னின்பமுண்டரகும். இதிலே, தேவர் பிதிர ர்களைச் சுட்டித் தருப்பணஞ் செய்யின், திவினைகளனைத்தும் நீ ங்கும். செய்தவரும் பிரமலோகமடைவர். இத்தடாகக் கரையி லே பிராமணபோசனஞ் செய்யின், இருமைச் செல்வமுமதிக மாகும். நான்குவருணத்தவர்களுள்ளே யாவராயினு மிதிலே ஸ்நானஞ்செய்யின், மேலே பிறவியடையார்கள். புண்ணியகால ங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் பேரின்பமடைவர். இதனைத் தியானிப்பவருங் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய் தபேறடைவர். இதற் சிறிதுமையமில்லை.

இது இவ்வளவினிற்ப, இந்திராதிதேவர்கள் தங்கள் சத்து ருக்களாகிய அபுணர்கள் கெடும்வண்ணம் யாகஞ் செய்த தடா க்மெயின்றுளது. அது தேவதீர்த்தமெனப்பபடும். அதிலே சங்க ற்பபூருவமாக ஸ்நானஞ்செய்தவர்களது பாவங்கணிங்கும். அ வர்களழியாத பேரின்பமடைவர். இன்னுமது பிறந்தநாள்தொ ட்டுச் செய்த ஆகாமிய கன்மங்கணிங்கும். தேவர்களுள்ளே வி ட்டினு விசேடித்தவாறுபோல, தீர்த்தங்களைத்தினு மது வி சேடமாகும். அதிலொருநாள ஸ்நானஞ் செய்தவன் நூறுவரு டம் யாகஞ்செய்த பலனையடைவன். முனிவாகாள், வேறுபட க்கருதலின். இதிலே ஸ்நானஞ்செய்ய, இதனாகிலேவசிக்க, தானஞ் செய்ய, அசுவமேத பலனுண்டாகும். தேவர் பிதிரர்

இருடிகள் மகிழ்ச்சியடைவர். இதிலே ஸ்நானஞ் செய்பவா விட்டுணு லோகமடைவர். இதிலே முப்பதுநாள் நான்குநாள் மூன்றுநாள் இரண்டுநாளேனும் வசிப்பவன் மேலே பிறவியொடான். மூன்றுநாள்திலே வசிப்பவன் வாசபேயபயனடைவன். இதனை மனதிலே நினைக்கச் சகலபாவங்களு மோடும். பிதிரர்களை யிதன்கரையிற் பூசித்துத் தருப்பணஞ்செய்யின் இட்டசிக்களுண்டாகும். யாகங்கண்முழுதுஞ் செய்த பலனுண்டாகும். இதற்கிணையாக வேறு தடாகமில்லை. இம்மை மறுமை யிரண்டினும் பேரானந்தமுண்டாகும். இதனது பெருமையைச் சருக்கிச் சொல்லினோம். இதனது பெருமை சொல்ல யென்னுண்மையாது.

மேலும் சுக்கிரீவன் தன் பெயரினு லொரு தடாகமுண்டாக்கினன். அதிலே முழுகினவர் சூரியலோகமடைவர் அசுவமேத யாகபலனையு மடைவர். ஆயிரங்கோதானஞ் செய்தபலனையடைவர். இதனை மனதினைத்தால் நான்குவேதாத்தியேன பலனையடைவர். இதிலே மூன்றுநா ளுபவசியாயிருந்து ஸ்நானஞ் செய்பவர் பிரமகத்திமுதலிய பாவங்களினின்று நீங்குவார். அந்தத் தீர்த்தத்தினால் தேவர்கள் பிதிரர்களை யபிடேகஞ் செய்தவர், எண்மடங்கு நரமேதயாகம் அததோராயாம யாகபலமடைவர். குலாசார மேன்மைகளையு மறிவர்.

இதனருகில் நளன் தனது பெயராலியற்றிய தீர்த்தமொன்றுளது. அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யின், வினைகளைத்தையுமொழிக்கும். மேலுலகமடைவிக்கும். யாகபலனைத் தரும். மூன்றுதின முபவசியாயிருந்து ஸ்நானஞ்செய்து தேவர்களையும் பிதிரர்களையும் மருச்சிக்கின், சூரியனைப் போலப் பிரகாசிப்பார். அசுவமேதயாகபலனை யடைவர்.

அதனருகில் அக்கினிதேவன் புத்திரனாகிய நீலன் என்பவன் தனது பெயராலொரு தடாகமுண்டாக்கினன். அதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்தவர், யாகபலமுழுதையு மடைவர். பின்பு அக்கினிலோகமடைந் தின்புறுவர்.

பசுக்கண்ணென்பவன் தனது பேராலொரு தீர்த்தமுண்டாக்கினன். அதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர் நரகத்திலே யமுந்தார்கள். தேவகற்பகாலங் கற்பகநீழலில் வசிப்பார்.

அங்கதன், கயன், சரபன், பனசன், குமுதன், அயின் முதலாய் குரக்குப் படைத்தலைவர்கள் அங்கே தங்கடங்கள் பெ

யராலொவ்வொரு தீர்த்தங்களை வருவித்தனர். அவைகளில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுக்கு மிக்க பேறுகளைக் கொடுக்கும்.

விபீடணன் தனது பெயராலொரு தீர்த்தமுண்டாக்கினன். அதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் மிக்க மனத்துயர் நோய்ப்பழிபாவங்களைச் செய்தவர்கள் விழுந்து வருந்துகிற குமபிபாகாதி நரகங்களில் விழுந்து வருந்தார்கள். கொடிய கனா வறுமை முதலிய நீங்கிப் பெருஞ் சேவமடைந்து வைகுண்டலோகமடைவார்.

விபீடணனது மந்திரிமார்கள் நால்வருந் தங்கள் பெயர்களுடனாலே நான்கு தீர்த்தங்களை வருவித்தனர். அவற்றிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் பாவங்களினிங்குவர். அவற்றைப் பிரமன் உபவித்தத்தினடுவாகிய பிரமரந்திரமென விதந்தனன்.

ஸ்ரீராமன் தாபித்தருச்சித்த இராமனாதனைச் சேவித்தற பொருட்டுக் கந்தமாதனத்திலே சரயுநதியானது வந்திருக்கும். அதிலே யுலகத்திலுள்ளவர்களனைவருந் தீமைகளினிங்கும்படி வந்து ஸ்நானஞ் செய்வர். ஒருகோடியே பதினாயிரத்தீர்த்தங்களுமங்கே வந்திருக்கும். கங்கையும் சத்தசமுத்திரங்களும் விட்டு னுவாலயங்களும் சிவாலயங்களும் அங்கே சிறந்தோங்கும். தேவர்கள் சித்தர்கள் கின்னரர்கள் இயக்கர்கள் தவததர்கள் முனிவர்கள் பிதிரர்கள் ஸ்ரீராமனுடைய வேண்டுகோளினால் அங்கே யெக்காலத்தும் வீற்றிருப்பார்.

முனிவர்கள், சூரிய குலோற்பன்னனாகிய ஸ்ரீராமனார் செய்த சேதுக்கரையினிடத்தே யிருக்குஞ் சகலதீர்த்த மகத்துவங்களை யுமமக்குச் சொல்லினோம். இச்சரித்திரத்தைப் படிப்பவர்களுங் கேட்பவர்களும் உலக மயக்கமுதலிய தீமைகளினிங்கு மேலான நன்னிலையை யடைவார்.

இகலிலாப்பொருள்படநவிறிதேமிரவிகோத்திரவிறைக்கரைக்கரைச் சகலதீர்த்தமகிமையுமக்கரோதவறிலாத்திருமுனிகணத்தரே புக்லுமாக்கதையிதுபடித்தபேர்புகலிலாச்செவிவழிவிடுத்தபே ரகிலமாற்பெருவினைபொடுக்கியேயளவிலர்க்கதிநிலைகொடுக்குமே.

பலதீர்த்தக்கருக்க முற்றிற்று.

இராமநாதச்சருக்கம்.

முனிவர்கள், கேட்டவளவிலே அஞ்ஞானம்கறறி மெஞ்
ஞான மோட்சசாம்பிராச்சியமீயும் ஸ்ரீராமலிங்கப பெருமான்
து சரித்திரத்தைக் கேளுங்களென்று சொல்லுவார். ஸ்ரீராமன்;
கந்தமாதனத்திலே பத்தியோடு தாபித்தருச்சித்த இராமலிங்க
ப்பெருமானே இம்மையிலே யாவர் கண்களிஞற் றரிசித்து வண்
ங்குவாரோ, அவர் அனந்தஞானமோட்சத்தையடைவர். கிருதயு
கத்திலே பத்துவருடஞ் செய்யுந் தவவிரத தரிசனைப்பேறு, தி
ரேதாயுகத்தி லொருவருடத்திலும், அது துவர்பரயுகத்தி லொ
ருமாதத்திலும், அது கலியுகத்தி லொருவாரத்திலுமுண்டாகும்.
இங்ஙனம் பெருமையான கலியுகத்திலே, ஒருநாளையிலடையும்
பேறினுங் கோடிகூறுமேன்மையான தரும்ப்பேறுகளைத்தை
பும் ஒரு நிமிஷத்தில் இராமலிங்கப்பெருமான் து தரிசனைப்பேறு
தரும். யாவரேனும் அங்கேயுள்ளவர்களேயேனும், பிதிரர்களை
யேனும், தேவர்களையேனும், கோடிதீர்த்தங்களையேனும்; பிற
வற்றையேனுஞ் சிந்தித்து அவ்வண்ணமாபிருக்கும் இராமநாத
னை யொருவாரத்துக்கேனும், இரண்டுமுன்று வாரத்துக்கேனும்;
நித்தியமேனும் நினைத்துத் தரிசிப்பவர்களை இயமன் அணுகமா
ட்டான். இராமநாதனுடைய புகழ்க்கேட்ட செவிகள், அவன்
வாகனமாகிய எருமையினது சத்தத்தைக்கேட்டு வருந்தா. உ
டம்புவிடுங்காலத்து மேலான் ஞானமுடையராகுவர். இராம
நாதனை யருச்சிக்கின்ற அருச்சகரை யர்வாருச்சிப்பார்களோ,
அவர்கள் தேவர்களே. அவர்களே சிவசாரூபிகள். அங்ஙன் மரு
ச்சியாதவர்களே நரகர்கள். அந்த இராமலிங்கத்தை மன்தினி
னையாதவனும்; வந்து தரிசியாதவனும், கொடை தவந் தான்ம
ற்ற பாவியார்கி மனைவி மக்கள் செல்வமுதலிய வில்லாதவனாய்
குருடு முடஞ் செவிடாதி யபெற்றப் பசாசாகுவன். இராம
நாதனைச் சேவித்து வரும் பத்திசாலிகளை அருச்சித்து வணங்
குபவனும் யமலோக மடையான். இராமநாதனுடைய தரிச
னை, ஆயிரம் பிரமகத்தியையும், பதினாயிரங் கட்டுடித்தீமை
யையும், இவைமுதலிய பலதீமைகளையும், கோடிகோடி பிறவி
த்தீமைகளையும் நீங்கிப் பூலோக விந்திராகுசச் செய்யும். இராம
லிங்கத்தைத் தரிசித்தவர்களுக்கு, வீட்டுணுவாதி தேவர்களி
னாலும் கங்கையாதி தீர்த்தங்களாலு மடையும் பேறுகளொன்று
மில்லை. அவர்களே மானுடவடி வெடுத்த பேறடைந்தவர்கள்

தொடர்ச்சியினாலேனும், மகிழ்ச்சியினாலேனும், அச்சத்தினாலேனும், லோபத்தினாலேனும் இராமநாதனை நினைத்துப் பேர்சொன்னவர்கள், தீமைகளை நீங்கியிருமையினு மின்பமடைவர். அட்டமூர்த்தியாகிய இராமநாதனுடைய தொண்டுகள் எட்டுவிதப்பும். அவையாவன:—இராமநாதனுடைய பத்தர்களிடத்துப் பத்தியுடையனாதல், அவரது அருச்சனையிலே மகிழ்ச்சியடைதல், அவரது அருச்சனைக்குக் கைத்தொண்டுசெய்தல், அவரது சரித்திரத்தி லன்புகூருதல், அவரிடத்து மெய்யன்போடு குறுவேர்வை கொள்ளுதல், அவரது பேரைக் கேட்டவிடத்து நாதமுதமுதத்தல், கண்ணீர் சொரிதல், மெய்மயிர் சிலிர்த்தலாதி ய அன்புக்குறிகளை அடைதல், அவர் வடிவத்தை யெப்பொழுதுந் தியானித்தல், அவரது சிவலிங்க சேவையாலே தான் சிவித்தல் ஆகியவை. இந்த எட்டுவிதபத்திகளும் மூடனிடத்துமுளதாயின், முனிவர்கள், அவனை மோட்சலோகத்துக்குரியவன் முன் மூன்றுகங்களிலும் பத்தியினாலும், பிரமஞானத்தினாலும், தரிசனத்தினாலு மோட்சமுண்டாகும். வேதாந்த ஞானத்தினாலும் வேதாந்த நூல்விசாரத்தினாலு மோட்சமுண்டாகும். இந்தக் கலியுகத்திலே, வேதாந்த ஞானமில்லாமலும், நான்குவருணத்தாருக்கும் ஆச்சிரமானுட்டானத்துறவு முதலிய வெரமுக்கங்களின்றி, இராமநாதனது தரிசனத்தினாலே மீளாத மோட்சமுண்டாகும். இம்மையிலே பெருகு செல்வமுண்டாகும். அத்தலத்திலே சனித்த கிருமியாதி செந்துக்களுக்கும், தேவருக்கும், மனுட்குக்குந் தாரதம்மியமில்லை. கற்றவர்களுக்குந் கல்லாதவர்களுக்கும், வறியவருக்கும், செல்வருக்கும், இரூபையகற்றலாற் சூரியனைப்போல் இராமநாதனது காருண்ணியத்தினாலொருசிறிதும் பேதமில்லை. இராமநாதனைத் தரிசனஞ் செய்வேரனுக்கு நான்குவேதங்களை அத்தியேனஞ்செய்த பிராமணனுமொப்பாகான். அவனும் யோகீச்சரர்களுமடையும் பேறுகளொன்றே. இராமநாத தரிசனஞ்செய்தவனைத் தரிசிப்போருக்கும் செய்த பாவங்களழியும். அத்தரிசனமில்லாதவன் நான்குவேதங்களைக் கற்றாலும் தான் பாத்திரனாகான். அத்தரிசனமுடையவன் நாயைக் கட்டித்திரிந்தாலும் அவனை தான் பாத்திரமாவன். அந்தத்தலத்திலே வசிப்பவர்கள், ஐந்துமுகமும், மான்மழுவேந்திய காமும், கங்கையைஞ் சந்திரனையுந் தரித்த சடாமுடியும், புலித்தோலரையும், யானைத்தோற போர்வையும், விபூதியை உத்தாளிகரித்த தேககாந்தியும், காளகண்டமும், திண்ணிய தோள்களும், நெற்றிக்கண்ணும், கொன்றைமாலையை

புந்தரித்த சாரூபமுடையராவர். சேதுவிலே ஸநானஞ்செய்து இராமநாதனது சன்னிதானத்தில் அன்னதானஞ் செயதவர், ஒவ்வொரு பிடியன்னத்துக்கு உலகமுழுவதையுங் கொடுத்தவராவார். இராமநாதனது புகழைச் சொல்லவும், அருச்சிக்கவும், துதிக்கவும், அங்கே மரிக்கவும் யாவருக்குங் கிடையாது. தேவநீரே முழுமுதலென்ற தியானமுடையவர், இருமையினும் வெற்றியுடையவர். அவரை மனத்தினுனினைப்பவரே யுலகிற் சிறந்தவர் அவரே புருடார்த்தப் பேறுடையார். அவரை நினையாதவர்புருடார்த்தப் பேறடையார். அவரே பதினாயிரம் பிரமகத்தியுடையோர். அவரோடு பேசினவரும் நரகடையர் வேதாகம சாத்திரங்களும், யாகாதி புண்ணியக்கிரியைகளும் இராமநாதனையன்றி வேறல்லவென்று கருதி யன்போடுமவரைப் பணிந்தவரது திருவடிகளைச் சரணமடைந்தோர் துன்பங்களனைத்தினும் நீங்கித் தவந்தான தரும யாகாதி புண்ணியப் பேறுகளைத்தையும் பெற்றுச் சைவநாடடிலே வசிப்பவராவர். இராமநாதனை யிரண்டுநாழிகை வேறுசிந்தையின்றித் தியானிப்பவன தனது மூவேழு சுற்றத்தையுங் கரையேற்றித் தானுஞ் சிவபுரத்திலே நிலையாக வசிப்பன், ஒருதினமுமுதும் இராமநாதனை யிருதயத்திலழுத்தித் தியானித்தவன், இம்மையிலே இடடபோசங்களையனுபவித்து முடிவிலே சிவரூபமடைவன். திரிகாலங்களினும் நினைத்தவனுஞ் சிவரூபமாவன். பிராதக்கால தரிசனம் பாவங்களைப்போக்கும். உச்சிக்கால தரிசனம் ஆயிரங்குடங்களளருந்திய தோஷத்தை நீக்கும். சாயங்காலதரிசனம் காமவிகாரத்தால் வருந்தோஷங்களைத்தையும் போக்கும். அர்த்தயாமதரிசனம் பொற்களவாதி திருடிய தோஷத்தை நீக்கும். இராமநாத தரிசனத்தானீங்காத பாவம் மற்றெவ்வகையானும் நீங்காவாம். தனுக்கோடியிலே ஸநானஞ்செய்து பின் இராமநாத தரிசனஞ் செய்தபேறு கங்கைபிலே ஸநானஞ் செய்யினுங் கிடையாது. அது செய்யாதவா குடிப்பிறந்தவரல்லர். காலையிலேமுந்தவீடன், இராமலிங்கமென்று மூன்றுதரஞ் சொல்லின முற்பாவங்களனைத்தும் போகும். அவ்விலிங்கத்திருமேனி தன்னை வணங்குவாரது பாவப்பனியைப் போக்குமாதித்தனாகும். எவராயினும் மிறக்கும்பொழுது இராமநாதாவென்று சொல்லுவாராயின், மேலே யவர்கள் பிறவியெடாது சிவரூபமாவார் இராமநாதாவென்றும் மாதேவாவென்றும் கருணைகடலே யென்று ந்துதிப்பவா வறுமையடையார். முனிவர்காள், யாவராயினும் மூலகமாயபி லமுந்தாது பிறவியொழிக்கவேண்டுமாயின், நீல

லோகிதா, உலகநாதா, இராமநாதா, செஞ்சடாமுடியா, சதா
 சிவா, காளகண்டா, காலகாலா, ஆலாகலஅசுனா, புராந்தகாள்
 ன்று கோத்திரஞ்செய்தவர்கள் ஆசாபாசக்கடலு ளமுந்தார்கள்,
 இராமநாதனது கோவிலை மரத்தினுற் செய்தவர்கள் மூன்றுகோ
 டி சுற்றஞ் சூழவிருப்பர். அதனைச் செங்கல்வினாற் செய்தோர்
 கள் வைகுண்ட லோகமடைவர். கற்களினுற் செய்தவர்கள் பு
 ராமலோகமடைவர். பளிங்கினுற் செய்தவர்கள் சிவபுரமடைவ
 ர். செம்பினுற் செய்தவர்கள் ஞானமயமாவர். வெள்ளியினுற்செ
 ய்தவர்கள் சிவரூபமடைவர். பொன்னினுற் செய்தவர்கள் சிவ
 மேயாவர். பெருஞ் செல்வன் செய்த பொற்கோயிலுக்கும் வுயி
 யவன்செய்த மட்கோயிலுக்கும் விலைப்பயனென்றேயாம். பக்
 கத்திலே நின்று பாடலாடல் செய்தவர்களுக்கும், அபிடேககா
 லத்தில் வாத்திய முழக்கஞ் செய்வோனுக்கும், உருத்திர சமக
 நமக பவமான பஞ்சசாந்தியாதிய மந்திரங்கள் சொல்வோனுக்
 கும் பாவங்கனிங்கிச சிவபுரங்கைவசமாகும். இராமநாதனுக்கு
 பாவினாலபிடேகஞ் செய்பவன் சிவலோகத்திலே ஏழுதலைமு
 றையு மூவகைச சுற்றத்தோடும் வசிப்பன். தயிரினு லபிடேகஞ்
 செய்பவன் வைகுண்டலோக மடைவன். நெய்யினு லபிடேகஞ்
 செய்பவன் கற்பகாலங்களிலுஞ் செய்த தீமைக ணீங்குவன்
 தேனினுலபிடேகஞ் செய்பவன் கண்டசித்தியுடையனாய்ப் பிர
 ம்லோகமடைவன். எண்ணையாலபிடேகஞ் செய்பவன் அளகா
 புரியடைவன். கருப்பஞ்சாற்றினு லபிடேகஞ் செய்பவன் சந்
 திரலோகமடைவன். எலுமிச்சம்பழத்தினு லபிடேகஞ் செய்ப
 வன் பிதிரர்லோகமடைவன். இளநீராலபிடேகஞ் செய்பவன்
 பிரமக்கொலை முதலிய பாவங்களி ணீங்குவன் வாழைப்பழமுத
 லிய பழங்களினு லபிடேகஞ் செய்பவன் சென்றநாட்டிலே பெ
 ருவரிசைகளை யடைவன். வடித்த சுத்தசலத்தினு லபிடேகஞ்
 செய்பவன் வருணலோகமடைவன். சந்தனக்குழம்பினு லபிடே
 கஞ் செய்பவன் கந்தருவலோகமடைவன். பன்னீர்முதலிய வா
 சனைத்திரவியங்களா லபிடேகஞ் செய்பவன் இந்திரபோகமடை
 வன். பாதிரி, அலரி, புன்னை, செங்கமுநீராதியவூறிய நீரினு ல
 பிடேகிப்பவன் குற்றங்களினீங்குவன். ஏனைய சுகந்தாதிகளுந்
 ய சலத்தினு லபிடேகஞ் செய்பவன் சிவலோகமடைவன் ஏல
 ங் கோல மிலவங்கம் பஞ்சைக் கருப்பூரமாதிய கலந்தநீரினு லபி
 டேகஞ் செய்பவன் ஷெருஞ் செல்வத்தோடு மக்கினிலோகம
 டைவன். மண்குட்டங்களினுலே புண்ணியதீர்த்தங்களையளளிய
 பிடேகிப்பவன் நாமவருடம் பெருஞ் செல்வனாவன். தாமிரகு

பங்களா லபிடேகிப்பவன் இந்திரனாவன். வெள்ளிக் குடந்த
 ளர்லபிடேகிப்பவன் பிரமலோகமடைவன். பொன்குடங்களை
 லபிடேகஞ் செய்பவன் சிவசானித்திய மடைவன். இரத்தன
 கலசத்தினு லபிடேகிப்பவன் அவரது பக்கத்தில் வீற்றிருப்ப
 ன். இராமநாதனுக் கபிடேகத்துக்கேனும் நிவேதனத்துக்கேனு
 ம் பாற்பக கொடுத்தவர் அசுவமேத யாகாதீபலன்களைப் பெற
 னுக் கோத்சொருபமாய்ச் சிவலோகத்திலே வீற்றிருப்பார். அ
 ன்னலபிடேகஞ் செய்தவர்க ளடையும் பேறென்றார் சொல்லமு
 டியாது. தனுக்கோடியிலே தீர்த்தமாடி இராமநாதாவென்று த
 ரிசிப்பவர் வேறெந்தத் தீர்த்தமாடினுஞ் சேதுவிலாடிப் பேற
 டைவர். இராமநாதனது கோயிலிற் பழுதடைந்தவைகளைத் தி
 ருத்துபவர் புதிதாகக் கட்டினவர்களடையும் பேறின நூறுமட
 ன்கதிகபேறடைவர், அவ்வாலயத்தி லுடைந்தடையாளப்பட்ட
 விடங்களைப் பூசித்திருத்தினவர் பதினாயிரம் பிரமகத்தோஷத்
 தினிங்குவர். இராமநாதனது சன்னிதானத்திலே திருவிளக்கி
 ட்டவர் அஞ்ஞானந்தகாரம் நீங்கி ஞானப்பிரகாசமடைவர் ச
 ருக்கரையமுது, பாலமுது, நெய்யமுது, எள்ளமுது, பயற்றமு
 தாதிய சித்திரான்ன நைவேத்தியஞ் செய்பவர் தேவர்களுக் க
 திபராவர். இராமலிங்க பூசைசெய்ய அதனைத் தரிசிக்க அக்கோ
 லத்தை நினைக்க அவ்வடிவத்தைத் தீண்டத் தீவினைகளைத் துழ்
 நீங்கும், இராமநாதனை நினைத்துச் சன்னிதானத்திலே கண்டா
 மணி கண்ணாடியிடுபவர் நூறுதேருக் கதிபராயிருந்து சிவலோ
 கமடைவர். அவரது சன்னிதியிலே குடமுழா திமிலை ஒருகட
 பறை நந்தி தட்டைபடகம் சிறுபறையாதிய வாசசியமொலிப
 பவர் சிவலோகத்திலே பலவாசசிய முழக்க இறுமாந்திருப்பர்.
 இராமநாதனது சன்னிதானத்திலே கொடுப்பவைகள் அனுவ
 ளவதாயினு மநந்தமடங்கு பேறடைந்து சிவசன்னிதானத்தி
 லே பேரின்பமடைந்து வாழ்வார். அறிவுடையோர் தங்களாயுள்
 இளமை புத்திரர் செல்வம் பெண்டிராதியவெல்லா மறித்திய
 மென்று வெறுத்துச் சிவத்தியான மொன்றே செய்குவர்.

முனிவர்கள், இராமநாதனது திருவடிகளே சரணமென்
 றடைந்தவர், தீமைகளினிங்கி யெல்லாமேன்மையடி மடைவர்.
 இராமநாதனுக்கு நித்தநையித்திசங்களுக்குக் கிராமாதி மூலத
 னமிட்டவா சிவருபமாவார். பூலோக சற்பாத்திரங்களுள்ளே சி
 றந்த சற்பாத்திர மிராமநாதனால்தான், அவருக்குத் தானஞ்செ
 ய்ப்பவர் பெரும்பயன்டைந்து வாழ்வார். குடை கொடி விசிறி சா
 மரை குங்கிலியமாதிய கொடுப்போர் அசுவமேதபலனை யடை

வர். இராமநாததரிசனம். எவருக்குங் கிடைப்பதரிது. கிடைக்
கும்பின் அவர்களுக்கு யாகாதிதவங்கள் வேண்டியதில்லை. மா
ன்மதம் கத்தாரி கொடுப்பவர் வேதங்களின் கரைகண்டுணர்ந்த
வராவர். முத்துமாலையாதிய ஆபரணங்களைக் கொடுப்பவா வறு
மையடையார். கங்காதீர்த்தத்தினாலே ஸ்ரீராமனபிடேகஞ் செய
தமையால் கங்காசலங் கொணர்ந்தபிடேகஞ் செய்பவர்களுக்கு,
இராமலிங்கப்பெருமானும் பெருமை செயவர். முனிவர்களா,
பஞ்சேந்திரியங்களு மாறுபடுமுன்னரே, உடம்பு திரையுமுன்ன
ரே, மனஞ் சோருமுன்னரே, தலை நரைக்கமுன்னரே, மரணம்
வருமுன்னரே, இராமநாதனுக் கருச்சனைசெய்து வணங்கி, சீவ
னருளையடையவேண்டும். புராணசாத்திர இதிகாசங்களெல்லா
யிராமநாதனது சொரூபமென்று கருதியருச்சித்து வணங்குப
வர் புத்திர பெளத்திரராதிகளோடும் இம்மையிலே சிறப்புற்றி
ருந்து பின்பு சிவானந்தமடைவர். இச்சரித்திரத்தைப் படிப்
போருங் கேட்போருந் தனுக்கோடியில் மூழ்கி இராமநாததரி
சனப்பேறடைந்து களிப்பவடவர்.

நற்காதையீ துபேசிநாவினார்நட்போடுகேள்வியூடுநாடுவார
விற்கோடிமூழ்குபேறுமேவுவார் மெய்த்தானுவாயிராமநாதனார்
பெற்கால்கள்காணுநீரராகுவார் பொய்ச்சார்பிலாதனானமாதவீ
ரெற்கேழிராமநாதன்மேன்மைதானிப்போ துகூறினோமியாமரோ

இராமநாதச்சருக்க முற்றிற்று.

இராமனருச்சனைச் சருக்கம்

இங்ஙனஞ் சொல்லிய சூதமகாமுனிவரைச் சவுனகாதிமு
னிவர்களனைவரும் வணங்கி, “ஐயா, தேவரீரே வேதமெய்ப்பொ
ருணுணர்ந்தவர். தேவரீரே பல சரித்திர சாகரக் கரைகண்டதீ
ரார். தேவரீரே சீவகாருண்ணியர். தேவரீருக்கொப்பானவ ளுல
கத்திலில்லை. வேதவியாதருடைய நன்மாணுக்கரே, தேவரீர்சே
துமகத்துவத்தை யுபதேசித்ததாலே அதுகேட்ட யாமெல்லாம்
னானமடைந்தோம். இன்னுந் தேவரீர் ஸ்ரீராமன் இராமநாதனை
எப்படிப் பிரதிட்டைசெய்தான். அது கேட்டறியு மாதரவுற்
றனம். அதனைத் தேவரீர் கட்டாட்சித்தருளுக” என வேண்டினா
அதுகேட்ட சூதமகாமுனிவர் முனிவர்களை நோக்கி “முனி
வாகாள, கந்தமாதன மலையிலே இராமலிங்கப் பிரதிட்டை செய
த சரித்திரத்தைச் சொல்லுதுங் கேளுங்கொன்று சொல்லு

வார். இராவணன் முன்னாளிலே, ஸ்ரீராமனது மனைவி சீதையைக் களவாண்டு செல்ல, ஸ்ரீராமன் தம்பி இலக்குமணனோடு குரக்குச் சேனைகளோடுங் காட்டினிடத்தே வில்லையேந்தி பகேந்திரமலையில் வந்தபின்பு, சீதாபிராட்டியாரது மயக்கம் வந்தெட்டுவதுபோல, கடற்றிரை விகவதைப் பார்த்து, அதன்கரையிலே பர்ணசாலையொன்று கட்டி, அன்று அங்கேயிருந்து, மறுநாள் சுவேலையென்னுஞ் சிலம்பிலேயி யிருந்தனன் அப்பொழுது சந்திரனுதயமாகிச் சிறையிலிருந்த சீதாபிராட்டியைக் கண்ணுற்று அவளடைந்த வாட்டமுழுவதையுங் கண்டு முறையிடுபவன்போல வந்தனன். ஸ்ரீராமனுஞ் சீதையை நினைந்து முகம்வாடிமேனி கருகிச் சோருதலைக்கண்ட சந்திரனும் வாடிக் கருகித் தேயதலைப் பெற்றனன். ஸ்ரீராமன் சுவேலையிலே யிருப்பதைக் காணவிரும்பி இராவணன்றனது மேல்மண்டபத்தேயி நின்று பார்த்தனன். அதனைக்கண்டு குரக்குச்சேனாதிபர் பலருளொருவனாகிய சுக்கிரீபன் விரைந்து பாடிந்து அவனது முடியைப் பிடுங்கி அரக்கரது அபசயத்தைக் காட்டுவான்போலக் கொண்டு வந்து ஸ்ரீராமனது பாதங்களில் வைத்தனன் இராவணனு முடியிழந் தபசயப்பட்டு இறங்கிப் போயினன் ஸ்ரீராமன் நிலத்திலிழந்து குரக்குச் சேனைகளைக் கருங்கடன்மருங்கிலே சூழ்நிறுத்தினன். அது அவனது படுக்கையாகிய திருப்பாற் கடலவந்து சூழ்ந்ததுபோலிருந்தது.

அதுகண்ட இராவணனுனவன் கடுங் கோபமடைந்து பருப்பணன், பூதனன், அரிசன், குரோதன், அசன்கரன், சிருமயன், பிராரிசன், அரி முதலிய சேனாபதிகளை உரத்த தேசமுடையவர்களும் பலவித முகங்க ளுடையவர்களுமாகிய அளவிறந்த சேனைகளோடும் அனுப்பினன். விபீஷணனுனவன் யுத்தசந்தத்தராய் வருமவர்களைக் கண்டு, அம்புமழைகளைச் சொரிந்து பலரைக் கொன்றனன். எஞ்சிய சிலரைக் குரக்குவீரர்கள் தங்கள் வெண்பற்களாற் கடிக்க அவர்கள் இறந்தார்கள். அதுகண்ட இராவணன் மதிலின்புறத்தே வந்து, தன் வில்லையளைத்துக் குரக்குவீரர்கள் மேல் அம்புமழைகளை அட்டதிக்குகளும அசையுமபடி சொரிந்து வருந்தினன். அதுகண்ட ஸ்ரீராமன் கண்சிவந்து கடுங்கோபமடைந்து இராவணனுக் கெதிரே வந்தினன். இராவணனும தனது சேனைகளைப் பலமுகமரீக அணிவகுத்து யுத்தந் தொடங்கினன். இரண்டியானைகள் எதிமலைவதுபோல இருவரும் யுத்தஞ் செய்யுமபோது இருபது கைகளையுடைய இராவணன் செய்யும் யுத்தத்தினும் இரண்டு கைகளையுடைய ஸ்ரீராமன் செய்யும் யுத்தம் எண்மடங்கு விசேடமாயிருத்தலைத் தேவர்கள் கண்டு களிப்படைந்தனர் இராவணனுடைய முதற்கு

மாராசுதிய இந்திரசித்தனும், ஸ்ரீராமன் தம்பியாகிய இலக்குமணனுடைய எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தனர். சுக்கிரீவன் விருபாக்கனோடும், அங்கதன் கருவடனோடும், நளன் பவுண்டரனோடும், பனசன் படசனோடுமாக இருதிற வீரர்களும் ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்து தொந்த யுத்தஞ் செய்தனர். அங்ஙனம் போர்செய்யுமிடத்து, குரக்குச் சேனைகளால் அரக்கசேனைகள் தோற்றோடின. அதுகண்ட இராவணன் இந்திரசித்தைக் குரக்குச் சேனைகண்மீதேவினன். இந்திரசித்தனாலே குரக்குச் சேனைகளைத்தும் பின்னொடுத் தோடின. நாகபாசத்தினாலே ஸ்ரீராமனு மிலக்குமணனுங்கட்டுண்டு வருந்திக் கருடனது பேருதவியினு லது நீங்கினார். பிரகத்தனது தண்டாயுதத்தினு லடிக்க விபீடணன் கிலங்கி ஒரு வேலினாலவனைக் கொன்றனன். அதுகண்ட துமிராக்கனானவன் மனது புழுங்கிச் சேனைகளை வருத்திவரும்பொழுது, அனுமானொரு மராமரத்தை முரித்து அடித்து அவனைக் கொன்றனன். அரக்கசேனைகளைத்து மிவ்வாறு நிலைகலங்கி இராவணனிடத்தேபோய்த் தங்களபசயத்தைச் சொல்லினர். இராவணன் அதுகேட்டு வருந்தித் தனது தம்பியாகிய சும்பகர்னை நித்திரையினின்று மெழுப்பிப் போரினது சங்கதியைச் சொல்லியனுப்பினன். சும்பகர்னனும் யுத்தகளத்திற் சென்று இலக்குமனோடு எதிர்த்துக் கடும்போர் செய்து பிரமாஸ்திரத்தினு லிறந்தனன். தூடணனும் அவன் தம்பியர்களும் நீலனாலும் அனுமனாலு மிறந்தார்கள். நளன் வயிரதந்தனைக் கொன்றான். அகம்பனைக் குமுதன் கொன்றான். மறுநாளிராவணன் தோற்றோடினன். அகிகாயன் திரிசுரன் ஆகியோ லை இலக்குமணன் கொன்றான். நராந்தகன் தேவாந்தகனாதியோரைச் சுக்கிரீவன் கொன்றான். சும்பகன் னனுடைய யுத்திரரிருவர்களை அனுமார் கொன்றார். மகரநேத்திரனை விபீடணன் கொன்றான். இங்ஙனமே யனைவருமிறந்தபின்னர், இராவணனானவன் இந்திரசித்தனையேவ, அவன் வந்து கடும்போர் செய்து வானரசு சேனைகளைத்தையுமழித் தோட்டியபின்பு, அங்கதனானவன் கோபமடைந்து, அவனது தேரையழிக்கவும், இந்திரசித்தன் ஆகாயத்திலே மறைந்து நின்று சாம்பவன் நளன் சுக்கிரீவன் ஆம்பலான் முதலிய அனைவரையும் மோகாத்திரத்தினுன் மயக்க, அவர்கள் சோர்ந்து அறிவுகெட்டு மூர்ச்சையாகிக் கிடப்பதைக் கண்டு, ஸ்ரீராமன் வருந்தினன். அழைக்கண்டு விபீடணன் எழுந்து நமஸ்கரித்துச் சொல்லுவான், “ஐயனே, இயக்கர்கோன் குய்யகனுடைய கையிலே ஒரு தேவதீர்த்தங் கொடுத்திருக்கின்றான். அதனைத் தேவரீர் கையினால் வாங்கிக் கொடுக்க, அதனாலிவர்கள் கண்களைக் கழுவினால் ஆகாயத்திலிருக்கு மனைத்துந் தெரியும். தேவரீர் வருத்தமடைய வேண்டியதில்லை” யென்றனன். அதுகேட்ட ஸ்ரீராம

எந்நன்ஞ்செய்து கண் கழுவிப்பின்னர், இலக்குமனைய வனை
 வரும் மயக்கந்தெளிந்து, இந்திரசித்தன் ஆகாயத்தினிற்சுக் கண்
 டனர். அவருள் இலக்குமன் கடுங்கோபமடைந்து ஆகாயத்தி
 லே பாய்ந்தடித்தனன். இந்திரசித்தனும் பெருங்கோபமடைந்து
 போர்செய்தனன். இப்படி இருவரும் ஆறுநாள்வரையும் விடா
 மற் கடும்போர் செய்தனர். இலக்குமனு மியன்றபடி கெதியாக்
 டித்தஞ்செய்து ஆறாநா ளவனைக் கொன்றனன். ஸ்ரீராமனும் வி
 பீடணனுதவியால் மூலபல விராக்கதரைக் கொன்றனன். அப்
 பொழுது இராவணன் கோபமடைந்து சீதாபிராட்டியைக் கொ
 லலும்படியாகப்போயவளது பேரழகைக் கண்டு மயங்கி, இவ
 னைக் கொன்றதினாற் பயனென்றுமில்லை, சத்துருக்களையே கொ
 ல்லுவோமென மதித்துத் தேரிலேறித் தனக்கொப்பில்லாத கு
 திரைபூண்ட தேரின்மீதுவருஞ் சூரியனைப்போல அணிகள் பிர
 காசிக்கப் பிறவித்துயரைக் கெடுக்கும் ஸ்ரீராமனுக்கு முன்கூ
 வந்து படைக்கலங்களைச் செலுத்துதலும், ஸ்ரீராமனும் நெடும்
 போது பெரும்போர்செய்து பிரமாஸ்திரத்தினால் அவனது முடி
 கள் பத்தையும் வெட்டிக் கொன்றனன்.

அதுகண்ட அருந்தவத்தரு ம்மரரு மாடிப்பாடிக் கற்பக ம்
 லர்களைச் சொரிந்து ஸ்ரீராமனது வெற்றியைப் புகழ்ந்தார்கள்.
 பின்பு ஸ்ரீராமன் புட்பவிமானத்திலேறிச் சீதையைச் சிறைமீட்ட
 டு மணம்புணர்ந்தனான் றடையுங் களிப்படைந்து, விபீடணனு
 க்கு முடி சூட்டி, இலங்காபுரிக் கரசுகூக்கிச் சேனைகளோடுங் கந்
 தமாதனமலையையடைந்து தேவர்களெதிரே அக்கினியை வள
 ர்த்துச் சீதையினது கற்பைத் தெளிவித்து வீற்றிருந்தனன்

அகத்தியர் முதலிய முனிவர்க ளொருங்குதிரண்டெவந்து சீ
 தாபிராட்டியாரோடு ஸ்ரீராமனை நமஸ்கரித்துத் துதிப்பாராயினர்.

எந்தையிவைகேண்மதியிலங்கொளியிராமம்
 சந்திரவிராகவதயாபரதரங்கச்
 சிந்துவுடையானையருள்செய்குதல்பொருட்டால்
 வந்தனையுனைப்பதம்வணங்குதுமியாமே.

அராவணன்முடித்தலையதன்கணமர்ஞால
 மராவணமதாவவதரித்திடுமருட்சி
 தராவணமுலைத்தெரிவைதாடகைதன்னாவி,
 தராவணர்சிலைத்தலைவதாழ்ந்திடுதும்யாமே.

காதிமகன்வேள்விநிலைகாத்தருள்சுரந்தோய்
 மந்தருறவந்திடுசுவாகுவைவதைத்தோய்
 மேதகையதானதிறன்மாரிசனைவென்றோய்
 கோதமன்மனைக்கருடாள்கும்பிடுதும்யாமே.

ஓர்சிலைகுனித்துடனொடித்திலகுசுட்டி
 வார்சிலைதுதற்சனகிவாஞ்சைதணிவித்தோய்
 சேர்சிலைவயப்ப்ரசிராமனிகல்சிந்தக்
 கூர்சிலைவளைத்தமுகில்கும்பிடுதும்யாமே.

மாதவள்கைகேசிகொள்வரத்திருமையாலே
 தாதைசொல்வழாமலொருதம்பியொடுமம்பொற்
 சீதையொடும்வாசம்துசெய்திடவனத்தே
 போதுமுனசேவடிகள்போற்றுதுமியாமே.

பிற்பரதனன்னைசெய்பிழைக்குளமிரங்கு
 மற்புநெறிகண்டருளடித்துணையினுனே
 யெற்புருவகன்றுசரபங்கனிணிதேறப்
 பொற்புவினொடுத்தபுகழ்போற்றிடுதும்யாமே.

வெற்றிகொடிற்றற்படைவிராதனைவதைத்தோய்
 குற்றமில்சடாயுவொடுகொண்டமிகுநண்போய்
 மற்குலவுமானுருவமாரிசனையட்டோய்
 பொற்கமலநின்னடிபுகழ்ந்திடுதும்யாமே.

இடுக்கணிலிராவணனெடுத்தசனகிக்காத்
 தடுத்தமர்விளைத்திடுசடாயுவுயிரேக
 முடித்திடுகனற்றொழிலைமுற்றிடுபுமுத்தி
 கொடுத்தநின்னடித்துணைகள்கும்பிடுதும்யாமே.

கவந்தனைவதைத்தனைகடக்கரியவென்றித்
 தவந்தருநலத்தினொடுதாவிநருணைய
 முவந்தரியவந்தனையுடன்சவரிபோற்றுஞ்
 சிவந்தகழல்சென்னிமிசைசேர்த்திடுதும்யாமே.

மேலிரவிமைந்தனெடுமேவரியநண்பாய்
 வாலியுயிருண்டனைவயக்கவியினத்தாற்
 கோலியொர்குரம்பதுசூயிறறினையளக்காப்
 பாவினையநின்னடிபணிந்திடுதும்யாமே.

எண்ணரியரக்கருமிராவணனுமாளத்
திண்ணவரிவிற்குனிவுசெய்ததிறல்வீரா
வுண்ணினைபுமன்பரிடரோடவருள்கூரு
மண்ணலுனசேவடியடைந்திடுதும்யாமே.

நாசமறுபூரணமெய்ஞ்ஞானசுகரூபா
மாசறுமிராமமுதன்மந்திரமுரைப்பா
ராசறுபவக்கடலினம்பியெனவந்த
கோசலைதருங்குமரகும்பிடுதும்யாமே.

முத்தொழிவிழைத்திடுமுதற்கடவுளாகி
மெத்துகருணைச்சலதிமேனியொடும்வந்த
தொத்தருளியன்பர்கணுவப்புறுமுளங்கூ
ரத்தவுன்னடிக்கபயமாயினமியாமே.

வெங்கொலையரக்கர்கிளைவேரொடுமகழ்ந்தே
சங்கையறநோன்புபுரிதன்மையருள்செய்தா
யெங்களையளித்திடுகியென்றுமெனவேத்தி
யங்கைமலர்கூப்பினரருந்தவர்களெல்லாம்.

இங்ஙனமே. தோத்திரஞ்செய்த இவைகளை, யார் திரிகாலங்
களிலுஞ் சொல்லித் துதிப்பார்களோ அவர்கள் இட்டசித்திக
ளோடு மேனிலையடைவர். ஒன்றுக்கு மச்சமடையார்கள. இப
பதிநான்கு பாடல்களைப் படிப்பவர்களிடத்தே பூதவேதாள
பைசாசங்களும், நோய் வறுமை யாதியவைகளும் நீங்கும். புத்
திரப்பேறுண்டாகும். கன்னியர்கள் படித்தால் நல்ல நாயக
ரையடைவர். நினைத்த தொழில்களை யிடையூறின்றி யினிதுமு
டிப்பர். இங்ஙனமே முனிவராதியோர் தன்னைப் புகழ்ந்த தோத்
திரங்களைக் ஸ்ரீராமன் கேட்டு மகிழ்ந்து அவர்களை யெழுந்து வ
ணங்கி, “ஐயர்காள், எனது கண்ணெதிர்ப்பட்டவர்கள் சீவனைமு
த்தராயினும், என்னை ‘முதல்வ’ னென்றும், ‘மேலானவ’ னென்
றும்பலவாறுபுகழுவர். ஆயினும், அவர்கள் மன்னுயிர்க்கினிடத்
தே யன்புகொண்டு சாந்திபெற்று, யானெனதற்றுப பஞ்சப பு
லன்களையடக்கி மேம்பட்ட தும்மிடத்து நாங் குறையிரப்பதொ
ன்றுளது. இலங்கைவேந்தனாகிய இராவணனைக்கொன்ற பழி
நீங்கும் வழியெதுவென்றாராய்ந்து சொல்லுமி” னென்று வண
ங்கினன்

அகத்தியர் முதலிய முனிவர்களதுகேட்டுச் சொல்லுவார்
 ன், “சத்தியவிரதனே, உலகவேந்தனே, ஸ்ரீராமனே, நீ சொல்
 வியது மிகநன்று. முத்தித்தானமாகிய இந்தக் கந்தமாதனத்தி
 லே உலகத்தா ருய்யும்பொழுட்டுச் சிவசத்திசாநித்தியமாகுஞ்
 சிவலிங்கப் பெருமானைப் பிரதிட்டை செய்குதி. உன்னையடுத்த
 பாவங்களனைத்தும் நீங்கும். பிரமனு மிங்கே செய்யு மிலிங்கதா
 பனமகத்துவஞ் சொல்லமாட்டானென்றால் மனுடர்கள் எப்படி
 ச்சொல்வார்கள். காசியிலிருந்து லிங்கத்தை வரவழைத்துத் தாபி
 க்கின் கோடிமடங்கதும் பலனுண்டாகும். அதனைத் தரிசியடாருக
 கும்பெரும்பேறுளதாகும். இந்நகர முனதுபேரால் இராமேச்சர
 மென்றும், இவ்விலிங்கம் இராமனாதனென்றும் இராமலிங்கமெ
 ன்றும் வழங்குக. அண்ணலே, நீ இதுவிரைந்து செய்குவையே
 ல், அது இருவினைக்காட்டுக் கெரியாகும்” என்றனா.

சீதாபதி அதனைக்கேட்டு முனிவர்களோடு கூடி மனமகிழ்
 ந்து இரண்டுநாள்வரையுஞ் சிவத்தியானஞ்செய்து, ஞானதிரு
 ட்டியினு லிங்கே யிவையிவை யின்னவின்ன விடத்திலே செய்ய
 த்தக்கதென்றாய்ந்து சங்கற்பித்து வடகயிலையினின்றுஞ் சிவலி
 ங்கப்பெருமானை வரவழைக்கும் நோக்கமாகச் சகலசாமார்த்தி
 யத்திலுஞ் சிறந்த அனுமானை நோக்கிச் சொல்லுவான், “அஞ்
 சனாதேவியினது கண்மணிபோன்ற செல்வக் குமாரனே, நீ உ
 த்தரகயிலையிற்சென்று சிவப்பிரதிட்டை செய்தற்கு இன்றிய
 மையாத சிவலிங்கப்பெருமானை வருவிக்க விரைந்து செல்லுதி”
 யென்றனன். வாயுபுத்திரனாகிய அனுமானு மதுகேட்டு மனம
 கிழ்ந்து அவனது பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, அங்ஙன்
 ன்செய்வேனென்றெழுந்து விடைபெற்றுக் கந்தமாதனமலைநில
 த்திலே குழிந்தாமும்படி யூன்றி யெழுந்து ஆகாயமார்க்கமாக
 ச்சென்று திருக்கயிலையமலையை யடைந்து சிவத்தியானத்தோ
 டு தருப்பாசனத்திலே கிழக்குநோக்கியிருந்து கைகுவித்துப் ப
 ஞ்சீப்புலன்களையுந் தத்தம்விஷயத்திற் செல்லாதுதடுத்து மெள்
 னமாகி உபவசியாயிருந்து அருந்தவமிழைத்துச் சிவானுக்கிரக்
 த்தாற் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பெற்றுத் திருமபிவந்தனன்

முனிவர்கள் ஸ்ரீராமனை நோக்கி, “ஸ்ரீராமனே, ஆனி
 மாதத்திலே பூருவபக்கத் தசமியும் புதன்கிழமையும், அத்தந
 ட்சத்தரமும் வியதீபந்தநாமயோகமும் வரிசகரணமும் தச
 யோகமும் இடபலக்கினமுங்கூடியதாக நாங்குறித்த சுபலக்கின
 மோவந்தது. சிவலிங்கப்பெருமானை வருவிக்கச்சென்ற அனு

மாணையின்னுங் கர்ணோம், இந்தச்சுபலக்கினந் தவறுமாயி னெ
 துவஞ் சித்திக்காது. ஆதலின், சீதாபிராட்டி வினோதமாகச் செய்
 ய்த சிவலிங்கப்பெருமானையே பிரதிட்டை செய்துதி” யென்ற
 னர் வில்லாசிரியனாகிய ஸ்ரீராமன அதனைக்கேட்டு “அதுவே சி
 றந்தது; அங்ஙனமே செய்வே” னென்று முனிவர்கள் தேவர்க
 ள் சீதாபிராட்டி இலக்கும்னாதியோரோடும் பெருமகிழ்ச்சிகொ
 ண்டெழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து, நித்தியசுருமாகுகளை முடித்து
 விழுதி உருத்திராக்கந் தரித்து இரக்ஷாபந்தனமிட்டுச் சிவப்பிர
 திட்டைக்கு விதித்த விதிகளைச் செய்து, சிவமந்திரங்களால நி
 யசித்துத் தன்னைச் சிவமாகப் பாவித்துத் தனது இருதயத்தினி
 ன்று கங்கையணிந்த சடாமுடியும், ஞானசந்திரப் பிரபையும்,
 சருப்பச் சரட்டிற்சேர்ந்த தாமரைமலர்வாசமும், பஞ்சவர்ண
 ங்களின் பேரொளிவீசும் ஐந்துமுகங்களும், சே மசூரியாக்கினி
 யாகிய திரிநேத்திரங்களும், சருப்பகுண்டலமணிந்த திருச்செ
 விகளும், காளகண்டமும், பத்துவித ஆயுதங்களோடு சருப்பக
 ங்கணமணிந்த பத்துத் திருக்கரங்களும், தான் மீளாவடிமையெ
 னபதை யுணர்த்து மாமையோடு பன்றிக்கோடுகள் வரிசையாக
 மாலைபோலத் தொங்குந் திருமார்பும், நஞ்சையுமிழும் வெண்ப
 ற்களையுடைய சருப்பக்கச்சிறுக்கிய புலித்தோலாடை தொ
 ங்கு மிடையும், வீரக்கழலும், தேவர்களது முடித்தமும்பும்,
 தானசாத்திய கண்மலருங் கிடந்தொளிர்ந் திருவடியும், முத்து
 வடமணிந்த தனங்கையுடைய மலர்வளர்காதலி நீங்காத இட
 பபாகமும் ஆகிய சிவரூபத்தைத் தனது அஞ்சலியத்தினு லெ
 தெதுச் சுழுமுனைவழியாகத் துவாதசாந்தமட்டுங் கொண்டிபோ
 ய்ச் சோதிமயமாக மந்திரரூபமாகித் தனது அஞ்சலியில் வந்த
 தாகப் பாவித்துச் சத்தியோசாத் மந்திரத்தினாலே, பிராணப்பிர
 திட்டைமுதலிய செய்து தாபித்தனன். அச்சிவலிங்கப்பெருமா
 னுக்கபிடேகஞ் செய்யும்பொருட்டு, அவரது சந்நிதானத்துக்
 கைசானியதிக்கிலே தனது வில்லின் கோடியினாலே ஒரு கூப
 த்தை யுண்டாக்கிக் கோடிதீர்த்தமெனப் போகொடுத்து, அவர
 து சந்நிதானத்திலே பசுரூபமாகிய இடபதேவரையும் பிரதிட
 டைசெய்து, அச்சிவலிங்கப் பெருமானுக்குப் பூசைசெய்வா
 யினன்.

ஸ்ரீராமனானவன், இராமலிங்கப்பெருமானுக்கு எண்ணெய்
 க்காப்பு பஞ்சகவ்வியம் தேன் பழவகைகள் இளநீர் முதலியவற்
 றினாலும் இடையிடையே கோடிதீர்த்தத்தினாலும் வேண்டியவா
 று அபிடேகஞ்செய்து, திருவொற்றூடை சாத்திப் பீதாம்பரமு

டுத்தித் தானன்றுதேடிக்காணாத திருவடியைக் கண்டு மலர்ந்த முழுமுடையாகிப் பாத்தியமும், பஞ்சமுகங்களுக்கும் ஆசமனமும், சிரங்களுக்கு அருக்கியமுங் கொடுத்துக் குங்குமக்குழம்பும் திருமுடி ஆரமாதிய திருவாபரணங்களுஞ் சாத்தி, அறுசுவைகூடிய திருவமுதை வைவேகித்துப் பானீயங்கொடுத்துத் தூப்தீபங் காட்டிச் சோடசோபசாரங்கள் செய்து வேதாகமவிதிபிறழாது செய்யவேண்டியவைகளைத்தையுஞ் செய்து, பஞ்சாட்சரத்தை நூற்றெட்டுருச் செபித்து நூனாதிகங்களைப் போக்கிப் பூசாபலனையுந் தததஞ்செய்து அக்கினிதிக்கிலே குருபீடமும் மேற்கே யோகபீடமும் வித்தியாபீடமும் பூசித்துத் தத்துவத்திரையஞ் சாத்தி வேதமந்திரங்களினாலே தோத்திரஞ்செய்து மூன்றுதரம் பிரதக்கிணஞ்செய்து சன்னிதானத்திலே அன்பினற்கைகொட்டிக் கூத்தாடி ஆநந்தக்கண்ணீர் சொரியுமாறு பரவசமாய் நின்றனன்.

சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு பிரசன்னராகி ஸ்ரீராமனுக்கு அதுக்கிரகஞ்செய்வாராயினர். “ஸ்ரீராமனே கேட்குதி, கந்தமாதனச் சாரலிலே சேதுவிண்டிமூலத்திலே நீ பிரதிட்டைசெய்து கோடிதீர்த்தத்தினு லபீடேகித்துப் பூசித்த லிங்கத்தையாவர் தரிசிப்பார்களோ அவர்கள் முன்னீட்டிய பாவங்களனைத்தும் நீங்கும். அன்றியும், தனுக்கோடியிலே சென்றுவிதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து வந்து இந்த இராமலிங்கத்தைத் தரிசித்தவர் செய்து பாவங்க ணீங்கி மோட்சமடைவர். இதுசத்தியமென்றருளினர்” அவ்விடத்திலே முனிவர் தேவர், அரம்பையர், சித்தர், யாணராகியோரும் ஸ்ரீராமனைச் சேர்ந்தவர்களைவோருந் தனித்தனியே சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து விதிப்படி யருச்சித்தனர்.

இங்கே இங்ஙனமாக, அனுமான் இரண்டு சிவலிங்கப் பெருமானையெடுத்துக்கொண்டு திருக்கைலாயத்தினின்றும் நீங்கி விரைவாகக் கந்தமாதன மலைச்சாரலிலே வந்து ஸ்ரீராமனையும், இலக்குமனையும், சீதாபிராட்டியையும், சுக்கிரீவனையும் வணங்கி, நடந்த சங்கதிகளொன்றுந் தெரியாமல் உற்று நோக்கிச் சீதாபிராட்டி கூட்டிய திருமணலையே சிவலிங்கப்பெருமானாக வருவித்து ஸ்ரீராமன் பிரதிட்டை செய்து பூசித்திருப்பதைக்கண்டு அடங்காத கோபங்கொண்டு, நாணமுற்று, “நாம் வீணே சென்றுலேந்து வருந்தினோமே” யென்று வெம்பி வெடித்துக் கண்

ணர் சொரிய நின்று தாங்கமாட்டாது ஸ்ரீராமனை நோக்கிச் சொல்லுவான் “ஓ சீதாபதியே, யானெடுத்த இப்பிறப்பு துக்கத்தின்பொருட்டன்றி, இப்பிறப்பாற் சுகமொன்று மடைந்திலேன். கொம்பர்களின் வசிக்குங் குரங்கு எவ்வாறு பெருமையடையும்! அன்றியும் அமரர்களாலும் அரக்கர்களாலு மளவுபடாத துன்பத்தையடைந்த வென்னைத் தந்தைதாய் தனையரும் விருமபார்கள். தாரமானவர்களுமயங்காராயின் இப்பிறவியே எல்லையில்லாத கவலைக்கிடமாயிற்று. முன்பு திருவடித்தொண்டிலும் பின்பு பேரமரிலும் பெருவருத்தமுற்றேனே. அன்பிலாத அனனையினுக்கொப்பாகிய நீ, யாவருமென்னை யவமதிக்குமாறு செய்தனை. யானுனக்குச் செய்த குற்றம் யாது? சுக்கிரீவன் பெண்ணாசையினாலே தமையனைக் கொல்லுவித்து நிற்பின்றிரிந்துழலுகின்றான். விபீடணனும் பூமியை அரசாரும் விருப்பத்தினாலுனதுபின் நிரிந்துழலுகின்றான். ஸ்ரீராமனே, நானெத்தனை விரும்பி நிற்பின்றிரிந்துழன்றேன். என்னை இவ்வாறு துயரப்படுத்தினைத்தோ இந்த வீரர்களனைவரும் உனது ஏவலின் வழிநிற்க, என்னைத் ‘திருக்கைலாயஞ்சென்று சிவலிங்கங் கொணருதி’ யென்றனுப்பியது. யான்விரைந்து ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று திருக்கைலாய மலையையடைந்து சருகுணவுகொண்டு தவங்கிடந்து, தோத்திரஞ்செய்து, சிவலிங்கப்பெருமானைப் பெற்றவந்தேன். இதில் நானனுபவித்த கட்டத்தை யொருசிறிதுஞ் சிந்தியாது, மாறுபடச்செய்த நின்றிருவுளமறியேன். மணலிலிங்கத்தை யாவர் தரிசிக்கப் பிரதிடடை செய்தனை? இதற்கியானென்ன சொல்வது. இனிஇந்தமூர்த்திகளை யானென்ன செய்வது! ‘பூருவசன்ம தபோபல மில்லாதவன் ஒரு செயலைச் செய்வானாயின் அது சித்தியாகாத அளவேயன்றி யவமானமுமடைவன்’ என்றமுதுரைக் கிலக்கானேன். சீதரா, யானென்ன செய்வேன்! எங்குச்செல்வேன்! இந்த அவமானந்தாங்கமாட்டேன்! என்வருத்தமொருவாறிருக்க, இப்புண்ணியபூமியநனது பாபியாகிய வென்னையும் சுமக்கின்றதே என்றவருத்தம் மேலோங்குகின்றது. ஸ்ரீராமா, உன்றற்கிடைத்த அவமானத்தைப்பெற்ற இவ்வுடலைச் சுமக்கேன். ஆயின், உனது திருச்சபையோர்களுக்குமாறு யான் இறந்தொழிவதே உன்னிடத்து யாசித்துப்பெறுவது” என்று சொல்லி யழுது புலம்பித் திருவடிக்குமுன் வீழ்ந்து புரண்டனன்.

ஸ்ரீராமன், அனுமான் தன்னடியில் வீழ்ந்து தாங்காத துயரமடைவதைக் கண்டு, அவனது மனந்தேறும்படி சிலவாத்தை

களைச் சொல்லுவான். “அனுமானே கேட்குதி, யான் எனது நிலையையும் பிறவுயிர்களது நிலையுமறிவேன். யானறியாத்து ஷ்ணுமில்லை. திரிகாலசம்பவங்களை யுமறிவேன். மாருதியே, சீவான்மா ஒன்றே பூருவ்சன்மவினைப் போகங்களை யனுபவித்தற்காகப் பிறந்து அவை முடிந்துழியிறக்கும். அடங்காத கன்மங்களைச் சொற்கரசங்களி லனுபவிக்கும். பர்மான்மாவாகிய, பரம் பொருள்நிர்குணமாய், சோதிச்சுவரூபமாய், ஒன்றாய், தொடர்பில்லாததாய், ஆண் பெண் அலியாதிய குறியீடுகளில்லாததாய், நிராதர்மாய், வேதனாவிகாரங்களற்றதாய் விளங்குந் தலைமையுடையதென்றறிகுதி. ‘அகம்பிரமாஸ்மி’ என்ற நிலையிற்றவறிமெய்ஞ்ஞானவழிக்கு அருகமாயிருக்கும்படியாய் வழியைத் தடுக்கும் அகங்காரத்தை யொழிகுதி. பிறவுயிர்கட் கின்னாசெய்தலை யொழிகுதி. விருப்பத்தோடு தருமஞ் செய்குதி. தீயார்கூட்டத்தை விடுக்குதி. புலன்களை யவற்றின்வழி செலுகதாது தடுக்குதி. புறங்கூறுதலை யொழிகுதி. சிவானுதேவர்களை வழிபடுகுதி. உண்மையே பேசுதி. அகமும் புறமுமடியமுடியும் ஞானவடிவாகிய சைதன்னியத்திலே பிரிவின்றி நிலைக்குமறிவில்லாமையினால் உலகமயக்கப் பொருள்களின்மேல் ஆசையுண்டாகி யெழுந்தபிராந்தியினாலே நல்லசெயல்களைத் துந் தீயனவாகத் தோன்றும். கற்பனாசங்கத்தினால் பொருள்விருப்புண்டாகும் ஆவ்விழைவினாலும் வெறுப்பினாலும் தர்மாதர்ம முண்டாகும். அவற்றற்றேவர் மனுடர் நரகராதி பிறவி பேதங்களுண்டாகும். மாருதியே, நீ யிவற்றைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாது துன்பமடைதல் யாதாகும். சந்தனம், பச்சைக்கருப்பூரம், அகில், புழுகு, கஸ்தூரியாதிய வாசனாதிரவியங்களா லழுக்கடைந்த விவ்வுடம்பு தனது துற்கந்தஞ் சிறிதுமாறினு நீ துற்கந்த திரட்சியாகிய வுடம்பு சத்துக்களாலே மதிக்கத் தக்கதே ! சருக்கரை பழவகை தேனாகிய சுத்தவஸ்துக்கள் இவ்வுடம்பிற் புகுந்தன்றோ தீயநாற்றத்தையுடைய மலமாகின்றன. நறு நாற்றத்தையுடைய பால் இளநீராதிய சுத்தப்பொருள்கள் இவ்வுடலிற் புகுந்தன்றோ உவர்நீராக வருகின்றன. சுத்தமாகிய வெள்ளைவஸ்திரம் இவ்வுடலி னுடுக்கப்பட்டன்றோ அழுக்கடைந்து நாறுவது ஆதலினால் பெரியோர்களிவ்வுடம்பு சுழியும்வரையுஞ் சுமத்தற்கு நாணமலிதற் களிப்படைவரோ. மாருதியே, இன்னு முண்மையாகச் சொல்லுகின்றேம், வினைவலியினாலே புலன்களு மொவ்வொன்றாக நித்திரையின்றி வந்து கூடியலைக்கும் திரிகரணங்களின் றடுமாற்றத்தினுற் பொய்வினைகளைச் செய்தினைக்காத சிறைச்சாலையாகிய இவ்வுடம்பினுற் பெறுமின்பம் யாது, ஊறிப்பாய்கின்ற சுக்கில சுரோணி

தக்கலப்பாற் றிரண்டு வேறுவேறு உறுப்புகளாய், பால தரு
 ணாகி வளர்ந்த சரீர மொடுங்கித் திரங்கித் தளளாடுநிலை வந்தா
 ல் மரணமாகாதோ. இந்தப் பிறப்பினுற் றுன்பமன்றி யின்பமொ
 ருசிறிதுமில்லை. கடந்தபிறப்பிலும் வருபிறப்பிலும் வருவது து
 ன்பமாயின், சனனத்திற்கு யாவராஞ்சார். பிறவிக்குருடன் பின்
 னோரிடத்துச் செல்லும் வழியில் வருங்குழியில் விழுந்து எழு
 ந்துபோய் மீண்டிவரும்பொழுது மக்குழியில் விழுந்துவருந்துவ
 துபோல மரணசனனத்தினு லுயிர்வருந்துவதே. அவையொழிந்
 தாலன்றி யின்புறுவதெந்நங்ஙனம். மாருதியே, பிறவிக்கேதுவாகிய
 பாகுந்திருவருளாகிய கதிரா னழிவதன்றிப்பிறிதொன்றா னழியா
 து. இதைச் சுத்தவேதாந்த ஞானமே வெளிப்படையாகச் சொ
 ல்லும். அது யாவரது மனதையுங் கவருகின்ற மூன்று மகா வா
 க்கியங்களினு லுண்டாகும். அரிய கலைகளை யறிந்த ஞானசாரி
 யனது சட்சதீகையினுலே இப்பியில் வெள்ளிபோல விபரீத
 மாய்ப் பிரகாசித்த சகமுழுதும் சருவசங்க பரித்தியாகமாக நசி
 க்கப்பட்டு வெள்ளியென்னும் பிராக்தியற இப்பியாகத் தோன்
 றுவதுபோல, பொய்யென்பது திடமாகும். இந்த உண்மைஞா
 னம் பிறவாமல் விலாப்புடைக்கப் பேருணவுகளை யுண்டு பிரம
 ஞானமாகிய கிரியைகளொன்றையுந் தொடங்காமல் உறங்கி வி
 ழிக்கும் அவிவேகிகளை இயமனே சைக்கொள்ளுவன் இடையே
 பற்றிச் சூழ்ந்தவைக ளனைத்தும் பிரியும். தோற்றியவனைத்து
 மொடுங்கும். உயாந்தவைகளைத்துந் தாழும். மாடமாளிகைக
 ளனைத்தும் பாழங்குழியாகும். பழுத்தபழம் விழுமானால் எடுத்
 தசரீர மிருக்குமோ! இன்று என்ப்தழியுமானால் நானையென்பத
 ழியாதோ! இந்தமாத மோடுமானால் பிறக்குமாத மிருக்குமோ!
 இவ்வாண்டு செல்லுமானால் எதிராண்டுசெல்லாதோ! இது புதி
 தன்றே. ஆதலால், மரணம் நிச்சயமே. நாங் காடுகளிற் புகினும
 மலைமுழைஞ்சில் துழையினும், எவ்வளவோ சேய்மை நிலத்திரு
 ப்பினும், பெருங்கடலுண் முழுகினும் மரணகாலம்வரின் சிறிது
 ந்தடைபடாது. மாருதியே, நமதுறவினரும், நாமிருந்த நாடுந
 கா வீடுகளும், நமதென்றுகொண்ட மனைவிமக்களும், திரையடி
 க்கும்போது சேர்ந்தும் பிரிந்துமோடுந் திருணம்போலவும், வழி
 ச்செல்வோ ரிடையிற் கலந்தும் பிரிந்தும் போவது போலவுஞ்,
 சேருங்காற் சேர்ந்தும், பிரியுங்காற் பிரிந்தும் போகுமேயன்றி
 நிலைக்குமோ. இதற்கேது பரிகாரம். உயிரானது பெருங்கடற் பி
 ரவாகம்போலச் செய்துகொண்ட வினைக்குவைகளினுலே, நெடு
 ங்கால மோரிடத்தி னிலைப்பதில்லை. சுவாக்க மத்திய பாதலங்களி

லெங்கே யனுபவ மிருக்குமோ அங்கே தங்கும். “வினைப்போ
 கமொழியிற் றினைப்போதுமிரா” என்றபடி பின்னனுபவமுள்ள
 வீயீந்திச் செல்லும். இதுவே யுண்மை. மாருதியே, தன்னைத்தா
 னுணர்ந் தனியன்றி வேறு சகசமில்லையென்றறிந்த நீயு மிதனை
 க்குறித்து வருத்தமடைவையோ. ஆ!ஆ! இதுபெருமயக்கம். வே
 தாந்தமுடிவிலே நின்ற ஏகவஸ்துவைச் சதாத்தியானஞ்செய்
 குதி. யான் செய்தேன், பிறர் செய்தாரென்பது இவ்வழக்கன்றி
 யுண்மையன்று. அது இரத்தசம்பந்தத்தா லுளிதாயினு முற்று
 நோக்கின் வேறும். ஆதலின், யான் பிரதிட்டை செய்த சிவவடி
 வம் நீ செய்ததே. இதற்கு வருந்துவது புத்தியல்ல. மாருதியே,
 உன்னோடு வேற்றுமைகொண்டு செய்தேனல்லேன். குறித்த சுப
 லக்கினம் வந்தமையால், அது நமது சௌகரியத்தைக் காத்திரு
 க்காதாகையால், சீதாபிராட்டி கூட்டிய மணலையே சிவலிங்கமா
 க்க்கொண்டு பிரதிட்டை செய்தே னினிஃதுண்மை. அன்றி, உ
 ன்னையவமதித்து இது செய்தேனென்று சினக்காதே. நீ கொ
 ணர்ந்த சிவலிங்கத்தைப் பிறிதிடத்திலே நிற்பெயராற் சுபதினத்
 திலே பிரதிட்டைசெய்குதி. நீயு மனேக மிராக்கதரைக் கொ
 ன்றனை. அப்பழி கழியுமாறு சிவார்ச்சனை செய்குதி. நீயருச்சித்
 த அனுமேசலிங்கத்துக்கே முதற்பூசையும் வணக்கமும் செய்து
 பின்பு நமது இராமலிங்கத்துக்கு அருச்சனைவழிபாடு நடத்துக.
 நீயருச்சித்த சிவலிங்கத்தைத் தரிசிப்பார்க்குப் பேய்பூத வேதா
 ளங்களடையாது. நன்மோட்சமுண்டாகும். இவ்விரண்டு சிவ
 பெருமானையும் யோசனைதூரத்துக் கப்பாலிருந்து நினைப்பாருக்
 கு, இட்டசித்திகளைத்துங் கைகூடிப் பாசங்களொழிந்து மோ
 ட்சமுண்டாகும். அவர்கள் தவம் யாகஞ் செய்யவேண்டியதில்
 லை. இவ்விரண்டு இலிங்கத்தினுமன்றி இலக்குவன் சீதை சுக்கி
 ரீவன் நளன் சாம்பன் அங்கதன் நீலன் அனந்தன் விபீடணன்
 ஆதீயோர் தங்கடங்கள் பேரினாற் பிரதிட்டைசெய்த சிவலிங்க
 மூர்த்திகளிடத்திலே சிவபெருமான் என்றுஞ் சாந்தியரீவர்.
 அன்றியும், என்னொற்றிபித்த இராமலிங்கந் தாபித்தமுகூர்த்தவ
 லிமையினால் சத்தபாதாள லோகங்களைபு மூடுருவிக் கீழ்ச்செ
 ன்று வேருன்றியது. அருணாசலமலையி னடியைக் கண்டாலும்,
 மேருமலையை யசைத்தாலு மிதன்டியைக் காணவு மசைக்கவும்
 முடியாது. உனக்கு வலியிருக்குமாயின், பிடுங்கிவிட்டு நீகொண
 ர்ந்த லிங்கத்தைப் பிரதிட்டை செய்குதி” என்றருளினை

அனுமானு மதுகேட்டு மனது சற்றேயாறி, இராமனை யெடுத்திப் பிறிதிடத்திலே வைக்கவுந் தான்கொணர்ந்த சிவ லிங்கப் பெருமானே அவ்விடத்திலே தாபிக்கவும், விரும்பிப் பெ ருமகிழ்ச்சியோடெழுந்து அனைவருங் காணும்படி தனதிருகை களாலுஞ் சிவலிங்கப்பெருமானே யசைத்தனன். மனவலியோடு புலகாலசைக்கவு மஃது சிறிது மசையாதிருக்கக்கண்டு, பின்னு ம் பேரொலிசெய்து மார்பை நிமிர்த்தி வாலேக்கிழப்பி யசைக்க வு மசையாதாயிற்று. அதுகண்ட பலருஞ் “சீதாபிராட்டி கூட டிய மணற்கும்பமே ஸ்ரீராமனது அன்பினாலும் முகூர்த்தபலத திருலுஞ் சிவானுக்கிரகத்தினாலும் பக்கங்களோடு மசைந்தொ ன்றுகியது. அனுமானசைத்தெடுப்பதற் கிஃதென்ன மருத்து மாமலையோ” வென்றனர். அனுமானதுகேட்டுப் பெருங் கோப மடைந்து, தனது வாலினுந் சிவலிங்கத்தைப் பஸமுறை சுற்றித் தோள்களை நிலத்திலே யூன்றிப் பெருவிசையோடு மேலேதொ ங்கி யிழுத்தலும், உலகமுழுதும் நடுங்கியது. சிவலிங்கமொருசி றிதும் மசைந்திலது. பூட்டிய வாலறுந்து மேருமலையின் சிகரம் விழுந்ததுபோலக் கூப்பிடுதூரம்போ யிரத்தஞ் சொரிய விழுந் து இரத்தக்குழியி லமிழ்ந்தினன். அதுகண்டவர்க ளனைவரும் சித்தசித்துப் பிரபஞ்சங்க ளனைத்தும் கலந்திருக்குஞ் சிவபெரு மானது மகிமையையும் அவரைத் தாபித்த ஸ்ரீராமனது அன்பை யும் புகழ்ந்தனர்.

தேவர்களும் முனிவர்களும் அனுமானது நிலையைக்கண்டு வருந்தினர். ஸ்ரீராமனும் இலக்குமனும் சீதையு மற்றையோரு ங்கண்டு மனநடுங்கிப் பதைபதைத் தழுதனர். ஸ்ரீராமன் பின்பு அனுமானைக் குழியினின்றுந் தூக்கி மடியில்வைத்து அவனது சரீரத்திலுள்ள இரத்தத்தைத் துடைத்து “அஞ்சனைக்கினியவ ரும்களே, வாயுகுமாஸனே, பம்பையாற்றங்கரையிலே எனது சவ லையொழியுமாறு தெளிவித்துச் சுக்கிரீஷனோடு நட்புறச் செய்த வன் நீயன்றோ! அந்தநாள்முத லெம்மைத் தந்தைதாயாக வுட கொண்டு கடல்தாண்டினையன்றோ! சரசை சரையென்பவர்களை க்கொன்றது யார்பொருட்டோ! கடலைக் கடந்ததுங் காரிருளில் இராக்கதர்கள் சஞ்சரிக்கு மிலங்கைமுழுதுந்தேடிச் சீதையைக் காணாதேங்கி யிழைத்ததும், பின்னசோகவனத்தை யடைந்து கண்டு அவள் தேறும்வண்ணம் மோதிரங்கொடுத்துச் சூடாமணி யை வாங்கிவந்து என்னைத் தெளிவித்ததும் நின்பொருட்டோ! அதுமட்டோ, இராவணனை நிகர்த்த எண்பதினாயிரம் இராக்கதா களையும் பிருகத்தனுடைய மகன் சம்புமாலியையும், பல படை

த்தலைவர்களையும், அமாத்தியர்களது புத்திரொழுவரையும், சதுரங்கசேனையோடு மட்சயகுமாரனையும், வதைத்து, இராவணனை வைத்து காட்டும்பொருட்டே இந்திரசித்தனாற் கட்டுண்டு அவன்முன்னிலையிற் சென்று, வேண்டியபடியனை வைத்துச், பின்னவனது இலங்காபுரிமுழுதும் நெருப்புமுட்டியதும், இன்னுமென்னைக்குறித்து நீபட்ட கட்டங்களை நேரே கண்டயானுன்னை மறப்பேனோ. பிரதியுபகாரங் கருதாது பெருந்துன்பமடைந்த நீ மரிக்கின் யானுயிரோடிருப்பேனோ. நீ யிறப்பின், சீதையை மிலக்குமனையு மெனக்கு யாதுக்கு. கண்ணிழந்தவனுக்குப் பிறவுறுப்புகளாற் பயன்றவாறுபோல நீயிறக்கின் மற்றையோராலென்னபயன். சூக்கிரீவனாதியோர் வாட்டமுற உன்னையிழந்து பின் நாணமின்றி முடியும் புனைவேனோ. கனிகாய் கிழங்கு முதலிய உணவுகளையுண்ணாமற் சரீரம் மண்படத்தக்கதாக ஏன் கிடக்கின்றனே. அன்றமுதசஞ்சீவினி கொணர்ந்து உயிர்காத்த தோன்றலே, யான் ஸ்நானஞ்செய்யப் புகும்போது தண்டுகமண்டல தருப்பையாதி கொண்டு வருவையே. அரக்கரகந்தையுஞ் சீதை துயருமகற்றிய வள்ளலே, யானுனது புயவலிகொண்டன்றோ அரக்கரை வென்றது. சீதையைச் சேர்த்தமைபோலத்தம்பி பரதனோடென்னைச் சேர்க்கா தொழியின், நின்னை யுலகத்தவரென்சொல்லார்” என்றின்றோரன்ன பலவுஞ் சொல்லிப் புலம்பிக் கண்ணீரினாலனுமானது சரீரக் கறையைக் கழுவினன். ஸ்ரீராமனது கண்ணீர்பட்ட புண்ணிய விசேடத்தால் மாருதியானவன் இராமலிங்கப்பெருமானுக்குச் செய்த அபராதநீங்கியறிவுகொண்டெழுந்து ஸ்ரீராமனைக்கண்டு, சீதாபிராட்டியு மிலக்குமனு மற்றைய குரக்குவேந்தருங்களிப்படையத் தோத்திரஞ் செய்வான்.

“ஆதிநாராயணனே, தண்டபாணியே, கடல்வண்ணனே, சருப்பசயனனே, பிதாமகன்றந்தையே, சகலலோகநாதனே, அரக்கரீரியே, சீதாபிரானே, மாதவனே, பத்தசகாயனே, சங்குசக்கரபாணியே, மற்சாவதாரனே, கூர்மாவதாரனே, வாமனனே, நாரசிங்கனே, இரணியரட்சகனே, பலராமனே, ஸ்ரீராமனே, அக்லிகாசாபமோசனனே, தாடசாசங்காரனே, வாலிமோசனனே, கோபாலனே, தசரதகுமாரனே, சுத்தநிராமயனே, காயாவண்ணனே, பரிபூரணனே, தேவாதிபனே, உனக்கு வணக்கம். அவத்தாத்திரயத்தினுமாள்பவனே, யுனக்குவணக்கம். தேவரீரது புகழையாவர் சொல்லுவார். தேவரீரே என்னைக் காத்தருளுக”

உன்பாலுறுசீர்த்தியைபிம்பரினும்பர்தம்மாற்
கொன்பான்மதிகொண்டுவகுத்தனர் கூறலாமோ
வன்பாலடைவாரவர்பாலவர்தம்மில்ன்பா
வென்பாலருள்கருதிநின்பொருட்டென்வணக்கம்.

என்று வணங்கி, சீதாபிராட்டியை நோக்கித் “தாமரையா
சனியே, பொன்விளக்கே, மாளாதசெல்வமே, அரம்பையரா
சே, சுகதுக்காவுடதமே, சனகன்றவமே, நித்தியவாழ்வே என்
னையாண்டருளுதி”

தருமத்தின்வடிவேவானிற்சந்திரனுடன்பிறந்த
சருமைத்தண்கயற்கணல்லாய்கவுத்துவமழுங்கக்கண்ணன்
மருமத்தின்மருவுமாதேமலவிருட்படலைமலைக்
குருமத்திற்குதிருநின்கணுவமனும்பொருளுமாவய்.

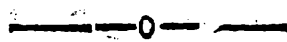
என்று தோத்திரஞ் செய்தனன் இத்தோத்திரங்களை யா
வர்கொல்லித் துதிப்பார்களோ அவர்களிட்டசித்தினைப்பெற்று
நரகடையாது வீட்டின்பமடைவர்கள்.

ஸ்ரீராமன் சீதாபிராட்டியோடு அனுமான் சொல்லிய தோ
த்திரத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, அனுமானை நோக்கிச் சொல்லுவா
ன். “அன்பனே, அஞ்ஞானத்தாலே யடாதசெயலைச் செயதனை,
முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களாலும், இந்திரன் பிரமன் விட்டு
ணுவாலும், மற்றையாவர்களாலும் நானிவ்விடத்திலே பிரதிட்
டைசெய்த சிவலிங்கத்தை யசைக்கமுடியாது; நீயேனிதற்குத்
துணிந்தனை. யாங்களனைவரும் வருந்தும்படியாக யுத்தஞ்செய்
தபெருமையையுடைய இராவணன் திருக்கைலாயமலையை யெ
டுத்துப் பட்டவேதனையைக் கேட்டறிந்திலையோ. மாருதியே, மு
ன்னொருகாலத்திலே தேவர்களது அகங்காரத்தை யொழிக்கும்
பொருட்டுச் சிவபெருமான் ஓர்துரும்மை நிறீஇ ‘இதனை யசை
யுங்க’ னென்று சொல்லியவளவிலே, யுன்து தந்தையாகிய வாயு
தேவன் சிறிது மசைக்கமாட்டாது வருந்தியதை நீ கேட்டறிந்தி
லையோ, அண்டங்களாகியும் ஆன்மாக்களுக் கான்மாவாகியும் அ
வற்றின்வேறாயும் நிற்குஞ் சிவபிரானது குணத்தை ‘அன்னியர்
க்கன்னியன், அடியார்க்கெளியன்’ என்ற சத்தத்தா லறிந்திடா
யோ. மாருதியே, நீ செய்த சிவாபராதத்தாலிவ்வாறு தண்டனை
யடைந்தனை. இனிமேற் சிவபெருமானுக்காவது சிவனடியாருக்
காவது தீங்கு நினைக்காதே. சிவசாநித்தியமாகிய மணலிலிங்கத்
தை விலக்கி வேறு சிவலிங்கத்தையே தாபிக்க நினைத்தபடியா

ல் அக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுவர். அவர் வெறுக்கி னுலக த்திலெதுநிலைக்கும். மாருதியே, நீ விழுந்த இந்தக்குழி இன்று முதல் 'அனுமக்குழி' யென்று வழங்குக. இதிலே நீ விழுதலாற் றீமையனைத்தும் நீங்கின. இதனது. மேன்மை கூறின், சிவபெரு மானது சடையினின் றுங் கௌதரியாறு தோற்றியது. அதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்வோர் ஆயிரம் அச்சவமேதயாகபலன் டைவர். நூறுமடங்கு விசேடமுடைய சரசுவதி கங்கை யமு னையாகிய மூன்றுதீர்த்தங்களு மோரிடத் திங்கேயுள்ளன. தனித் தனியவற்றிலே சென்றும் பேற்றினு மாயிரமடங் க்திகபலனை ச் சமீபமாகிய இம்மூன்று தீர்த்தங்களுங் கொடுக்கும். அந்திமு ன்றினு மனந்தமுறை தீர்த்தமடும் பயனை நீ விழுந்தவிக் குழியி லொருமுறைபாடும் பலன் கொடுக்கும். பெறுதற்கரிய மக்களா ய்ப் பிறந்து மிக்குழியினருகே சிராத்தஞ் செய்யாரேல் தென் புலத்தார் வெறுப்பர். இதிலே ஸ்நானஞ்செய்யாது ஆகுதியுஞ் செய்யாராயின், அவரைத் தேவரும் வெறுப்பர். அவர்களுடம் பெடுத்ததும் வீண். யாவராயினும் நினது குண்டத்திலே யெ ள்ளோடு தருப்பணஞ் செய்யின், அவர்களுக்கது நெய்யாறாகப் பெருகும்" என்றனர். ஸ்ரீராமன்வார்த்தையை அனுமான் கேட் டுப் பேரானந்தமடைந்து, இராமனாதனுக்கு வடதிசையிலே ச மீபமாகத்தான் கொணர்ந்த சிவலிங்கப் பெருமானைத் தாபீத்து அ்ருச்சித்தனன். இராமனாதலிங்கத்திலே அனுமான் வாலினாற் சுற்றிய மூன்று வரைகளென்றுங் காணத்தக்கதாய் விளங்கும். ஆதலினு லவ்விங்கம் வேண்டிய இட்டசித்திகளைக் கொடுக்கு ம். உலகத்திலே நன்மைவிளங்கவும், இரகுலந் தழைக்கவு முற் பத்தியாகிய ஸ்ரீராமன் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்த வரலாற் றை இதுகாறுஞ் சொல்லினோம். முனிவர்கள், இதனைக் கற்போ ருங் கேட்போரும் இராமலிங்க தரிசனைப்பேறடைந்து மேலே மோட்சம்பெற் றுய்வர்கள்.

இருபுரந்துலகத்தைவிளக்கியேரகுலந்தழைவிக்கவுத்திகோ
 னருளிலிங்கநிலுத்திவழுத்துமாறது நுவன்றனநற்றவிற்கற்றுளோர்
 பொருவினைக்கதைமிக்கசெவிக்கொள்வார்புகலிலிங்கமுதற்றரிசித்தலால்
 வருபயன்றனைமுற்பெறுகிற்பர்மேன்மறுவறுஞ்சிவமுத்தபடைப்பரே.

இராமனருச்சனைச்சருக்க முற்றிற்று.

பிரமகத்திச் சருககம்.

முனிவர்களனைவருஞ் சூதபெளராணிகரை நோக்கி, யானே, கொடிய இராவணன் இராக்கதனன்றோ! அவனைக் கொன்றது யாவருக்கும் பெருநன்மையாயிருப்ப, அது பிரமசத்தியாகி ஸ்ரீராமனை வருத்தியது எப்படி? பிராமணரல்லாதோரைக் கொல்வதுப் பிரமகத்தியாகுமோ? அன்றியுந் தன்னையடைந்தவர்களது பழிபாவங்களனைத்தையு மொழிக்குஞ் ஸ்ரீராமனையும் பிரமகத்தி பற்றுமாயின், வேறியாரைவிடாது. இதிலேயுள்ள எங்களது சந்தேகத்தை யொழித்தருளவேண்டு” மென்று வணங்கினார். அதுகேட்ட சூதமுனிவர் செளனகாதி முனிவர்களை நோக்கிச் சொல்லுவார்.

முனிவர்களாள், காரணமின்றிக் காரியமுளதாமோ. பிரமாவனது புத்திரனாகிய புலத்தியனுக்கு விச்சிரவாவென்றொரு புத்திரனுதித்து நெடுங்கால மருந்தவஞ் செய்தனன். இவனிங்ஙன மருந்தவஞ் செய்யுங்காலத்திலே, சுமாலியென்னுமரக்கன் பாதலத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் தீமைகளினது தூதுவன் போலத்தனது குலம்பெருகவுந் தேவகுலந் தாழவுந் தான்பெற்ற பேரழகுவாய்ந்த கைகசியென்னும் பெண்ணையுங் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு பலவிடங்களினுந் திரிவானாயினன். அக்காலத்து அவனது பேரனாகிய புடபகவிமானத்தி லேறிவருங் குபேரனைக்கண்டு ‘இவன்போற் சிறந்தவொருவன் நங்குலத்துதிப்பனாலை நம்மினத்தவர்களனைவரு மெவருக்கு மஞ்சாம லெங்குந் திரிவர்களே” யென்று சிந்தித்துத் தனது மகளை நோக்கி, “எனதருமைமகளே, உனது பேரழகைக் கண்டா லுருப்பசியும் நாணுவள். இலக்குமிபுமதிமயங்குவள். நீயும் பூரணசந்திரன்போலச் சிறந்தனை. உன்னைக் கண்டயாவர் பிரிந்துபோவர். ஒருவன் பூமியிலே விலைமதிப்பிலாத இரத்தினத்தைப் பெற்றால் அதனைத் தக்கபடி பொன்னணியின் மத்தியிற் பதித்தாலன்றிச் சிறக்காது. அதுபோல உன்னையுந்தக்கவொரு புருடனிடத்திலே யொப்படைக்க நினைக்கிறேன். பேரழகுவாய்ந்த பெண்ணைப்பெற்றவர்கள் அவளைத் தக்க கணவனிட மொப்படையாராயின், அவர்களிடத்துத் திருமகளுங் கலைமகளும் வெறுத்து மூதேவியைக் காட்டி விலகுவர். பெறுதற்கரிய கனியும் பருவத்திலே யுண்பவருக்கே யினிதாகும். கன்னியர்களுந் தக்க காலத்திலே தக்க கணவனோடு தழுவுவாராயின், தந்தைதாயரோடு தாமும்பேரினபமனிடவா. தேவர்முகத்தைத் தேவர்களன்றி மனுடரும் வீரும்புவர். அது

போலச் சிறந்தவுன்னை யாவரும் விரும்புவர். உன்கருத்தெப்படி
 றோவெனவஞ்சி யிதுகாறும் நினைபுமலிருக்கிறார்கள். உனத
 ழ்சூக்கு வாய்ந்த கணவன் பின்வந்துன்னைத் தழுவட்டும். முன்
 பு நீ எங்கள் குலந் தழைத்தோங்கும்பொருட்டிப் புலத்தியன்ம
 கனுகிய விச்சிரவாவென்பவ னதோ தவஞ்செய்கின்றான். அவ
 னை நீயடுத்து 'நானுனக்கு மனைவியாக விரும்புகிறே' னென்று
 தழுவுதி. குபேரனைநிகர்த்த பலபுத்திர ருனக்குளராவர்" என்
 றருளினன். அதனைக் கைகசியுங் கேட்டு நகைமுகத்தா லுத்த
 ரவுகொடுத்து விச்சிரவாவென்பவன் றவஞ்செய்யு மிடத்தடைந்
 து மாலைக்காலத்திலே மின்னற்கொடியொன்று வந்ததுபோல
 முன்வந்து அவரது ஓமாக்கினியால் வாடியதுபோலச் சேராந்து
 நாணத்தினு லொல்கி முகத்தைத் தாழ்த்துக் காலின் விரல்களா
 ல் நிலத்தைக் கீறிநின்றனள்.

விச்சிரவா என்பவனும் அவளைக்கண்டு "பெண்ணே, நீயார்?
 உனது தந்தை யார்? நீ இந்த நேரத்திலிங்குவந்த காரணமென்
 னே? சொல்லுதி" என்றனன். அதுகேட்டுக் கைகசியுஞ் சொ
 ல்லுவாள் "புலத்தியகுலப் புண்ணியமே, பஞ்சப்புலப் பகை
 யைவென்ற புங்கவனே, தவவிசேட்த்தா லெப்பொருளையு மெ
 த்நையு முள்ளபடி யறியுமறிவினையுடைய வுமக்கு யான் சொல்
 வுதென்னை! ஆயினுந்தேவரீரது பணியை மறுத்தல்சாலாது. யா
 ன்சுமாலியென்பவனுடைய மகள். அவனது உத்தரவினால் தேவ
 ரீராயடைந்தேன். குணக்குன்றமே, இனித் தேவரீரது கருணை
 யன்றிப் பிறிதில்லை" யென்றுசொல்லி வணங்கினள். அதுகேட்
 ட முனிவரும் பின் சிறிதுநேரம் யோசித்து, உள்ளபடி யனைத்
 தையு மறிந்து சொல்லுவார். "பெண்ணே, நீ புத்திரப்பேறுக
 ருதிவந்தனை. காலவயத்தாலும், இடவயத்தாலும், கருவயத்தா
 லுமுதிக்கும் பொருள்கள் பலவேறு பேதம்படும். நீ வந்தது மா
 லைக்காலமாதலால் உன்வயிற்றிற்பிறக்கும் புதல்வர்கள் எளியவ
 ர்களாய்த் தாழ்ந்த சகவாசமுடையவர்களாய்ப் பொய்யர்களாய்
 க்கொடுத்தொழில் புரிபவராய் புலாலுண்பவராய் அரக்கர்களா
 ய் வருவார்க" னென்றருளினர். அதுகேட்டுக் கைகசியும வண
 கிச் சொல்லுவாள் "முனிவர் பெருமானே, எனக்கு எவராயி
 னுமென்ன பொல்லாதவர்களாக வருகுதல் தேவரீரது புகழ்க்
 கர்குமோ" என்று சொல்லி வணங்கினள். முனிவரு மதுகேட்
 டுச் சிறிது கருணைகூர்ந்து "பெண்ணே, ஆயினும் நீ பெற்றுமக்க
 ளுள்ளே இளையவன் இராட்சதகுணமில்லாதவனாய் அறிவு கொ

டைத்வம் நீதி இரக்கம் ஒழுகாமுடையவனாய் எங்கள் குலத்து
 க்கியைந்து அரசனாகிப் பிறப்பான்” என்றனர் கைகசியுந்து
 சேட்டு மனமசுழந்து சிலநாள்ங்கிருந்து கலந்துவசிக்குங் கால
 த்தில் பத்துத் தலைகளும், இருபது சைகளும், செங்குஞ்சியும்,
 யலைபோன்ற சரீரமும், பிளந்த வாய்களும், வெண்பறகளும்,
 பெருத்த வயிறு முடையவனாகி இராவணன் என்ற பேருடனே
 பூமிவருந்தவும் அன்பு கொடையருளில்லாதவனாகிப் பெரியோர்
 களஞ்சுத்தக்கூதாகவும் ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். கைகசி பின்னும்
 குடும்பகன்னெனையு ஒருவனையுஞ் சூர்ப்பநகை பெனெருருபெ
 ண்ணையும் பெற்றுப் பின்பு, ஒழுகும் வலிமை கொடை இன்
 சொல் அன்பு அருள் கல்வியாதி யபி நற்செய்கைகடையுமு
 டைய விபீடணென்றெருருவனையும் பெற்று முன்னுலாகலத
 தையும் பின்னமுதக்தையும் பெற்ற திருப்பாற்கடல்பேரல விள்
 றாகி அவர்களோடு சென்றனர். முனிவர்களாள், இராவணன் சும்
 பகன்னனாகிய விருவரும் பிரமவிந்துவாகையர் லவர்களைக் கொ
 ன்ற ஸ்ரீராமனுக்குப் பிரமகத்தி தோஷம் பற்றியது. அது சிவலி
 ங்கப்பிரதிடடைசெய் தருச்சுத்தலாலும், புண்ணியதீர்த்த ஸநா
 னத்தினாலும் நீங்கியது. பின்பு ஸ்ரீராமன் சீதாபிராட்டி இலக்கு
 மனோடு மல்விடத்தே குற்றநீங்கியிருந்தனன். முனிவர்களாள், ஸ்ரீ
 ராமனைப்பற்றிய பிரமகத்தியை நீக்கிய திவ்விய தீர்த்தமொன்
 னுளது; அதன்பெயர் “பிரமகத்திமோசனி”யாம். அதுசகலபாவ
 விருளுக்குச் சூரியனாகும். அவ்விடத்திலே தன்னிழல்வடிவாக
 த் தோன்றிய பிரமகத்திப் பேயைக் கண்டு ஸ்ரீராமன் கோபித்து,
 அதனருகேயொரு பெலத்துவாரமுண்டாக்கி, யதிலே விழசசெ
 ய்து, அது மீண்டெழாவண்ணம் அவ்வழியையும் அடைத்து,
 அதன்மேலொரு மண்டபத்தையுங்கட்டி, அதிலே சுவானவாக
 னனாகிய வைரவனைப் பிரதிடடைசெய்து காவலாக வைத்தன
 ன். வைரவக்கடவுளின்து கடுங்காவலினாலே பிரமகத்திப்பேய்
 ள்சி வலிகெட்டு நடுக்கத்தோடு கிடந்தது.

ஸ்ரீஇராமன் பின்பு இராமநாதனுக்குத் தென்பாலில் பருவத்
 வர்த்தனியையும் பிரதிடடைசெய்தனன். மேலும் இராமநாதனு
 க்கு இடப்புறத்திலே சந்திரனையும், வலப்புறத்திலே சூரியனையும்
 முன்னாக அக்கினிதேவனையும், கிழக்கு முதலிய எட்டுத்திகிலும்,
 அட்டபாலகர்களையும், வீநாயகரை வலப்பக்கத்திலும், சுப்பிரம
 ணியரை யிடப்பக்கத்திலும், வீரபத்திரன்தேவா முனிவராகார
 யாணர் சித்தர் முதலிய கணங்களைத் தக்கதக்க இடங்களிலும்,

பமுனை கங்கை கயை சரயு வாணி முதலிய தீர்த்தங்களை மற்
ற்டு களிலுமிருக்கும்படி வேண்ட, அவர்களைவரு பிராமநர்
தனை வணங்கிக் குறித்த இடங்களிலே யிருந்தனர்.

ஸ்ரீஇராமன், இராமநாதனது அருச்சுனைக்குரிய சில சிலவப்
பிராமணர்களை வரச்செய்து, அவர்களுக்குக் கிராமம் ஊர் திர
விய முதலிய பலவற்றையுங் கொடுத்திருக்கச்செய்து, இராமநா
தனுக்குப் பூசோபகரணங்களாகப் பொன்னணி புடி குண்ட
லம் கடகம் முத்தாமலை நாகரத்தினம் நகரத்தினங்கள்பதித்த
பதக்கமாதி வேண்டுமபணிகளும் திரவியங்களும் வீதிகளும் பல
வர்ணப் பட்டாடைகளும் தேயங்களும் வேண்டுவன கொடுத்து
வேதாகமவிதிப்படி தவறாதருச்சித் திருக்குமாறு கட்டளையிட்டு
இராமலிங்கப்பெருமானை வணங்கினன்.

இச்சரித்திரத்தைப் படிப்பவருங் கேட்பவருந் தீமைகளி
னின்றும் நீங்கி வைகுண்டமடைந் தின்புறுவர்.

காதையீ துபடிக்குனர்கா தினூடுபடுக்குனர்
தீதெலா மும்விடுத்தணிசேயவாரிசமட்டவிழ்
போ தில்வாழ்வுபடைத்தமழ்பூவைமேவுபுயத்துணை
யாதிமேனியிலொற்றுமையாவரா சிறவத்தரே,

பிரமகத்திச்சருக்க முற்றிற்று.

தோத்திரச் சருக்கம்.

சூதமுனிவரானவர், மற்றைய முனிவர்களது முகத்தைநோ
க்கி முனிவர்களாள், ஸ்ரீஇராமன் இங்ஙனமே செளராதிசண்டாந்
தமாகிய தேவர்களைப் பிரதிட்டை செய்தபின்னரே தோத்திரஞ்
செய்தனன். பின்பு இலக்குமனும், சீதையும், சுக்கிரீவன்முத
லிய குரங்குனீரர்களும், பிரமன் முதலிய தேவர்களும், அகத்தி
யர்முதலிய இருடிகளும், தனித்தனியே தோத்திரஞ்செய்தனர்.
அதனைமுறையே உங்களுக்குச் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக.

உலகிலுயர்ந்தாய்பெருமாயையுடையாய்மூன்றுடைச்சமுமு
ளிலகுபடையாயிணைமலர்த்தாளிறைஞ்சுமடியாரினைப்பனைத்தும்
விலகும்பாரினெய்ப்பொருளும்வீட்டுமுதலேவண்ணுறையு
உலகீரவர்தந்தேதவேயருமாமறையின்சிரத்தறிவே.

யோகமுனிவர்ச் சூண்மைநெதியுரைப்பாயென்றுமொருங்கெவையு
ம்காகநிறைந்தவானந்தாவகிலநாதர்வுலகணிக்கு
மேகமுதலேசகவடிவாபிதைவாவணங்குமெழிற்றொண்டர்
சோகமருவும்பயநீக்கற்றணையாஞ்சரணமலர்த்துகளாய்.

பேராருயிரேயிறுர்பூதிபிறங்கும்வீரப்பெற்றியினாய்
சோராமகபாதசந்திரர்க்குந்தணைவாவவிச்சைசதுடைப்பாரணே
ஊரார்காலகாலேனகாலமாறாபதுகடந்தாய்
சாரார்போக்குவரவிண்டாற்றவிச்சுந்தர்பந்தணிப்பானே.

இலங்கைநிருதன்பிரமகத்தியென்கணிலையார்மவகையருளால்
விலங்கமுனிந்தவேதியெனவிடமுண்டிருண்மிடற்றானே
யலங்கன்முருகுசமழ்கூந்தலரிவைபாகாவமரநதிச்
சலங்கொண்முடியாயிதுதீபடாத் தலைவாவிருபத்தழற்கண்ணை.

வணங்கும்பிணைபாணியினாய்மதையெரித்தாய்மாதவத்தோர்
கணங்கொளிமையோர்கழறொழற்காங்காலங்கருதிக்கடைத்தலைவா
யுணங்குகயிலைத்திருக்கோயிலுடையாய்நமவென்றுளத்தன்பா
லிணங்குமிராமனெடுத்தேத்தியிராமனாதன்றன்பணிந்தான்.

என்று ஸ்ரீராமனும்,

இளவலிச்சூமணன்பின்னரிராமநாதாவெயின்மூன்று
மளவிலுகளாம்படிநகைத்தாயடுக்கன்மகளாமந்துவர்வாய்த்
தளவநகையாளுயிர்க்கணவாதனிவேற்கரணைச்சடிமதிப்
பிளவுநிகருமொருகோட்டுப்பிராணைப்பயந்தபெரியோனே.

படர்செங்கதிர்வெண்மதியழலாற்பயிலுநயனமூன்றுடையாய்
சுடருமகுடகோடிராசோமருபாடார்த்கண்டற்
கடருங்கூற்றின்பயங்கடிந்தாயண்டமனைத்துமாக்கியளித்
துடனங்கழிக்குமுக்கிரனையொன்றாய்முழுதுமுணர்ந்தோனே.

வரனேவரதாவைவசையாமற்கொழிப்பாய்வாய்மபயி
லுரனாரின்பவுருவினேயுழிலும்பவநோய்க்கொருமருந்தாம்
பரனேபயமில்பட்டிகர்க்கும்பண்புள்ளவர்ச்சும்பதியாஞ்சங்
கரனேகணக்கில்கணத்தலைவர்காடுபுரக்குங்காவலனே.

காட்டுமகிலத்திருவுருவாகாணுமவற்றின்கரியானு
யீட்டுமவினையாவெங்கெங்கேபான்போய்ப்பிறப்பனங்கங்குன்
றாட்டண்பதமத்துணையிலன்புதருவாயவலந்தருநெறியில்
வேட்டுநடத்தலருளாமல்வேதொறியில்விருப்பருளாய்.

என்று இலக்குவனும்,

என்றுபரசியெதிர் பணிந்தானிதன்பின்பவளவிதழ்திறந்து
மன்றலளகமயிற்சீதைமலையாண்முலையிற்றங்குமச்சே

ROJA MUTHIAH
47, HOSPITAL STREET,
KOTTAIYUR-623 106
TAMIL NADU - INDIA

ரென்றிவ்ளங்குங்க்வினுருவாவுலசமெவைக்குமொருமுதனே
தன்றுசடிசேசுரமேற்சமக்குந்நிரைவானதியானே.

தேவியேயொருபாலிற்செம்மையொருபாற்சருமையதாய்
மேவுமேனிச்சங்கரனேவேரூர்வடிவாமவிழிநுதலா
யோவில் + ருணையாலயனையுடல்சொண்டிலகிற்பிரநதுமுன்று
சரிவவருந்தீவ்ணைக்கஞ்சந்தவத்தோரச்சந்தவிர்ப்பானே.

என்கணிகைநின்றெழும்பார்வையெந்தொன்றுமிராசுவனா
மன்கண்டபடமற்றவர்பான்மருவாதொழியவ்ரநதருவா
யுன்கணவைந்தமர்க்கண்டனுயிருண்கூற்றையுதைத்தவன்றன்
புன்கண்டர் த்தவ்ணைச்சேரும்புனிதர்க்கரியபொருளுண்டோ.

இறையின்றயர்ந்தபேரிறைவாவிராமநாதாவின்புருவா
மறைவந்தடைவார்தமைப்புரக்கும்வள்ளாலெனக்கென்மகிழ்நன்பா
றுறையுங்கருத்தமவனேவலுவக்குஞ்செயலுமுதவுக்யென்
றறையுங்கழல்புண்டேறுகைக்குமம்போருசங்களாதரித்தாள்

என்று சீதையும்,

அளியினிநிதிமேயகிலலோகநாதனே
யொளிகொடேவதேவனையுன்பொருட்டிறைஞ்சுசீசன்
விளிவிலாதவன்புநின்மெய்ப்பதத்தினல்கிடு
யெளியனேனையானுமாநிரங்கிராமநாதனே.

உணையலாமலுகிதனுண்மைதோன்றிநின்றிட
லெனுமிரண்டுமின்மைபாலிவ்விரண்டினுருவமா
முனைவருவாவின்பமாமுதல்வனென்றுமுண்டக
மனையதாள் கள் போர் நினைஞ்சனைக்கொர்மஞ்சனே.

என்று அனுமானுந் தேர்த்திரஞ்செய்தனர்.

மேலும், 'இவ்வுலகமனைத்தும் குணாதீதராகிய தேவரீரினது
கிருமேனியி னொளியினுலன்றி விளங்கா. ஆஃதன்றி அதனை நே
ரேநின்று ஆளுகின்றஇநாமநாதனே, எல்லாமானவரே, சம்புவே'
என்று வாஸிசுமாராகிய அங்கதனும், 'இன்பமென்றயாவந் தே
வரீரிடத்தனவே, இவ்வுண்மையை மெய்ப்புலவர்சளறிவாரீகள
ஆயின், எனது பாவங்களைநீக்கி யென்னை யாளவேண்டும்' என
று சாம்பவனும் அழையாதி குற்றங்களைநீக்கி அடியேனையாள
வேண்டும்' என்று நீலனும் 'தேவர்கள காணுமபடி பிரமவிட்டுணு
க்கள் முடியுமடியுந்தெரியாது மோகிக்கச்செய்த தேவரீரே, யா
லுருக்குமேலான மலரகித ரென்பஃதறிந்து உமமை வணிங்குகி
றேன்' என்று நளனும், ஞானரூபமாகிய தேவரீரைக் கறபனையி
னிலை நாழ்ருபவடிவாச வறிவதல்லது தேவரீரை யுள்ளபடியா

வாழ்வார்' என்று குமுதனும், 'சாக்கிரசுவப்பன் சுமுத்திவாக்கா
 கியும், அங்ஙனங் காணுமிடத்துத் தூரியாதீதவடிவியு மிருந்தி
 வள்ளலே' என்று பனசனும், 'தார்க்கீதர்களை தேவரீரது தேவல
 களை இன்னதென றுணராமையால் காரியங்களுக் செல்லாம் அ
 ணுவேமுதலென்று வாதிப்பா. அதுவும் நீயேயென் றுணராத
 என்னையாண்டருளவேண்டும்' என்று கசனும், 'அவிசசையாகிய
 சூய்ற்றினாற் கட்டுண்டு துன்பப்படுவாரிட மனுக்கிரசாராதரே,
 சுட்டுணர்விலாசவனே, இராமநாதா, என்னை யிரட்சிக்கவேண்டு
 ம்' என்று 'கவாகூனும், 'சகலலோக தாரகவஸ்துவாகிய தேவரீ
 ரே, பிறவிப்பிணிக்கு அமுதசஞ்சீவியே, இராமநாதனே, சந்திர
 சேகரனே, மலைமகள்மணாளனே, என்னைக் காத்தருளுக' என்று
 கவயனும், 'தேவரீரை மெய்ப்பொருளென் றறியாதவர்கள் அந்த
 க்கரணங்களையே தெய்வமென்பர். இராமநாதனே, தேவரீரே
 உயிருக்குயிராயிருப்பவர்' என்று சரபனும், 'கணாதிபரே, திரிநே
 த்கிரரே, பார்ப்பதிபாகரே, ஸ்ரீராமநாதனே, எனது பாளங்களை
 நீக்கி இரட்சிக்கவேண்டும்' என்று கந்தமாதனனும், 'மரணசன்ன
 மென்னு மகாபலத்தோடு பெண்டு பிள்ளை பண்டப்தார்த்தம்
 பொன் பூமி யென்னுந் திரைகண்மறிப்பப் பிரபஞ்சவாழ்க்கை
 யென்னும் பெருங்கடலுட் புகுந்து அழுந்தி ஏங்கி அலறிப் பஞ்
 சபுலன்களாகிய பாம்புகளாற்பதைப்புற்றுப் பெருநோய்களாகி
 ய முகல்களாலும், தாபத்திரய சலசரங்களாலும் வாடினேன்.
 இராமநாதனே, வாய்பனேனை வந்தாளுக' என்று சக்கிரீவனும்,
 ஐமபுலவேடர்களும், பெருநோய்களாதி கரடிகளும், மரணவ
 ஸ்தையரீகிய அரவங்களும், பிறவிகளாகிய புலிகளும், பால்
 தருண விருத்த பருவங்களாகிய பசையற்ற பாண்கிணறுகளும்,
 விடையபோகங்களாகிய துறுகன்மலைகளும், அழுக்காருகிய நெ
 ருப்புச்சுவலைகளும், கோப வஞ்சகங்களாகிய சடுங் கூரிய முட்
 களும், சத்தியஞான வழிகளொரு சிறிதுமின்றி அசசம் அலக்
 கணாகிய தீவினைச் செடிகளடர்ந்த காட்டின் மத்தியிலே பிறிதொ
 ருதஞ்சமின்றிக் கிடந்தலையுங் கீண்மகனாய வென்னை இராமநா
 தனே, அடிமைக் கொண்டருளுக' என்று விபிடனனும், 'ஒன்
 றினொன்று மேலென்று மொன்றினொன்று கீழென்றுஞ் சொ
 ல்லப்படுவனவாகிய எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிபேதங்
 கடோறும் பிறந்திறந்தினைத்துக் குமபிபாகாதி நரகபேதங்களி
 லாழ்ந்தெழுந்தினைத்து மீளவும பூமியிலே கன்மசேடத்தாள் வரு
 மபிறவியாகிய தொந்தங்களில் விழுந்தினொள்வரையும, வருந்
 தினம. இராமநாதக்கடவுளே, இனித் தேவரீரது திவ்வியபாதார

வந்த வாழ்வைத்தந்தருளுக' என்று மற்றையவீரர்க ளனைவரு ள்ஞ்சொல்லித்துதித்தனர்.

சம்புவே, உகைநாதனே தமிழேனது மயக்கத்தை யொழித் தானாக' என்று பிரமனும், 'மலைமகளாகி மாநிலமுழுவதுக்கு மா தாவாகிய உமாதேவிபாகரே' என்று இந்திரனும், 'இடபாருட ரே, விநாயகருக்குஞ்சுப்பிரமணியருக்கும்பிதாவே, காத்தருளுக' என்று இயமனும், 'எம்பிரானே, எனது குற்றத்தைத்தீர்த்தருளுக' என்று வருணனும், 'திருவடிப பூசாபலத்தினுற் சாரூபம் பெற்ற தேயன்றி வேறென்ன பெற்றோம்' என்று ஈசானனும், [இயம னானவன் வருணன் காணும்படியாக நின்று மார்க்கண்டேயமு னிவர் எவரது பூசாபலத்தினால் என்னை வென்றாரோ. அவரை யான் வணங்குகிறேனென்று துதித்தனன் என்று கோடலுமொ ன்று] 'குழைக்காதுடையாரே, செம்பஞ்சிபோலுந் திருமேனி யுடையவரே, உமக்கு வணக்கம்' என்று குபேரனும், 'என்னை யு மொருபொருட்படுத்தி யிருநண்களோடொன்றாக வைத் தெண் ணச் செய்தவரே, தகையாக சக்சாரனே' என்று சூரியதேவனு ம், 'சூலப்படையேந்தி விபூதியைத் தூளித்துச் சருப்பார்பாண மணிந்து நள்ளிருண்மயானத்தினட்டமாமும் நாசனே, உமக்கு வணக்கம்' என்று சந்திரனும், 'இந்திரனாதி யென்னோடுகூட்டி யெண்ணப்படும் எண்மர்களும் வணங்குந் திருவடியை யானுமே த்துகிறேன்' என்று அக்கினிதேவனும், 'சருவசர்மார்த்தியரே, புலித்தோலாடையா பரணரே' என்று வாபுதேவனும், 'எல்லா வற்றுக்கு மத்தியாயிருந்து எவற்றுக்குஞ் சாக்ஷிமாத்திரையாய் நிற்பவர் தேவரீரேயன்றி வேறில்லைத் தமிழேனது மயக்கத்தை த்தடுத்தாளுக' என்று தேவகுருவும், 'வஞ்சர்க்கு வஞ்சகரே மந்திரமூர்த்தியே உமக்கு அடைக்கலம்' என்று சுக்கிரனும், ஸ்ரீராமநாதா, நினையாதவர்க் ககலமாயும் நினைப்பார்க்கருகமாயும் நிற்கும் யோகிகளுயிரே; யுமக்கு வணக்கம்' என்று பரிமருத்து வருந்தோத்திரஞ்செய்தனர்.

'அநாதியே, விசுவநாதா, அம்பிகாபதியே, அர்த்தசந்திரசே கரரே, இடபக்கொடியரே, சோதியே, நித்தியவஸ்துவே, தேவ முத்தலே, வேதவித்தகரே, செய்தகுற்றங்களைப் பொறுத்து மே லே குற்றஞ்செய்யாமற் காப்பவரே, யானல்லாத உடம்பை யா னென்றும் எனதல்லாத, மக்கண் மனோவியராதிவினைக்கீடாக வந் துவளர்ந்து நீங்கும் பிரபஞ்சப்பொருள்களையெல்லாம் எனதெ ன்றும் நினைத்து நடக்குமெனது குற்றத்தை நீக்கியருளுவீராக

இராமநாதனே' என்றகத்தியமுனிவரும், 'ஆடையணி யகிலம் மனைவி மகர்ள் உறவு நண்பாதி யவனைத்தும் உலகத்திலேயே த வியாகவரமாட்டா, ஆதவி விவையனைத்தையும் விட்டுத் துறத் தலே தருதல்வேண்டு மிராமநாதனே' என்று சுதீச்சிண்புனிவ ரும், 'சாத்திரவுணர்ச்சியும் வேசாத்தியேனமும் பிறவிதிகளையு ளுஞ்செய்து தேவரீரிடத்திலே பத்தியில்லாத மனிதரை மதியாது தேவரீரது திருவடிக்கன்பொன்றுமே தரவேண்டும என்று விசு வாமித்திர முனிவரும், 'தேவரீரது திருவடியை வணங்காதாரு க்ருத் தான தரும தவ விரத நெறி நியம யாகாதி கிரியைகள னைத்தும் பயனில்லையே' என்று காவமுனிவரும், 'எவ்வளவு கோடி பாவங்களைச் செயினு மவையெல்லாந் தேவரீரது சன்னி தானத்திலே இரவிமுன்னிருள் போல வேகுமே' என்று சொல வி வசிட்டமுனிவரும், 'இம்மையிலே இராமநாதா வுனது திருவ டியை யாவர் வணங்குவார்களோ அவர்கள், மேலே பிறவியில்லா து அகண்ட பரிபூரணராவார்' என்று அக்திரிமுனிவரும், ஸ்ரீரா மநாதனே, தேவரீரை வணங்கித் தேவரீரது தொண்டர்களுக்கு த் தொண்டராக யார் வசிப்பார்களோ அவர்கள் தீவ்னையின்கி நன்னெறியடைகுவார்' என்று அங்கிராமுனிவரும், அப்படியே சொல்லிக் கவுகம முனிவரும், 'தேவரீரது விருப்புடையாருக்கு இராமநாத தரிசனமொன்றுமேபோதும்' என்று சதானந்த முனி வரும், 'தேவரீரை யார் நினைப்பார்களோ அவர்கள் தேவரீரது திவ்விய சோதிவடிவாவார்' என்று பிருகுமுனிவரும், 'ஸ்ரீஇராம நாதனே, தேவரீரை வணங்கவேண்டுமென்று மாசையுடையார் நாகடையாராயின், யார் தேவரீரை வணங்கப் பின்விற்பார்' என்று குச்சக முனிவரும், 'ஸ்ரீஇராமநாதனை வணங்குவாருக்கு யாகாதிமற்றைய தருமங்கள் வேண்டியதில்லையே' என்று காசி பமுனிவரும், 'ஏகவஸ்துவே, இராமநாதா, இவ்வுடம்பொழியுங் காலத்திலே சத்திசமேதரா யெழுந்தருளித் திருவடிதந்தாளுக' என்று அங்கிராவுந் துதித்துப் புகழ்ந்தனர்.

'சந்திரசேகரரே, 'இராமலிங்கமே' ஆசாபாசமாகிய ஆழநீ ருந் துன்பங்களாகிய அலைகளும்நிறைந்த பிறவிசாகரத்திலிதுநா ள்வரையுங் கிடந்தாழ்ந்தனம். இனித் தேவரீர்தனை மாற்றியரு ளுக்' என்று கந்தருவர்களும், 'பொன்போல விளங்கும் பொலி வுடைய இராமநாதா, கொடுநோய்களாகிய புலிகணிதைந்த அச் சந்தங்கிய வுடம்பாகிய காட்டை. யொழித்து, மோகூவழியடை யக் கிருலிபசெய்குதி' என்று கின்னரர்களும், 'பஞ்சப்புலவே

டனா முனைப்பருத தியபிறவினிய மாற்றிச் சிவகதியடைவதற்
 குகலிதவரீரே துணை' என்று இயக்கர்களும், ஸ்ரீராமனது பிரம
 கத்தியை நீக்கிய தேவதேவே, தேவரீரைத் துதிப்பதற்கு யா மா
 ரென்று நாகர்களும பலவே! னிரிடோலும் பிறந்திறந்துழலாவ
 ண்ணம் பேரருள் புரிவீராக' என்று கும்புருடர்களும், 'பார்ப்ப
 தியாகரீ' யென்பதாதி பலதிருநாமங்களைச் சொல்லி வித்தியா
 நாரும், அங்ஙனமே வசக்களும் விசுவதேவர்களும் மருகதுர்க
 ளும் சாத்தியர்களுந் துதித்தனர்.

தயங்குபெரொளியாய்த் தானேசச்சிதானந்தமதாசி
 வயங்குபூரணமாய்த் தோன்றன்மறைந்திடல்சுருந்தலின் தி
 முயங்குமோர்பொருள்வேநின்றிமுந்நடுமுடிவிவாமற்
 துயங்குகிவிகாரமின்றிச்சுத்தமாய்நித்தமாகி.

பற்றொடுபிராந்திரீங்கிப்பல்லவாம்பிரமாணங்கட
 குற்றநிலளிப்பதாகியுதித்திடவுலகந்தன்பான்
 மற்றதுதனக்குத்தானேமருவுமோர்சரியாய்நிற்கு
 முற்றிலாவகண்டனானமூர்த்தியேபோற்றிபோற்றி.

போதமும்மீடில்லாப்புனிதனேபோற்றிபோற்றி
 யாகுமாறகையிரண்டுமடியவர்க்களிப்பாய்போற்றி
 மோகமாந்மாயைதன் னுன்முருந்த னுயயருய்த்தோன்று
 மேகனேபோற்றிபோற்றியிராமநாயகனேபோற்றி.

எந்தையேயிணைமீடில்லாவிறைவனேபோற்றியாங்ங்ள்
 புத்தியியமருளான் முன்னம்புரிந்தவெம்பாத்தசங்கள்
 சிந்துமாசிந்தித்தன்றன்சேவடிபணிதுமென் னை
 வந்தனைசெய்தாரேனைவானவராணொரெல்லாம்.

என்று சொல்லி மற்றைய்தேவர்களும் வேறுபலவிதநாமங்
 களைச் சொல்லி விபிடணன்னது மந்திரிமார்களுந் தோத்திரஞ்செ
 ய்தாரீகள்.

இங்ஙனமே பலருந்திரண்டு ஸ்ரீராமநாதனது திருவடிகளை
 த் தோத்திரஞ்செய்த பேரொலிகள் திரண்டு சத்தசாகரவொலி
 போலத்திகாந்தாமெங்குஞ் செவிடாக்கியுன்மனாதீத நிடகளப
 ரமசிவனாது குண்டலமணிந்த இடச்செவிவழியாகப புகுந்து
 மகிழ்வித்தமாத் திரத்தே, அவர் சத்திசமேதபிடபாருடரா யெழு
 ந்தருளி நேரே வந்து காட்சிகொடுத்தனர் அங்கு நின்று தோ
 த்திரஞ்செய்த அனைவருஞ் சிவபெருமானது சடையிலணிந்த
 கங்கையையுஞ், சந்திரனையும், நெற்றிக்கண்ணையுங் கீளகண்ட

ததையும், வாகுவலையத்தையும், கொன்றைமாலையையும், யானைத்
தோற்போவையையும், அரையிலுடுத்த புலித்தோலையும், தாம
ரைமலர்போலு முபயதிருவடிகளையும், உமாதேவிபாகத்தைநீக்க
ணடுதரிசித்துப் பேரொளியை வியந்து அதனைக்காணாதா ரஃதெ
ளிமையையும், கண்டுதரிசித்த தங்கள் துகளிப்புமேலீடடையும்,
தங்கடவீணைகளுஞ்சியோடு தலையும், பிறவிகளபின்னிடுதலையும்,
நானசுகேர்தய விளக்கத்தையும், காணாத காணிகளனைத்தையுங்
கண்டு களித்துக்கைகொட்டிப் பாடியாடிப் பரவசராய் அன்புரு
பிகளாய் நின்றனர். இராமலிங்கபபெருமானும் ஸ்ரீராமனிடத்தி
லே திருக்கண்சாத்தி 'அயோத்தியரசனே, இரகுமகாராசாவின
சூலமுதலே, சீதாபதியே, புண்ணியரூபியே' என்று ஸ்ரீராமனை
யும் சீதாதேவியையும் இலக்குமையைஞ் சுக்கிரீவனாதி குரக்கு
ச்சேனைகளையும் பிரமாதி தேவர்களையும் அகத்தியர் முதலிய இ
ருடிகளையும் 'வாருங்ள்' என்று விழித்து 'இவ்விடத்து நீங்கள்
சொல்லிய தோத்திரங்களை யாவர் தோத்திரஞ்செய்வார்களோ,
சேட்பார்களோ, அவர்சந்நம்மை விதப்படி பூசிததபேறும், ஒரு
வருடஞ் சேதுவில் வசிக்கும் பேறும், தனுக்கோடி ஸ்நானபே
றும், இம்மலைச்சாரலிலுள்ள தீர்த்தங்களனைத்தினு மாடியபேறு
ம் பெறுவர். இறந்தபின் னெம்மோடு நீங்காதிருப்பார் இதிற
சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை' என்றருள்செய்து மறைந்தனர் முனி
வர்களாள், இது ஸ்ரீராமனாதிதேயார் சொல்லித் துதித்ததே தாத்திரங்க
ளென்று சூதமகாமுனிவர் முடித்தனர்.

மகிழ்ந்திராமநாதர்சீர்வயங்கிராமனாதிதேயார்
நெகிழ்ந்தகாதலோடுதானிவந்தவீடுகூடவே
புகழ்ந்துவாய்மைகூறினோம்புலன்கள் சாயவேரோடே
யாழ்ந்துபாசமாசெலாமகனறஞானியோகரே.

தோத்திரச்சருக்க முற்றிற்று.

சங்கரபாண்டியச் சருக்கம்.

சூதமகாமுனிவரானவர் குருவை வணங்கி மறமைய முனி
வர்களைநோக்கி "இன்னும் இராமலிங்கபபெருமானுடைய விசே
டசரித்திரமொன்றுளது. அது செவியினுழைவதன முன்னமே
பாவங்களையோடடுவது. அதனைச்சொல்லுதுங் கேளுங்க" ளென்
றுசொல்லுவார்.

பாண்டிநாட்டிலே சந்திரகுலத்திலே அவதரித்த பாண்டி யருளொருவன், 'சங்கரயாண்டியன்' என்னும் பெயருடையவன். நான் திசாஸ்திரஞ் சிறிதும் பிறழானகை உலக அரசாட்சி செய்பவன். வேதங்களையும் வேதசிரசாகிய உபநிஷத்துக்களையும் சங்கீத பரத நாடகாதி பலகலைகளையும் மையந்திரிபறவறிந்தவன். பிராமண விசுவாசமுடையவன். பலவித யாசங்களையும் செய்துமுடித்தவன். நற்குணத்தோடு நான்கு வருணத்தவரையும் நான்காச்சிரம வழிகளிறுறவருது நடத்துவிபவன். மீன்மதன் பேரன்ற பேரழகுடையவன். சிவபத்தி விட்டுணுபத்தியுடையவன். செல்வத்திலுஞ் சத்தியத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் கொடையிலும் வலியிலும் பொறையிலும் தனக்கெதிரில்லாதவன். இரக்கமுடையவனாதலால் தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்களைக் காப்பவனாயுமிருந்தான்.

அவனொருநாள் யானை இரலை சிங்கம் சுரடி மான் மரை புலி கடமை யாளிகளாகிய மிருகங்கள் செய்யுங் கொடுமை யால் வேட்டையாடும்படி காட்டிலே போனான். அவன் சென்ற காடானது, சிங்க முதலிய மிருகங்களினாலும், யானைகளினாலும், மயில் குயில் புறா கிளிகளாகிய பறவை விசித்திரங்களினாலும், தாமரை நீலோற்பலம் ஆற்பலாகிய நிறைந்த தடாகச் செறிவினாலும் நெருங்கிச் சிறிதும் வெளியிட மின்றி விளங்கும். மலைமுழைஞ்சுகளிலே பாம்புகளும், கொடுமுடிகளிலே சிங்கக் குருளைகளும், சோலைகளி னிடமெல்லாந் தவத்தர் கூட்டமும், கொடி செடிகளெங்கும் மான் கூட்டமும், நீர்க்கரைகளோறும் பலவித பட்சிக் கூட்டங்களும், அவைகள் செய்து கூடுகளினெல்லா முட்டைகளும் வேட்டுவர்களினிடமெல்லாந் துடியேரசையுமாயிருந்தன. யானைகள் முரிக்காத மரங்களும், புலியினது வாலினிழுப்படியில்லாத வழிகளும், தபோதனர்களுலரும்படி விரித்த மரவுரிகளில்லாத கற்பாறைகளும், வேட்டுவர்களது இசைவிழி குறையா விடங்களு மங்கேரியில்கை. சரபங்களோடு சிங்கங்களும், சிங்கங்களோடு பனறிகளும், வேட்டுவர்களோடு முயல்களும், வேட்டுவக்குடிகளோடு கான்யாறுகளும், சுருட்டுகுடி பாம்புகளும், புலிகளோடு மான்களும், யாளிகளோடு சலைகளும் பகையில்லாமலும், தினைப்புனங்களெங்கு மருவி நீரும், மலைச்சாரலெங்கும் வரையாடுகளும், மலைகளின் மேலிட மெல்லா முங்கில்களும், பள்ளத்தாக்குகளெல்லாம முதலைகளும், கொழிபிடங்க ளெல்லாங் குரங்குகளும், வழிகளெல்லாம யானை மதமும், வேங்கைமர நிழல்கடோறும் புலிகளும், மயில்களாடுஞ்

சாரலிலே முகில்களும், இடங்களெங்குந் தவத்திகளும், கள
ளிச்செடிக ளெவ்விடமு மகிலமரங்களும், வெளியிடமெலலரங்
காற்றும், நீர்நிலைக ளெவ்விடத்திலும யானைகளும், பூஞ்சேலை
களிலே விலங்காரவாரமு மாதிய பலவித வினோதச் சிறப்புகளை
யுடையது.

சங்கராபாண்டியராசனவன், காட்டிலே இவ்விதப்பட்ட
பலவகை விசித்திரங்களையுங் கண்டு, மிருகவேட்டை யாட நினை
த்து, இராசவேடத்தை நீக்கித் தோற் செருப்பிட்டு, உடுமயுத்
தோலினால் கைத் தோற்கடும் பசுமை நிறமுடைய சட்டை
யும் சிகப்பு வஸ்திரத்தினுற் றலைப்பாகையும் இடையிலே கச்சும்
உடையனாய்க்காற்றுவேசத்தினு மனோவேசத்தினுமதிவேசத்தை
யுடைய குதிரையின்மேலேறி வந்தனன். அரசனோடு கூடிவந்த
வேடுவர்களிற்சிலர், உடுக்கையும் பம்பைப்பறையையும்டித்தனர்
சிலர்கொம்புவாத்தியத்தையுதினர். சிலர்செடிகளையுழக்கியும், வ
லைகளை விரித்தும், விலங்குகளோடும் வழிகளை நோக்கியொளியி
ருந்தும், வெளிகளிலே நின்றும், தீவகமிருகத்தைக் கைக்கொ
ண்டும், நாய்களைக் கயிற்றினுற் கடடிக்கொண்டும், இலைகளி
னாலே தமதுடலை மறைத்தும், மரக்கொம்புகளி லேறி மிருகங்
களோடுவதைப் பார்த்தும் வருவாராயினர். இப்படியே கலக்கு
தலினால் மான்களும், கலைகளும், சிங்கங்களும், யானைகளும்,
பன்றிகளும், காட்டாக்களும், குறுமுயல்களும், மரைகளும்,
சிவல்களும், கவுதாரிகளும், புறாக்களும், சாதகங்களும், சிச்சி
லிகளும், பருந்துகளும், கலுடனாதி மிருகபட்சிகளும்பிறவும நி
லைகுலைந் தேங்கித் திசைதெரியாம லோடின. இங்ஙனமே மிரு
கபட்சிக ளோடுவதைக் கண்ட பாண்டியராசன், வில்லைவளைத்து
நானோதைகொண்டு அம்புகளைப் பூட்டி விடாமழைபோலச்
சொரியவும், அவைகள் யானைகளது முசுத்திலும குதிரைகள்
மான்கள் புலிகள் சிங்கங்களாதிய மிருகங்களினது உடம்புகளி
னும்பட்டு ஊடுருவுதலினாலே, சிலவற்றினுடைய தலைகளுஞ்சில
வற்றினுடைய கால்களாதி யேனைய வறுப்புக்களும் வெட்டுண்
டன. பறவைகளுஞ் சிறகு முத்தலிய வறுப்புக்கள் வெட்டுண்
டுவிழுந்தன. இங்ஙனம் வேட்டையாடுதலினாலே, பாண்டியனு
மிளைத்தனன் குதிரையு மிளைத்தது. விஷ்ணு மிளகிறறு
நரிகளும் பிணங்களைத் தின்று தின்றிளைத்தன இவ்வாறு பாண்
டியன் வேட்டையாடிக் களைத்து வரும் வழியில், ஓரிடத்திலே
சாகல்முனிவர் மனைவியோடு புலித்தோலினுற் போர்த்துத் தன்
ஞ்செய்திருந்தனா.

சங்கரபாண்டியனும் அவ்விருவரையுங்கண்டு இரண்டு புலிகள் தப்பியேறி யிங்குவந்து மறைந்திருக்கின்றன என்று சிந்தித்து ஒரு அம்பைச் செலுத்தினன். அதுபட்டிருவ ருடலையுங் கிழித்தாடுருவியவுடனே யவ்விருவரும் வீழ்ந்திறந்தனர். அவாக ளது புத்திரனாகிய சாங்கலன் என்பவன் இறந்த தந்தை தாய ரிருவரையுங் கண்டு நிலத்திலே யடித்து விழுந்து புரண்டு “ஐய கோ! நீவீரிறந்தீர்களே! யாரொனக்குத் துணையாவீர்? என்னை மறந்தீர்களே? என்னை யுங் கூடவா வென்றழைத்துச் செல்லீரோ? எனக்குணவு தருபவர் யார்? நான் கோபித் துணவை வெறுத்துச் சென்றால் ஆறுதலசொல்லி யூட்டிவைப்பவர் யார்? வேதாதி கலைகளைக் கற்பிப்பவர் யார்? உங்களாயுசு பலமறிந்த நீவிர் சிறு வனாக வென்னைவைத்தது யாதுக்கோ? என்னை யிவ்விடத்தில வைத்து நீவிர் தேவருலகடைந்தீராயின், என்னை ‘இதுசெய்யத் தக்கது இதுசெய்யத்தகாதது’ என்று சொல்லித் தடுப்பவர் யார்? அங்ஙனம் தடுத்து ஏவராவழி, இவ்வுலகத்திலே மகப்பழி சுமந்தீ ர்களன்றோ! இங்கேயுள்ள என்போன்ற சிறுவர்கள், தந்தைதாய ரோடு கலந்து கொண்டாடியிருக்கக் கண்டு என்மனம் தனியி ருக்கத் தரிக்குமோ! சிறுவனாதலிற் பிறிதோரிடத்திலுஞ் செல் லவறியேன். நீங்க ளொருவராவதிருந்து சிறிது நாளைக்கு ஆறு தல்சொல்லுவீரேல் தாங்குவேன்; அன்றி யிருவரு மொரேச னுமயத்திலிறப்பிரேல், யாது செய்வேன். உங்களிருவரையு மொ ரேசமயத்திலிறக்கக்கொடுத்ததமியேன் செய்த தீவினை யென் னே! தாயை யிறக்கக் கொடுத்த கன்று பதறுதலைக் கண்டிலீ ரோ! கண்டிராயின், யானிப்படியே வருந்துவேனென்ப தறிவீர். நீவிர் இறந்தது உண்மையோ! அல்லது எனது மனத்தைய ம றிதற்காக வஞ்சகஞ் செய்தீர்களோ! யானிவ்வாறு வருந்துதல் பிரமனுக்கும் மகிழ்ச்சிதருமோ! இயமனை வெறுப்பதென்னை! அ ம்புபட்டிறந்தீர்களே! அதற்கு “அத்திர”மென்று பேருண்மையா ல் உயிருக்கழிவுசெய்வது என்று பொருளோ! சிறிதும்வஞ்சமறி யீர்! செய்த குற்றமென்னோ!” என்று பலவாறு சொல்லிப் புல ம்பினன்.

இங்ஙனமே புத்திரனமுதல் கேட்டுப் பாண்டியனும் எங்கி யோடிவந்து பார்த்தனன். பக்கத்திலுள்ளபர்ணசாலையினி லேயிருந்த முனிவர்கள் மனைவி மக்களோடு வந்து கண்டு மனம் வருந்திப் புத்திரனை நோக்கி, “வா” வென்றெடுத்தனைத் துக சண்ணீர் துடைத்துக் “சூழந்தாய், நீ யழாதே. இறவாமலு யிரே” பிழைத்திருந்தாரை எந்தவிடத்திலு மெந்த தூலிலு

மறியோம்; சொல்லவங் கேட்டிலோம். பிரமா விட்டுனு முதலிய தேவருக்குங் காலங்குறித்திருக்கிறதே. இறப்பவரை யிறவாது காக்க யாரால் முடியும். ஆதலின், உனது தந்தையுந் தனது முன்னூழின்படி யிறந்தீர். இப்படியே வினைமுடிவில் நீயு மிறப்பாய். இறந்த பிணங்கள் மேல் விழுந்தமுனாவரைப் பேயக ளென்று பெரியோர் சொல்லுவார். உலகத்திலே இறவாத வழி யைய யறிந்தால் ஒரு கிருமியு மழியுமே! எல்லாவுயிரு மியா னானைப்படியே யிறப்பன. குழந்தாய், கோழை மூளை மலம சலம் சுவேதநீர் வேர்வை யாதிய யிழிந்தநாற்றப் புரைபாகிய வுடம்பை அறிவுடையார் விரும்பிக் காக்கமாட்டார் ஐயனே, அருவமாய்ப் பூரணஞானந்தமாயிருக்கிற பிரமமே, தனதருளி னுலூவமாய்ப் படைத்தல் காத்த வழித்தல்களைச் செய்து, தனக் கொரு பிரயோசனமுமின்றி யெல்லா மான்மாக்கள் பொருட டாகச்செய்யும் வஸ்துவொன்றே மரண சன்னமற்றது. சின் மொழிகூறினும், கல்வியறிவாற் பன்மொழி கூறினும் இல்லா தவற்றைச் சொல்லினு மதை மறுத்துச் சொல்லினுஞ் சொல் லின் பிரிவன்றி வேறில்லை. உலகத்திலே தோன்றிய வெல்லா மொடுங்கும்; இது சத்தியம். தந்தைதாயருக்கு முனக்குஞ் ச ம்பந்தமுண்டானால், அவர்சளி தோன்று நாளிலே நீயுந் தோன்றி அவர்களிறக்குநாளிலே நீயுமிறப்பாய். இறவாதவரை யுனக்கு த்தராதது விதிவலியென்றறிந்து துயரத்தை விடுகுதி. குழந்தாய், இறந்தபிணத்தின்மேல் விழுந்து சண்ணீர்விட்டால், அந்நீரை அவ்விறந்தபிணத்தினுயிர்க்குடித்துவருந்தும். ஆதலால்பிணத்தின்மேலே சண்ணீர்சிந்தாது விதிப்படி செய்யவேண்டிய க டனை விரைந்துசெய். அன்போடுனைப் பெற்ற தந்தைதாயர்கள், அமபுபடடித்தலினாலே துன்மாணமாகும். அக்குற்றம் நீங் கும்பொருட்டுத் தகித்து அஸ்தியெடுத்துக்கொண்டு போய்க் கந் தமாதனமலைச்சார்பிலே இராமேச்சரத்திலே தீர்த்தக்கரையிலே புதைக்குதி; அதனாலவர்கள் மோகூமடைவார்கள் ஆதலினால் குழந்தாய், நீ சிறிதுந் தாமதமில்லாமல் அந்தப் புண்ணியநலத் திலே சபிண்டாந்தமாகிய கிரியைகளைச் செய்து புத்திரரைப் பிறந்த பயனை யடைகுதி. துக்கியாதே யெழுந்திரு” என்றுதே றறினார்கள்.

சாங்கலனென்னும் புத்திரனும் அமமுனிவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு இறந்த தந்தை தாயருக்குச் செய்யவே ண்டியமயானக்கிரியைகளை முடித்து, அஸ்திகளை யெடுத்துக்கொ

ண்டு முனிவர்கள் கடடனையிடப்படி தீர்த்தக்கரையிலே புதைத் துமாசிகசபிண்டாந்தமாயு அபரக்கிரியைகளை ஒருவருடம்வரை யுள் விபகநியமந் தவறாதிருந்து முடித்தனன். அங்ஙனமே செய் து முடித்தபின்னர், சாங்கலன் கனவிலே தனது தந்தைதாயரை ச்சங்குசக்கராதி பஞ்சாபுதங்களைத் தரித்தவராயும் பிதாம்பரவு டையுடையவருமாகிக் கருடவாகனத்தேறித் துளபமாலை தொ ங்ங் மகரகுண்டலங்கள் பின்னக்கவுத்துவமணி மார்பிலே பிரகா ஶிக்க இலக்குமி நாராயணராசக் சுந்தமாதனமலையில் வீற்றிருப் பக் கண்டு, பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு நித்திரைவிடபெழுந்து தன துரையடைந்து தன்னையேவிய முனிவர்களுக்குத் தான்கண்ட சொப்பனத்தைச் சொல்லிப் பேரன்போடு மங்கிருந்தனின் முனிவர்களுமதுகேட்டுப் பேரதிசயமடைந்திருந்தனர்.

அது அவ்வளவினிற்பக் கையிலேந்திய வில்லோடுவந்து நி ன்ற சங்கரபாண்டியனை முனிவர்க ளோக்கிக் சடுங்கோபமடைந் து சொல்லுவார்கள், “கபடமற்றமன்னனே, இந்தத் தவசிரேட டரை அம்பினால் வதைத்து என்னதீங்கு செய்தாய்! பிரமக்கொ லையே யன்றி அவர் பத்தினியைக் கொன்றபழியும் வந்தது. உ னனைப்போல உலகத்திலே பெரும்பழியடைந்தவர் யாவர்? இத் தீவினைக்கியாதுசெய்குவை? கோபமுதவிய குற்றங்களில்லாமல் மனோவாக்குக் காயங்களாலொரு சிறுகுற்றமு மணுகாம லரசிய ற்றுவதே இராசநீதி; வேடரும் விலங்குகளையே கொல்லுவார் கள்; நீ பிரமக்கொலைசெய்தோ அரசியற்றுவது? நீ கற்கும் பொழுது “நிலங்காக்க” வென்பதைக் கரக்கவென்று படித்தாய் போலும். இப்பழி நீக்குதற்கு நீ யிப்பொழுதே நெருப்பில் வி ழுந்திறக்கவேண்டும். வேறுபரிசாரத்தா லிதுநீங்காது. உன்னோ டு பேசிய வெம்க்கும் பதினாயிரம் பிரமகத்தி தோஷமடையும். ஆதலாலடபாபீ!! கண்முன்னில்லாது செல்லுதி” யென்றனர்

அதனைப் பாண்டியனுங் கேட்டு நடுங்கி “ஐயர்களே, நினை யாம்பிரகாரம் நேரிட்டபழிக்குப் பிராயச்சித்த மிதுவாயின் அங் ங்ஙனம் துங்கண் முன்னிலையிலே செய்வேன்” என்று துணிந்து மந்திரிகளை நேரக்கி “மந்திரிகளே, எனக்குக் காத்திராப்பிரகார மிந்தக்கடும்பழிவந்தது; என்றலேவிதியிதுவானால் வேறென்னசெ ய்வது; இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யாதுவிடின் நரகவேதனை யனுபவிக்க முடியாது; நானிப்பொழுதே நெருப்பில் விழு ந்திறப்பேன்; நீவிர் துன்புறவேண்டாம்; என் மகனுக்கு முடி சூட்டி யரசாளுங்கள்; இவ்விடத்திலே யக்கினியை வளரு

ங்கள்” என்றான். மந்திரிகளதுகேடடவுடனே யேங்கி மனம வநுந்தி “அரசே, எம்மைப் புத்திரர்போல வளர்த்தனை! எங்க ளுக்கு மிவ்வாழ்வு போதும். உன்னையிழந்தரசாட்சி செய்யுந் தோம. நாமுமொருங்கே யிறப்போம்” என்றனர் அரசனு மதுகேட்டு “மந்திரிகாள், இப்பழியைச் சீமந்து சிங்காசனமே றேன், ஆகலின், எனது மகனுக்கே யரசாட்சி யுரியது; நீவிர் என்னிடத்துள்ள நண்பிலு மெண்மடங்கு விசேடமாக எனது மகனிடத்தேவைத்தரசாளுங்கள்; விரைந்து நெருப்பை மூட்டு ங்கள்” என்றேவி நீரிலே விழுந்து முழுகியெழுந்து சத்தமனமு டையவராய் அக்கினியை வலமாகவந்து சிவத்தியானத்தோடு சிறிதுந் தளராதெழுந்து நெருப்பிலே குதிக்குஞ்சமையத்திலே, ஓரசரீரிவாக்கானது ‘சங்கரபாண்டியனே, நில்லு நீ யக்கினியி ல்விழாதே. இப்பழிகணிங்குதற் குபாயஞ்சொல்லுதுங் தேட குதி. நீ சிவத்தியானத்தோடு ஸ்ரீராமனாற் பிரதிடடை செய்த இராமேச்சரத்திலே இராமலிங்கமூர்த்தி, சன்னிதானதை ய டைந்து ஒருவருடமுழுதும் மூன்று காலங்களினும் பிரதககி ணஞ் செய்து, துரோணளவு (பதக்கு) தேனாலும் அதனிரட்டி நெய்யாலும் அதனிரட்டி பாலாலும் மற்றைய அபிடேகத்திர வியங்களாலு மபிஷேகஞ்செய்து, சந்தனஞ்சுகந்தவஸ்துக்களைச் சாத்திப் பாலன்னமுதலிய சித்திரான்னங்களை நிலேதித்துத்தூப தீபாதி சோடசோபசாரங்களோடு பூசித்துத் திரிகாலங்களிலும் விரத நியமமாகத் தரிசிப்பையேல், நின்னைச்சேர்ந்தபழிகளிரண மும்நீங்கும். இராமலிங்கதரிசனத்தினாலே பஞ்சமாபாதகங்களும் நீங்கும். பிரமகத்தி, கட்டுடித்தல், பொற்களவு, குருபத்தினிகம னமாதியவற்றிலே பதினாயிரம்பாவங்கணீங்கும். இப்பாதகங்களைச் செய்பவர்களோடுகூடிக் கலந்தபாவங்கள் சணல்பொழுதி நீங் கும், மற்றெந்தப் பாவங்களும் இராமநாத தரிசனத்தர் லழியும். ஒருவனுக்கு இராமநாததரிசனங்கிடைக்குமானால், கங்கைகயை பிரயாகையாதிய புண்ணியதீர்த்தங்களாலும் வேறுயாகாதிக் கு மங்களாலு மாவனவொன்றுமில்லை. ஆகலின் அரசனே, அங்கு விரைந்து செல்லுதி’ என்றது. முனிவர்களு மதுகேட்டு மன முவந்து பேரதிசயமடைந்து அரசனே, இது மிகநன்று! நன று என்று, இதனையறியாமற் சொல்லினோம், சிவானுக்கிரகமிப படியானால் விரைந்துசெல்லுதி’ யென்றனர்.

அரசனு மதுகேட்டு மகிழ்ந்து சதுரங்க சேனைகளுஞ் குழ வேண்டிய திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு இராமேச்சரத்தை யடைந்து இராமலிங்கப்பெருமானது திருவடியை வணங்கி, ஒரு

வருடாந்து மொருவேளையுணவுகொண்டு தனுக்கோடியிலே ஸ
நாளைஞ்செய்து ஆகாசவாணி சொல்லியபடி தவறாது அபிடேக
கைவேததிராசிகளைச் செய்து வழிபட்டுப் பத்துப்பாரம் பொன
தானஞ்செய்து தினவிர்த்தி பிராமணபோசனஞ் செய்து பழிக
ணங்கிப் பரிசுத்தனாய்க் குறித்தகாலமவையு மிருந்து விபதமுடி
த்துத் துதிப்பானான்.

“ஒருவனை நித்தம் முத்தா வுத்தமாமத்தவேழம்
வெருவா வரித்துப் பார்த்தவிரனே சூானஞ்சுங்
சுருவமரங்கிநெற்றிக்கண்ணே கணிதமில்லாத்
திருவனையிராமநாதாசெங்கணே றுகைக்குஞ்செல்வா.

ஐயனையிரவிகோடியவிராளி விளங்குஞ்சோதி
மெய்யனேவிரிஞ்ச னுச்சிவிளங்கொளிபுகிராற்கிள்ளுங்
கையனேகாலனஞ்சுங்காலனேகடுக்கையந்தார்ச்
செய்யனையிராமநாதா திங்களங்கண்ணியானே.

அரையனையன்மா லுள்ளத்தளவையினளக்கற்கந்தக்
கரையனேமகுடவேணிக்கற்றைமேற்கங்கைவீசந்
திரையனேபுரங்கள்வேவசசி றுநகைபுரிந்தவள்ளி
வரையனையிராமநாதா வாசுநான்மறையினானே.

நீற்றனேகண்டிமாலேநிமலனேநினைபுமெலலைக்
கீற்றனையி றுதியில்லா விறைவனேயில்லையென் னாத்
தேற்றனேதெருண்டோருள்ளத்தேற்றலேகருணைதெண்ணீ
ருற்றனையிராமநாதா வொப்புயர்வின்மையானே.

அறவனையறத்தின்பேறேயசம்பறவகன்றனாத்
துறவனே துறந்தோர்கா னுஞ்சோதியெதொழுட்பர்க்குற்ற
வுறவனையன்பர்பாவமொழித்திடுஞ்செயலிலஞ்சா
மறவனையிராமநாதாமலைமகள்பர்கத்தானே.

அடியனேன்முனியினோடுமாயிழையொருத்தியாவி
முடியனேரெய்துசெற்றமூர்க்கனேன்முறைதவிரந்த
கொடியனே னுன்னைவந்துகுறுகினேன் குணத்திற்சால
மிடியனேன்புரிந்தபூர்வம்வீட்டுவாயன்றிமேலும்”

தேவாதி தேவனே யிந்தத்தீப்பழியினின்று நீக்கியதேயன்
றி இனிச் சிறிதும் வேதாசமவிதி தவறாது நடக்கச் செய்வது
தேவரீரது கடனே” என்று சொல்லித் துதித்தனன் அப்பொ
ழுது அவனது முகத்தினின்றும் பிரமகத்தி னீராமனிடத்திற

ரோன்றிய பிரமகத்திப்பேயினது தம்பியென்று சொல்லும்வண்ணம் செங்குஞ்சியுங் கரும்படாமுமாகி யாருமஞ்சத்தகக விடிவோடு வருதலும், அகளை வைரவக்கடவுள்கண்டு சூலாயத்தினைற் குத்திவதைத்தனர். அப்பொர்முது சிவபெருமான பிரசன்னராயவனை நோக்கி “அரசனே, உன்னைப்பற்றிய பிரமபழிக ணீங்கின. நீ சொல்லிய தோத்திரங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தோம். நீயினிச் சென்றரசியற்றுதி. இங்கு வந்து நமமைத தரிசித்தவர்கள் மீண்டு பிறந்திறவார். ஆபிரம் பிரமகத்திதோஷ நீங்கிமேலான சிறப்படைவர் இதுசத்தியம். அரசனே, நீ சொல்லித் துதித்த தோத்திரங்களை யாவர் சொல்லித் துதிப்பாரோ, அவர்கள் பாவங்களினின்றும் நீங்கி நன்மையை யடைவர் இன்னும் நீ விரும்பிய வரங்களைக் கேட்குகி” யென்றனர்.

அதுகேட்டு அரசனுமகிழ்ந்து “தேவரீரது தரிசனமே வேண்டிய பேறுகளைத்தையுந் தநமாயின், யான் வேறு வேண்டுவதொன்றுமில்லையே. ஆயினுந் தேவரீரது திருவடியை மறவாத சிந்தையுஞ் சிறந்த மோகூழ்மித்தோத்திரங்களைச் சொல்லித் துதிப்பாருக்குத் தேவரீரது தரிசனப்பேறுந்தந்தருளுக” என்று வணங்கினன், சிவபெருமானுமப்படியே யனுக்கிரகித்துச் சிவலிங்கத்திலே மறைந்தருளினார். சங்கரபாண்டியனு மிராமநாதனை வணங்கி வாழ்த்திச் சதுரங்கசேனைகள்சூழ்த தனது நகரையடைந்து அதனை முனிவர்களுக்குஞ் சொல்லினன முனிவர்களு மதுகேட்டு மகிழ்ந்து “இனி நீ யரசாளுதி” யென்றபுடே கஞ்செய்தனர். சங்கரபாண்டியனும மந்திரி மனைவி மக்கள் சுற்றத்தோடு மிருந்து சிலகாலம் பூமியை யரசாண்டு ஸ்ரீஇராமலிங்கப்பெருமானது பாதாரவிந்தங்களை யடைந்தனன்

சங்கரமாறநாமன்மேயதோர்தண்ட லீல்சீர்கொள்பேறுகூறிலேமும் பங்கமிலாதவாதிமாதவீர்பண்டையகாதையீ துபாடுவார் பொங்கொலிநீடுகா திறுடுவார்புன்கணெலா முமோட நூறியே யெங்குநிலா வுதேவதேவனெந்தையிராமநாதனாவரே.

சங்கரபாண்டியச்சருக்க முற்றிற்று.

சே துமாதவச் சருக்கம்.

சூதமக முனிவரானவர் மற்றையமுனிவர்களை நோக்கி முனிவர்காள், இனிச் சே துமாதவருடைய சரித்திரமொன்றுளது; அதுகேட்பது இன்றியமையாத சிலாக்கியமாகும் என்று சொல்லுவாராயினார்.

முற்காலத்திலே பொருளை நாட்டிலே சந்திரகுலத்திலே புண்ணியநிதியென்னும் பேரையுடையவன், சோமசுந்தரக் கடவுள் சோண்ட மதுராபுரியை யரசாளுபவன், குணநிதியென்னும் காரணப்பெயருடையவன்; அவன் திருநந்திதேவர் திருக்கயிலாய மலையைக் காப்பதுபோல மதுராபுரியைக் காத்துவருங்காலத்திலே, ஒரு சபதினத்தில் தன் மகனுக்கு முடிசூட்டிக் கந்தமாதனமலைச்சாரலிலே சேதுதீர்த்தமாடிவருதற்கு நினைத்துச் சதுரங்க சேனைகளும் ஐவகைச் சுற்றமுஞ்சூழ வழிகொண்டு, ஸ்ரீராமன் சிதையோடு தான்வசித்த சேதுவினிலைகாக்காணுதற்கு மீண்டு வருவதுபோல மனைவியோடு பலவித அலங்காரங்களும் பொருந்தச் சேதுதீர்த்தக்கரையை அடைந்து விதிப்படி சங்கற்பித்துச் சேதுவிலு மற்சுறைய தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, இராமலிங்கப் பெருமானையுந் தரிசித்து அயக்கே சிலநாளிருந்து, விட்டுணுமூர்த்தியும் விரும்பும்படி பலவித யாகங்களைச் செய்து முடித்து, யாகதீர்த்தத்தோடு மீண்டுந் தனுக்கோடியிலே முழுகி, இராமலிங்கப்பெருமானைத் தேர்த்திரஞ்செய்து பிரதக்கிணமாசவந்து நமஸ்கரித்து இவ்வண்ணமே நியதி பூண்டிருக்குங் காலத்திலே, இலக்குமியானவள் தனது நாயகனாகிய விட்டுணுவீனோடு ஒருகலகத்தை வீணாசவருவித்து ஊடல் காரணமாக உத்தரவுபெற்றுக் கந்தமாதனமலைச்சாரலிலே சேதுதீர்த்தக்கரையை யடைந்து குணநிதிமகாராசனதும் வீந்தவலியென்னும் மனைவியினதும் மனதைப்பரீக்ஷிக்கும்படியாக எட்டுவயதுடைய சிறுபெண்குழந்தை வடிவாகித் தனிமையாய் தனுக்கோடி தீர்த்தக்கரையிலே நின்றலாவினள்.

குணநிதிமகாராசனுந் தன் மனைவியோடு தீர்த்தமாடி நித்தியகருமங்களை முடித்துக் கோடிதுலாபார தானங்களைச் செய்து சமுத்திரம்போலச் சேனைகள் சூழ மீண்டு வரும்பொழுது, பெண்போலும் பலதளிர்கள் நிறைந்த பூங்கொம்பு போலவும், மின்னற்கொடிபோலவும், விளக்குச்சுடர்போலவும், பேரொளிவாய்ந்த சாயலையுடைய மயில்போலவும் நிற்கும் பெண் குழந்தையைக் கண்டு பேரானந்தம் பெற்று, தாமரைப்பூவைப் பிரிந்து மதனது பேரொளிபோல விளங்குந் திருவடிச்சோதி பூமியை விளக்கும்படியாக நின்று பெண்மணியின் முகத்தை நோக்கிச் சொல்லுவாள். “பெண்மணியே, நீயார்? உன்னைப்பெற்ற தந்தை தாயராகிய தவவலியுடையவர் யார்? உன்னைப் பூமிப் பெண்ணென்று சொல்லுதல் தகாதாயினும் நின்னூர் யாது? உன்பெயர் யாது? நீ யெங்கு போகின்றாய்? சொல்லுதி” என்றனன அதனைக் கேட்ட பூமகளுஞ் சொல்லிவாள் “ஓ மகாராசனே, பூமியிலே என்னைப்பெற்ற தந்தை தாயர்க ளொருவருமில்லை. இங்கே எனது இடன்பிறந்த சகோதர ரொருவருமில்லை. உலகத்

திலே எனக்குத் துணையாவா ரொருவருமிலலாத தமியேன, உனக்கு மகளாகியிருக்குமபொருட்டு உன்வீட்டுக்கு வருகிறேன். மாலன்றி மற்றொருவருந்தீண்டாவண்ணஞ் சிறுவயதுடையனீனை நீ காக்காதேலவேண்டும்” என்றனள். அதுகேட்ட குணநிதிமகாராசனும் பெருங்களிப்படைந்து, பெண்குயிலினது முகத்தை நோக்கிப் பேசுவான். “பெறுதற்கரிய பேறுகிய இரத்தினமே, எனக்கோ, ராண்மகவு மாத்திர முண்டு. என் குலமுழுது முய்யும்படியுள்ளே எனது புத்திரியாகச் சீராட்டி வளர்ப்பேன நீ விருமபினவெவரே. அவரன்றி வலாற்காரமாக வுள்ளே யார்தீண்டினு யவரைக் கொல்லவேன். சீதேவியே, நீ யாதுக்கு மஞ்சாது என் மனைவியாகிய விந்தாவலிக்கும் மகளாகி யவளோடிருந்து எனது வீட்டினில் வாழுதி” என்று சொல்லித் தனது மனைவியை நோக்கி “எனது பத்தினியே, எமது முன்னோர் செய்த தவவடிவு போன்ற விந்தப் பொன்மணியை உனது மகளாக நீயே வளர்த்து வருகுதி” என்று கையிலே கொடுத்தனன். விந்தாவலியுந் தனது நாயகனது உத்தரவின்படியே பெருமகிழ்வடைந்து தனதிரண்டுசையினாலு மேந்தி யனைத்துப் பலமுறையுச்சிமோந்து ஆடையணிகளைத் திருத்தி யலங்கரித்து அமுதை யூட்டித் தான்பெற்ற பிள்ளையினும் பதன்மடங்கு பேரன்போடு வளர்த்தனள். சீதேவியும் குணநிதிமகாராசனது மாளிகையை நீங்காமல் விந்தாவலியினது கைத்தாமரையே தான் வசிகருந்தாமரைமலராகவீருந்து வளர்ந்தனள்.

ஸ்ரீமன் நாராயணரானவர் இலக்குமி யிவ்வாறு பிரிந்துவளருதலு மவளது பிரிவைச் சங்காதவராகி யவள் மீது கொண்ட காதல் பிடர்பிடித்துந்தக் கருடவாகனத்திலேறி யவளைத் தேடிக்கலக்கும்பொருட்டு வைகுண்ட நகரத்தை நீங்கி, யவள் வசிக்ருந்தாமரை மலர்களை யிதளிதளாகத் தடவிப்பார்த்தும், சந்திரமண்டலத்தினுஞ் சிறந்தழாரிகைகளினும் புஷ்பமாலைகளினும் ஆபரணப் பேழைகளினுஞ் சிறந்த பெண்களது திருமுகங்களினும் இலக்குமி வசிக்கத் தச்ச வேளைய விடங்களினும் பலநினைவுகளாகத்தேடிக்காணாமையினுற் றனது சிறை நீக்கிக்கொணர்ந்து ஆறும்படிசெய்த சேதுக்கரையினு மொருவேளை தங்குவாள என்று கருதிக் கந்தமாதன மலையை யடைந்து பார்க்கீமளவில, ஸ்ரீமகாலட்சுமியுஞ் சில தோழிமார்கள் சூழ்ப பூக்கொய்யுமாறு எதிராக வருதலும், வறியவன்கண்ட பொற்குவை போலக் கண்டு மகிழ்ந்து பெருமயக்கமுடையவராகி “இவளெனனோடு கலகஞ்செய்து பிரிந்து வந்தமையினால், நாணிவடிவத்தோடு சென்றுகாணில் வெருண்டோடி அரசனிடத்துப் பினனும்போ யடைக்கலம் புகுவாளாதலி னது தகுதியன்று” என்றுரினைத்துத் தன்

சூருயத்தைவிட்டுப் பிராமணவேடங்கொண்டனர் அவருக்கி
 ருப்பிடமாகிய திருப்பாற்கடலானது “எம்மெருமானே, நீ என்
 னைப்பிரியினு முன்னை நான் விடமாட்டேனென்றவரது கருமே
 னியைவந்து சூழ்ந்ததுபோன்ற விபூதியழகுசரீரமுழுதினும பிர
 காசிக்கவும், அத்திருப்பாற்கடல் துரைகள் சிறைக்காற்றினுல்
 டுபட்டு மேலெழுந்து விழுவதுபோன்ற முக்குறி நெற்றியிலே
 விளங்கவும், சீதேவியினது இருகொங்கைகளு ளெழுங்கும்படி
 தழுவுப்பொழுது அவளது சண்களினிழல் வரிசையாகி மார்பில்
 விபூதியணியின்மேற்படிந்ததுபோல உருத்திராக்ஷவடம் விளங்க
 வும், தன்னை மகாலக்குமி பிரிந்தமையால் தனது சயனமாகிய
 சேடனைத் தோளிவிட்டுவருவதுபோல விளங்குகின்ற உத்தரீய
 ப்பட்டிலங்கவும், மேலே மகாலக்குமியினது திருக்கரத்தைத் தா
 ன் வலிதாகப்பற்றி யிழுக்கும்பொழுது தானேயிவள் நாயகனெ
 ன்பதனை யறிவித்தற்குத் தன்னிறத்தினடையாளத்தைக் காட்டு
 வதுபோல விரலிலே பசும்புற்றருப்பையினுன்முடிந்த பவித்தி
 ரம் பொருந்தவும், மகிர்விட்டுணுவானவர் தான் ரூபித்த இரா
 மலிங்கப்பெருமானுக்குக் காசியிற் கங்கையைக் காவடிசட்டி யபி
 டேகித்து முன்மாதிரி காட்டுவார் போன்று கங்கையெடுத்தமை
 த்த காவடி தோளிவிருப்பவும்; இவ்வாறு கண்டவர்களினது க
 ண்கள் களிகூரக் கங்கையாடிவரு மருந்தவ வேதியராகிக் கரவு
 வேடங்கொண்டு சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யிடை
 யிடையே சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீமகாலக்குமியினது பக்கமாக
 வந்தனர்.

ஸ்ரீமகாலக்குமியும் அவரது கபடமார்க்கத்தை யறியாது
 சிறிதுஞ் சந்தேகமின்றித் தோழியர்களோடு பூக்கொய்து நின்ற
 னள். அவளைக்கண்டு மோகியாகிய மகாவிட்டுணுவுஞ் சோலையி
 னது வளப்பத்தைப் பார்ப்பவர்போல வேறுபணியின்றிப் பூவை
 ச்சுற்றும் வண்டுபோல வொருகாலணைந்து மொருபாலகன்று மு
 ற்றுநோக்கிக் கொம்பை வளைத்து மலரைகொய்யும் ஸ்ரீமகா
 லக்குமியினது முன்கையை விருப்பில்லாதவர் போன்று பிடித்
 திழுத்தனர். குணநிதிமகாராசனது திருமகனும் தன்னைப்பிடி
 த்தகையில் மறைந்திருந்த சங்குறுத்துதலினாலே! அரிசை அ
 ன்னியென்னுக்கொண்ட அச்சத்தாலே! தனது கையை விரை
 ந்து திருசி “ஐயனே, யாரோ என்னை யிழுக்கின்றனர்” என்ற
 முதனள்.

குணநிதிமகாராசனு மதனைக் ‘சூயிலோசையோ’ என்று சி
 றிதையும், எழுத்தோசையாற் றனது மகளி னழுக்கையென்று
 தெளிந்து சேனைகளோடும் விரைந்து சென்று பலமுறை யழுத
 லினாலரிசுரப்பட்ட தனது மகனையடைந்து “என்னருந்தவப்பே

றே, நீ யழுவதென்னை? உனது கையை யிவவிடத்துப் பற்றி யிழுத்தவர் யாவர்? சொல்லுதி எனவும், அந்தச் சீசேவியானவ ள் கண்ணீர் சொரியநின்று சொல்லுவாள் “ஐயனே, மேலா கிய தவவொழுக்கம் பெற்றவனாய் எனதுசையைப்பிடித்திழுத்த திருடன் நின்னைக் கண்டு சியிது மஞ்சாது நிற்கின்ற இவனே இவன்கொண்ட மறையவர் வேடம் மெய்யன்றே. இதுவே யீவ விடத்து நடந்தது” என்றனள். அதுகேட்ட அரசனுங்கோபி த்து யாரிவென்று விசாரியாமல் அவனைப்பிடித்து இராமலிங் கப்பெருமானது ஆலயத்துட்கொண்டுபோய்க் கைகளிரண்டை யுங் கயிற்றினாற் கட்டிப் பலவித தண்டனைகளை யுஞ் செய்வித்துக் கால்களசையாமல் விடங்குமாட்டி வாயு மூலையிலுள்ள மண்ட பத்திலே சிறைவைப்பித்து வீடுசென்று மகளைத் தழுவி யுச்சி மோந்து அவளை அந்தப்புரத்திலே யிருக்கும்படி செய்தனன். சூ ரியனத்தமித்தது. அரசனுந் தனது நியதினை முடித்து மனவி சாரத்தோடு நித்திரை செய்யும்பொழுது, ஆயிரம் பணமுடியை யுடைய சேஷ சயனத்திலே மகரகுண்டெங்கள் விளங்கப் பொ ற்கிரீடப்பேரொளியுண்டாகி யிருளுலகுக்கு மொளியையுண்டா க்கப் புன்முறுவலோடு மார்பிலே முத்துமாலையள் பொலிய நார தர்முதலிய முனிவர்கள் துதிப்பக் கிருபைக்கணுண்டாகப் படை த்தலைவர்களுங் கிங்கிரருந் தங்கடங்கடொழிலை நடாத்தப் பஞ் சாயுதம் விளங்கத் தேவர்கடுதிக்க இவ்வாறு பேரலங்காரத்தை யுடைய ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்த்தியே தான் சிறையில் வைத்த தவத்தியாகவும், பொற்றாமரைமாலே கரிய கூந்தலினிருளைத் து ரக்கவும், கரியகூந்தல் அப்பொற்றாமரைமலரி னெழிலை விழுங் கவும், தனங்கள் மேருமலையினது சிகரம்போல விளங்கவும், அச் சிகரத்தினின்றொழுகு மருவிபோல முத்துமாலே விளங்கவும், ஏ முகோவைமணியும் பீதாம்பரமும் உந்திச்சுழியை மறைத்தரை யிலே பிரகாசிக்கவும், கைத்தாமரைக விரவிற் றாமரைமலர்போ லக குவியவும், காற்றாமரையிடத்துப் பூண்ட பதுமராக விரத்தி னத்தாலாய மோதிரத்திலே தோற்றுங் கண்ணாகிய தாமரையி னிழலடுக்குத் தாமரைமலர்போல விளங்கவும், பெருமைபொ ருந்திய பதக்கத்தை மற்றைய வணிகளா னலங்கரித்தது போல வும், பூங்கொம்பை மால்களினு லலங்கரிப்பதுபோலவும், பொ ன்மாயமாகிய திருமேனியிலே பலவித பூடணங்கள் பிரகாசிக்க வும், முகத்திலடங்கிய மூக்கினு மணிந்த பதுமராகரத்தினங்களி னழுகு பூரணசந்திரனோடுசேர்ந்த செவ்வாயுதையத்திற பிறந்தா னைச் சசிமங்களையோகமுடையானென்று சீதேவி பிரியாதிருப்ப ளென்னுஞ் சோதிட நூலினது உண்மையை விளக்கவும், முன்னு ளிலே தமது கோட்டை முரித்து வருத்திய இராவணனைக் கொ ன்றபேருதவியை நினைத்து அடடயானைகளும் ஸ்ரீமன் நாராய

ணனதுமனைவிக்குத் தேவாமுதம்நிறைத்த பொற்குடங்களை யிரு புறத்தினுமேந்திநின்றபீடேகிசாவும், சந்திரன் போன்ற திருமு கத்தினின்றும் புறப்படுகின்ற ஏவலவர்க் சேதுவோவென்று இந் திராணிகேடடொழுகவும், தொடையாகிய அரம்பையையும் மு முந்தாளாகிய ஞெண்டையும் கணைக்காலாகிய அம்புக்கூடடையு ந்தேவலோகத்தரம்பை நின்று வருடவும், யாவருந் துதிக்கத்த க்க வின்றோரன்ன பேரழகுவாய்ந்த ஸ்ரீமகாலக்குமியே தனது மகளைக்வுங் கனவினிலே கண்டு நினைவுவந்தவுடனே எழுந்து தன் மகளைப் பார்க்குமிடத்துத் தான் கண்ட கனாவீவண்ணமாயிரு க்கக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு விடியுமளவும் விழித்திருந்து விடிந்தவுடனே தனது மகளையுமழைத்துக்கொண்டு சிறைவைத் ததவவடிவைக்கண்டவுடனே தான்கனாவிற்கண்ட ஸ்ரீமன் நாராய ணாவடிவாகவிருக்கக்கண்டு வீழ்ந்துவணங்கிக் கைகுவித்துத் தோ த்திரஞ் செய்துவான்.

கம்பொடுதண்டநேமிகரர்முகங்கதிர்வாளேந்து மம்புயக்கரத்தினுனையரவிந்தநயனத்தானே யும்பரோடுலகமுண்டவொருவயிற்றுந்திபூத்த பைம்பதுமத்தின் ஞாலம்படைப்பவன்றனைப்படைத்தாய்.

விண்டுவென்பொருண்மைபாலேவேறிலா துலகமெங்குங் கொண்டுடின்றகோவேகோவலர்குலத்தின்பேறே மண்டிகல்புரியுந்திண்டோண்மதுவொடுகயிடவப்பேர் மிண்டிடைவீரராவிவிழுங்கியவென்றியானே.

திசைமுகன்மரபிற்றேரூன்றித்தீவினைக்காவல்பூண்ட தசமுகன்றலைதடிந்தசராசனத்தடக்கையானே வசைமுகக்கனகனீன்றமகனுயிர்த்தம்பமாகி யிசைமுகக்கனகத்தம்பத்தெழுநரசிங்கரூபா.

அலர்கதிர்க்கவுத்துவப்பேரணிமணியெறிக்குஞ்சோதி மலர்வனமாலேமார்பின்னாழ்திருமறுவினானே கலர்ஊனங்கரந்துகற்றேர்கருத்திடைக்கரப்பின்றுகிப் பலர்புகழ்பரசியேத்தும்பழமறைப்பொருண்மையானே.

இந்திரைக்கினியகேள்வாவிருநிலமடந்தைகொண்கா மைந்தனாக்கவிகைத்திங்கண்மகரகேதனனேமுன்னந் தந்தகேசவனேதாமோதராகராத்தடிந்துதந்தி முந்துவந்தருளுமாலேமுராரியேமுகுந்தாமாயா.

உடற்சிறைநீக்கியைவர்க்குதவிசெய்திடநடந்த மடற்சிறைவண்டார்தண்டாமரைப்பதமவழங்குமுன்னே

யடற்சிறைதன்னில்வைத்தேன்புராதமிதற்கென்செய்கேன்
கடற்சிறைத்தெண்ணீர்காயாகரு முகிலன்னகண்ணை.

செய்ததானவர்தங்குற் றந்திருவுளந்தனிலெண்ணாம
லுய்திறமருளிநின்றனுருவமு முகவுமாற்றால்
வெய்தெனப்பற்றிநின்னைவிலங்கிட்டவெய்யனேற்குங்
கைதரவல்லையென்றேகருத்தினுடகருதுகின்றேன்.

அரசனானவன் இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்து அன்போடு
புனிமன் நாராயணனை வணங்கிப் பின்பு அன்னநடையெய்யுங் கிளி
மொழியையெய்யுங் கோங்கரும்பையொத்த சூயத்தையும் மயிற்சாய
லையுமுடைய தனது மகளாகவந்தமாதாவைத் தோத்திரஞ்செய
வான்.

அகலிடமுழுதுமீன்றாயரியுரத்தமர்ந்தாயார்க்கும்
புகலிடமானாய்காவற்பொறியெனப்புரிவாயன்ப
ரிகலிடரொழியப்பாசமிரித்தியானெனதென்கொள்கை
மிகலிடாதமலஞானவீடுதந்தருளுமின்னே.

பலமறைவித்தையாகிப்பல்லுயிர்ப்பகுதிக்கெல்லாம்
பொலிவுயர்செல்வங்கல்விபுண்ணியம்புனிதவாழ்க்கை
நலமலிவேட்கைசித்திநன்மதிநவின்றவன்றி
நிலவுச்செரவைக்குமாங்கோர்சிமித்தமாய்நின்றநங்காய்.

வேள்வியாய்வேள்விப்பேறுவிதிப்பவளாகிவேதக்
கேள்வியாய்க்கேள்விதன்றாகிடுதற்கரியாளாகி
நாள்விரிநறுமென்றோடுநளினபீடிகைமேனொரு
மாள்விழைந்தடித்தொண்டாற்றுமரம்பையர்க்கருளுமாதே.

எண்ணிரிசத்திபேதமியாவுமாயெவைக்குமேலாய்க்
கண்ணானந்தமாகிக்கவுரியோர்கருணைநாட்ட
வண்ணமாயளப்பில்சோதிவடிவமாய்வரம்பிலாத
தண்ணளியுருவமாகிச்சராசரம்புரக்குந்தாயே.

ஊக்கமேயுடையபேறேயுணர்வினாலுணர்வார்சிந்தை
நீக்கமேநிலையொன்றாகிநின்றிடுந்திருவேதூல
சூக்கமேபரையேதொள்ளைத்துவக்குடற்பற்றநீத்தா
ராக்கமேயாக்கியெல்லாமளித்தழித்தருளுவானே.

உன்மகவாகுமெல்லாவுயிர்களுமவற்றிலொன்ற
மென்மகவானேனென்றாயிதுபடிருனதன்றே
பொன்மகளாகுநாமப்பூவையேமுனபோலென்னை
நின்மகவாகுப்போற்றிநீயருளென்றுதாழந்தான்

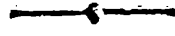
இலக்குமியையுந் தோத்திரஞ்செய்து நின்றனன். ஸ்ரீமன் னாராயணர் அரசனை நோக்கி “சந்திரகுலாதிப, எம்மை நீ யிறு குமாறுகட்டி விலங்குபூட்டிவைத்தது குற்றமென்றெண்ணுதொழிக. அடியவர் வசமாகவேமென்கிறதை நடித்துக்காட்டிய நாடகமென்றறிகுதி. என்னைப்பிடித்தது உனதனபே. என்னைக்கட்டியகயிறு மாலையே. என்மேலடித்த அடிகளெல்லாம் என்மீது சாத்திய புட்பமே. காலிலிட்டவிலங்கு பாதாபரணமே. சிறைவைத்த இந்தவிடம் நினது மனக்கோயிலே. நீ என்னைக் குறித்து முன்னொரு யாகஞ்செய்தனை. அதனால் எனது மகாலட்சுமியோடு வீண்கலகம் விழைத்துப் பிரிவித்து நிகைக்கு மகளாகவிடுத்தேம், நீயும் பெற்றபிள்ளைபோல வளர்த்து நமக்களித்தனை. அதனால் மிகமகிழ்ந்தேம். அரசனே, இவளிடத் தன்புடையார் யாரோ அவரே நமதன்பர். இவளைப் பகைத்துவெறுப்பவர் யாரோ அவரே நமக்குப் பகைவர். யாமுமிவளுமீரண்டன்று. இவளுன்னிடத்துவரும்பொழுது ஒருவரும் நின்னிடத்து வன்மைசெய்யாவண்ணங் காப்பேனென்றனை. அதனை யறியும்பொருட்டு வந்திவளை வலாற்காரமாபிழுத்தோம், அதனாலெம்மைச் சிறைவைத்து அடைக்கலமபுகுந்த சீதேவியைக்காத்து நின் சத்தியத்தை நிறுத்தினமையால் பெருமகிழ்வடைந்தேம். நீ யெந்நுக்கு மஞ்சவேண்டாம்” என்றருளினார். மகாலட்சுமி அரசனை நோக்கி “அரசே, நீ செய்த யாகபலத்தினால் நும்மிருவரையுந் தந்தைதாயராகக்கொண்டு வளர்ந்தேன். எனது பிராணநாயகரும் நிற்பக்கமுற்றனர். ஆதலின், அரசனே, எவ்வுலகவாழ்வும் நின் பாலதாகும். நீ நனைத்தவைகளனைத்துஞ் சித்திக்கும். சிறந்த ஒழுக்கமனைத்தும் நின்கண்ணதே. எம்மிருவரிடத்தும் பேரன்புளதாக” என்றருளித் தனது நாயகனது மார்பில் வீற்றிருந்தனள். பின்பு ஸ்ரீமன்னாராயணரும் பெருமகிழ்வடைந்து அரசனை நோக்கி “அரசனே, நீ எமக்கிடட விலங்கோடு இவ்விடத்திலே எக்காலத்துஞ் சேதுவைக் காக்கும் விருப்பத்தினுற் சேதுமாதவர் என்னும் பேரடைந்திருப்போம் பிரமனும் இராக்கதர் பூதபைசாசங்களடையாது காத்திருக்கின்றான். இந்திராதிலோகபாலர்களுமிருக்கிறார்கள். சிவபெருமானும் இராமனாதனென்னும் பேரோடு சீவகோடிகள்வாழ்வடையும்பொருட்டு இங்கேயிருக்கிறார். நீ விலங்கிடட இவ்வடிவத்தை யாவர் தரிசிப்பார்களோ அவர்களை இலக்குமி பிரியாள். சித்தசத்தியகலாது. அவர்களே நமதுருவம்.

இச்சரித்திரத்தை யாவர் விருப்பிப்படித்துக்கேட்டுச் சிந்திப்பாரோ அவர்கள் செலவங் கல்வி கீர்த்தி மனைவி மக்களாதிய பெருஞ் சிறப்படைந்து உலகத்திலே வறுமைபினறி வாழுவர்.

ஆர்சனே, நீ சொல்லிய தோத்திரங்களை நெட்டுருப்பண்ணி நினைப்பாரு மெழுதுவாருங் கேட்பாரும் வைகுண்டப் பிராப்தி பெற்றின்புறுவர்” என்றருளி ஸ்ரீ மகாலக்ருமியோடு மங்கே, வீற்றிருந்தனர். குணநிதிமகாராசனு மவர்களது ஆசீர்வாததைப் பெற்று வணங்கி வாழ்த்தி யருச்சித்து, இராமலிங்கப்பெருமானையுந்தரிசித்து, மரணகாலம்வரையுங் கந்தமாதனதை நீங்கா திருந்து ழோட்சமடைந்தான், விந்தாவலியு முடன்கடடையே ழி. ழோட்சமடைந்தனர், முனிவர்காள், சுங்கையிலே தீர்த்தமாட விரும்பினவர் சேதுமாதவர் சன்னிதானத்திலே சங்கற்பித்துச்செலலுவாரேல் நினைத்தவண்ண மிடையூறின்றிச் சத்தியடைவர். அவர்களுக்கே சேதுதீர்த்தப் பலனு மிராமலிங்க தரிசனைப் பேறுமுளதாகும். ஆஃதிலாதவ ரப்பயனையடையார்.

வேதமாகமமா தியவாதி நூன்மேவநர்டியமேதகுமாசுவீ.
 நீதுகாதலினாலெவர்கூறுவார்யாவரே துகர்வாரிருசேள்வியா
 னீதியால்வார் நீள்கடன்மேகநேர்நீலமாலமர்நீணகர்மேவுவார்
 சேதுமாதவனார்கதைநீரெலாந்தேருமாறினிதோதின ம்யாமரோ.

சேதுமாதவச்சருக்க முற்றிற்று.

சேதுயாத்திரைச் சருக்கம்.

முனிவர்காள், இனிச் சேதுயாத்திரைசெய்யு முறையினைச் சொல்லுதுங்கேட்பீர்களாக. சேதுயாத்திரைசெய்யவிரும்புவோர், ஸநானஞ்செய்து நித்தியசருபங்ளைமுடித்து ஸ்ரீராமனும் இராமலிங்கப்பெருமானும் மகிழுமாறு சற்பிராமணர்களுக்கு விருப்பத்தோடு அன்னதானஞ்செய்து, விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்து, பவித்திரதாரணஞ்செய்து, சேதுயாதிரை செய்வோமென்று சங்கற்பித்து, வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு ஸ்ரீபஞ்சாட்சர அட்டாட்சர தியானத்தோடு மௌனமாகிக் கோபமுதலிய தீக்குணங்கள் சிறிதுமில்லாமற் பஞ்சேந்திரியங்களை யு மடக்கித் தண்டு செருப்பு குடை தாம்பூல தாரணங்களையும் ஸ்திரிபோசமாதி தீமைகளனைத்தையும் வெறுத்து நன்மைகளனைத்தையுஞ்செய்து ஒருபொழுது உப்பில்லாதவுணவுகாண்டு உண்ணவார்ததைகள் பேசாமற் சேதுமகத்துவங்களை யே பேசி விருப்பினோடும அரியரபூசைகள் செய்து பிறரிடத்திலொன்று மியாசிக்காமல் இயன்ற யாகங்களைச்செய்து கிடைத்த அதிசுடீகு அன்னங்கொடுத்து, பசரித்துத் துறவிகளுக்கும உண்டி மருந்து உறையுளாதிய் கொடுத்துபசரித்துச் சேதுமூலத்தை யடைந்து பிப்பலனைச் சட்டிப்ப

“பிப்பலனே, உலகத்துக்கு அச்சத்தை விளைப்பவனே,” யென்றழைத்து இரண்டிகையினாலு மேமுகல்லேனு மொருகல்லேனு மெடுத்து “இதனை நீ யுணவாகக்கொள்ளுதி” யென்று கொடுத்து வருணனை நோக்கி “ஊவிசுவாசியாகியுங் கிருதாசியாகியும் விசுவயோனியாகியும் விசாம்பதியேயாகியும் இக்கடலிடத்துக் கோயில்கொள்ளுதி” என்று சந்நிதானஞ்செய்து, பின்னும் “விட்டுணுவாகி ி அபாம்பதியாகி ளு இரணியசிருங்கனாகி ி விசுவகுத்தனாகி நதிபதியாகியுள்ளவனே” யென்று வணங்கிப் பின்னும் “இரத்தன் காரணமாகி இரத்தனாகாரமாகி தேவரத்தனமயமாகிச் சுத்தசலசாகரமே” யென்றருக்கியங் கொடுத்துப் பின்பு “உலகங்களுக்கெல்லா மாதாரமாய்ச் சக்கரந் தண்டு சநீசுவந்தியிருக்கின்ற கடவுளே, இத்தீர்த்தமாடுதற்கு உத்தரஞ்செய்தருளுமென்று அனுஞ்ஞை பெற்று, மேற்கே மயிந்தனும், கிழக்கே சக்கிரீவனும், வடக்கே துவிதனும், தெற்கே நளனும், நடுவே ஸ்ரீராமன் சீதை இலக்குமணன் அனுமான் அங்கதன் விபீடணன் ஆகிய இவர்களு மிருப்பதாக நினைத்து, “நாரதர் பிரகலாதன் அம்பரீடன் வியாதர் சூதர் என்பவர்களை யு நினைத்து, உலகத்திலுள்ள தீர்த்தங்களுக்கெல்லா மிடமாயுள்ள சமுத்திரதேவே, என்னிடத்துள்ள பாபங்களனைத்தையும் நீக்கியருளுதி” யென்று வேண்டிதெய்து பிராமணர்களைத் தூண்டு வருணத்தாரும் இரணியசிருங்கமாதி மந்திரங்களை யும் உருத்திராதி வேத இருக்குகளை யுஞ் சொல்லி சூத்திரராயின் தமிழ்வேதங்களி லிசைந்தவற்றைச் சொல்லி விட்டுணுவையுஞ் சிவபிரானையுந் தியானித்துத் தீர்த்தமாயெழுந்து, மும்முறையாயபின்பு சூரியனை நோக்கி “தேவரீருடைய திருக்கரங்கள் தீண்டுதலினாலே சிறந்தன; மெய்யன்பினாலே பரிசுத்தமாயின” என்று நமஸ்கரித்துப் பின்னும் முழுகுக. மேற்குவழியாகவரின் தருப்பசயனத்தின் முழுகி விட்டுணுவையும் வணங்கவேண்டும். வடக்குவழியாகவரின் தேவிபட்டணவழியாகச் சென்று நவபாஷாணத்திலே யிவ்வாறு முழுகுதல்வேண்டும்.

- a விசுவாசி - உலகத்தை யுண்பவன்
- b கிருதாசி
- c விசுவயோனி - உலகம் பிறத்தற்கிடையுள்ளவன்.
- d விசாம்பதி - புருபதியாயுள்ளவன்.
- e விட்டுணு - உலகத்தைக் காப்பவன்.
- f அபாம்பதி - நீருக்குத்தலைவன்.
- g இரணியசிருங்கன் - பொன்முடியுடையோன்.
- h விசுவகுத்தன் - உலகத்தைக் காப்பவன்.

ஸ்ரீராமன் சீதை இலக்குமணன் பிப்பலன் கண்ணுவன் மயிந்தன் கிருதாந்தன் சரபன் வேகதெரிசி அனுமான் மனனி யு காளராத்திரி அகர்க்கணைசன் கவி இடபன் வித்தியை சக்கி ரீவன் துவிதன் ஆதியோரைச் சுடடி அருக்கியங்கொடுத்தப பின்னும் முனிவர் தேவர் பிதிரராவோருக்குந் தருப்பணஞ்செ ய்து கரையிலேறி ஈரவஸ்திரத்தை நீக்கி உலர்ந்தவஸ்திரந் தரி த்து நித்தியக்ருமமுடித்து ஆசமித்து வேதவிதிப்படி சிராத்தஞ் செய்து சற்பாத்திரப் பிராமணர்களுக்கு கோபூ தில இரணி யாதி தானங்கள் செய்து சேதுவிற் செய்த முறைப்படியே தனு க்கோடிதீர்த்தத்தினுஞ் செய்து முழுகிச் சக்கரதீர்த்தத்தைய டைந்து ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறித் தருப்பசயனத்தையடை ந்து விட்டுணுவைத் துதித்துச் சக்கரதீர்த்தத்தையடைந்து முழுகிப் பின்பு கவிதீர்த்தத்தம் சீதாசுண்டத்தும் இருணமோசன த்தும் முழுகிப் பின்பு இலக்குமணதீர்த்தத்தையடைந்து செள ளஞ்செய்வித்து அதிலே முழுகியபின்பு இராமதீர்த்தத்தைய டைந்து அதில் விதிப்படி தீர்த்தமாடிச் சரபிராமணர்களுக்குப் பூமியாதி தானங்களைச் செய்து பின்பு பாவநாசத்திலுங் கங்கை கயைய முனையிலும் ஸ்நானஞ்செய்து இயன்ற தானங்கள் செய் து பின்பு சாவித்திரி சரசுவதி காயத்திரி அனுமகுண்டம் பிரம குண்டம் நாகதீர்த்தம் [இதீ அட்டமாநாகங்களு முண்டாக்கிய து. இதிலே கங்கையாதி தீர்த்தங்களுந் தங்கள் பாவம் நீக்கும் பொருட்டு விரும்பி வசிக்கும். ஆதலினது விருடபத்தோடு தன னையடைந்தவர்களுக்கு மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்.] என்னுந் தீர்த்தங்களிலே முழுகிப் பின்பு அகத்திய தீர்த்தத்திலும் அக் கினிதீர்த்தத்திலு முழுகிச் சிரார்த்தாதிகள் செய்து பலவித தா னங்களையும் பண்ணி முடிக்கக்கடவர்.

சமுத்திரதீர்த்த முதலாக இங்கே சொல்லிய முறையாத ல், அல்லது தமக்கியைந்த முறையாதல் விதிப்படி சங்கற்பித்து ஸ்நானஞ்செய்து லோபமின்றி இயன்றளவு தசதான சிராத்தா திகள் செய்து, பின்பு ஸ்ரீராமதைனைத் தரிசித்துச் சேதுமாத வனை நமஸ்கரித்து இராம இலக்குமண சீதாபிராட்டி அனுமா னாதியரையும் வணங்கி, எஞ்சியதீர்த்தங்களிலும் மேலும்விரும்பி யதீர்த்தங்களிலுந் தங்கள் விருப்பமுள்ளளவு மீட்டுமீட்டும சங் கற்பித்து ஸ்நானஞ் செய்து இராமதைனைத் தரிசித்துத் தனுக் கோடிதீர்த்தத்தையடைந்து பேரன்போடு சங்கற்பித்து ஸ்நா னஞ் செய்து இயன்றளவு லோபமின்றித் தானதரும் சிராத்தா திகள் செய்து பின்பு கோடிதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து கோதானம் இரணியதானம் எளளுத்தானம் வஸ்திரதானம் பூழி தானமாதியவைகள் செய்து இராமலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்

துமூன்றினமேலியன்றளவு பிரதக்கிணஞ்செய்து சந்நிதானத்
திலே வந்து நின்று

முத்தனேபோற்றிமூவர்முதலவனேபோற்றிபோற்றி
நித்தனேபோற்றிபோற்றிநிமலனேபோற்றிபோற்றி
யத்தனேபோற்றியன்பர்க்கன்பனேபோற்றிபோற்றி
சுத்தனேபோற்றிவானோர்துணைவனேபோற்றிபோற்றி.

ஆதியேபோற்றியாராவமுதமேபோற்றிமங்கை
பாதியேபோற்றியின்பபரவையேபோற்றிமேலாஞ்
சோதியேபோற்றியெயவச்சுருதியுந்தொடரொணாத
நீதியேபோற்றிகற்றோர்நிதியமேபோற்றிபோற்றி.

கவளமாகரியுரித்தகடவுளேபோற்றிமுக்கட்
பவளமாமலையேபோற்றிபங்கயன்முசுந்தன்றேடுங்
தவளமாநீறுபூத்தழற்பெரும்பிழம்பேபோற்றி
துவளமேருவைவளைத்ததோளனேபோற்றிபோற்றி.

ஏனத்தினெயிறுமோட்டியாமையினெலும்புந்துணின்
முனத்தினுதித்தசிங்கத்தலையுடன்றரித்தாய்போற்றி
மோனத்தினீங்காருள்ளமுண்டகமலர்நிறைந்த
ஞானத்தண்டேனேபோற்றிநான்மறைபபெருளேபோற்றி.

எண்ணலார்புரங்கண்முன்றுமேமுநாக்கடவுளுண்ண
முண்ணெலாமுண்டுமிழந்துமறிதிரைப்பாஸின்வேலைக்
கண்ணிலேகண்படுக்குங்காருடுங்கணைவிடுத்த
வண்ணலேபோற்றிபோற்றியநாதியேபோற்றிபோற்றி.

பாழிவாய்மணிகொள்பாந்தட்பாயனீத்தயோத்திவந்த
வாழிமாலிராமன்றன்பாலாழிநீரகழிலங்கை
வாழிராவணவரக்கன்வனிகெழுபிரமகத்திக்
காழிராதகற்றியாண்டகருணைமாகடலேபோற்றி.

அண்டனேபோற்றியண்டாமுகமுண்டிடிவிருண்ட
கண்டனேபோற்றிசெந்தீக்கையனேபோற்றிதிங்கட
டுண்டனேபோற்றிகொன்றைத்தொடையனேபோற்றிகோபத்
சண்டனேர்விழவுதைத்தசர்ணனேபோற்றிபோற்றி.

சூலனேபோற்றிபோற்றிசுராதிபர்மசூடந்தோயுங்
காலனேபோற்றிநெழிக்காளாமேகமேவும்
பாலனேபோற்றிபோற்றிபண்டைநான்மறைநாலோது
மாலனேபோற்றிபோற்றியம்பலத்தமுதேபோற்றி.

நேசனேபோற்றிபோற்றிநிமலனேபோற்றிசேது
வாசனேபோற்றிபோற்றிவள்ளலேபோற்றிபோற்றி

தேசனேபோற்றிபோற்றிசீதைகோன்புசித்தேத்து
மீசனேபோற்றிபோற்றியிராமநாயகனேபோற்றி.

கன்றுழைபரசுதாங்குங்கரசரோருகனேபோற்றி
மின்றிகழ்சடையிற்கங்கைமலைந்தநாயகனேபோற்றி
தென்றிசைக்கணியாந்தேவைத்தேவாதிதேவேபோற்றி
யென்றுபல்புகழ்நாமங்களினிதெடுத்திசைத்துவாழுகதி.

• இப்பீடியே சொல்லி இராமனாதனைத் துதித்து அவரது பூ
சைக்கான புடபஞ் சந்தனமுதலிய பூசோபசரணங்களைக் கொ
டுத்துப் பூசிப்பித்து வணங்கி விடைபெற்றுச் சேதுமாதனை
வணங்கிப் பூசோபகரணங்களைக் கொடுத்துப் பூசிப்பித்துத் தோ
த்திரித்து விடைபெற்று முந்திய நியதிவழுவாது தனதுரைய
டைந்து தந்தைய முதலிய பெரியோரைவணங்கிச் சற்பாத்தி
ரப்பிராமணர்களை வரித்து அறுசுவையோ டன்னமருத்தி, இய
ன்றளவு தானங்களைக் கொடுத்தலே சேதுயாத்திரைசெய்யும்
முறையாகும்.

முனிவர்கள், இங்கே சொல்லியபடி சேதுயாத்திரைசெ
ய்து இராமனாதனைத் தரிசித்தவர்கள் அவரது திருவருளாலே
பழைய பாவங்களனைத்தையும் போக்குவார் நாகத்தி லழுந்தார்
வறுமை வெயிலினால் வாடார் பெருநோய்களால் வருந்தார் க
ல்விசெல்லம் மனைவிமகள் சுகவாழ்வுமுதலிய இன்பத்தோடி
ருந்து இறந்தபின் மோட்சமடைவர்.

இவ்வாறு சேதுதீர்த்தத்திற் சென்றாட இயல்பில்லாதவர்
கள் இச்சரித்திரத்தை வாசித்துக் கேட்டு அன்போடு பாராட்டு
வரேல் தீர்த்தமாடிய பலனும இராமநாததரிசனைப்பேறும் அ
டையும் பாவமொன்றுமவரையடையா.

கோதுசேர்புலவேட்டுவர்சாயவேகூரூவருள்வாட்கொடுசாடியே
தீதுதீர்தருமாதவமானதோர்சேயகோன்முறையோச்சுபுதேசசால்
வேதனூனெறிமார்க்கம்வழாமலேவேள்விநாடதுபோற்றுபுநாளுமே
யேதிலாவரசாட்சிசெய்மாதவீர்துசேதுவியாத்திரைந்தியே.

சேதுயாத்திரைச்சருக்கமுற்றிற்று.

சேதுபலச் சருக்கம்

சூதமகாமுனிவரானவர் சவுனகாதிமுனிவர்களை நோக்கி,
மேலே சேதுதீர்த்த பலனைச் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாதவெண்
று சொல்வார்.

முனிவர்கள், பூமியிலேயுள்ள புண்ணிய கேஷத்திரங்களுள்
 னே சேதுவைநிகரான கேஷத்திரங்களொன்றுமில்லை அத்தல
 த்திலே செய்யுஞ் செபம் தவம் தானம் ஓமமாதிகள் ஒன்று அ
 னந்தமாயழியாது வளரும். இந்தச் சேதுவிலிருந்து தனுக்கோ
 டியிலொருநாள் ஸ்நானஞ்செய்யின், ஆயிரமுகமுடைய சங்கை
 செறிந்த காசியிலே பத்தாண்டு வசித்த பயனைக் கொடுக்கும்.
 மூன்றுகினத்துக் கிருந்து இராமனையுந் தரிசிக்கின் செய்த
 மகா பாதகங்கணிங்கும். அதுமட்டோ! சிதம்பரத்திலே பத்துவ
 ருடமிருந்த பயனையுந்தரும். சடாகூரத்தை இந்தச் சேதுவிலி
 ருந்து ஆயிரத்தெட்டுத்தரஞ் செபிப்பார் ஸ்ரீராமலிங்கப் பெரு
 மானது திருவடி நீழலையடைவர். மாசிமாதத்திலே இச்சேதுத்
 ர்த்தமாடின, மதுரை மயிலாடுதுறை திருவெண்காடு பழமலை தி
 ருவேங்கடகிரி சேடாத்திரி நைமிசாரணியம் அருணை திருவி
 டைமருதூர் சிதம்பரம் சீர்காழி தென்கயிலை திருவரங்கம் திரு
 வாணக்கா வயித்தீசுரன்கோயில கும்பகோணம் காசி ஸ்ரீசைல
 ம் திருவாரூர் காஞ்சி இன்னோரன்ன சிவத்தலம் விட்டுணுத்த
 லங்களில் ஒருவருடமிருந்த பயனைக் கொடுக்குமானால் தனுக்
 கோடியின் மகத்துவத்தை யாவர் சொல்லுவார். முனிவர்கள்,
 இந்தச் சேதுமகத்துவத்தை மூலமாகிய வேதங்களும் நான்கிட
 த்திலே சொல்லும். புராணங்கள் இதிகாசங்கள் மிருதிகளாதிய
 யாவு மொருவாக்கியமாகச் சொல்லும். இத்தனுக்கோடியிலே
 கிரகண காலத்திலே ஸ்நானஞ்செய்யின் காசியிலே கங்கையில்
 பத்தாண்டு ஸ்நானஞ்செய்த பயனைக் கொடுக்கும். கோடிசன
 னங்களிலே செய்த பாவங்களனைத்தும் நீங்கும். ஆயிரம் அஸ்
 வமேத யாகம் செய்த பலனுமடையும். மாசசங்கிராந்தியினும்,
 அயனகாலத்தும், திங்கட்கிளமையிலும், அமாவாசி பெளர்ணி
 மைகளிலும் சேதுதரிசனஞ்செய்யின், எழுபிறப்பினு மீட்டியபா
 வங்கணிங்கும். சுவர்க்கலோகப் பிராப்தியுண்டாகும். மாசிமாத
 த்திலே உதயகாலத்திலே தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்தால்
 பாவங்கணிங்கிக் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களிலாடிய பலனைய
 டைவர். மாசிமாதத்திலுதயகாலத்திலே ஐந்துதினம் ஸ்நான
 ம்செய்யின் அஸ்வமேதாதியாகபலனும் சாந்திராயண கிருச்சி
 ராதி விரதபலனுமடைவர். இன்னும் மாசிமாதத்து உதயகாலத்
 திலே பத்துநாள் ஸ்நானஞ்செய்தவர் பிரமலோகமடைவர். மா
 சிமாதத்து உதயகாலத்திலே பதினைந்துநாளாடினவர் வைகுண்
 டலோகமடைவர். மாசிமாதத்து உதயகாலத்திலே இருபதுநா
 ளாடினவர் சிவலோகமடைவர். மாசிமாதத்து உதயகாலத்திலே
 இருபத்தைந்துநாளாடினவர் ஸ்ரீராமனது சாரூபமடைவர் மா
 சிமாதத்து உதயகாலத்திலே முப்பதுநாளாடினவர் ஸ்ரீராம
 னோடிரண்டறக்கலப்பர். முனிவர்கள், அறிஞர்கள் எப்படியே

னு மிந்தச் சேதுவிலே மாசிமர்த்தத்து உதயகாலத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்வது முறையாகும். அருத்தோதயம் மகோதயம் கிரகனாதி புண்ணியகாலங்களில் சேதுவிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் பிறவியடையார். நாகடையார். பிரமக்கொலையாதி பாவங்களும் நீங்குவர். அதுமட்டே! அட்டை ஸவரியங்களை யுமடைந்து இன்புற்றிருந்து இந்திராதி லோகங்களெல்லாங்களை ஓசிவபத்மடைந் தின்புறுவர். ஆதலால், இப்புண்ணியகாலங்கள் மூன்றும் மிகச்சிறந்தன.

தேவமுனிவர்களும், பிரமமுனிவர்களும், இராசமுனிவர்களும், பிதிரர்களும், கந்தருவ சித்த சாரணர்களும், கின்னரர்கிம்புருடர் நாகர்களும், பிரமாதி தேவர்களும், இந்தச் சேதுவைத் தியானித்து எப்பொழுது மிங்கே யிருப்பார். இந்தச் சேதுதீர்த்தத்துக்கு மற்றெந்தத் தேசத்துத் தீர்த்தங்களு மொவ்வா இதைது கரையிலே ஒருபிடி அன்னதானஞ்செய்யின் கருச்சிதைத்த பாவம் நீங்கும். இந்தத் தனுக்கோடி தீர்த்தத்தைக் கண்ணுற்றோர் பிறவியிற் புகாதவராய் வைகுண்டலோகத்தையடைவர். தீயராக்கதர்கள் வந்து வருத்தாவண்ணந் தான்வகுத்த அணையைத் தன் வீற்கோடியாற் கிழித்தலால் தீய பாவங்களனைத்தையும் பிரிக்கின்ற தனுக்கோடியென்ற பெயரையடைந்தது.

அந்தத் தனுக்கோடி தீர்த்தத்திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து பூமி பொன் வஸ்திரம் அன்னம் நெய் தேன் தயிர் பால சந்தனம் பழவகை வெற்றிலைபாக்கு சருக்கரை நெல் அரிசி கீரை எள்ளு பயறு உழுந்து பணிகாரம் நீராகாரம் ஆபரணவகை நவ்தானியம் பசு ஆதியவற்றைச் சற்பிராமணர்களுக்கு உலோபமின்றித் தானஞ்செய்தல்வேண்டும். அங்கே செய்த தான செப ஓம தவமாதிகள் ஒன்று அனந்தமாயோங்கும். அதலை சிவபெருமானும், விட்டுணு பிரமா முதலிய தேவர்களும், இயக்கர் கிம்புருடர் இருடிகள் பிதிரர்களும் பெருமகிழ்வடைவர். சேதுவைத் தரிசித்தவன் தாதை மூதாதை முப்பாட்டன் ஆகிய மூன்று தலைமுறையோரையுஞ் சுத்தமாக்குவன். நாகத்திலே கிடந்து வருந்துந் தன் பிதிரர்களைப் பஞ்சபாதகங்களினின்றும் நீக்குவன். மேலே பிறவியெடான்.

அக்கினிதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தவர் நூறுகருச்சிதைத்த பாவங்க ணீங்குவர். ஸ்ரீராமன் எத்தேவர்களினுஞ் சிறப்புற்றமைபோலத் தீர்த்தங்க ளனைத்தினுங் கங்கை சிறந்தது. எவராயினும் எங்கே எத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்யினும் அங்கே “கெங்கேகரோராமசேதோ” என்றன்போடு சொல்வாராகில அது சேதுவுக்கொப்பாகும். அவர்களும் மோட்சத்தையடைவர். சேது தனுக்கோடிக்கரையிலே கடுகளவு பிண்டம் பி

திரைசு கட்டியிடுவார்களாயின், சந்திரசூரிய ருள்ளவரையும் அப்பிதிர்கள் மனமகிழ்வார். ஆன்றியும், பிதிரர்களைச் சுட்டிச் சற்பிராமணர்களைக்கொண்டு வன்னியிதழளவு பிண்டமிடுபவர் பாவங்கள் யாவினும் நீங்கி அப்பிதிரர்களைத் தறக்கமேற்றுவர். ஆதவன்றி அவர்களும் மோட்சமடைவர். இச்சேது தீர்த்தமா னது புரூடோத்தமம், கோகர்னம் பதுமநாபம் ஆதிய சேஷத்தி ரங்களினும் தீர்த்தங்களினுஞ் சிறப்படையும். புத்திரப்பேறை விரும்பினவர், வெள்ளி சனி செவ்வாய் முதலிய வாயங்களிலே இச்சேதுதீர்த்தத்தில் ஆல்லது வேறுசமுத்திர தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்தலாகாது. பிரேதகாரியஞ் செய்பாதவனும் * க ருப்பதீக்கை யுடையானும் அவ்வாரங்களில் வேறுசமுத்திர தீ ர்த்தங்களிலே ஆடலாகாது. சேதுவிலே ஸ்நானஞ்செய்வதற் குத்திதி வார நியமங்கள் வேண்டாது எப்பொழுதுஞ் செய்யலா ம். உயிரோடு இருப்பவரை நினைத்து ஆடலாம். இறந்தவர்களை நினைத்தாடுகில் தருப்பையினு லுவமுண்டாக்கி அவர்களைச்சு ட்டிச் சங்கற்பித்தாடுதல்வேண்டும். அங்ஙனமாடுங்கால், அத் தருப்பையுமாடுதலால் மேற்கட்டிய அவர்கள் தாம் நேரேயாடி யபலனைப் பெறுவர்கள். அமாவாசி பெளர்ணிமைகளிலன்றி ம ற்றைந் காலங்களிற் சமுத்திரதீர்த்த மாடலாகாது. இச்சேதுதீ ர்த்தத்தி லெப்பொழுது மாடலாம்.

சீதை இலக்குமணனோடிருந்து ஸ்ரீராமன், இந்தச் சேதும சுத்துவந்தையெடுத்துத் தேவர் முனிவர் பிதிரராகி சகலருங் கேட்டறியுமாறு சொல்வான். அன்பர்காள், இச்சேது நாமுண் டாக்கியதைக் கண்டவர்கள் அநாதியே கலந்த பாவங்களினிங் கி நன்மையடைவர். அதில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் மேற்பிறவா ர்கள். ஆதலின் “அதனது புக்ழையும் இராமலிங்கப்பெருமான துபுகழையும் இலக்கமாண்டிருந் துரைப்பினு மமையுமோ அமை யாது” என்று தைரியமாகச் சொல்லினன். அதனைக்கேட்டிருடிக ள்மகிழ்ந்தனர். தேவர்கள் அதனைமிசவும் பரூட்டித்துதித்தனர். பிரமன் சேதுமாதவர் நாகர் இயக்கர் கந்தருவர் கிம்புருடர் கின ரார் சித்தர் சாரணர் வீத்தியாதரர் ஆதியோரும் அகோராத்தி ரம் சேதுவைத் துதித்திருப்பர். இந்தச் சேதுதீர்த்தத்தில், ஸ்நானஞ் செய்யினுந் தீண்டினும் நினைக்கினுந் தரிசிக்கினும் கே ட்பினும், துன்பங்களெல்லாம் நீங்கும். முனிவீர்காள், அச்சே துதீர்த்தமே எவருக்கும் தந்தைதாய்க் கொப்பாகவிருக்கும். ஆ தலால் அதற்கொப்பானது பிறிதொன்றில்லை. அது அருத்தோ தயத்திலே வந்து ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுக்கு வேண்டிய இட் டசித்திகளைக் கொடுக்கும். தைமாதமும், ஞாயிற்றுக்கிழமையும்,

* கருப்பதீக்கை - தன்மனை கருவறத்தான்மயிர்வளர்த்தல

திருவோணநட்சத்திரமும், கிந்துக்கின கரணமும், அமாவாசியும், வெதீபாதயோகமும், மகரலக்கினமுங் கூடிய தினத்தில் ஆதித்தனது அரைப்பங்கு தோன்றுங்காலம் அருத்தேரீதயம் எனப்படும். இந்தப் புண்ணியதினத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தவன் சிவபரிபூரணத்தோடத்துவிதமாவன். ஆயிரம் வெதீபாதம் ஓர் மாவாசிக் கொப்பாகும். அவ்வமாவாசி ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வரில், பதினாயிரம் அமாவாசிக்கொப்பாகும். அவ்வமாவாசியோடு திருவோணம்வந்தால், அதன் பெருமையை யார்சொல்லுவர். இவைகளொவ்வொன்றுந் தனித்தனியேவருங்காலத்துச் செய்யுஞ் சீபதப தானுதிகள் பெரும்பயனளிக்குமாயின், அவைகளைத்துங் கூடிய தினம் மோட்சத்தைத் தருமென்பது சொல்லாதேயமையும். நட்சத்திரங்களிற் சிறந்தது திருவோணம். திதிகளிற் சிறந்தது அமாவாசி. யோகங்களிற் சிறந்தது வெதீபாதம். வாரங்களிற் சிறந்தது பானுவாரம். இந்த நான்கும் தைமாசத்திலே வரின் அது விசேடபுண்ணிய காலமாம். இதிலே தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ் செய்தவர் சாயுச்சியமடைவர் இதற்கொப்பான காலம் திரிகாலங்களிலுமில்லை. இதுபோலவே மகோதயபுண்ணியகாலமும் வரும். அதுவும் சேதுஸ்நானத்திற்கு விசேடமாம்.

சற்பாத்திரப் பிராமணராவார்:—ஒழுக்கம் தவம் வேதாத்தியயனம் உபநிடத புராண உணர்ச்சிகளை யறிந்து, உமாமகேசுவரரை யருச்சனைசெய்யும் பிராமண குலத்தவரே சேதுக்கரையிலே தானஞ்செய்பவர் இக்குணங்களையுடைய சற்பாத்திரப் பிராமணருக்கே தானஞ் செய்யுக. அங்ஙனம் சற்பாத்திரப் பிராமணர் கிட்டாராபின், அவரைசு சுட்டித் தத்தஞ்செய்து வைத்து அவருடைய ஊரிலே கொண்டுபோய்க் கொடுக்குக. நல்ல பயனையடையவிரும்பினவன், அசற்பாத்திரனுக்குத் தானஞ்செய்த லாகாது. முனிவர்கள், இதற்கொரு சரித்திரஞ் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக.

திலீபமகாராசன் வசிட்டமகாமுனிவரிடங்கேட்ப அவர் சொல்லிய சரித்திரத்தை ஈண்டுச் சொல்லுகின்றேன். திலீபமகாராசன் தன்புரோகிதராகிய வசிட்டமுனிவரை நோக்கி, சாமிகாள், தானம் வாங்குதற்குரிய சற்பாத்திரரைச் சொலவீராக என்று கேட்பு, அவர் சொல்லுவார். “அரசனே, வேதாத்தியயனஞ்செய்தவனாய் அவவேதத்திற் சொல்லியபடி ஒழுக்கமுடையவனே சற்பாத்திரமாவன். அவனிலும் சூத்திரான்னம புசியாதபிராம

ணனே உயர்ந்த சற்பாத்திரமாவன். வேதமந்திரங்களையும் புராணஇதிகாசங்களையும் கற்றறிந்து சிவார்ச்சனை விட்டுணுவார்ச்சனைகளைச் செய்து தன் வருண ஆச்சிரம ஒழுக்கந் தவறாமல் இலலறத்தில் வறுமையோடிருப்பவனே சற்பாத்திரமென்று நூல்கள் சொல்லும். அங்ஙனமாய சற்பாத்திரப் பிரம்மணனுக்குத் தானங்கொடுப்பரேல், அவரே தருமார்த்த காம மோட்சமாகிய புருடார்த்தங்களைப் பெறுவர். புண்ணியக்ஷேத்திரங்களினுஞ் சற்பாத்திரருக்கே தானஞ் செய்தல்வேண்டும். அன்றி அசற்பாத்திரர் கையிற் றுனஞ்செய்வரேல், பத்துப்பிறப்பு ஒந்தியூயும், மூன்றுபிறப்புக் கழுதையாயும், இரண்டுபிறப்புத் தவளையாயும், ஒருபிறப்புச் சண்டாளனாயும் பிறந்து, துன்பங்களையனுபவித்துப் பின்பு சூத்திரனாயும், செட்டியாயும், அசரனாயும், அந்தணனாயும் பிறந்து வறுமை பிணி முதலியவற்றால் வருந்துவன். ஆதலினால், தானஞ்செய்ய விரும்புவோர், உத்தம சற்பாத்திரத்துக்கே தானஞ்செய்தல் வேண்டும். அவரிலலையேல், தானநினைத்த சற்பாத்திரரைச் சுட்டித் தானஞ்செய்து வைத்து, அவருக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். அவரிறந்தால், அவர் புத்திரர்க்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். அவருமீறந்தால், சிவாலயத்திற்குக் கொடுத்தல்வேண்டும்” என்றருளினர். அது கேட்டுத் திலீபமகாரசன் அப்படியே செய்து பேரின்ப மடைந்தனன். தானஞ்செய்பவற்றிலே குறைத்துக் கொடுக்கலாகாது. விருபாக்கம், கோகன்னம், சும்பகோணம், காஞ்சி, சாளக்கிராமம், துவாரகை, பிரயாகை, தென்மதுரை, நைமிசாரணியம், அயோத்தி, சேது, வேங்கடம், பதுமநாபம், தண்டகாரணியம், காசி, ஸ்ரீசைலம் இவைகள் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகும். இவைகளை யடைபவர்கள் செளரஞ்செய்து தலோபவாசமாயிருத்தல் வேண்டும். செல்வச் செருக்கினாலாதல் அபிமானத்தினாலாதல் மயக்கத்தினாலாதல் செளரமுந் தலோபவாசமுஞ் செய்யாதவர்கள் பாவமடைந்து வருந்துவார்கள் இந்தச் சேதுவிலே சிறப்புற்ற இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்களுள்ளன. அவற்றுள்ளும் இலக்குமண தீர்த்தக் கரையிலே கழுத்தின்மேற்படச் செளரஞ்செய்து அதில் ஸ்நானஞ்செய்து இலக்குமணைசனை வணங்குபவர் சிவானந்தப்பேறடைவர். சேதுவுக்கொப்பாகிய புண்ணியங்களும், அத்நிற்பெறும் பேற்றுக் கொப்பாகிய பிறபேறுகளுமில்லாமையால், பெரியோர்கள் அருத்தோதயம் முதலிய புண்ணியகாலங்களிலே அங்கு சென்றாடுவர். ஆயிரங் கிரகண புண்ணிய காலத்திற்கு

ஒரு அருத்தோதயம் ஒப்பாகும். அருத்தோதயம்போலப்பாவமறுக்குங் கருவி பிறிதில்லை. அறுபதினாயிரம் ஆண்டு கங்கையிலே ஸ்நானஞ் செய்த பலனை அருத்தோதய மகோதய புண்ணியகாலங்களில் சேதுவில் ஒரு ஸ்நானமே கொடுக்கும். திரிலோகங்களிலுள்ள தீர்த்தங்களில் நெடுங்கால மாடிய பலனை அருத்தோதய முதலிய புண்ணியகாலங்களிற் சேதுவிலாடிய ஒரு ஸ்நானமே கொடுக்கும்.

பிரமஞானமின்றிச் செய்ந்நன்றி கொன்று திரியும் பாதகர்களும், மகாபாதசம் முதலிய செய்கின்றவர்களும், சேதுவிலே அருத்தோதயத்திலொருமுறை யாடினாலவையழிந்துபோம். செய்ந்நன்றி கொன்றவருக்குப் பிறதலங்களிலே தீர்வில்லை. “எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்று நீதிநூல்கள் சொல்லுமேனும், சேதுவில அருத்தோதய ஸ்நானமே செய்ந்நன்றிகொன்ற பாவத்தைக் கழிவுத் தீர்த்தமாம். அருத்தோதய புண்ணியகாலத்துச் சேதுவிலாடாத மனுடர்கள் குழியில் விழுந்தழுந்துங் குருடர்போலக் குடும்பக்குழியில் விழுந் , தேறமாட்டாது வருந்துவர். அருத்தோதய காலத்திலே சேதுவிலாடினவர்கள் சூரியமண்டலத்தைக் கீழித்துப் பிரமபதமடைவர். சேதுதீர்த்த மாடியவுடனே இராமநாதனையும் சீதாராமனையும் சுக்கிரீவனையும் எனைய குரக குவீரரையும் தேவர் முனிவர் பிதிரரையும் நினைந் தருக்கியங் கொடுக்குக. யாவரேனுந் தம்மையடைந்த வலுமை நீங்கும்பொருட்டு அருத்தோதயத்திலே இராமலிங்கப்பெருமானை யருச்சிக்கில் இலக்குமி நாராயணர் மகிழ்ப பெருஞ் செலவராவர்கள்.

“திவாகரகாந்திக் கிருப்பிடமாகிய சகநாதரே வாருமும்மை வணங்குகின்றேன்” சந்திரனே, இலக்குமி சகோதரனே, அமுதவைப்பே, அத்திரி கோத்திரனே வந்” வென்றழைத்து அர்க்கியங்கொடுத்து, “வெதீபாதமாயோகியே, பாபரட்சகனே, ஆயிரங்கைகளையுடையவனே, வா” வென்று வெதீபாதத்துக்கர்க்கியங்கொடுத்துச் “சிவபெருமானுடைய கண்ணகியிருப்பவனே, திதி வார நட்சத்திரத் ததிபதியே, மாதவடிவே, ஒழிந்த காலவடிவே வா” என்று சூரியனை நோக்கி யருக்கியங் கொடுத்து இங்ஙனமாக அருத்தோதய புண்ணியகாலத்திலே அவ்வத் தேவர்களது மந்திரத்தினாலே அவரவர்களுக்கு அருக்கியங்கொடுத்துத் தமது சத்திக்கேற்ப உபாதானங்கள் கொடுத்துச் சற்பிராமணர்

கனிலே பதினாலவர் பன்னிருவர் எண்மர் எழுவர் அறுவர் ஐவ
ர் ஆகிய தொகையுளியன்றவரை வரித்து அலங்கரித்து வெண்க
லத்தினாலேனும் மரத்தினாலேனும் அமைத்த புதுப்பாத்திரங்க
ளிலே பாற்சோறு சருக்கரை நெய் கனி யாதியவைகளை நிறை
த்து இயன்ற தாம்பூல தட்சணை உபவீதத்தோடு கொடுத்து “அடி
யேனுடைய சக்தி யிவ்வளவுதான்” என்று இனியமொழி கூறி,
எல்லாத் தேவர்களும் எல்லாவுயிர்களும் எப்பொருளும் வசிக்
குயங்கத்தையுடைய பசுக்களையுந் தானஞ்செய்து, “சகநாதா,
ஸ்ரீமன் நாராயண, உனது சன்மநட்சத்திரமாகிய திருவோண
த்திலே உனது வடிவாகிய வேதியர்களுக்கு நான் கொடுக்கு மி
த்தானம் விருத்தியாகும்படி யருள்செய்” யென்று விஷ்ணுவை
த்தோத்திரித்து, “உடுபதியே, தேவர்களுக்கீயு மமுதாகரனே,
ரோகிணி நாயகனே, சோடசகலாதிபதியே, எல்லாமுடையவ
னேகாத்தரு” ளென்றுசுந்திரனையும், “பாவ இருளைக்கடியும்ஒளி
வடிவே, அனுக்கிரக பகவானே, சகநாதா, காலநாதா, தினநா
தா, எனக்கு நிறைந்த பேரன்பைத் தா” வென்று சூரியனையும்,
“சந்திரசூரியர் புத்திரனே, வெதீபாதமே, உன்னை வணங்குகின்
றேன், நான் சேதுதீர்த்தக் கரையிலே செய்த தானங்களைப் பூர
ணமாக்குதி” என்று வியதீபாதத்தையும், “யாசகர்கற்பகமே, ச
னூர்த்தனனே, மாதஇருது அயனகாலரூபா, அரிகிருஷ்ண” என்
று வீட்டுணுவையும் துதித்துப் பின்பு, இரணியசிரார்த்தம் ஆம
சிரார்த்தம் அன்னச்சிரார்த்தம் ஆதியவற்றை லோபமின்றிச் செ
ய்து பார்வணஓமத்தை முடித்து ஆசாரியனை அலங்கரித்துப் பசு
பாதுகை குடை முதலிய கொடுத்துப் புசித்தல்வேண்டும். இவ்
வண்ணமே சேதுக்கரையிலே அருத்தோதய புண்ணியகாலத்
திலே தானஞ்செய்யில் வேறு தருமம் வேண்டாம்; அனைத்தை
யும் அதுவே தரும். தானெங்கேயிருந்தாலும் அருத்தோதய பு
ண்ணியகாலத்திப்படியே செய்யவேண்டும்.

முனிவர்காள், சேதுவை மனதிலே விரும்பித் தான் ஸ்நா
னஞ்செய்யும்பொழுது “சேது சேது” என்று சொல்லினால்கோ
டிபாதகம் போம். ஆழியாத பேரின்பமுண்டாகும். ஒருகணமே
னும் அரைக்கணமேனும் சேதுவிவிருப்பவர்கள் யமதூதரைக்
காணமாட்டார். அங்கிருந்து எத்தேவரை நினைத்தாலும் மோ
ட்சமடைவர். ஏனைய சேத்திரங்களைத் தரிசித்துப் போகாதபா
வமெல்லாம் இச்சேது ஸ்நானத்தினால் நீங்கும். பஞ்சாட்சரத்
தைச் செபியாதவர்களும் அட்டாட்சரத்தைச் செபியாதவர்க

ளதும் சடாட்சரத்தைச் செய்யாதவர்களதும் திருவேணந்திச் சத்திர விரதமனுடையாதவர்களதும் சாபாலமந்திர மேழாதவர்களதும் விபூதி பூசாதவர்களதும் சிவராச்சனை செய்யாதவர்களதும் விஷ்ணுவாச்சனை செய்யாதவர்களதும் அவவிருவரது அருச்சனைக்குரிய உபகரணங்களைக் கொடாதவர்களதும் உருத்திரம் புருடசூக்தம் பஞ்சசாந்தி முதலியவைகளால் அபிடேகஞ் செய்வியாதவர்களதும் ஆலயப பிரதக்கிணஞ் செய்யாதவர்களதும் திருவெம்பாவைப்பூசை செய்யாதவர்களதும் இருவாநோத்திரங்களைச் சொல்லாதவர்களதும் சிவநாமம் சாளக்கிராமம் துவாரகாசக்கிரம் ஆதியவற்றைப் பூசியாதவர்களதும் கங்காமிருத்திகை துளசிமிருத்திகை கோபி சந்தனம் உருத்திராட்சம் துளசி மணி முதலியவற்றைத் தரியாதவர்களது பாவமும் பிராமிய முகூர்த்தத்தி லெழுந்து சுத்தராய்ச் சிவனாமங்களைத் துதியாதவர்களது பாவமும் உதயத்துக்கு முன்னர் ஸநானஞ்செய்து சந்தியாதேவிகளைத் தியானியாதவர்களதும், சாயம் பிராதர் ஒளபாசனம் மாத்தியானிகம் பிரமயாகம் வைசுவதேவமாதியவற்றைச் செய்யாதவர்களதும், அதிதிபூசை உச்சிக்காலத்துவீரும் பெரியோர்களுக்குப் பிச்சையிடாதவர்களதும், வேதாத்தியேனஞ் செய்யாதவர்களதும், அது செய்துவந்து இடையிலே விட்டவர்களதும், சிராத்த மகாளயங்களைப் பிதிரர்களைச் சுட்டிச் செய்யாதவர்களதும், நித்திய சிராத்தம் அட்டகைசிராத்தம் நைமித்திக சிராத்தம் ஆதிய செய்யாது பொருளையிடடிவைத்த லோபிகளதும், சித்திராபூரணையிலே சித்திரகுத்தர் மகிழுமாறு பாயசம் முப்பழம் பாணக்கம் தாம்பூலம் வஸ்திரம் குடை தெண்டு செருப்பு சந்தனம் புடபம் சருக்கரை கடடி லாதியவற்றைச் சற்பிராமணர்களுக்குக் கொடாத லோபிகளதும் பாபக்கூட்டங்களனைத்தையுஞ் சேதுஸ்நான தரிசன பலன் கொடுக்கும்.

முனிவர்கள், ஒழுக்கங்களனைத்தையுமுடைய உயாந்தவரும் தீமைகளைத்தினுஞ் சிறந்த தாழ்ந்தவரும் இம்மையிலே சேதுஸ்நானஞ் செய்வாராயின், மேலே பிறவாரசள். இவ்வுலகவாழவைத் துறக்க விரும்பினவர்கள் யாவரும், அதுசித்திக்கும் பொருட்டுச் சேது தனுக்கோடியிலே ஸநானஞ் செய்தல்வேண்டும். சேதுயாத்திரை செய்தவர்கள் ஒருகாலமும் நீங்காத பேரின்பமடைவர். இது சத்தியம்! சத்தியம்! முக்காலுஞ் சத்தியம். முனிவர்கள், இந்தச் சேதுமகான்மியத்தை வாசிப்பவர்களும்

கேட்பவர்களும் நோய்கள் கோடுமைகள் துக்கங்கள் தீக்கனாக
கர் ஆவமிருத்து ஆதிய குற்றங்களினிங்கி அக்கினிடோம முதலி
ய பலவித யாசப்பேறும் சகல தீர்த்தங்களாடியபேறும் சாந்தி
யோமம் சதுர்வேதாத்தியேனப்பேறும் இம்மையிலே எவர்களுந
டையாத சாம்பிராச்சியங்களனைத்தையும் பெற்று மறுமையிலே
பேரின்ப வாழ்வையடைவார்கள்.

முனிவர்களாள், இந்தச் சேதுபுராணசருக்கங்களுள்ளே ஒரு
சருக்கந்தையேனும் வாசித்தவர்களுங்கேட்டவர்களும் வேதவிதி
சிறிதும் பிறழாது செய்த பரிமேதயாக பலனையும், இரண்டுசருக்
கங்களை வாசித்தவர்களுங் கேட்டவர்களுங் கோமேதயாகபலனை
யும், பத்துச் சருக்கங்களை வாசித்தவர்களுங் கேட்டவர்களும் தெ
ய்வேந்திரபோகப் பிராப்தியையும், இருபது சருக்கங்களை வாசி
த்தவர்களுங் கேட்டவர்களும் பிரமலோக வைபவத்தையும், முப்
பது சருக்கங்களை வாசித்தவர்களுங் கேட்டவர்களும் விட்டுணு
லோக பாக்கியத்தையும், நாற்பது சருக்கங்களை வாசித்தவர்களு
ங்கேட்டவர்களும் உருத்திரலோக வின்பத்தையும், ஐம்பது சரு
க்கங்களை வாசித்தவர்களுங் கேட்டவர்களும் சதாசிவ மூர்த்திகா
ருண்ணியத்தையும், முழுதையும் வாசித்தவர்களுங் கேட்டவர்க
ளும் சச்சிதானந்தப் பெருவாழ்வையும் பெற்று மகிழ்ந்தீ வீற்
றிருப்பார்கள்.

இச்சேது மான்மியத்தை யிருமுறை கேட்டவர் சிவசாமீ
பத்தையும், மும்முறை கேட்டவர் சிவசாஸுபத்தையும், நான்கு
முறை கேட்டவர் சிவசாயுச்சியத்தையும் பெற்று மகிழுவர்

முனிவர்களாள், இச்சேதுமான்மியத்தில் ஒருகவியேனும் பா
திக்கவியேனும், காற் கவியேனும், ஒரு பதமேனும், ஒரு மொ
ழியேனும், ஒரெழுத்தேனும் தினந்தோறுஞ் சொல்லவுங் கே
ட்கவும் பெறுவாராயின், அன்றன்று செய்த பாவங்கணீங்கும்.
அன்றியு மிப்புராணத்தை வாசித்தவர்கள் இதனெழுத் தெவ்வ
ளவோ அவ்வளவு சென்னங்களிற் செய்த பாதகங்க ணீங்கி நன்
மையடைவர். அன்றியும் வாசித்த எழுத்தளவு இருபத்துநான்
கு தீர்த்தங்களினும் மற்றைய தீர்த்தங்களினு மாடிய பேற்றையு
மடைவர். இதனெழுத்தி னவர்களுஞ் சிவசாயுச்சியம் பெறுவர்.
இந்தப்புராணமெழுதியுபிரதிகளிருக்கு மிடங்களிலேவசிப்பவர்
சனிமுதலிய துட்டக்கிரகபீடைகளும், பூதவேதர்ள பைசாசங்க
ளும், சோரரோகாதியச்சங்களும் நீங்கிச் சிவானுக்கிரகத்தொ

டுகலந்தவாமூவர். மேலு மிதிலோர் சருக்கத்தைச் சிரார்த்தக் காலத்திலே வாசித்தா லங்குள்ள குற்றங்க ணிங்கிப பிதிரர்கள் பெருமகிழ்வடைவர். பாலர் முதலிய செல்வக் குறைவடையார் கள்

மடங்களிலேனும், ஆலயங்களிலேனும், பூஞ்சோலைகளிலே னும், பெரியோர்களது வீடுகளிலேனும், புண்ணியதீர்த்தக் க ரைகளிலேனும், பரிசுத்தமாகிய பிறவிடங்களிலேனு மிந்தச் ச ரித்திரத்தை யிருந்து வாசிக்கலாம். அசுத்தமாகிய பிறவிடங்களி லிருந்து வாசித்தலாகாது.

அட்டமியிலும், ஏகாதசியிலும், சதுர்த்தசியிலும், அயன காலங்களினும், சித்திரை ஆவணி புரட்டாசி ஐப்பசி மார்கனி யென்னுமாதச் சங்கிராந்திகளினும் பிறபுண்ணிய காலங்களினு மிச்சரித்திரத்தை வாசிக்கலாம்.

இந்தச் சேதுமான்மியத்திலே புண்ணியதீர்த்த வீசேடங் களும், சிவமகிமை விட்டுணு முதலிய தேவர்களது மகிமை, பி ராம கூத்திரியர்களாதி முனிவர்களது மகிமைகளையும், நலவினை ப்பயனால வரும் புண்ணியவிசேடம் தீவினைப்பயனால வரும் பாவவிசேடங்களையும் பற்றிப் பேசுதலினாலும், வேதங்களை வ குத்த வேதவியாத முனிவரும் வியந்து பாராட்டிப் பேசுதலினாலும், புண்ணியவாளரது சரித்திரங்களைப் பேசுதலினாலும் மற றெல்லாப் புராணங்களினு மிதுமிகச் சிறப்புடையது. ஆதலினால் மேன்மையடைய விரும்புபவர்கள் இதனை வாசித்தல்வேண்டும்.

இச்சரித்திரத்தை வாசிப்பவர்களையும், பொருள்சொலபவர்களையும் அறுகாற்பீடத் திருத்தி யருச்சித்து வணங்கி வஸ்திரா பரணங்கள் பொன் பூமி பசுமுதலிய வுபசரித்து வழிபாடுசெ ய்பவர்கள், சிவபெருமானையும் விட்டுணுவையும் மற்றைய தே வர்களையும் வழிபட்டவராவர்.

ஸ்ரீராமனுஞ் சீதையும் இலக்குமணனும் அனுமானும் இச் சரித்திரத்தை வாசிப்பவர்கண்மீது கருணைகூர்ந்து பெருஞ்சிற ப்பருளுவர்

தவுமியமகாமுனிவர் இச்சரித்திரத்தைச் சொல்லத்தரு மபுத்திரருந் தம்பிமார்களுஞ் சேனைகளும் விரதநியமத்தோடு கேட்டுப் பெருமையடைந்தனர். ஆதலினால் முனிவர்களாள், நா னுமுங்களுக்கிந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லினேன. நீவிருமி தனை நும்மானாக்கர்களுக்குச் சொல்லுமின என்று சூதமுனி வர் சொல்லிமுடித்துப் புளகமுற்று, கைகுவித்து, ஆனந்த பாட் பஞ்சொரிய உரைதடுமாறிப் பரவசராயத் தனதுகுருவாகியவே

தவியாதரை வணங்கி ஆடிப் பாடிக்கொண்டு நிற்குமளவிலே,
ஸ்ரீ வியாதமகாமுனிவருந் தமது சீடவருக்கங்களோடு சூதமு-
னிவரது பத்திவலையினு விழுக்கப்பட்டு வந்தனர்.

சூதமகாமுனிவரு மவரது வரவைக்கண்ட மாத்திரத்தே
சூழ்ப்புடப்போனதெய்வங் குறுக்கேவரக் கண்டதுபோலக் கண்
டு விரைந்து மற்றைய முனிவர்களோடெழுந்து எதிர்சென்று
அவரது பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கிக் கண்ணீரினூ லபிடே-
கித்தனர்.

வியாதமகாமுனிவருஞ் சிறுபிள்ளைகளையணைக்குந் தாஸுய
ப்போலப் பலமுறை விருப்பத்தோடு தழுவி யணைத்து அவர்க
ளாலிடப்பட்ட ஆசனத்திருந்து சூதர்முதலிய மற்றைய முனி
வர்களையு மிருக்கச்செய்து முனிவர்க ளனைவோரையும் நோக்கி,
“அன்பர்கள், சேதுமகான்மியத்தை நாமறிந்தபடி சொல்லி-
லேம். அதுவே இப்பொழுது சூதனுஞ் சொல்லியது. வேதா
கமங்களினது பொருளு மிதுவேயாகும். அன்றியும் ஸ்மிருதிக
ள் புராணங்கள் இதிகாசாதி சாத்திரங்களாதய. எந்த நூல்களி-
னுலுஞ் சொல்லக்கூடாத பொருள்முடிபுகளு மிதுவேயாம். அ-
றிவிற்சிறந்த நீவிரனைவரு மிதனை ஐயவிபரீதங்களின்றி யனுவ-
தியுங்கள். இதனை எப்பொழுதும் படித்துக் கேட்டுச் சிந்தித்துத்
தெளியுங்கள்” என்றருளினார். அதுகேட்ட முனிவர்களனைவரு-
ம்பெருங் களிப்படைந்து “அப்படியே செய்கிறோ” மென்றனர்.

வியாதமகாமுனிவரானவர் இப்படிச் சொல்லிய முனிவர்
களுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்து, சூதமகாமுனிவரோடு மாகாயவ
ழியாகச் சென்று திருக்கைலாயமலையை யடைந்தனர். மற்றை
ய சவுனகாதிமுனிவர்கள் ஸ்ரீராமனாற் செய்த சேதுவிலே தீர்த்
தமாடி இராமலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்துச் சேதுமகான்மி-
யத்தைச் சொல்லித் துதித்து வாழ்ந்தனர். அதனூ லுலகமெல்-
லாஞ் செழித்தோங்கியது.

மாதமலைவளர்காதல்வல்லிவாழ்கமாற்கருள் கூர்சிவராமநாதன்வாழ்க [க
சேதுவீடன்றனுக்கோடிதீர்த்தம்வாழ்கத் திசுழ்தீர்த்தமறுநான்குஞ்சிறந் துவாழ்
நாதனீராமேச்சுரணையருச்சிப்போருநற்றானந்தலமனைத்துநயந் துவாழ்க
மாதவர்கண்மிகவாழ்கவிராமநாதமாமுனிவனீழிவாழ்கமாதோ.

சேதுபலச் சருக்கமுற்றிற்று.

சேதுபுராணவசனம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.